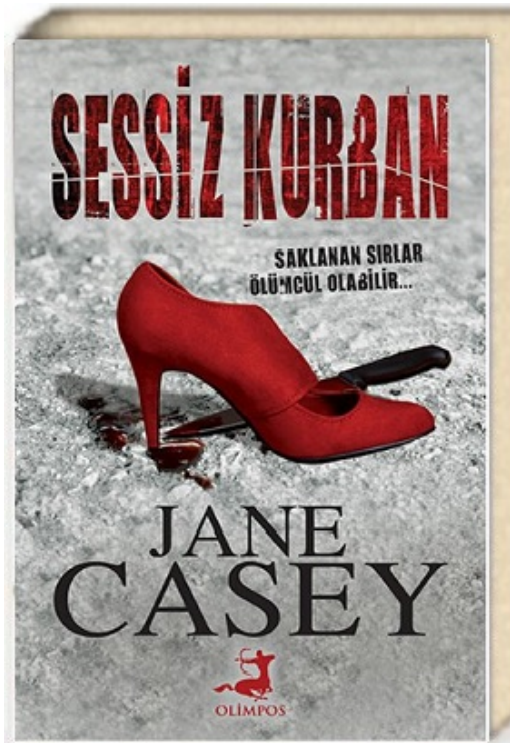
Jane Casey - Sessiz Kurban

www.CepSitesi.Net

www.CepSitesi.Net

Aine Holland'a

Neredeyse bir saattir yüzüyordu. Bacaklarının zayıf düştüğünü hissediyordu, akşam serinliğinde, sudan her çıkardığında ürperen kolları ağırlaşıyordu. Kurulu bir oyuncak gibi bilinçsizce hareket ediyordu. Yukarı aşağı. Yukarı aşağı. Onu hiçbir şey durduramazdı. Dikkatini hiçbir şey dağıtamazdı. Suyla bütünleşmişti. O artık Lydia değildi. Lydia gitmişti.

Bir sonraki mesafenin yarısında nefesinde bir terslik oldu; su yuttu ve yüzmeyi bıraktı, öksürerek suyun içinde debelendi. Büyük bir havuz değildi. Kenara bir solukta ulaştı. Dirseklerini havuzun kenarına dayadı, başını dik tutuyordu. Tekrar öksürdü, kendini kötü hissediyordu. Bir an sonra cesaretini toplayıp etrafa baktı ve yalnız olduğunu gördü.

O anda üzerine bir bitkinlik çöktü. Kendisini çok zorlamıştı. Pes etmemeliydi. Babası böyle şeyleri takdir ederdi. Suya girerken hadi anlamında başını sallamıştı. Havuz ılık olmasına rağmen ürpermişti ama babası bebek gibi davrandığı için onunla dalga geçmesin diye hızlıca girmişti. Adam boylu boyunca suya uzanıyor, kolları suyu yarıyor, bacakları ardında bıraktığı suyu birbirine katıyordu. Böyle zayıf biri için çok fazla su çıkartıyordu, sanki adamın içindeki enerji sadece suya daldığında ortaya çıkıyordu. Kız yanı sıra gitmeye çalışıyor, yüzünde patlayan babasının yarattığı dalgalarla baş etmeye çabalıyordu. Sonunda adam havuzdan çıkıp üzerindeki suyu tıpkı bir köpek gibi silkelemiş, hiç konuşmamıştı. Bornozuna sarınıp kaçak sigarasını tüttürerek ağaçların altındaki şezlonga oturmuştu, yanında başını ellerinin arasına almış olan Mollie vardı. Lydia babasının onu izleyip ilemediğini bilmiyordu. Sadece öyle olduğunu düşünmüştü. Zaten turlarını saymakla meşguldü. Önce aynı mesa-

feyi yüz kere, ardından elli kere daha, sonra on daha, on daha ve üç kere daha. Hedef iki yüzdü ama yapamamıştı. Başarısız olmuştu.

Suyun altından yansıyan ışıklarda Lydia'nın teni ölü gibi görünüyordu. Buruşmuş parmak uçlarına baktı, maviye çalan beyaz kalçaları suda normalden daha küçük görünüyordu, nefesini düzeltmeye çalışırken mayosunun altındaki yuvarlak ve yumuşak karnı titriyordu. İğrençti.

Basamaklara doğru yürüyüp kendini merdiven parmaklığından tutarak yukarı çekti. Sanki su üzerine yapışmış, onu bırakmak istemiyormuş gibi hissetti. Yer çekiminin dayanılmaz ağırlığıyla yorgunluğa boyun eğdiğini hissediyordu. Bir sandalyenin koluna havlusunu bırakmıştı, ona sarındı, teniyle buluşan yumuşak dokunuşuyla ürperdi. Islak ayak izleri bırakarak taştan patikayı geçti, kapı kolunu yavaş ve sessizce çevirerek arka kapıyı açtı. Annesinin kuralı, duşunu havuzda dışarıda alıp kurulanmaktı, böylece hiç kimse mutfağa su taşımaz ve evin kalanını kaplayan tertemiz beyaz halılara su damlatmazdı. Lydia eşikte duraksadı, gözlerini açıp karanlık odaya baktı ve dinledi. Yüzme kıyafetini havuz kısmında bırakıp kendi odasına gidene kadar çırılçıplak uzun bir yürüyüş yapmaya niyeti yoktu.

Yalnız olduğuna emin olduğunda, mutfağı yürüyerek geçti, ayaklarının altındaki mermer zemin soğuktu. Salonu parmak uçları üzerinde hızla geçti. Halı zaten ıslanmış diye düşündü. Babası da muhtemelen aynı şeyi yapmıştı. Adamın annesinin kurallarına harcayacak fazla zamanı yoktu.

Oturma odasının kapısı aralıktı, giriş holünden ince bir ışık şeridi geçiyordu. Lydia buradan geçerken önce tereddüt etti, hızlıca hareket etmenin dikkat çekeceğinden korkuyordu. Yavaşça geçmekse çok riskliydi. Odadan hiç ses gelmiyordu ama annesinin orada olduğunu biliyordu; kadının varlığının ağırlığını hissedebiliyordu. En güvenlisi geçerken bakmamak, içeriyi görmeye çalışmamaktı ama Lydia hızlı bir bakış atmaktan ken-

dini alamadı, içerisi kırmızı görünüyordu. Ne gördüğüne ilişkin içinde bir merak uyandığında merdivenleri yarılamıştı. Bu kadar parlak görünen şey ne olabilirdi? Oturma odası donuk bir kusursuzlukta siyah ve beyazdı, annesi de göze batmayan renklerde giyinirdi. Laura'ydı belki de.

Kardeşi olduğu düşüncesiyle Lydia geri döndü, yorgunluğu hafifçe üstünden kalkıyordu. Şöyle bir göz atabilirdi.

Nefesini tutmuş geriye dönüp geniş basamaklardan inerken ve kapıya doğru yürüyüp biraz daha aralamak için elini kapıya koyarken bir geyik kadar sessiz ve zarifti. Kimse onu duymuş olamazdı.

Sadece hızlı bir bakış.

Çığlık atmaya başladığında onu duymuş olmaları gerekirdi ama o odadaki hiç kimsenin artık onu duyması mümkün değildi. O odadakilerin hiçbiri bir daha hiçbir şey duymayacaktı.

Bölüm Bir

"Wimbledon denince aklıma gelen tek şey tenistir." Derwent parmaklarıyla direksiyona vurdu.

Haritaya baktım. "Neyi bilmek istiyorsun? Yaşamak için pahalı bir yer. Şık. Senin alım gücünün ötesinde. Bizim genelde takıldığımız türde yerlerden değil. Hâlâ kabaca iki mil uzaktayız ve Tanrı bilir daha ne kadar sürecek."

"Işıklar değişiyor, Kerrigan. Düz devam edeceğim."

"Hayır, öyle yapma." Tam önümüzde sonsuza kadar uzayan bir araba kuyruğu vardı ya da en azından A3'e kadar. Haritanın altını üstüne getirmiş, umutsuzca doğru yolu arıyordum. "Sol. Sola dön."

"Yanlış şeritteyim." Araba hızla ilerleyip doğruca kahrolası tek yön yola girdi. "Daha erken karar vermeliydim."

"Neden bu kadar kendini beğenmiş bir tavırla konuşuyorsun bilmiyorum. Her ikimiz de aynı trafikte sıkışıp kalacağız."

"Evet, ama bu senin hatan. Bu yüzden seni suçlamanın tadını çıkartabilirim."

"Yol bilgisayarını bozman benim suçum değildi." Sesimdeki soğukluğun arabanın içindeki sıcaklığı azaltmaya bir faydası olmamıştı; terin sırtımdan akıp koltuğa geçtiğini hissedebiliyordum. Pencereler açıktı ama güneş saatler önce batmasına rağmen hava hâlâ sıcak ve durgundu. Londra'da Ağustostu ve havanın en kötü zamanıydı. " Olduğumuz yerde kaldığımıza göre klimayı açmamda bir sakınca var mı?"

"Benzin israfı. Birilerinin çevreyi düşünmesi gerek." Başını pencereden çıkardı. "Temiz hava senin için daha iyi."

Önümüzdeki yüz araç egzozundan duman çıkartıyordu. "Bu hava temiz değil."

"Çoraplarım da değil," diye itiraf etti Derwent, bir parmağını ayakkabısından içeri soktu ve burna gelen terli ayak kokusuyla söylediği sözü ispatladı. Burnumu kırıştırıp, yaptığını eğlenceli bulmasına aldırış etmeden başımı diğer tarafa çevirdim.

"Bu arada akşamın bu saatinde neden bu kadar çok trafik var?"

"Bir de soruyor musun? Yol çalışması. Üç şeritten bir şeride iniyor. Asla bu yoldan gelmemeliydik." Derwent öndeki araba hiç ilerlemediği halde bir parmak daha ilerledi. "Neredeyse gece yarısı. Bu akşam ne yapmayı planlıyordun?"

Erken biten bir gece olmasını umuyordum ama yatağı ima eden bir şey söylememenin daha iyi olduğunun farkındaydım. Derwent fare peşinde hızla koşan bir terriyer kadar çabuk laf sokardı. "Pek bir planım yoktu. Senin?"

"Duymayı isteyeceğin bir şey değil, diye düşünüyorum." Yandan bir bakış attı. "Senin kaybın."

"Bundan şüpheliyim." Onun özel hayatı hakkında çok az şey biliyordum ama bilmek istediğim de kesinlikle bu kadardı. Keşke o da benim için aynı şeyi düşünseydi.

"Erkek arkadaşından ne haber?"

"Ne olmuş ona?"

"Evde mi?"

"Çalışıyor." Ve söyleyeceğim bu kadar, yani bunu geç.

"Muhtemelen yapacak bir şeyler olmasından memnunsundur. Yani seni evden çıkaracak şeyler, öyle değil mi?"

Tanrıya şükür. İş konuşması. "Kulağa ilginç bir konu gibi geliyor."

"Kulağa evcimen gibi geliyor." Derwent boynunu sıvazlayıp eline baktı, ardından elini pantolonunun bacağına sildi. "Çocuk bahçesindeki bir sübyancı gibi terliyorum."

Güvenilir biriydi, arada saldırganlaşıyordu ama hâlâ beni şaşırtmayı başarıyordu. Onun kendine özgü bir tarzı olduğuna ve bir gün bundan hoşlanabileceğime karar vermiştim. Ancak bugün o gün değildi.

"Bak, eğer bir sonraki soldan sapmazsan gecenin bir yarısına kadar burada kalacağız."

"Yol tek yön." İleriyi görmek için öne doğru uzanmış, direksiyona sarılmıştı. Bende aynı yöne dikkatle baktım, girilmez işaretlerini görüyordum.

"Of, ayvayı yedik."

"Emniyet şeridinden gidebilirim."

"İyi bir fikir değil" dedim istemsizce. Emniyet şeridinden gitmeyi düzenleyen katı kurallar vardı. İşe gitmek acil bir durum değildi.

Derwert bana yandan bir bakış attı. Saçları dikilmişti ve burnunun kemeri güneşten yanmıştı. Sekiz yaşında bir çocuk gibi görünüyordu. "Lütfen?"

"Neden bana soruyorsun? Kıdemli memur sensin."

"Evet doğru. Benim." Sesinden bu hatırlatmadan memnun olduğu anlaşılıyordu. "İyi, işte gidiyoruz. Patlat, Kerrigan."

Daha siren ilk çığlığını tamamlamadan Derwent kurallara aykırı dönüşü yapmak için trafik şeridimizden çıkmıştı. Yolun çoğunda iki teker kaldırım üstünde gittik. Gözlerimi kapayıp biraz gönülsüzce de olsa mırıldandım, "İsa, Meryem ve Yusuf."

"Bana kutsal şeyler söyle Kerrigan. Dua etmene bayıldığımı biliyorsun."

"Dikkatini sadece yaptığın işe ver, tamam mı?" Caddeler ralli sürüşü yapmak için yeteri kadar boş değildi. Havadan dolayı, geç olmasına rağmen insanlar hâlâ köpeklerini gezdirmek veya koşu yapmak için dışarıdaydı. Polis lambamızı yakmış olsak da, insanlar ters yönden üzerlerine doğru gelen bir arabayla karşılaşmayı gerçekten de beklemiyorlardı.

Biz her ne şekilde olursa olsun ilerliyorduk, Derwent bir otobüsün frenlerine asılmasına sebep olarak ana yola çıkarken bana yayvan bir ifadeyle sırıttı. "Bu daha iyi, değil mi?"

"Sıkışık bir trafiğin içinde oturmaktan daha iyi" diye kabul ettim.

Başını iki yana salladı. "Söyleyemiyorsun değil mi? 'Ben haklıydım. Sen haklıydın, Josh. Her zaman seni dinlemem gerek.'"

"Haklısın, Bunu söyleyemem. Şu trafik ışıklarından sonra sağa dön."

Derwent "Tepeye" diyerek anladığını belirtti.

"Gittiğimiz yer orası."

Tepeye. Benim bir yıllık maaşımı gereksiz süslere ve kapuçinoya harcamaktan çekinmeyen sakinlerinin zevklerine hitap eden pahalı mağazaların, galerilerin ve kafelerin bulunduğu güzel, seçkin bir yerleşim bölgesi olan Wimbledon Village'ın yüksek kalite havasına. Evlerin müstakil, yolun gerisinde ve fiyatlarının çok milyonlu olduğu yere. Kuş uçuşu sadece birkaç mil uzakta olmasına rağmen yemyeşil, israf dolu ve yaşadığım yerden çok farklı bir dünyaydı.

Derwent yola gereken dikkati vermiyordu, benim tarafıma yaslanmıştı. Islık çaldı. "Şuna bak."

"Eve mi?" Ön kapısının iki yanında lolipopa benzeyen porsuk ağaçları bulunan beyaz boyalı bir malikâneydi.

"Aston Martin araba, Kerrigan. Ev umurumda bile değil."

"Sanırım bir futbolcunun basit gösterişi."

"Olabilir. Arabasına harcayacak birkaç yüz bini olan birisi. Bunu Top Gear adlı programda görmüştüm. Çok güzel değil mi?" Arabaya bakarken frene yapışmış, çok ağır ilerlemeye başlamıştı. Bir BMW kornasına basarak yanımızdan geçti, Derwert karşılık olarak bir elini kaldırdı, dikkati tamamen dağılmıştı.

"Dikkatli davranmazsan polis çağıracaklar. Tuhaf davranmayı kes."

"Araba mı yoksa Angelina Jolie ile bir gece mi. Şaka yapmıyorum, buna karar vermek için çok düşünürdüm."

"Bunun için endişelenmezdim. Seçimini yakın bir zamanda yapmak zorunda kalmayacaksın nasıl olsa."

Söylediğine inanarak "Angelina anlayış gösterirdi" dedi. "Bundan memnun olurdu. O da aynı şekilde hissederdi." Bana bir bakış attı. "Anlamıyorsun, değil mi? Senin için o sadece bir araba."

"Benim için anlamı A noktasından B noktasına gitmekten ibaret. Çok güzel olmasa da bizim şu an içinde bulunduğumuz da aynı işi görüyor. Olay yeri inceleme ekibi ve patron toparlanıp evlerinin yolunu tutmadan önce B noktasına gitmek isterdim."

"Ah, patron. Neden söylemedin? Acele etsek iyi olur." Derwent yolda iki metrelik lastik izi bırakan bir patinajla fırladı.

İnce alayları ve akrobatik araba sürüşünü göz ardı edip, Endsleigh Drive'ı komşularından ayıran beyaz ahşap bariyere varıncaya kadar ağaçlıklı dar yollarda onu yönlendirmek dışında konuşmadım.

"Oturanlar hariç, araçla girilmeyen çıkmaz sokak. Yani kim olursa olsun oraya kadar yürümek zorunda."

"Tabi oturanlardan biri değilse."

Derwent kaşlarını çattı. "Komşu kavgası için biraz fazla." Pencereden çıkarıp kimliğini gösterdi, bu sayede bariyeri koruyan polis memuru kim olduğumuzu anlayabildi.

"Altı ev, hepsinde de bahçe kapısı var. Yüksek duvarlar." Evlerin çoğunun sadece çatılarını görebiliyordum. "Kimse herhangi bir şey görmüş olamaz. Ama bir şey duymuş olabilirler. Burası genelde sessiz bir yer olmalı."

"Artık değil."

"Hayır, değil." Bariyeri aşıp, üzerlerinde şort ve tişört, yüzlerinde bilindik şok ve heyecan karışımı ifadelerle ortalıkta do-

laşan bir grup seyirciyi geçtik. Merakla arabaya baktılar. Ben de onlara baktım kolunda pahalı bir saat, üzerinde rengi solmuş bir polo yaka tişört olan orta yaşlı bir adamla yüzünün yarısı bir beysbol şapkasıyla gizlenmiş ondan daha genç yaşta biriyle göz göze geldik. Birkaç saniye içinde onların ve ardından polis lambaları yanan devriye arabalarının, olay yeri inceleme ekibinin aletlerini taşıyan kamyonetlerin, arabanın yanında yürüyen ilk halka medya sürüsünün yanından geçip gitmiştik. Orada olmasalardı şaşardım; ne kadar çabuk olursam olayım pek çok suç mahalline benden önce varmayı başarıyorlardı ve bu da onlar için ilgi çekici olaylardan biriydi. Televizyon haberlerinde küçücük de olsa görünme heyecanı benim için uzun zaman önce bitmişti, ancak meslek seçimim hakkında annemin tek teselli kaynağı buydu. Elimi saçlarımda gezdirdim, aslında bunun nedeni kendime çeki düzen vermek değildi. Mevcut durumu daha da kötüleştiren sıcaklık ve nemdi. Yine de annemin atacağı mesajı duyar gibiydim. Evden ayrılmadan önce saçlarını taramak hiç aklına gelmedi mi, Maeve? Saçına bir tarak sürmek için elbette zaman bulabilirdin...

Yolun her iki yanına tamamen park edilmişti ama Derwent'in tekrar araba sürmeye niyeti yoktu.

"Uzak değil. Hem sen maraton koşuyorsun, yani o kadar tembel olmazsın."

"Yürümek bana koymaz ama insanların benim ensesi kalın bir komiser olduğumu bilmemeleri canımı sıkar." Patalog Dr. Hanshaw'ın arabasının önünü kapatacak şekilde arabayı park etti.

"Glen bundan hoşlanmayacak."

"Glen bir süre daha burada kalacak, zaten ondan bir korkum da yok." Derwent arabadan inip gerindi, gömleğinin arkasına yayılmış ıslaklık belli oluyordu. Islaklık yüzünden kumaş gerçekten de oldukça etkileyici görünen kaslarına yapışmıştı. Ben de tenimden ayrılması için üzerimi çektim, yapıştığı yerlerde

içimi göstereceğini biliyordum. Sıcak üzerime sarılmış bir palto gibiydi. Suratımı asıp, ayaklarımın dibine koyduğum su şişesini bulmak için eğildim. Elime aldığımda çok hafifti. Boştu dibinde ancak birkaç damla kalmıştı.

Derwent eğilip bana baktığında ben de hâlâ şişeye bakıyordum. "İniyor musun yoksa vaz mı geçtin?"

"Suyumu sen mi içtin?"

"Ne?"

"Burada yarım şişe suyum vardı. İçtin mi?"

"Hayal görüyor olmalısın, Kerrigan. Kendin bitirdin."

"Saçmalık."

"Gerçekten. Seni gördüm."

Yalan söylediğini biliyordum ama yine de tereddüt edip bir an için kendi hafızamdan şüphelendim. Kendinden çok emin gibi konuşuyordu, ki bu genellikle buz gibi yalan söylediğinin emaresiydi. Bana karşı bunu doğrularmışçasına yüzünü eğip sırıttı.

"Haydi. Gitme zamanı."

Eskiden Derwent'tan korktuğum zamanlar olmuştu ve hâlâ da onunla tartışmam ama artık bunun nedeni ondan gözümün korkması değil. Kıdemli olan memur oydu ve asla kazanamazdım. Üstelik bundan çok hoşlanıyordu. Şişeyi şiddetli bir öfkeyle arabanın arkasına attım ve kapıyı olanca sertlikle çarparak kapattım. Yolda Derwent önde gidiyordu, üzerlerindeki çelik yeleklerin ıstırabına katlanan iki polis memurunun yanından geçtik. Çelik yeleklerin sıcakta berbat şekilde rahatsız edici olduğunu acıyla hatırladım, neyse ki üzerimde sadece omzuma astığım polis kemeri vardı. Bu 'Suç Araştırma Bölümünde' olmanın sağladığı faydalardan biriydi. Aslında tutuklama baskınlarına veya şiddet beklenen olaylara pek gitmediğimden, uzun zamandan beri çelik yelek giymemiştim. Özellikle de yeleğe ihtiyaç duyulmasını gerektirecek hiçbir şey olmamasına rağmen

üniformanın üstüne giyildiğinde gerçekten zordu. Endsleigh Drive 4 numarada her ne olduysa, tehlike saatler önce geçmişti.

Ön kapının önündeki çadır bezinden paravanların içinde durup, suç mahallini kirletmekten kaçınmak için ayakkabılarımızı çıkardık ve kağıttan elbiselerimizi giydik. İhtiyacım olan şey kesinlikle ilave bir kat daha giyinmek değildi, terslenerek giyindim, şimdiden boğuluyordum.

"Kurbanlar hakkında ne biliyoruz?"

"Anne ve kız. Vita ve Laura Kennford. Anne kırk dokuz, Laura on beş yaşında." Derwent tereddütsüz bütün detayları ezberden sayıp döktü. Yerini alması düşünülebilecek sıradan bir meslektaşına göre çok daha iyi bir polis memuruydu. Kişiliğinin en önemli ve talihsiz yanı açıkça belli olan kadın düşmanlığıydı ama işinde jilet gibi keskin ve mesleğine kendini adamış biriydi.

"Ve bıçaklanmışlar mı?"

"Benim bildiğim kadarını sen de biliyorsun." Gayet kurnaz bir tavırla bana baktı. "Bu işi uzatmaya çalışmıyorsun, değil mi? Cesetler çıkarılıp ortalık toparlanıncaya kadar burada kalmak için bir neden bulmaya mı çalışıyorsun?"

"Elbette hayır. Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü kendine güvenmiyorsun."

Tamamen haksız sayılmazdı, her yaptığımı fark ederek her şeyi daha da sıkıcı bir hale getiriyordu. Cesetlere alışıyordum, Godley'nin ekibinde çalışmaya başladığımdan beri yeterince ceset görmüştüm ama hâlâ onları bir adım mesafeden görmeye alışamamıştım. Bu, kan, dökülmüş bağırsaklar, saçılmış beyin parçaları veya çürümüş ceset kokusu meselesi değildi. Gerçi, bütün bunların benden daha tecrübeli memurları bezelye gibi yeşile döndürme potansiyeli vardı. Ancak beni geride durmaya zorlayan şey şiddetti. Her gün yüz yüze kaldığımız; başka bir insana zarar verme arzusu, bunu gerçekleştirme iradesi, acımasızlık ya da kaygısızlıktı. Yapabildiğimiz tek şey, eğer yakalarsak katilleri hapse tıkmaktı. Ölüm cezasına asla taraftar olmamıştım

ama öldürülen çocuklar, birisini özgürlüğünden mahrum bırakmanın acınacak derecede hafif bir ceza olduğunu düşünmeme yol açmıştı.

Bu arada Derwent bir cevap için bekliyordu. Omuzlarımı kaldırdım. "Beni ürkek bir menekşe gibi düşünmekten keyif aldığını biliyorum patron ama hiç de öyle değilim."

"Zımba gibisin, Kerrigan. Bunu biliyoruz." Beni kolumdan tutup çadırın dışına çıkardı ve ön kapıya götürdü. "Haydi. Korkuyu hisset ama yine de yap."

Evin içinde, neler olup bittiğine dair ipuçları aramak için yanımdan geçip duran olay yeri inceleme memurlarının ve gidip gelen polislerin oluşturduğu alışılageldik karmaşaya baktım. Giriş holü kocamandı, ortasında çok modern bir avizenin asılı olduğu tavan normalin iki katı yükseklikteydi – gelişigüzel açılarla birleştirilmiş eşkenar dörtgen şekilli camlardan yapılmıştı. Geniş basamaklardan odalara açılan ferah bir koridora çıkılıyordu ama bütün kapılar kapalıydı. Yatak odaları ve banyolar, diye düşündüm. Zaten bulunduğum yerden bir şey görünmüyordu. Giriş holünde hiç mobilya yoktu, sadece her iki yanda bir kısım çift kanatlı kapılar ve arkada cam bir kapı vardı. İçerideki tek renk basamakların yanındaki duvara asılmış, tahminen iki metreye üç metre ebatlarında, gri ve turuncu tonlarda, aşırı soyut desenleri olan bir goblenden ibaretti.

Krem rengi halıyı boyamış kırmızı izler dışında tek renk buydu. Avizeden gelen ışığın altında kan keskin bir şekilde parlıyordu, rengi henüz koyulaşıp kahverengiye dönmemişti. Tazeydi. Burada ancak tecrübeli bir roman yazarının çözebileceği türden bir hikâye vardı ama yine de işin iç yüzünü anlamaya çalışmaktan kendimi alamadım. Ayak izleri giriş holünün sağ tarafından geliyor, kanın suyla karışarak yayılıp bulanıklaştığı kapının arka tarafına doğru belirsizleşiyordu. Ön kapıya doğru ilerliyor, orada iyice sönükleşiyordu. Ondan sonra hızlı hareket ederek bir ya da birkaç kişinin iki üç defa inip çıktığı merdiven-

lerde lekeler oluşturuyordu. Adli tıp memuru yukarıdan beşinci basamakta çömelmiş, kılı kırk yararak bir şeyi inceleyip, kâğıt bir zarfın içine koyuyordu. Halıdan yapışkan, şeffaf bir parçayı çıkartırken tüm dikkatini toplamıştı. Kanıt iziydi. Bunlardan çok olmalıydı.

Sağ taraftaki kapılardan gelen konuşma seslerini ve kameraların flaşlarının patlayışını duyabiliyordum. Derwent tam onlara doğru giderken birisinin onun adını söylemesiyle olduğu yerde kaldı. İkimiz birden giriş holünün diğer yanındaki kapıdan gelen Emniyet Amiri Godley'i görmek için döndük, yüzünde soğuk bir ifade vardı. Son gördüğümden bu yana kır saçlarını kestirmişti, saçlarını ayırdığı yerde soluk ince bir çizgi vardı. Daha yeni Hırvatistan'a tatile gitmişti, güneşten yanan cildi dişlerini daha beyaz ve gözlerini olduğundan mavi gösteriyordu. O sırada yüzünde gülümsemekten oldukça uzak bir ifade vardı ve dişleri kınayan bir tavırla sıkılmıştı.

"Gelmeniz zaman aldı."

"Trafik korkunçtu. Olabildiğince çabuk geldik" diye durumu açıkladım. İstemediğim halde biraz dalkavukça davranmıştım

Derwent omuzlarını silkti. "Artık buradayız. Neler oluyor?"

"Hiç Philip Kennford diye birini duydun mu?" Godley alçak sesle konuşuyordu.

"Avukat olan mı? Kraliyet avukatlarından? O Kennford mu?"

"Bir seferde bildin."

Derwent ıslık çaldı. "Bu onun evi mi? Yok artık, suçluların paçayı sıyırmasını sağlamakta iyi para var, demek ki."

"Kim o?"

Komiser kayıtsız bir ifadeyle bana bakmak için döndü. "Bana hiç ona rast gelmediğini söyleme, Kerrigan."

"O kadar uzun zamandır bu işi yapmıyorum," diye ona hatırlattım.

"Sadece birkaç cinayet davam mahkemeye gitti."

"Ama onu duymuş olmalısın."

"Belli belirsiz" dedim.

"Catford katilini 'belli belirsiz' hatırlıyor musun? Şu kadınlara kendi evlerinde tecavüz edip öldüren kaçığı? Yakalanmadan önce sekiz kişiyi öldürdü."

Derwent'in tavan yapan alaycı tavrını görmezden geldim. İşte bunu gerçekten biliyordum. "Oğlunun ağır saldırı suçuna karışması nedeniyle yapılan DNA testi katille yakınlığı olduğunu göstermişti."

"Evet, DNA kurbanların birinden alınmıştı ve oğluyla tutuyordu –yakın akraba– böylece iş aileye gidip katili bulmaya kalmıştı. Sadece bir cesetten alınan DNA, çünkü çoğunlukla kondom kullanıyordu – sadece son seferinde öldürdüğü korunmasız kurbanın içine boşalmaktan kendini alamamıştı, ya da bu riski almaya değeceğini düşünmüştü. Belki de kimse gelip kapısını çalmadığından güvende olduğunu düşünmüştü. Adı Peter Harbold, mesleği muhasebecilikti, toplumun önemli kişilerinden biriydi – hiç kimse ondan şüphelenmezdi. Ama sonradan fark ettik ki, sapıtmış adi herifin tekiymiş."

Godley arkasına bakıp "sesinizi alçaltın" diye uyardı. "Kennford orada."

Derwent "Müşterisi hakkında ne düşündüğümü duyması umurumda değil" diye cevabı yapıştırdı. "Adamı kurtaran savunması hakkında ne düşündüğümü duyması umurumda değil."

"Kurtuldu mu ki?" Bunu hatırlayamamıştım.

"Harbiden kurtuldu. Kennford'a göre DNA örneği usulüne uygun alınmamıştı. Tetkik edilmeden önce bozulmuş olabileceğini söyleyen bir uzman buldu. Harbold da kendi izlerini silmekte çok dikkatliydi, bu yüzden geri kalan her şey tesadüf eseriydi. Çoğunluğun aksi yönde düşünmesine karşın bir itirafı yoktu, çapraz sorgunun üstesinden gelmekte de zorluk çekmedi. Jüri ikiye ayrıldı. Ahmaklar bir tarafta iyi niyetli insanlar diğer

tarafta. Savcılık yeniden yargılanmasını istedi ama mahkeme izin vermedi. Yeni bir delil olmadıkça kazanma şansı yoktu ve yeni delil de yoktu."

Samimiyetle ve merakla "Yanılmış olduklarından o kadar emin misin?" diye sordum. Derwent'in jüri sistemine ayıracak fazla bir zamanı olmadığını biliyordum ama gayet hararetli bir sesle konuşuyordu.

"Davadaki memuru tanıyordum. Arkadaşımdı. Bu konu hakkında hiçbir şüphesi yoktu. Sorgulamada Harbold'u sarsmayı başaramadı. Herifin her şeye verecek bir cevabı vardı. Arkadaşım çok hazırlıklı olduğunu söyledi. Gerçek olamayacak kadar kusursuz."

Evet, anlamında başımı salladım. Ben de böyle sorgulamalar yapmıştım. Masum insanlar allak bullak olurlardı. Ellerinden geldiğince yardımcı olmaya çalışırken dağınık konuşurlardı, uzun aralıklarla cevap verirlerdi. Bir çırpıda cevap verenler suçlulardı.

"İşini yaptığı için Kennford'u suçlayamazsın" dedi Godly. "Ve bu olayda o bir kurban."

"Veya bir şüpheli."

"Nasıl istersen Josh ama belki de bu konuda fikrini değiştirmeden önce onunla konuşman gerek."

"Haklısın. Onunla bir çene çalalım."

"Önce suç mahalli." Godley bizi giriş holünün karşı tarafına götürdü. "Suç mahallerine bir göz atmanızı istiyorum, böylece ne soracağınızı bilirsiniz."

"Mahaller? Yani aynı yerde öldürülmemişler mi?" diye sordum.

"Hayır, Vita ve Laura burada ölmüş." Godly iterek kapıyı açtı. "Ama saldırıya uğrayan bir tek onlar değildi."

Aslında artık dikkatimi çok da fazla emniyet amirine vermiyordum. Kendimi tamamen odayı incelemeye, öncesini ve son-

rasını görmeye, düzgün ve bozulmuş haline, yaşam ve ölüm vermiştim. Giriş holünde fark ettiğim soğukluk, soluk renkler ve süs eşyalarının azlığıyla aynen burada da vardı. Sade döşenmiş geniş bir odaydı – iskemleden çok heykele benzeyen birkaç özel tasarım sandalye, şöminenin her iki yanında siyah lake masalar, krom ve cam lambalar. Modern, pahalı, benim gözümde uçuk tasarımlardı ve şimdi huzurları kaçmıştı. Dikdörtgen biçimli iki kocaman kanepe karşılıklı olarak şöminenin karşısına yerleştirilmişti ama içlerinden biri yerinden kaymış ve yastıkları yere saçılmıştı. Önündeki kana doymuş halının üzerinde bir ceset yatıyordu. Sırtüstüydü, atar damarından fışkıran kanla boyanmış başı kapalı gözlerle şömineye bakar gibi dönüktü. Bir bacağı kanepenin üzerine öylesine atılmış vaziyette olduğundan bacakları ayrılmıştı ama elbisesi bozulmuş gibi görünmüyordu. Sanki düşmüş gibi yerde yatıyordu, belki de kanepede kıvrılmış otururken saldırı sırasında yuvarlanıp düşmüştü. Başının açısı fazla dönük olduğundan yüzünü göremiyordum ama ince kot pantolonundan ve üstündeki kaşkorseden, bunun genç kurban olduğunu düşündüm. Laura. Boğazı belirgin bir şekilde sağdan aşağı doğru kemiğe kadar kesilmiş olan Laura. Katili kısa bir anda kellesini uçuran Laura. Saçları kanla keçeleşmiş, elbiseleri kanla sırılsıklam, korkunç bir şekilde ölen Laura. Onbeş yaşlarındaki Laura. Diğer kurbanı aramak için yutkunup başımı çevirdim. Karışıklığın içinde, odanın diğer ucundaydı. Vita kızından daha uzun süre dayanmıştı, muhtemelen bahçeye açılan Fransız tarzı pencereden kaçmaya çalışıyordu. Komiş bir tarafa sarkmıştı, ağır ipek kumaş cesedin altında birikmişti. Eğilip bakmak için ona doğru yürüdüm. Laura'nın vücudunda sadece bir yara görmüştüm ama Vita'nınki tamamen farklı bir hikâyeydi: Dr. Hanshaw'ın açıklığa kavuşturmaya uğraştığı birçok kesik ve bıçak yarası vardı. Görebildiğim kadarıyla, Vita zayıf yapılı ve kısa sarı saçlıydı. Pantolonu ve bembeyaz üstü sırasıyla keten ve ipekti. Ayakkabılarından birisi ayağının ucunda yan

yatmış duruyordu, eğilip ona baktım. Altın rengi tokalı, karamel rengi suet bir mokasendi. Her nasılsa Gucci malı olduğunu gördüğümde şaşırmadım.

"Kan" Derwent'in burnu kırıştı. "Kasap dükkânı gibi."

Kokuyu göz ardı etmeye, ağzımdan sığ nefesler almaya çalışıyordum. Koku sıra dışı keskinlikteydi ve taze olduğundan bir şekilde daha kötü geliyordu. Oda bununla doluydu. Laura'nın cesedinden Vita'nın olduğu yere saçılmış damlalar ve küçük birikintilerden oluşan bir iz uzanıyordu. Bir masa yan devrilmişti. Üzerinde duran lamba karşı duvardaki yıldız kümesini andıran sıçramış parlak kan lekelerini oval bir şekilde aydınlatıyordu. Lambanın altı kırılmış, parçaları yere dağılmıştı. Vita hayatı için çok mücadele etmiş ve kaybetmişti.

Derwent odanın etrafını kolaçan ediyordu. Uyumsuz bir ıslıkla eşyaları inceliyor, genel olarak alıcı gözüyle eve bakmak için oradaymış gibi davranıyordu. Godley suç mahallerinde başarıyla çalışan Hanshaw ve Kev Cox'a işaret etti. "Bize ne olduğunu anlatın. Josh, buraya gel. Senin de bunu dinlemeni istiyorum." Derwent'a yaramazlık yapmış bir köpeği çağırır gibi seslenilmesine gülmemek için kendimi tutmak isterdim ama olmadı.

"Neden Kerrigan'a ne düşündüğünü sormuyorsun?" Bize doğru ağır ağır gelirken Derwent'in gözünde bir kıvılcım vardı. "Bakalım o bundan ne çıkarmış."

"Bunun uygun olacağına emin değilim." Godley'nin sesi yumuşaktı.

"Buna ne deniyordu – alan eğitimi mi? Kerrigan'a neyi bilmediğini gösterme fırsatı, değil mi? Ayrıca burada bulunan Kev ve Glen, ona kendi kendine çıkarım yapmak yerine onları dinlemesinin ne kadar önemli olduğunu gösterebilirler."

"Çok deneyimli olmayabilirim ama uzman görüşünü ihmal etmemek gerektiğini gayet iyi biliyorum." Godley'e döndüm. "Bakın, hiç kimsenin zamanını harcamak istemiyorum"

"Ben aldırış etmem." Kev karşılaştığım en tatlı insanlardan biriydi. Şüphesiz aldırmazdı. Diğer yandan, Hannah...

"Eğer çözümleme yeteneklerini denemek istiyorsan, çekeme," Patalog kollarını bağladı. "İyi olsa gerek."

Ve birden hepsi bana bakmaya başladılar. Yutkurudum. İçimdeki panikle mücadele ediyordum. Su kaybından dolayı ağzım hâlâ kuruydu ve kafam zonkluyordu. gerginlikten kaynaklanan baş ağrısı daha da kötüleştiriyordu. Dikkatimi topladım. Kararsama. "Tamam. Yeni geldiğimi belirtmem gerek, daha cesetleri yakından incelemedim."

"Anlaşıldı." Godley'nın yüzünde cesaretlendiren bir ifade belirdi. Derwent'a bakmaya cesaret edemedim.

"Şey, burada ne olduysa hızlıca olmuş. Kurbanların hiçbiri odadan ayrılmaya zaman bulamamış, üstelik iki çıkış var, bu yüzden kaçış yollarını seçme imkânları vardı. Bu iki katil olduğu anlamına gelebilir ama bunu bir kişinin yapamayacağından da emin değilim."

Godley "İlk kimdi?" diye sordu.

"Laura. Saldırıya uğramadan önce kanepeden kalkmaya fırsat bulamadı. Boğazını kesmek için katilin onun arkasında durduğunu düşünüyorum." Düşünceli bir şekilde kanepeyi gözden geçirdim. "O saldırıya uğradığında Vita diğer kanepenin arkasında ayakta duruyordu."

"Bu sonucu nereden çıkardın?" Derwent'in sesi ciddi şekilde şüpheliydi.

"Kızına doğru koştu. Şu sandalye öne devrildi... yolunun üzerindeydi. Eğer Vita'ya saldırırken katil onu devirmiş olsaydı, arkaya devrilmiş olurdu." Laura'nın ayaklarının ucunda durmak için ilerledim. "Vita burada durdu ve katille boğuştu. Yeteri kadar yaklaşıp aldığı yarayı görünce Laura için yapılabilecek bir şey olmadığını fark etti. Kendi hayatının da tehlikede olduğunu anlamıştı. Burada bıçaktan savrulan kan var. Bu da akla kanlı bir bıçakla birçok hareketi akla getiriyor ama bana kalırsa Laura tek

bir darbeye maruz kaldı ve adam her ne kullandıysa, çok keskin olmalı."

Hanshaw "İki kesik aslında" dedi. "Ama haklısın, kesen taraf son derece keskindi ve her iki darbe de kararlılıkla yapıldı."

"Vita katilden kurtulunca kaçtı. Bir ayakkabısını burada düşürdü, diğerini pencerenin yanında. Bu noktada oldukça kötü yaralanmış olmalı çünkü çok kan kaybediyordu ve tahminimce dayanmak için perdelere tutundu." Bunu yeniden değerlendirdim. "Ya da belki bıçağı engellemek için önünde tutuyordu."

"Kumaşta kesikler var." Kev mutlu bir ifadeyle başını salladı.

"Şu kapılar kilitli olmalı yoksa onlara doğru giderdi. Bahse girerim Philip Kennford ev emniyetine saplantılıdır – suçlular hakkında bilmesi gerekenden çok daha fazlasını biliyor. Giriş holünde kapının yanında alarm sistemi için bir cihaz var, aşağıdaki bahçe kapısı elektrikle çalışıyor ve dâhili haberleşme var. Bu kapılar için anahtarların ulaşılmaz bir yerde muhafaza edildiğini ve asla kilitlenmeden bırakılmadıklarını söyleyebilirim." Kev'e döndüm. "Ön kapıda herhangi bir hasar var mı? Ya da diğer herhangi bir pencerede veya kapıda?"

"İçeri zorla girildiğine dair herhangi bir iz yok. Mutfağa açılan arka kapı açıktı ama diğer kızları dışarıda bahçedeydi, yüzüyordu. Kapıyı kullanan birisini görürdü."

"Diğer kızları?" diye sordu Derwent.

"Laura'nın ikizi" diye açıkladı Godley. "Adı Lydia."

"Gecenin bir yarısında ne yüzmesi bu?"

"Kendisine sorabilirsin." Godley bunu söylerken fikrini değiştirdi. "Aslında, hayır, soramazsın. Senin gibi birisiyle yüz yüze gelmek için uygun durumda değil."

"Ne demek istediğini bilmiyorum." Derwent sırıtıyordu. Şöhretinden kesinlikle keyif alıyordu. Kuşkusuz bu şöhreti hak etmişti.

"Pekâlâ, eğer zorla girilmediyse, iki ihtimal kalır, değil mi?" dedim. "Ya katil eve alındı –"

"Ya da zaten içerideydi" diye Derwent sözlerimi tamamladı.

"Bulduklarımın hepsi bu." Godley'e baktım. "Neyi atladım?"

"Katil onlara saldırmadan önce ve sonra ne oldu."

"Henüz evin kalanını dolaşmadım."

"Biliyorum. Tahminde bulunmanı istemiyorum." Diğerlerine doğru kaşlarını kaldırdı. "Nasıldı?

"Çok iyi. Bir polis memuru için." Hanshaw hiçbir zaman tatlı sözlü bir insan değildi. Kev de evet anlamında başını sallıyordu, buna karşın Godley bana gülümsedi. Havayla ilgisi olmayan bir sıcaklık hissettim. En azından Derwent'in komiserlerin acemi memurların çok zeki olmalarından hoşlanmadıklarını hatırlatan gözlerine denk gelinceye kadar öyle hissettim. Alçakgönüllü gözükmek için duygularımı bastırıp aynı bakışla karşılık verdim, bu gibi bakışlara karşı en iyi girişimimdi. Beni utandıracak bir yol bulduğunu sandın değil mi? Ne yazık ki sandığından çok daha zekiyim. Bir dahaki sefere daha çok çalış. Ya da iyisi mi, hiç deneme. Godley işe geri döndü. "Pekâlâ. Bize detayları ver, Glen. Katil ne kullandı.

"Bıçak genişti. Pala veya usta işi bir mutfak bıçağı. Tırtıklı değil. Vita'nın bütün yaraları kesiklerden ibaret, yani katil ona çok yaklaşmamış, tırnak diplerinde DNA izleri için fazla bir ümidim yok. Her iki elinde ve bileklerinde kendini savunurken aldığı yaralar – birkaç yerde kopmuş tendonlar var. Yaralarından üç ya da dördü işini bitirmek için yeterliydi, henüz hangisinin buna neden olduğunu bilmiyorum. Kanı göğüs boşluğuna akmış, bu nedenle ölmeden önce mücadele etmek için zamanı olmuş."

"Nasıl bir katil arıyoruz?"

"Katil oyun oynamıyormuş. Güçlü ve uzun boylu birisini arıyorsunuz. Sağ elini kullanıyor. Sizin de fark etmiş olabile-

ceğiniz gibi acımasız biri. İlk kurbanın boğazı boyun kemiğine kadar kesilmiş. Bunu pek sık görmüyorum. Ancak, katilin kesmeyi tahrik edici bulduğunu düşünmüyorsanız, bunun cinsel bir yanı yok. Erkek veya kadın, gözle görülür şekilde ikisine karşı başka türlü davranmış ama yine bu da olmayabilir. Birinci kurban etkili ve çabuk bir şekilde halledilmiş. İkinci kurban mücadele etmiş, bu da aldığı çok sayıda yarayı açıklayabilir."

"Veya katil Vita'ya harcadığı zamanın zevkini çıkarmak istemiş olabilir. Başka bir şey var mı?"

"Otopsi yapılana kadar yok. Yarın sabah ilk iş onu yapacağım."

"Orada olacağım." Godley her zaman otopsilere katılmaya çalışırdı. Ben raporları okumayı tercih ediyordum. İç organlarının korkunç detaylarını görmek yerine kurbanlara ne olduğunu tarif eden soğuk klinik raporları okumak beni daha az etkiliyordu.

"Artık cesetlerin işinin bittiğine memnunum." Hanshaw çoktan eşyalarını toplamaya başladı.

"Adamlar işlerini bitirmişler. Ama bu zavallı iki hanımın altında kaçırdığımız bir şey kalmadığından emin olmak için tekrar içeri yollayacağım."

Biz konuşurken, Kev olay yeri inceleme ekibinin işlerini bitirip gittiklerini söyleyene kadar onları fark etmemiştim, kâğıttan hayaletler gibi kapıdan süzülüp gitmişlerdi. O da kapıya doğru sokuldu.

"Eğer burada işimiz bittiyse, üst katta işlerin nasıl gittiğine bakacağım."

"İyi fikir Kev. İşin bitince bize haber ver." Godley onlar odadan ayrılıncaya kadar bekledi, cesetlerle baş başaydık. "Eee?"

"Laura ayağa kalkmadı" dedim sessizce. "Tehlikede olduğunu bile bilmiyordu. Yahut katilini tanıyordu ve korkmadı."

"Adamı tanıyorsun" diye Derwent Godley'e laf attı. "Philip Kennford hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sanırım iyi bir şüpheli olurdu. Eğer bir mazereti olmasaydı."

"Ne gibi?"

"Çağrı üzerine gelen memurlar onu yatak odasında bilincini yitirmiş halde buldular – kendinden geçmişti. Saldırıya uğrayan diğer kişi de oydu. Eğer kendini nasıl dövdüğünü bulabilirsen, onu şüpheliler listesinin tepesine koyabilirsin." Godley omuzlarını silkti. "O zamana kadar, temiz listesinde."

Derwent kaşlarını çattı, düşünceliydi. Ağzını açtı ama söyleyeceği her neyse söyleyemeden kaldı, çünkü giriş holünün dışında Glen Hanshaw öfke nöbeti geçiriyordu.

"Bazı serseriler arabamın önüne park etmişler. Mavi Hondayı kullanan kimse kahrolası arabasını çekebilir mi? Sizi uyarıyorum, çarparak yolumdan çıkarmadan önce beş saniyeniz var."

"Vay canına." Derwent'in yüzündeki ifade ancak muzurca diye tarif edilebilirdi.

Godley kaşlarını kaldırdı. "Seninki miydi?"

"Başka yer yoktu." Aylak aylak kapıya doğru ilerledi, cebinden anahtarları çıkarıyordu. "Ne kadar zamanım kaldı?"

"Uzatmalardasın. Yerinde olsam acele ederdim. Glen hiçbir iz bırakmadan adam öldürmenin yüzlerce yolunu bilir."

"Sizce endişelenmiş gibi mi görünüyorum?" Kapı Derwent'in arkasından yavaşça kapanmadan önce aşırı masum bir sesle "Üzgünüm, bir sorun mu var?" dediğini duydum.

"Dana önce Glen'in bu şekilde bağırdığını duymamıştım." Godley'in sesinden eğlendiği belliydi.

"Küfür ettiğini de hiç duymamıştım."

"Josh'un herkesin içindeki şeytanı ortaya çıkartmak konusunda ciddi bir yeteneği var."

"Bu laf yetersiz kalır."

Godley hızlıca bana baktı. "Ona aldırış etmiyorsun değil mi?"

"Ona alıştım. Buna rağmen, Philip Kennford'la görüştüğün-

de bir şekilde orada olmak istemiyorum. Sanırım pek halden anlar tarzda olmayacak."

"Bunun için onu yakında tutuyorum. Kennford'u silkeleyerek bana doğruyu söylemesini sağlayacağını umuyorum." Godley başını salladı. "Bu olayda bir şeyler bana doğru gelmiyor."

Uzanıp arkasında duran genç kızın cesedinin sertleşirken aldığı garip hale baktım. Söylemedim ama bence bu olayda hiçbir şeyin akla yatkın olmadığı apaçık ortadaydı.

Bölüm İki

"Kalamayacak kadar meşgul olduğunu düşünmüştüm." Derwent elleri cebinde dikiliyordu, yüzünde sert bir bakış vardı.

"Zamanım var." Godley saatine baktı. "Pekala, Kennford ve kızı için yeterince bekledik."

"Ben hallederim." Yüzündeki sert ifade derinleşmişti, eğer bir anlamı varsa. "Siz sahne ışıklarını üzerinde isteyecek biri değilsiniz, patron."

Medyanın varlığı eve geldiğimizden beri en az üç katına çıkmıştı. Girip çıkan herkese bağırarak sorular sorduklarını duyuyordum. Not defterim için arabaya dönmek akılsızlığını göstermiştim. O an kameraların parlak ışıklarıyla yıkanmıştım ve benim küçük gezintim onlara gecenin haberine ilgi uyandırmak için sürekli dönen haberlerde kullanılacak en az otuz saniyelik görüntü sağlamıştı. Dünyanın geri kalanında olan biten fazla bir şey yoktu. Bizden sonra gelen bir adli memur, evde neler olup bittiğini bilmeseler de gazetelerin Kennford cinayetlerini manşet yaptıklarını söylemişti. Daha biz bile net bir şekilde olanları bilmiyorduk.

"Bırak saçmalamayı. Elbetteki hâlâ burada olmamın sebebi medyanın ilgisi değil. Olabildiğince çabuk ayrılacağım." Yeniden saatini kontrol etti. "Dosyanın üstünde adım geçiyor, Josh. Sana bırakmadan önce bu soruşturmanın hangi yönde ilerlediğini görmem gerek. Ayrıca, Kennford'u tanıyorum."

"İyi değil."

"Sadece uzaktan." Godley iç geçirdi. "Ben olsam soruşturmayı yürüten kıdemli memurun hayatta kalanlarla görüşme ko-

nusunda yeterli titizliği göstermesini isterdim. En azından bunu yapmam gerekiyor."

Godley soruşturmayı yürüten kıdemli memurdu, en tepedeki adamdı - Derwent'in da çok iyi bildiği gibi- hâlihazırda kaç cinayet dosyasıyla uğraşırsa uğraşsın rolünü ciddiyetle yerine getirirdi. Manidar bir şekilde komisere baktım. Vazgeç. Asla olmayacak.

"Bırakın kızı ben sorgulayayım."

"Söyledim, sen doğru kişi değilsin." Godley mutfak kapısına yaslanarak yavaş yavaş açtı. "Çabuk halledeceğiz."

Kapıyı açık tuttu, ben de Derwent'in düşmanca bakışlarıyla karşılaşmadan içeriye daldım; benim bir hatam yoktu ve bunun için kendimi suçlayacak değildim. Biraz, belki... İntikam alacaktı. Bunun üstesinden gelebilirdim.

Kız mutfak masasında oturuyordu, on kişinin kolayca sığabileceği beyaz meşeden bir masaydı. Kucağında bir kutu kâğıt mendil bulunan bir kadın polis yanında oturuyordu. Kaçınılmaz olarak bir çay fincanı kızın önündeydi, dumanı tütüyordu. Dokunulmamış gibi duruyordu. Saçları sıçan kuyrukları gibi yüzüne dökülmüştü, havadaki keskin klor kokusunu alınca kızın daha önceden yüzmüş olduğunu hatırladım. Havuza girdiğinden beri duş almamış diye düşündüm ama giyinikti, üstünde kot pantolon ve zayıf yapılı bedeninin üzerinden dökülen uzun kollu bir tişört vardı. On beş yaşında olduğunu biliyordum ama oniki yaşından büyük göstermiyordu.

"Merhaba, Lydia." Godley masanın diğer yanına bir sandalye çekip oturdu. "Ben Emniyet Amiri Godley. Bu soruşturmayı ben yürütüyorum."

Hiçbir tepki yoktu.

"Bu Memur Kerrigan."

Ben de oturup parmaklarımla önümde duran masaya dayandım. Yüzüme hoş bir gülümseme yerleştirdim, son derece gereksizdi. Çünkü Godley'nin kızın karşılık vermesi için elinden

gelen bütün çabayı göstermesine rağmen Lydia'nın başını kaldırmaya pek niyeti yoktu.

Faydasız geçen bir dakikadan sonra Godley üniformalı memura dönüp odanın diğer tarafında, Lydia'nın duyamayacağı yerde, bize katılmasını işaret etti. Memur kırklı yaşlarındaydı ama boyalı sarı saçlarıyla göz kamaştırıcıydı. Nikah yüzüğü takıyordu, bahse girerim ki kendisi bir anneydi ve bu yüzden kızla ilgilenmek üzere o görevlendirilmişti. "İyi mi?"

"Değil" dedi sessizce. "Doktor sakinleştirmek için ona bir şey vermek zorunda kaldı. O zamandan beri hiçbir şey söylemedi."

Godley başını salladı. "O halde onu şimdi sorgulamanın hiçbir anlamı yok. İlaç verilmeden önce sana bir şey söyledi mi? Herhangi bir şey fark etmiş mi?"

Memur hayır anlamında başını salladı. "Görmediğini söyledi. Yüzüyormuş. Başı suyun içindeymiş. Hiçbir şey bilmemesi veya kimseyi görmemesi şaşırtıcı değil."

"Denemeye değerdi. Eğer bir şey görmüş olsaydı bunu bilmemiz gerekiyordu." Öbür tarafa dönüp kıza baktı, dudakları sıkılmıştı. "Yine de sinir bozucu. Ne düşündüğü bilmek isterdim."

"Sanırım bunu düşünmemeye çalışıyor" diye fikrimi belirttim. Kızın halinde, bana birisinin ayağa kalkıp onu savunmasına ihtiyacı varmış gibi hissettiren bir şey vardı. Ara sıra vücudundan gelip geçen ürpertiler hariç tamamen hareketsizdi. Annesini ve kız kardeşini böyle bulmanın nasıl hissettirmesi gerektiğini hayal edemiyordum. Yatıştırıcıların etkisi geçince bu anıyla nasıl yaşayacağını aklımda canlandıramıyordum. Yaralanmamış olabilirdi ama bu incinmediği anlamına gelmiyordu.

"Yazık ki doktor kendini biraz daha tutamamış."

Bu kadar sert davranmak Godley'nin yapacağı iş değildi. Bu stres altında olduğunun işaretiydi ama yaptığını haklı çıkarmıyordu.

"Şey, onu daha önce görmediniz. Tamamen isterikti. Çığlık çığlığaydı." Memur ürperdi. "Hiç mantıklı davranmıyordu. Ona ancak başını sarsıp kendine getirdiğim zaman bir şey görüp görmediğini ya da duyup duymadığını sorabildim ve bunu milyon kere sormak zorunda kaldım."

Aylardır Derwent'la çalışmanın getirdiği tecrübe yardımıma koştu. "Sorun değil. Onunla tekrar konuşuruz. Üstelik hâlâ elimizde sorgulamak için Philip Kennford var."

Godley alaylı bir tavırla güldü. "Umarım ümitlerini buna bağlamamışsındır."

"Bize yardımcı olmak isteyecektir, değil mi?"

"Buna pek güvenmezdim." Godley bana doğru bakıyordu ama beni görmediği hissine kapıldım. "Yalan uydurmayı nefes almak kadar doğal bulan insanlar vardır."

"Ve Philip Kennford onlardan biri" dedim.

"Philip Kennford içlerindeki en büyük yalancıdır."

Philip Kennford daha yeni kızını, eşini ve aldığı darbeyle bilincini kaybetmişti. Bunun etkileriyle hâlâ baş etmeye çalışan birine göre son derece toparlanmış görünüyordu. Birkaç saattir gidip onu sorgulamamızı bekliyordu ama gecikmeden pek rahatsız olmuş gibi değildi. Alnındaki sargı bakışlarındaki soylulara has zarafeti bozamıyordu: Güçlü bir burnu, delici mavi gözleri ve beklediğimden uzun omzunun üzerine doğru kıvrılmış kır saçları vardı. Köşeli bir çene zayıflık fikrinin önünü kesiyordu. İki kat fazla yakışıklı görünüyor, diye düşündüm, gerçek yaşı olan kırk beşten daha genç duruyordu. Bir zamanlar son derece atletik biri olmalıydı ve hâlâ gözle görünür biçimde formunu koruyordu. Çoktan beri giydiği polo yaka gömleği ve kot pantolonu üzerindeydi, buna karşın ayakları çıplaktı. Bunun ilk bakışta bir alışkanlık mı yoksa olduğundan daha üzgün görünmeye çalışmanın bir işareti mi olduğunu merak ettim.

Bu evde şu ana kadar gördüğüm en klasik tarzda şey olan deri bir koltukta oturuyordu, ayağa kalkmayı düşünemeyecek

kadar yorgun bir halde arkasına yaslanmıştı. Bacak bacak üstüne atmış üstteki ayağını yavaş bir ritimde sallıyordu. Bir elinde tuttuğu sigaradan tüten ince mavi renkli tüy gibi duman çoktan dumanla dolmuş çalışma odasına yayılıyordu. Diğer eliyse siyah beyaz bir İskoç çoban köpeğinin başında duruyordu. Hayvan ona yaslanmıştı. Biz içeri topluca girip yarım daire şeklinde adamın önünde yerimizi alırken yerinden kıpırdamadı. Köpek bize bakmak için başını kaldırdı. Gözünün etrafında iyi huylu olduğunu gösteren bir beyazlık vardı, gerçekten de öyleydi. Köpekleri severdim ama İskoç çoban köpeklerinin sağı solu belli olmazdı, diğer bir deyişle pek çoğu sınırdaki psikopatlardı ve başını okşamaya kalkışmak elini ateşe sokmaktan farklı değildi.

Godley nezaket konuşmalarını ve tanıştırma işlerini yaparken ben de odayı inceleme fırsatını yakaladım. Bana iki farklı ev bir aradaymış gibi geldi, burası şu ana kadar gördüğümüz yirmi birinci yüzyılın her şeyi basite indirgeyen şık evlerinden ziyade geleneksel İngiliz evlerine yakındı. Duvarlara kitaplar sıralanmıştı, sırtları deri ciltliydi ve ortama devasa bir maun çalışma masası hâkimdi. Şöminenin üzerinde arka fonda annesi hıçkırarak ağlarken iki üniformalı polisin elindeki pejmürde kılıklı bir çocuğun resmedildiği Kraliçe Victoria zamanından bir yağlı boya bir tablo asılıydı. Çaldığı ekmek yerde önünde duruyordu. Küçük bir grubun arkasındaki yayvan kulübe akla aşırı fakirliği getiriyordu. Bu tablonun adı 'İş Başında'ydı. Altın renkli isim plaketini okumak için eğildiğimde görmüştüm. Bununla giriş holüne asılmış olan acı bir parlaklıktaki geometrik desenli soyut gobleni beğenenin aynı kişi olduğundan ciddi olarak şüpheye düştüm. Bu Kennford'un hâkimiyet alanıydı. Eşi onun çalışma odasının kapısına kadar istediğini yapmakta serbestti; bundan sonrası onun keyfine kalmıştı.

"Acı verici görünüyor." Godley Kennford'a benden daha yakın duruyordu ve ayaklarına bakmak için eğilmişti.

Neye baktığını görmek için doğrulurken ayak tabanındaki

rastgele olmuş bir yığın kesiği fark ettim. Cildi kırmızımsı görünüyordu ve kesiklerin etrafı morarmıştı. O anda ayağında bir şey olmamasının nedenini anladım.

"Ölümcül değiller. Yatak odamın zemininde cam kırıkları vardı, zamanında fark etmedim." Kennford'un sesi tatlı ve derindi. Güzel bir Yorkshire aksanı vardı. Büyüdükleri yerdeki aksanı kaybetmeyen herkese saygı duymam ve konuşmasının hoşuma gitmesi dışında hiçbir geçerli neden olmaksızın birdenbire ona kanım ısındı.

"Kötü talih" dedi Derwent.

"Son zamanlarda başıma gelenlerin en kötüsü değil." Kelimelerin acısından kurtulmak için çok hafif bir ifadeyle gülümsedi. "Eğer ilgileniyorsanız, nasıl olduğunu ispatlayabilirim. Bunu yaptığımda ilkyardım ekibi oradaydı. Onlar beni durdurmadan önce ayaktaydım ve sendeliyordum. Şahidim olabililer."

"Dürüst olmak gerekirse, kızınızın boğazını kesip karınızı bıçaklayarak öldürürken ayağınızı kesmenize oldukça kötü bir mazeret bulmuş olmalısınız."

Godley ve ben yekvücut dönüp Derwent'a kötü kötü baktık. Kennford bir kaşını kaldırmaktan öte bir şey yapmadı.

"Bay Kennford, sizi şimdi sorgulamak istiyoruz ama fazla vaktinizi almamaya çalışacağız." Emniyet müdürü kendi komserinin düşüncesiz fikir beyanını düzeltmek için sözlerine özen göstererek konuşuyordu. "Kendinize gelmeniz için size daha fazla zaman veremediğimiz için üzgünüm, ancak bir cinayet soruşturmasında işlerin yürümesinin ne kadar önemli olduğunu siz herkesten daha iyi bilirsiniz."

"Elbette. Bilmek istediğiniz her şeyi bana sormalısınız, ancak size yardımcı olabileceğime pek emin değilim." Biraz kaşları çatıldı, çoktan dolmaya başlamış kül tablasına sigarasını bastırıp söndürdü. "Sizlerden rahatınıza bakmanızı isterdim korkarım hepinize yetecek sandalyem yok. Genellikle burada pek ziyaretçim olmaz."

Şöminenin diğer yanında benzer bir koltuk daha vardı ama genelde kullanılan koltuk Kennford'unkiymiş gibi görünüyordu.

Derwent diğer koltuğa doğru gitmek için hareketlendiği anda Godley "Ayakta durmak sorun değil" dedi. Köpeğin olduğu taraftan bir hırlama sesi yükseldi. Bu veya başkomiserin ses tonundaki uyarı onu anında durdurdu. Sanki tek amacı oymuş gibi eğilerek en yakında duran kitapların sırtlıklarına bakma numarası yaptı. Pek inandırıcı bir çaba değildi.

"İlk olarak sorulacak malum soru. Hiç düşmanınız var mı, Bay Kennford? Hiç ölüm tehdidi aldınız mı?"

"Evet." Alaycı bir tavırla gülümsemeden önce kelimenin öylece havada kalmasına izin verdi. "Ama düşmanlarımdan hiçbirisi böyle aşırıya kaçmaz."

" Yine de isimlere ihtiyacımız var, Bay Kennford."

"Bir liste hazırlarım. Ama şu an değil. İletişim bilgilerini ve ötesini kontrol etmem gerekiyor, bu yüzden yarın büromda yapacağım." Koltuğunu kaydırdı. " Size işinizi öğretmeye çalışmıyorum ama bunları takip ederek zamanınızı boşa harcarsınız. Katil değiller, çoğunluğu. Ayrıca hiç birisi benimle uğraşmak varken Vita ve Laura'yı hedef almaz."

"Siz de saldırıya uğradınız" diye belirtti Derwent.

"Ciddi birşey değil. Başa bir darbe." Eliyle başını işaret etti, tahmin ettiğim kadarıyla bir çürük ama yara sık saçlarından dolayı görünmüyordu. "Duştan yeni çıktım ve kurulanıyordum. Normal olarak – odada birisinin olduğundan haberim yoktu. O anda, sert bir darbe aldım. Bir şey bana vurdu ve yüzüstü düştüm. Hatırladığım son şey aynaya çarpacağımı fark etmemdi. Ve öyle de oldu.

"Bu da alnınızdaki yarayı açıklıyor."

"Kesinlikle. Kendime geldiğimde, bir sürü cam kırığı ve kendi kanımın birikintisinin üzerinde çırılçıplak yatarken Aileen adında oldukça güzel bir ilkyardım görevlisinin gözlerinin içine bakıyordum."

Eşinin cesedi dışarıda duran bir cenaze arabasına konulurken ilkyardım görevlisinin bakışları hakkında yorum yapabiliyor olması bana garip gelmişti. Ancak belki de giriş holünden gelen gürültülerin ne olduğunu anlamamıştı. Ya da işte öyle bir adamdı.

"Bu olmadan önce hiç garip bir şey duydunuz mu?" diye sordu Godley.

"Hiçbir şey. Duştaydım."

"Köpek havlamadı mı?" Kendi içinde öfke nöbetleri geçiren bir köpek türüydü. Ailesinin fertleri öldürülürken sessizce oturduğuna inanamıyordum.

"Havladıysa da duymadım." Bir kulağını çekerek köpeğin ipeksi başına baktı. "Bilirsiniz, o bir bekçi köpeği değil. Evcil hayvan."

"İskoç bekçi köpekleri genellikle uysal değildirler."

"Öyle olduğunu söylemedim." Son verdiği cevapta küçük bir ayrıntı yakaladım, onu en iyi avukat yapan yanını. Saldırgan kelimeleri ayıklayan başka bir gülümseme. "Hiç Conan Doyle okumadı. Havlamadığında bunun şüpheli bir durum olacağını bilmiyordu."

"Duşa girmeden önce ne yaptınız? Bize akşamı nasıl geçirdiğinizi anlatırsanız, yardımı dokunabilir."

"Vita'yla akşam yemeği yedim – salata ve soğuk somon. Her ikimiz de aç değildik, muhtemelen sıcaktan. Vita bir kadeh şarap içti ama ben su içtim çünkü biraz çalışmam gerekiyordu ve zihnimin açık olmasını istedim. Kızlar kendi işleriyle ilgileniyorlardı – bizimle çok nadir yerler. Ondan sonra yüzmek için dışarı çıktım. Lydia sonradan geldi ve bir süre havuz boyu mesafelerle yüzdü. Olay meydana geldiğinde orada olması gerektiğini düşünüyorum. Dokuz gibi bahçeden içeriye girdim ve o hâlâ sudaydı. Yüzmeden sonra bir süre dışarıda kaldım. Ve sigara içtim. Artık itiraf etsem iyi olur." Paketinden çıkarttığı sigarasını yakmak için çakmağını alırken başka bir tatlı gülümse-

me. "Vita bunu onaylamıyordu bu yüzden dışarıda saklıyordum. Onun bundan haberi olmadığı konusunda kendimi kandırıyordum ama kuşkusuz biliyordu. Mutlu bir evliliğin sırrı görmezden gelmektir, değil mi?"

Derwent fırsattan yararlandı. "Bunu çok sık yapmak zorunda kalır mıydı? Görmezden gelmeyi, demek istiyorum?"

Kennford sigarasını yakarken çok hafif başını salladı. Dumanı üfleyip "Biliyorsunuz, sanırım sizinle doğru bir başlangıç yapmadık, Bay Derwent."

"Ve sanırım bana bir cevap vermediniz."

"Josh." Godley manidar bir ifadeyle bakıyordu. Kendini ona ter döktürmeye çalışacağımız bir sonraki sorgulamaya sakla... "Dışarıdayken hiç garip bir şey fark ettiniz mi?"

"Hayır, ama oturduğum yerden evi pek fazla göremem." Bir sonraki soruya önceden hazırlıklıydı. "Kapı zilinin çaldığını da duymadım."

"Katilin bu şekilde mi girmeyi başardığını düşünüyorsunuz?"

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Ön kapıda hiç zorlama yoktu, değil mi? Veya pencerelerde?"

"Bulduğumuz hiçbir zorlama yok. Eğer bir ziyaretçi beklemiyorsa, eşiniz gecenin bir vakti kapıyı açar mıydı?"

"Bizde görüntülü giriş sistemi var. Kapıyı açmadan önce kimin içeriye girmesine izin verdiğini kontrol edebilirdi."

"Kayıt yapıyor mu?" Derwent nerdeyse heyecandan kıvranıyordu.

"Bu işinizi kolaylaştırırdı, değil mi? Hayır, bu gerçek zamanlı bir kamera. Sadece o anda kim varsa onu gösteriyor üstelik çok net de değil. Tam olarak doğru yerde olmaları gerekiyor yoksa sadece dirseklerini görürsünüz ki bunun da pek bir yararı yok. Buna pek kafayı takmadım. Düzgün çalışmayan şeylere dayanamıyorum."

"Vita genellikle kontrol eder miydi?"

"Kapıya nasıl baktığını izlemedim, Bay Godley." Sesi rahatsız olmuş gibi geliyordu. 'Bilmiyorum' demeyi sevmeyen bir adam, diye düşündüm.

"Bahçeden içeriye girdiğinizde dikkatinizi çeken alışılmışın dışında bir şey gördünüz mü?"

"Hiçbir şey. Ama mutfağın ya da giriş holünün ışıklarını yakmadım. Doğruca üst kata çıktım."

"Karanlıkta mı?"

"Yolu biliyordum ve toslayacak pek fazla bir şey yok gibiydi." Kaşlarını kaldırdı, bizi onunla birlikte gülmeye davet ediyordu, ancak hiç birimiz ona yüz vermedik. Eşinden çok farklı zevkleri olduğu konusunda haklıydım.

"İçeri girdiğinizde Vita veya Laura'yı gördünüz mü?"

"Hayır. Aslında, Laura'nın dışarıda olduğunu sanıyordum. Bir arkadaşının evine gitmişti ve bütün gece orada kalmasını bekliyordum."

"Hangi arkadaşı?"

"Bilmiyorum. Vita bilirdi."

Ve sana söylediğinde onu dinlemezdin.

"Oturma odasından gelen sesleri duymadınız mı?" diye sordu Derwent.

"Dinlemek için durmadım. Böyle bir şey yapmam beklenemezdi. Bildiğim kadarıyla, Vita orada yalnız başınaydı."

"Gecesini nasıl geçiriyordu?"

"En ufak bir fikrim yok."

"Okuyor muydu? Televizyon mu seyrediyordu? Arkadaşlarıyla telefonda mı konuşuyordu? Nakış mı işliyordu? İnternette mi geziniyordu?"

Cevapladığında Kennford'un sesinden rahatsızlık duyduğu açıkça belli oluyordu. "Akla bir şey gelir diye meşgaleleri saymakta bir fayda yok. Ona neyle meşgul olacağını sormadım o da bana söylemedi."

"İlgilenmez miydiniz?"

"Özel hayatına saygı gösterirdim." Derwent'in sol eline baktı. "Evli değilsiniz, değil mi? Sizden anlamanızı beklemezdim ama bazen birbirinize nefes alması için yer bırakırsınız. Birbirinin hayatına aşırı müdahale boğucu olabilir."

"Birisi İlişki El Kitabını okuyor galiba."

Godley alelacele "Devam edelim" dedi. "Son birkaç haftadır etrafta dolanan garip birilerini gördünüz mü? Tanımadığınız birileri? Sizi kuşkulandıran?"

"Beynimi zorlayıp duruyorum ama hayır."

"Oldukça ciddi bir alarm sisteminiz var" dedim. "Evdeyken kullanır mıydınız?"

"Bahçeye açılan kapı açık olduğunda değil. Gece üst katta olduğumuzda, evet. Çünkü alarm çevre emniyeti üzerine kurulu, bu yüzden devrede olduğunda giriş katının pencerelerini veya kapılarını açamıyorduk. Bu sıcakta bununla kendimizi sıkmadık."

"Özellikle tedirgin olduğunuz birisi var mıydı?" diye sordu Godley. "Bu yüzden mi alarm yerleştirdiniz?"

"Eşim kurdurdu. Zannımca sigortamızın maliyetini düşürmek içindi ama hiç sormadım. Aldığı sanat eserleri yüzünden dünyanın parasını ödemek zorunda kalıyorduk."

"Oldukça etkileyici bir koleksiyona sahip olduğunuzu fark ettim."

"Böyle şeylerden hoşlanıyorsanız." Sıkılmış gibiydi. "Duvarlara ne asmak istediğiyle pek ilgilenmezdim. Zaten, kendi bilirdi. Biz evlenmeden önce bir galeri işletiyordu."

"Başarılı mıydı?" diye Derwent üsteledi.

"Eğer para kaybetmek için başarılı bir iş miydi demek istiyorsanız, evet."

"Yani ona işi bıraktırdınız."

İlk doğum gününde Derwent'a kesinlikle Yeni Başlayanlar İçin Kibarlık'ın bir kopyasını alacaktım.

"Vita'ya asla bir şeyi zorla yaptırmadım. İkizlere hamile olduğunu öğrendiğinde galeriyi sattı. Sürekli bir ev kadını olmak istedi, öyle de oldu ve ikizler işe geri dönmemek için iyi bir nedendi."

"Çalışmasını tercih eder miydiniz?" diye sordu Godley.

"Bu aile dışında bir şeyle ilgilenmesine fırsat verirdi."

Derwent "Size bir maliyeti olsa bile mi?" diye yine lafa girdi.

"Bana bir peniye bile mal olmuyordu, başlıca nedeni, ben asla bütün yumurtaları aynı sepete koymam." Güldü. "Bu büyük eve ve benim bir avukat olmama aldanmayın. Söylenecek ve yapılacak şeyler bittiğinde ben hâlâ bir sanık avukatıyım ve ücretsiz sağlanan avukatlık işinden kimse zengin olmaz, özellikle de benim ödediğim seviyede gelir vergisi ödediğinde. İlk eşim vergi müfettişinden kurtarmayı başardığım ne varsa hepsini aldı. Paranın hepsi Vita'nın. Yani öyleydi."

"Ve artık sizin." Bunu belirtirken Derwent'in sesinde aşırı bir tatmin duygusu vardı.

"Kesinlikle. Bir cinayet için ne mükemmel bir neden. Ancak neden kızımı da öldürdüğüme ilişkin bir sebep bulup getirmeniz gerekiyor." İlk kez sesini etkileyen acemice bir duygu algıladım. "Ardından neden sonuna kadar gidip öbür kızımı da öldürmediğimi açıklamak zorundasınız. Nerede olduğunu bilmediğimden değil."

"Bunu bana bırakın."

Kennford vereceği cevabı yapıştırmadan, Godley araya girdi "Bildiğiniz gibi ihtimal dışı olsalar bile bütün açılardan bakmak zorundayız."

"Ve biliyorum ki, kocalar eşlerini öldürür. Bazen, çocuklarını bile öldürürler. Ancak ben yapmadım." Sigarasını kül tablasının kenarında gezdirdi, külden bir koni yapıyordu. "Laura'nın boğazının kesildiğini söylediniz. Değil mi?"

Derwent konuşmak için izin istemek üzere karşısında duran Godley'a baktı ve evet anlamında sallanan baş ile karşılığını aldı. "Boynundan ciddi bir şekilde yaralanmış."

"Acı çekmiş midir?"

"Ben patalog değilim."

"Bana bir aptalmışım gibi davranma. Ben sivil değilim ve bana yalan söylenmesine ihtiyacım yok. Pek çok cinayet gördün. Orada ne olduğunu biliyorsun." Adam oturma odasının yönünü işaret etti, eli hafifçe titriyordu. "Soruyorum çünkü bana doğruyu söyleyecek kadar serserinin tekisin. Acı çekmiş mi?"

"Muhtemelen çok çabuk olmuş. Olup bitene kadar ne olduğunu anlamamış."

"Vita görmüş mü?"

"Evet."

"Neler hissettiğini hayal bile edemiyorum." Bunu bizden çok kendisine söyledi, içinden mırıldanıyordu.

"Mücadele etmeye çalışmış."

"Bunda iyiydi. Bir tartışmada asla geri adım atmazdı."

Ama kaybetmeye mahkûm olduğunu anladığında kaçmaya çalışmıştı. Üstelik kesinlikle acı çekmişti, kocası bununla pek ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Eşinin nasıl öldüğünü sormamış olması beni hafifçe rahatsız etti.

"Burada işinizi ne zaman bitireceksiniz?" En az bir parmak kadar daha olmasına rağmen bastırıp sigarasını söndürdü. "Sanırım, odayı temizletmek için birini tutmam gerek ve üst kattaki dağınıklığı toplatmak için. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Bütün bunları Vita ayarlardı."

"Bir süreliğine evi bu şekilde tutmamız gerekecek, Bay Kennford. Hatta, birazdan kalacak başka bir yeriniz olup olmadığını soracaktım."

"Ah. Pekâlâ." Başını eğip köpeğe baktı. "Birkaç telefon görüşmesi yaparım. Şehirde bir daire tutardım ama hayvanlara izin

vermiyorlar. Temple'da dairesi olan bir arkadaşım var, şanslı ibne. Fransa'da yazları gittiği bir evi var. Dairesinde kalmayı ayarlayabilirsem, Mollie'de benimle gelebilir, çünkü kiracıların köpek getirmesine izin veriyorlar. Lydia da orda rahat eder. Sanırım kullanabileceği bir kanepe var."

Doğrudan kendi önceliklerini tespit ettiği belli, diye düşündüm. Zavallı Lydia köpekten bir basamak aşağıdaydı – belki de iki. Ancak Godley'nin canını sıkan bu değildi.

"Lydia'nın kalabileceği başka birisi var mı? Güvenebileceğiniz? Bir arkadaş veya akraba?"

"Birkaç gün buna dayanmaya aldırmaz."

"Bir başka yerde olmasını tercih ederdim."

"Benimle olmasın demek istiyorsun." Kaşları birbirine yaklaşıp ağzı büzüldü, yüzündeki ifade içindeki kızgınlığı gösteren belirgin bir huzursuz şekle büründü. Derwent'ı işaret etti. "Siz de onun gibisiniz, değil mi? Çoktan kararınızı verdiniz."

"Bu doğru değil. Ancak ailenizin iki ferdi bu evde öldü ve siz de saldırıya uğradınız. Lydia zarar görmeyen tek kişi, en azından fiziksel olarak. Çok önemli bir tanık olabilir. Eğer birlikte olursanız, neler olduğunu tartışırsınız. Bunu engelleyemezsiniz. Bizimle konuşmaya hazır olduğunda, onun ne düşündüğünü duymak istiyorum, sizin neler ileri sürdüğünüzü değil."

"Size inanmıyorum."

"İnanmanız gerek." Godley yöntemini değiştirdi, sesi yumuşuyordu. "Bakın, aynı yaşlarda bir kızım var. Onu korumak istediğinizi biliyorum ama Lydia için en iyi yer uygun bir ev, bir yatağının bile olmayacağı kiralık bir daire değil. Yanında kalabileceği biri var mı?"

"Vita'nın kız kardeşi Twinkenham'de yaşıyor."

"Lydia ile iyi anlaşır mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Renee benim için bir sır ama oldukça sevecen biri gibi görünür."

"Ondan bir yabancı gibi bahsediyorsunuz" dedim. "Twickenham buradan fazla uzak değil, değil mi? Onunla sık görüşmüyor musunuz?"

"Görüşmüyorum. Belki Vita görüşüyordu. Korkarım eşimin akrabalarıyla pek bir şey yapmıyorum." Bundan pek suçluluk duyuyor gibi görünmüyordu. Aynı civarda yaşayan yakınlarla görüşülmeyen bir dünya karşısında şaşırıp kaldım. Annem evleri dünyanın neresinde olursa olsun epey uzaktan akrabaların bile hayatlarındaki bütün detayları takip ederdi ve benden de aynısını yapmamı bekliyordu. Evlilikle de olsa aile aileydi; onların başına gelenler önemliydi. Ancak Philip Kennford aynı bakış açısına katılıyor gibi görünmüyordu.

"Renee'nin bir ailesi var mı?" diye sordu Godley.

"Oğulları. Lydia ve Laura'dan büyükler. Crispin yirmi yaşında, sanırım. Tobias iki yaş daha küçük."

Kadın en azından bizim ilgilendiğimiz annelik içgüdülerine biraz sahip olacaktı. Godley'nin de aynı şeyleri düşündüğü görülüyordu. "Sizce Lydia'ya bakmak ister mi?"

"Öyle olduğunu sanıyorum. Eğer gidecek başka yeri yoksa."

Zorlukla alınmış bir onaydı ama hiç yoktan iyiydi.

"Baldızınız ona bakmayı kabul eder etmez Lydia'yı oraya göndereceğim. Olanları Renee'ye alıştıra alıştıra söylememiz gerekecek. Onu siz mi aramak istersiniz yoksa benim bir memur yollamamı mı tercih edersiniz?"

"Olay yerindeki birisinden öğrenmesi Renee'nin dayanması için daha iyi olurdu. Tarafsız birisi, demek istiyorum." Kennford her şeyden memnuniyetle yararlanıyordu, bu kadınla konuşmak zorunda kalmak istemediği anlamına geliyordu. Aksayarak masasına gidip bir parça kâğıda kadının adresini yazdı. Eğer orada kalacak olursa, ertesi gün gidip Lydia'yı sorgulayacağımız yer orasıydı. Renee'ye eniştesi hakkında ne düşündüğünü sorma fırsatını yakalayacağımdan oldukça ümitliydim.

Godley kağıdı ondan aldı. "Güzel. Ayarlanmasını sağlayacağız."

"Bu arada, Lydia nerede?" Kennford kız sanki odada ortaya çıkıvermesini bekliyormuş gibi etrafına bakındı. Hayatta kalan kızına endişelenmek için iş işten geçti, diye düşündüm ama Godley onaylanmadığını gösteren bir tavır takınmakta çok uzmandı.

"Dinleniyor. Kendini güvende hissetmek isterse diye yanında bir memurum var ama zaten şu an sakinleştiricilerin etkisi altında."

"Parçalanmıştır, sanırım." Kennford'un sesi dokunaklıydı.

"Kendi kanları içinde yatan annesinin ve kız kardeşinin cesetlerinin üzerinden geçerek içeri girdi. Sizin de öldüğünüzü sanıyordu. Katilin hâlâ evde olup olmadığını bilmiyordu ama 999'u arayıp bizim çocukların gelmesine kadar kendini tuttu. Sanırım avuç dolusu sakinleştiriciyi ve çok sevecen davranılmasını hak ediyor." Derwent genellikle yumuşak kalpli değildi. Onu hayli alkışlayabilirdim.

"Lydia güçlü bir insan değil, Komiser Derwent. Daha anne rahminde Laura'nın güçlü bir karakteri vardı. Kardeşinin on misliydi." Adam başını salladı. "Lydia'yı tanımıyorsunuz. Beni mazur görün, ben bilirim. Bu durumda olmasına şaşırmadım."

Böyle konuştuğunda Derwent için de söylenebileceği üzere, Kennford aslında saygılı bir şekilde konuşmuyor, kelimeleri alaya alarak lafı insanın ağzına tıkıyordu.

"Beni mazur görün, ben de şaşırmadım. Ancak, anlayabiliyorum ve karşımdakinin duygularını hissedebiliyorum. Belki siz de bunu bir denemelisiniz. Kızınızın hâlâ hayatta olduğuna ve diğer her şeye şükredip ona bir baba olmayı denemek isteyebilirsiniz."

"İşimiz bitti mi?" diye Kennford hızla cevap verdi.

"Ben bitirdim." Derwent kapıya yöneldi, yarı yolda durup gezinmeye başladı. "Kafama takılan bir şey daha vardı. SW 19'da yaşıyorsanız neden Londra'da bir daireniz var?"

"Büyük davalarda eve gelmekten hoşlanmam. Dikkatimi dağıtıyor. Eğer kendimi dünyaya kapatıp dikkatimi yoğunlaştı-

rırsam daha iyi çalışırım. İstersem gece yarısına kadar işte kalıp çalışabilirim, mısır gevreği alır, beşte kalkıp çalışmaya devam ederim. Gerçekte bu yaşam tarzının nasıl aile hayatına uymadığını görebilirsiniz."

"Ah. O zaman, bir garsoniyer değil."

"Ne dedin sen anlamadım?"

"Sanırım duydunuz." Omuzlarını silkti. "Sadece sorgulamanıza devam ediyorum, Bay Kennford. Çok masum ve aleni olduğuna eminim. İnsanların konuşmaktan ne kadar hoşlandığını bilirsiniz."

"Bilirim ve dedikoduları dinlemeye değmeyeceğini de bilirim."

"Dinlemek inanmakla aynı şey değildir. Bunlar hakkında kendi kararımı ben veririm. Ancak, insanların ne söylediğini bilmekten hoşlanırım."

Kennford köpeği iterek yolunu açıp ayağa kalktı ama Derwent'la karşılaşmak yerine Godley'e dönüp kavga vaziyeti aldı. İki adam yaklaşık aynı boydaydı ama sanırım patron görünüşte biraz daha uzundu. "İçimin güvenle dolduğunu söyleyemem, emniyet amiri. Tesadüf eseri ekibinizin oldukça meşgul olduğunu biliyorum – neydi, son bir aydır on çete cinayeti miydi?"

"On bir."

"Bu yüzden işinizi uzatmıyorsunuz, değil mi? Ayrıca, her ne kadar ilginç bir hikâye olsa da ve bütün gazetelere çıksa da en iyi birkaç adamınızı böyle bir cinayete vermeyeceksiniz. Onları boşa harcayamazsınız. Bu sizin önceliğiniz olamaz, bu nedenle işleri yürütmek için Malum Komiseri ve onun sürtük ortağını seçtiniz."

Derwent'in gözüne baktım. Gerçekten de iyi bir ilk izlenim vermemiştik.

"Oldukça yetenekli memurlardır, zor olayların üstesinden

gelmekte tecrübelidirler ve onlara güvenim tamdır. Sizi temin ederim meslektaşlarından ve benden yeterli desteği alacaklardır. Sizi daha da temin ederim ki ekibimin iş yükü arasında olan diğer soruşturmalarla birlikte bu soruşturmayı da yürütebilecek beceriye sahibim. Yaptığım işi yapmamın sebebide bu. Ayrıca memurlarımın işlerini yapmalarına izin vermenizin, ne kadar mahrem olursa olsun sorularını samimiyetle cevaplandırmanızın epeyce yararı olurdu. Hiçbir yararı olmayacağını düşünmekten vazgeçseniz daha iyi edersiniz, Bay Kennford, bu yüzden saçmalamayı kesin."

Godley'i etkisi altına alan gerginlik hakkında başından beri haklıydım; Kennford'unki gibi bir alaycılığı onda dokuz görmezden gelirdi, en son ne zaman kederli bir eşe tepesinin attığını bilmiyorum. Kennford'un çıldırmış bir hali yoktu – hiç öyle değildi. Hatta bir tepki aldığına memnun gibiydi.

"Takındığınız bu tavra şaşırmadım ama yine de umut kırıcı. Sadece bana soruşturmanın eşimle çocuğumun ölümüyle ilgisi olmayan söylentiler peşinde başka mecralara, kin ve garezlere kaymasına izin vermeyeceğimize dair söz verin."

"Size söz veriyorum. Bunu kim yaptıysa bulup adaletin önüne çıkartacağız." Godley bir anlığına bekledi. "Kim olursa olsunlar."

"Ben bile mi?" Kennford keyifsiz bir kahkaha attı. "Konu anlaşıldı. Sizi temin ediyorum, benim kapımı çalmayacaksınız. Eğer artık bunu bitirmenin bir sakıncası yoksa başım zonklayarak ağrıyor ve kalmak için bir yer ayarlamak gerek. Ondan sonra da eğer yatak odamdan bir şeyler çıkartmama izin verilirse toparlanacağım. Sanırım yakın bir zamana kadar bu konuşmayı sona erdirmenin zamanıdır."

"Katılıyorum." Godley biraz tuhaf bakıyordu. "Eşyalarınızı toparlarken yanınızda birisini bulundurmamız gerek, bu sadece evde ne kaldığını bilmemiz için."

"Bıçağı bavulumla dışarı kaçıracağımdan mı korkuyorsunuz?"

"Suç mahalli hakkında herhangi bir kuşkudan sakınmak zorundayım, Bay Kennford. Kanıtları olabildiğince korumanın ne kadar önemli olduğunu anlarsınız, böylece dava mahkemenin önüne geldiğinde hiçbir zor soruyu cevaplandırmak zorunda kalmayız."

"Bir an önce beraat etmek için yapacağım şeyler gibi mi demek istiyorsunuz?" Gözlerini ovuşturdu, bitik görünüyordu. "Ne yapmanız gerekiyorsa onu yapın. Hiçbir konuda kargaşa yaratmayacağım. Eğer istediğiniz buysa sözünüzü dinleyeceğim."

Godley düz bir ifadeyle "Bu yararlı olur" dedi. "Sorularımızı cevaplamanız da yaralı olur."

"Deminden beri yaptığım da buydu."

"Son bir tane o zaman. Buna kafa yoruyor olmalısınız, bu yüzden cevaplandırmanız kolay olmalı. Eşinizi ve kızınızı kimin öldürdüğünü düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Hiç kimse aklıma gelmiyor." Kennford cevaplarken Godley'nin gözlerinin içine baktı. Tamamen samimi konuşuyor gibiydi. "Eğer birisinden şüphelenseydim, bunu ilk bilen siz olurdunuz."

Nedenini söyleyemezdim ama bunun tek kelimesine bile inanmamıştım.

Bölüm Üç

"Sadece meraktan soruyorum, karşındakinin hislerini anlamanı ne sağlayabilir?"

"Ne demek istiyorsun?

"Sanırım adamın bütün ailesi silinip gitmediği için. Sadece çoğu. Yani eğer hepsi öldürülseydi veya ev de yanıp kül olsaydı... Ya da – hayır, bu kesinlikle işe yaramazdı – eğer köpeği de bıçaklasalardı. O zaman belki Kennford "kayıpların için üzgünüm" lafını hak ederdi."

Derwent ellerini geniş bir şekilde açtı, özür dilermiş gibi yaparak alay ediyordu. "Ne diyebilirim ki? Suçluların yakasını kurtaran insanlara ayıracak fazla vaktim yok. Üstelik çocukları arasında ayrım yapan insanlara dayanamıyorum. Eğer tercih edilen senin ikizin olsaydı ve göz ardı edilen sen olsaydın, kendini ne kadar kötü hissederdin?"

"Hassas bir konu. Söylesene, hiç kardeşin var mı?"

"Görüştüğüm bir kardeşim yok." Yürüyerek uzaklaştı, bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini anlamak için arif olmaya gerek yoktu. Görüntüsü neredeyse mükemmel bir şekilde mutfak zeminının siyah mermer karolarında yansıyordu. Ayak izlerinin her tarafı kirlettiğini söylemek için uygun bir zaman olmadığını biliyordum.

"Şuna bak. Sence bunlar kaça mal olmuştur?"

"Mutfak mı? On binlere, sanırsam."

"Ben tamamı için diyorum."

"Milyonlar. Hiçbir masraftan kaçınılmamış." Odanın arka tarafına açılan katlanır kapıyla oynadım. Bir dokunuşla geriye doğru katlandı, işçiliği mükemmeldi.

"Her şey göreceli değil mi? Herif muhtemelen bizim kazandığımızın onun cep harçlığı olduğunu düşünüyordu."

"Bize fazla para vermiyorlar, değil mi?"

"Çünkü bu işi hiçbir karşılık beklemeden yapacak kadar aptal olduğumuzu biliyorlar."

"Bu konuda böyle mi düşünüyorsun?"

Hızlıca etrafına baktı. "Sen öyle düşünmüyor musun?"

"Aşağı yukarı" diye itiraf ettim. "Ama senin mesleğine aşk ile bağlı olduğunu sanmazdım."

"Aşk ile bağlı mıyım bilmem ama bu işte iyiyim, her zaman yapılacak önemli şeyler var. İnsanların nasıl sadece para kazandıran işler yaptıklarını bilmiyorum. Kendimi bir bankada veya bir sigorta şirketinde çalışırken hayal edemiyorum."

"Müşterilere kaba davrandığın için daha staj dönemin bitmeden işten atılırdın."

"Kahretsin, evet. Çok zevksiz olurdu."

Özel bir şey aramaksızın dolapları ve çekmeceleri açıp kapatıyordu. Ne yaptığını sormasam daha iyiydi. Olay yeri inceleme ekibi elemanları çatal bıçak takımlarını incelemiş cinayet silahının bir çekmecede veya bulaşık makinesinde olmadığını kontrol etmişlerdi; böyle şeyler daha önce olmuştu. Kennford ve kızı gibi artık onlar da ayrı ayrı arabalarla gitmişlerdi. Yaklaşık yarım önce saat sekizde soruşturma hakkında yapılacak ekip toplantısı için bize talimatlarını verip Godley de gitmişti. Saat geç olmasına rağmen eve gitmiyordu. Kennford çete cinayetleri konusunda haklı olabilirdi: Asıl bunlar Godley'in başını ağrıtıyordu. Kennford dosyasının altından kalkabileceğimizi düşünmesinin güzelliği bir yana, ben ve Denwert'ın bu işte birçok yönden yalnız başımıza olduğumuzun farkında olmak rahatsız ediciydi.

Ev bize kalmıştı, etrafı istediğimiz kadar karıştırabilirdik ve Derwent bunun keyfini çıkartıyordu. Çaktırmadan saatimi kont-

rol ettim. İkiye geliyordu. Rob'u aramaktan kurtulmanın imkânı yoktu. En azından gece geç vakitlerde aramamı anlayışla karşılıyordu; zamanında kendisi de yeter sayıda cinayet soruşturmalarıyla uğraşmıştı. Yeni işi olan Çevik Kuvvette oldukça uzun saatler geçiriyordu. Onu genellikle çok nadir görüyordum.

Derwent buzdolabının içine dikkatle baktı. "Çok fazla yemiyorlar, değil mi?" Bir miktar marul, biraz domates, artık kalmış somon ve bir paket tütsülenmiş uskumru." Yüzünü astı. "Gerçek yemekler nerede?"

"Ne – peynir, biftek ve patates mi? Babam gibi konuştun. Tabakta et ve patates yoksa uygun bir yemek değildir."

"Ya sebzeler?"

"Onun için olsa da olur olmasa da."

"Eski kafalılık."

"Onu hiç tanımıyorsun." Ona anlatmaya başlayacaktım ama Derwent'in ailem hakkında öğrenmek istediği şeylerin sadece dalga geçebileceği şeyler olduğu hakkında bir hisse kapıldım.

"Eğer yediklerime dikkat etmek zorunda olmasaydım ben de sebzeler hakkında aynı şeyi düşünürdüm."

"Göbek yapmaktan mı endişeleniyorsun?"

"Benim kahrolası bir göbeğim yok." Parmağıyla karnını gösterdi. "Koşuyorum, hatırladın mı? Aldığım gıdaya dikkat etmek idmanımın bir parçası."

"Haklısın. Ben sadece orta yaşa gelindiğinde metabolizmanın değiştiğini duymuştum. Bu yüzden diyet yaptığını düşünüyordum."

Onu öfkeyle kendi kendine konuşurken bırakıp usulca bahçeye çıktım. Çevre düzenlemesi düzgün tıraşlanmış çalılar ve komşuların görüşünü engelleyen uzun ağaçlarla yapılmıştı. Bakımı iyi yapılmış buz mavisi rengindeki havuz dışında fazla bir açıklık yoktu. Suyun altından ışıklar parlıyor, dile getirmediğim nasıl olur da Kennford ve kızı gece geç saatte yüzer sorusunu

cevaplıyordu. Hâ· ·zun kenarından dolaşarak çimlerden geçip kayın ağacının altındaki ahşap şezlonga gittim. Yerleri el feneriyle taramam birkaç dakikamı aldı ama sonunda Kenford'un sakladığı sigara izmaritlerini, bana erimiş bir salyangozun kabuğunu andıran heykelin bir tarafında buldum. Onun bu akşam burada olduğunu ispatlamıyordu ama en azından bana bir konuda doğruyu söylediğini gösteriyordu. Mutfak dışarıya çıkıktı, oturma odasının camlarının görülmesini önlüyordu. Saldırı o dışarıdayken olduysa bile, hiçbir şey göremezdi.

"Dinleniyor musun?" Derwent'in silueti mutfaktan gelen ışığın önünde belirdi. Bahçeyi geçerek ona doğru ilerledim.

"Bay Kennford'un buradan ne görebileceğine bakıyordum."

"Ve?"

"Göremezmiş."

"O halde, doğrular listesine bir tik atalım. Sırada ne var?"

"Sanırım, onun yolunu izleyerek eve gitmek."

Kenara çekildi. "Önden buyur."

"Önden gideceğim için memnundum. Bu, en berbat kanlı ayak izlerine denk gelmeyen bir yol seçebileceğim anlamına geliyordu. Olay yeri inceleme ekibi bunları ölçmüş ve resimlerini çekmişti bu yüzden dikkatli davranmak için kayda değer bir neden yoktu ama ben batıl inançları olan birisiydim. Ölüm bu yollardan geçeli fazla bir zaman olmamıştı ve ben koridorlarda uzun adımlarla üzerinden atlayarak geçmek istemiyordum. Eğer Derwent fark etseydi, buna bir şey demezdi. O da aynı şekilde hissediyor olabilirdi ama bunu ona sormanın bir faydası yoktu. Asla itiraf etmezdi. Her yerde ayak izleri vardı ama üst kattaki koridora vardığımızda gözden kaybolmuşlardı. Kalın halı yolluk tarafından emilmişlerdi ama yine de izleri hâlâ mevcuttu. Katilin dolaşarak her odaya gittiğini görmeye yeterliydi.

"Evi bilmiyordu" dedim yumuşak bir sesle. "Hangi odaya bakacağını bilmiyordu."

"Ne aradığını bilmiyoruz. Fırsatı olduğu halde Kennford'u öldürmedi, değil mi? Tanrı biliyor ya elimde imkân ve yeterli araçlar olsa onu hemen gebertirdim."

"Belki de zamanı olmadı. Belki de Lydia'nın işini yarıda kesmesine neden olacağından korktu."

"Ne yapıyordu? Bir hırsızlık olayı mı? Kennford görebildiği kadarıyla herhangi bir şeyin kayıp olmadığını söyledi." Derwent en yakın kapıyı çekip açtı ve ışığı yakıp içeri baktı. "Her şey yerli yerinde görünüyor."

"Özellikle de bir genç odası için." Yatağın yanına gitmek için onun yanından geçtim. Beklediğimin aksine boy aynası hariç duvarlar boştu, alışılageldik dağınık makyaj malzemeleri, elbiseler, takılar yoktu. Pencerenin kenarındaki çalışma masası sadece kitaplar ve defterler içindi, ortasında MacBook Pro serisinin en iyisinden bir Apple dizüstü bilgisayar duruyordu. Odada bir boşluk hissi vardı, sanki kalıcı bir yer gibi değildi – sanki kalan kişi burayı bir ya da iki gündür kullanıyor gibiydi. "Bu sence Lydia'nınki mi yoksa Laura'nınki mi?"

"Lydia'nınki." Derwent masadaki kitapları inceliyordu ve ön kapağının içinde ince düzgün harflerle kızın adı yazılı olan birini çevirip bana gösterdi.

Yatağın altına bakmak için eğildim. "Saf yürekli bir kıza benziyor. Belki de eğlenceli olanları saklıyordu." Yatağın altında bir yığın moda dergisi vardı, sayfalarını karıştırıp bakmak için çıkartıp aldım, özel bir şey aramıyordum zaten bir şey de bulamadım.

"Babasına kendini beğendirmek için çok çalışıyormuş. Burada havailikten eser yok. Sadece çok çalışma ve eğitim var. Tanrı aşkına, daha on beş yaşında. Barlarda eğlenmesi ve gece geç saatlere kadar dışarıda takılması lazım."

"Ve muhtemelen babası buna daha çok saygı duyardı."

"Bana böyle öğretmiler."

"Bunu daha önce söylemiştin." Ona başımı salladım. "Bu sadece sorun çıkartır."

"Ağacı salla ne düştüğüne bak. Bazen Hindistan cevizi düşer. Bazen de maymun."

"Ve bazen de kahretsin ki ikisi birden düşer."

"Doğru." Banyoya çıkan kapıyı açtı. "Ah, mükemmel. Kuşkusuz gençler ayrı bir oda ister."

Banyodaki her düzgün yüzey şişeler ve kozmetik malzemelerle doluydu, duvardaki dolabın kapağı açıktı. Arkamda kalan odadaki temizlik ve düzen burada yok gibi görünüyordu.

"Diğer tarafta başka bir kapı daha var. Belki burayı kız kardeşiyle paylaşıyordu."

Haklıydım, ortaya çıktığı üzere, Laura'nın odası diğer yatak odasında eksik olan dağınıklıktan çok daha fazlasına sahipti. Elbiseler gardırobundan ve çekmecelerin içinden dışarıya saçılmıştı. Bu yüzden kapaklar ve çekmeceler kapanamıyordu. Bundan daha fazlası da sandalyesinin üzerine yığılmıştı. Fotoğraf gördüğüm ilk yer burasıydı. Resimlerin çoğunda Laura'nın kendisi vardı – annesi gibi sarı saçlı, babası gibi mavi gözlü, makyajı sayesinde sıra dışı bir güzelliği vardı ama makyajsız da aynı güzellikteydi. Gözde, sempatik, kardeşini gölgeleyen bir güneş gibi görünüyordu. Genelde başı yarı dönük veya saçları yüzünü örtmüş halde birkaçında Lydia da vardı ama sadece o kadar.

Derwent omuzlarımın üzerinde bakarak "Tıpa tıp benziyorlar" diye gözlemini belirtti. "Ama sadece birisi bakışları üzerine çekmiş."

"Mizaçlarından dolayı, değil mi? Belki Lydia akıllı olandı."

"Bir özelliği olduğunu umarım."

Laura'nın bolca elektronik eşyası vardı – müzik seti, bir iPod, bir iPad ve yatağında açılmış, kullanıma hazır bir dizüstü bilgisayar.

Derwent "Eğer bir yerden hırsızlığa başlamak istiyorsan, buradan başlayabilirsin" diye yorum yaptı. "Bir sürü kolayca el-

den çıkarılabilir malzeme." Bilgisayara dokundu. Alet vınlama sesi çıkarttı ve ardından açıldı. "Gmail hesabından çıkış ekranı. Açık kalmamış olması üzücü. Karıştırıp bakabilirdik."

"Bunun onunla bir ilgisi olduğuna inanıyor musun?"

"Şu durumda herhangi bir hüküm veremiyorum ve sen de vermemelisin."

Bunu anlıyordum ama sonunda kendi ölümüne sebep olacak bir çeşit canice nefretten esinlenen bir genç kızı zihnimde canlandıramıyordum. Masanın yanına sıkıştırılmış bir dijital kamerayı aldım. Profesyonel mercekleri olan ağır, pahalı bir Canon'du. Bir iki saniye içinde nasıl açılacağını buldum ve bu sayede hafıza kartındaki resimlere bakabildim.

"Bak sen şu işe."

"Ne oldu?"

"Laura'nın bir erkek arkadaşı varmış."

"Yani?"

"Laura erkek arkadaşıyla yatıyormuş."

"Bunu nereden çıkardın?"

"Nereden mi çıkardım?" Derwent kızın çekmecelerinin içini karıştırıyordu. Bir paketi kaldırdı. "Çünkü doğum kontrol hapı mı kullanıyormuş?"

"Çünkü sevişirken epey detaylı fotoğraflar çekmiş." Kamerayı ona uzattım. "Bu hafıza kartında kırk iki resim var ve hiçbirisinde çocuğun yüzü görünmüyor."

Çok hızlı bir şekilde resimleri kaydırarak baktı, yüzünde tatsız bir ifade vardı. Aşırı namus düşkünü olmaktan uzak biriydi ama kendi rızasıyla bile olsa reşit olmayan yaşlardaki çocukların seks yapmasına karşıydı. Öyle sanıyorum ki, geçmişindeki bir şey olabilirdi ama hiç ne olduğunu bulacak kadar irdelememiştim.

"Sence çocuk aynı yaşta mı?"

"Birkaç yaş büyük veya küçük." Çocuğun vücudu soluk ve

zayıftı, fazla kaslı değildi, neredeyse hiç kıl yoktu. Laura daha çok kendine odaklanmıştı veya çocuğun istediğini yapmasına izin vermişti. Resimler çoğunlukla yakın çekimdi, belirgin ve netti. Kendimi kızın mahrem kalmasını isteyeceği şeylere burnumuzu sokuyormuşuz gibi hissettim ve bunun işimiz olmasından nefret ettim. Derwent kamerayı yatağa koyup iç geçirdi. "Burada kızın şahsi eşyaları arasında yapılacak çok iş var. Telefona ait herhangi bir bulgu var mı?"

Hayır anlamında başımı salladım. "Alt katta olabilir, sanırım."

"Orada da görmedim." Etrafa bakındı, Laura'nın odasında gecenin bu saatinde çalışmaya başlamak fikrinin onu çökertti-ği halinden görülebiliyordu. Ağzından "Sırada neresi var?" lafı çıktığında pek fazla hayal kırıklığına uğramadım.

Bir sonraki yer kibarlıkla lüksün dengeli olduğu, içinde banyo bulunan misafir odasıydı.

"Benim dairemden büyük." Derwent pek etkilenmiş görünmüyordu. "Vita'nın parasının nereden geldiğini düşünüyorsun?"

"Kennford'un söylediğinden anlaşıldığına göre, galeriden değil. Aileden, sanırım."

"Baban çok çalıştı bu yüzden senin çalışmana gerek yok."

"Mirasa konduğu için onu eleştiremezsin, tabi eğer oradan geliyorsa. Ne yapması gerekiyordu? Geri mi verseydi?"

"Kafama takılan buna sahip olması değil, etrafa saçması. Buraya bir bak. Yarısı modern sanatlar müzesi, diğer yarısı sergi evi. Mütevazı yaşamaya ne oldu? Bütün bu saçmalıklara ihtiyaç duyduklarını söyleyemezsin."

"Alabiliyorlardı ve hoşlarına gidiyordu. Burada yaşamaya yakışan insanlardı ve paranın keyfini sürüyorlardı."

"Bir dükkânın vitrininde oturup paralarını saymaya da yakışırlardı. Dikkatleri üzerine çekmek, özellikle zenginsen, aptalca bir şey. Biraz düşünürsen, özellikle de sürekli önemli suçlularla çalışıyorsan."

Peşi sıra koridora çıktık. Bir sonraki oda Kennford'un saldırıya uğradığı odaydı; daha önce Godley'le gelmiştik. Beş yıldızlı otel odası kadar nitelikliydi. Bir yatar koltuk pencerenin kenarında duruyordu ve yatağın üzerinde spot boyama tarzında bir Damien Hirst tablosu asılıydı, her ikisi de "Para ve sefa bende ama yaratıcılık sıfır"ın kısa ifadesiydi. Duvarda asılı geniş boy aynası tam da Kennford banyodan çıktığında kendisini görebilecek şekilde yerleştirilmişti. Derwent kalın halı üzerinde ses çıkartmadan hareket etti, pusu kurarmış gibi banyo duvarının köşesinden süzülerek kollarını bana uzattı. Başıma vururmuş gibi yaptı.

"Beni görebildin mi?"

"Söylemesi zor." Çerçevede çok az ayna parçası kalmıştı. "Işıkların burada yanık olup olmadığına ve adamın bakıp bakmadığına bağlı."

"Muhtemelen kendisine bakıyordu. Güzel vücuduna."

"Kendini beğenmiş biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sen öyle düşünmüyor musun?" Derwent bir gardırop buldu ve kusursuz takım elbiseleri gözler önüne sermek için geriye çekildi. "Hepsi el yapımı. Ayakkabılar da. Gömlekler ve süveterler bu tarafta, raflarda."

"Vita'nın elbiseleri nerede?"

"Burada değil. Zaten burasının onun odası olduğunu söylediğini duymadın mı? Belki Vita başka bir yerde yatıyordur."

Etrafa bakınca hemfikir oldum. Erkeksi bir hava vardı ve sadece bir kişinin odayı kullandığı fikrini akla getiriyordu. Yatağın yatakbaşı gri kadife döşemeliydi, muhtemelen kullandıkça eskiyen harika bir kumaştı. Yatağın sol tarafı yıpranmıştı, sağ tarafsa tertemizdi. Soldaki komodinde bozuk paralarla birlikte Marx'ın bir biyografisi duruyordu. Diğer komodin boştu. Banyoya girdim.

"Burada kadınlara ait kozmetik malzeme yok. Buna karşın, erkeklerin kullandığı bir sürü malzeme var."

"Görüyor musun? Kibir." Derwent etrafı kurcaladı, aradığı şeyi bulamıyordu." "Başka bir yerde olmalı."

"Ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Viagra."

"Kesinlikle olamaz."

"Sihirli küçük mavi haplar. Evliliğinden mutlu olmayan azgın erkeklerin vazgeçilmez suç ortağı. Özellikle onun yaşındakilerin."

"O yaşlı değil."

"Ama yine de biraz yaşlanmaya başlamış. Eskiden olduğu kadar formunda değil. Yeterince uzun yapabilecek kadar değil."

"Bu konuda konuşmayacağım" dedim. Derwent'in ardından gelen kahkahasıyla koridora çıktım. "Her neyse, çok nazik bir ifadeyle belirttiğin gibi, muhtemelen onu garsoniyerinde saklıyordur."

"Onu bu evde tutması için fazla bir neden yok." Ben bir sonraki oda olan yatak odalarının en büyüğüne açılan kapıyı açarken o da peşimden aylak aylak gezinerek gelip, omzumun üzerinden içeriye baktı. Gri duvarlar, krem rengi halı, yatağın üzerine serilmiş geometrik desenli bir örtü. Yine aynı saf zariflik ve özgün tarzdaydı. Ancak tuvalet masasının üzerinde ve yatağın yanında beni buranın Vita'nın odası olduğuna ikna etmeye yetecek kadar kişisel eşya vardı. "Ayrı yatak odaları ateşli bir cinsel hayatın olmadığını gösteriyor, değil mi?"

"Belki de adam horluyordu. Belki de ellerini kadının üzerinden çekemiyordu ve o da biraz huzur bulmak için adamı odasından kovdu."

"Tecrübelerine dayanarak mı konuşuyorsun, Kerrigan?"

"Lafı bana getirme. Ben Vita'yı düşünüyorum." Odasında hiç ayna olmayan Vita. En azından görünen yerlerde yoktu. Bir yerlerde olmalıydı. Kendini buna hazırlamış olsa bile, görünüşünü kontrol etmiyor olmak için oldukça fazla mükemmeliyet-

çiydi. Gardırobu açınca sıra sıra ütülenip katlanmış, kül renginden buz beyazından bejin her tonuna kadar doğal renklerdeki elbiselerle birlikte kapağın içinde boy aynasını buldum. "Disiplinli biriymiş, değil mi?"

"Spor da yapıyormuş." Derwent odanın bir köşesine gizlenmiş koşu bandının üzerine çıkmış düğmelerine basıyordu. "Bu benim spor salonundakinden daha büyük."

"Bozma."

"Annem gibi konuşuyorsun." Bant dönmeye başlayınca Derwent uzun adımlarla yürümeye başladı, ekranı izliyordu. Alet beklediğimden daha sessizdi. "Bunu altı millik koşuya ayarlamış. Hızlı da. Eğim ve daha her şey var, yani fitmiş. Ancak bunun nedenini anlayamıyorum. Burada pek çok tepe var."

"Kontol. İlerleyişini ölçebiliyordu. Kaloriyi hesaplayabiliyordu."

Derwent durdurma düğmesine bastı, alet vınlayarak sustu. "Yani sporunu burada, kendi özelinde yapıyordu. Aileden uzak olarak. Başka ne yapıyordu?"

"Kişisel bakım yapıyordu." Tuvalet masasında duran küçük şişe ve losyon yığınına bakıyordum. "Créme de la Mer ucuza mal olmuyor. Shiseido da. Vita'ya her şeyin en iyisi lazım."

"Doğal güzelliğini korumaya çalışıyordu. Kennford'dan büyüktü ve adamın gözü dışarıdaydı." Derwent şişelerden birini açıp şüpheyle içindekini kokladı. "Ara sıra yapışkan şeyler sürmeye değer. Eğer onu elinde tutmak istediyse, yapacağı buydu."

"Yapmış gibi görünüyor." Başımı salladım. "Adamın evliliğe ne kattığını gerçekten göremiyorum. Dediğine göre para değil. Çalıştığı zamanlarda burada bile kalmıyormuş."

"Ve çoğu zaman böyle oluyordu. Rağbet edilen birisi. Dairesini kullanma fırsatı hafta içi günlerde." Yatağın altına bakmak için yere uzandı. "Bu da ne?"

Dikdörtgen biçimli, yaklaşık kırk beşe otuz santim boyunda tahta bir kutuyu almak için uzanırken bende yanına çömeldim.

"Mücevher mi?"

"Eminim kasaları vardır." Kapağını açtı. Kutuda mor kadife üzerine yatırılmış üç gümüş nesne duruyordu. Derwent uzun, kavisli ve göründüğü kadarıyla üzeri pütürlü olan birini alıp çıkarttı. "Heykelcik mi?"

"Pek sayılmaz." Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Uzanıp dibindeki düğmeye basınca vınlayarak çalışmaya başladı. Derwent bir an için ne olduğunu anlayamadan elinde tutmaya devam etti, ardından ürpererek elinden düşürdü.

"Sakın bana bunun bir yapay penis olduğunu söyleme."

"Tam da o. Bunlar yüksek kaliteli cinsel oyuncaklar."

Derwent eldivenlerini sıyırıp attı ve cebinden çıkarttığı yenileriyle değiştirdi, yüzünde iğrenme ifadesi vardı. "Beni uyarabilirdin."

"Emin değildim. Bu gibi şeylerin piyasasını tam olarak bilmiyorum. Bir servete mal oluyorlar." Açıkça fikrimi belirterek bunun üzerinde yorum yapmasını önlemek için "Zaten benim de böyle şeylere ihtiyacım olmadığı ortada" diye ekledim.

Kuşkulu bir tavırla çakıl şeklinde olanını işaret etti. "Bu nasıl çalışıyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bu bir çırpma teline benziyor. Bunun yeri neresi sence?"

"Sanırım, canın nereye isterse oraya olması gerekir. Amaç bu değil mi?"

Derwent "Sapıkça" diye fikrini açıkladı.

"Bu biraz sert oldu." Mor ipekten tablanın karşılıklı kenarlarında kurdeleler vardı. Tablayı kaldırıp çıkartınca DVDleri, birkaç tane daha oyuncağı ve bir kitap koleksiyonu keşfettim. Fanny Hill. The Marquis de Sade. Efendisinin Zevklerine Amade. Bu kitap tamamen tokat atmakla ilgili gibi görünüyor."

Derwent kapağında baygın gibi görünen, üstü çıplak kızıl saçlı bir kadını kucaklamış heybetli bir Viking olan kitabı çı-

kattı. "Drogo dizeyle acımasızca bastırarak onu kalçalarını ayırmaya zorladı, kadına duyduğu arzusu durdurulamazdı, erkekliği kilitinin demir kabzasından daha sertti. Bu onu perişan etse de, kadın kendini kurtarmak için çırpındı. Adam tamamını kadının içine sokup, en mahrem yerine tecavüz ederken, kadın kendinden geçecek ürperdi, yaşadığı en utanç verici anda vücudu ona ihanet ediyordu." "Yuh artık. Drogo'nun tutuklanması gerek."

"Asla tutuklama kararı çıkartamazdın. Giydiklerine bak. Bunu arzuluyordu."

"Kadınları asla anlamayacağım. Tecavüze uğramaktan nasıl hoşlanabilirsiniz?"

"Şey, kadınların hepsi değil, değil mi? Ve bu bir fantezi. Herkes fantezilerini açığa vurmaz."

"Ya Vita yaptıysa ve Kennford buna yanaşmadıysa?"

"Pekâlâ, bu cinsel oyuncakları açıklıyor."

"Bunları kendi üzerinde kullanmasına diyecek bir şey yok." DVDlere geçti. "Anal Cazibe IV. Şey, bu serinin en göze çarpanı. Herkes ilk üçünün biraz monoton olduğunu bilir."

"Sence Vita başka biriyle görüşüyor muydu?"

"Kennford hakkındaki söylentilere inanıyorsa, makul bir varsayım. Adamın bütün haftayı sevişerek geçirdikten sonra demirden erkekliğiyle onun ırzına geçebileceğinden şüpheliyim. Ayrıca Vita cinsel istekleri az olan bir kadın gibi görünmüyor. Ya bu yüzden doktorculuk oynayacak birini bulduysa? Sert seven, şaplak atmaktan hoşlanan biri?"

"Ya bu gizemli kişi uzaklaştırılmışsa ve onunla kızını öldürmeye karar verdiyse?" Başımı hayır anlamında salladım. "Bunu anlayamıyorum. Neden Laura'yı öldürsün? Eğer Vita'yı öldürmek fikrine kapıldıysa, bunu birlikte olurken yapardı, bir Pazar akşamı oturma odasında değil. Arkasından da Kennford'a saldırmak. Bu seks cinayetine uymuyor."

"Üstelik gönülsüzce. Alt kattaki bütün o vahşet ve adam için

de başına bir darbe." Derwent geriye yaslandı. "Bunu deneyin. Vita'nın gizli bir aşığı vardı. Laura bunu öğrenir, bunun cazibesini öğrenmek ister ve adamla gizlice yatmaya başlar. Kennford ikisi birlikteyken yakalar. Laura annesinin ilişkisi hakkında ağzındaki baklayı çıkartır. Kennford çılgına döner, onu öldürür, eşini öldürür, kendine bir mazeret bulmak için odasında kafasını sertçe aynaya vurur ve havuzda yüzen diğerinin eve gelip cesetleri bulması bekler."

"Eğer küçük kızını yatakta bir yabancıyla bulsaydın, saldırıya başlamadan önce onun çıkıp gitmesine neden izin verirdin ki? Başka bir cesedimizin daha olması gerekir. Senin teorik aşığın başlamacak ilk yer olurdu."

"Belki de Kennford korkağın teki ve adama saldırmaya korktu. Ya da belki planını icra edineceye kadar beklemek için yeteri kadar kendini kontrol etti."

"Kendisinin sadık olmadığı herkes tarafından bilinmesine karşın, en sevdiği kızını annesinin aşığıyla yattığı için öldürmesi ve sonra en başta sorumlu olarak bir aşığı olduğu için karısını öldürmesi?"

"Hiç kimse mantıklı olması gerektiğini söylemedi."

"Plana uymuyor" diye belirttim. "Adamın öfke ve kıskançlıktan kör olduğunu söylüyorsun. Eğer yapan o olsaydı, bunu ayarlaması gerekirdi. Doğru an için beklemesi gerekirdi."

"Tamam. Belki de sebep etken yanlıştı. Belki Vita'yı öldürmek istedi ve Laura'nın orada olmasını beklemiyordu."

"Vita'yı neden öldürmek istedi?"

"Çünkü kadının canına tak etmişti. Onun kıçına tekmeyi vurup bir başkasını bulacaktı, onun milyonlarının değerini bilecek ve haftada beş gece onun ırzına geçecek biri. Bu ilişkileri ortaya çıkacak olsaydı, adamın hayatının yerle bir olacağına bahse girebilirsin."

Odaya bakındım, kapakları açık gardıroba, yerde duran sırları ifşa olmuş kutuya, yaşlanmanın etkilerini geciktirmek için

Vita'nın giriştiği pahallı yollara. "Bunları hepsi onun mutlu olmadığını söylüyor. Kendisi için yüksek standartları vardı ve kocasını elinde tutmak kaygısındaydı. Ama memnun değildi. Haklı olabilirsin. Belki yapabileceği her şeyi yaptı ve adam ona hâlâ ihtiyaç duyduğu şeyi vermiyordu."

Derwent cevap veremeden telefonum çaldı. "Telefon için biraz geç, değil mi?"

"Arayan Rob." Koridora çıktım, telefon hâlâ elimde çalıyordu. En azından odanın dışında olmak bana aldatıcı bir mahremiyet hissi verdi. Duvara yaslanıp telefonu açtım. Her zamanki gibi sesinin tonu beni gülümsetti.

"Hâlâ işte misin?"

"Evet, ama çok fazla sürmeyeceğini umuyorum."

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim. Dinle, kahvaltıya kadar dışarıda olacağım. Şu soygunculara tuzak kurduk, bu gece bir şey yapacaklarmış gibi görünüyor."

"Bundan mutlu olmuş gibi konuşuyorsun."

"Beni bilirsin. Bir minibüsün arkasına kısılıp kalmış, şişeye işerken her zaman en iyi havamdayımdır."

Arkadan benim pek duyamadığım ama Rob'un güldüğü bir yorum geldi, karşılık vermek için telefona elini kapattı.

"Bu güzel." Bunu yüksek sesle söyledim. Hey, beni arayan sensin... En azından dikkatini kulağına verebilirsin. "Dediğim gibi, hâlâ çalışıyorum. Sekizde büroda olmam lazım, bu yüzden sabah seninle görüşemeyebilirim."

Bana ne yaptığımı sormasını bekliyordum ve nerede olduğumu ama bunun yerine "Pekala, sanırım ne zaman görüşürsek seni o zaman görebileceğim."

"Hep olduğu gibi."

"Biraz öyle gibi, değil mi? Sonra görüşürüz, dostum."

"Hoşça kal." Kapatıp telefona baktım. Dostum? 'seni seviyorum' veya 'sevgilim' demesini beklemiyordum ama dostum?

Arkamda duran Derwent konuşunca yerimden iki metre sıçradım. "Eğer böyle dememe alınmazsan, sen ve Vita'nın pek çok ortak yönü var."

"Tabi ki alınırım ve sen tamamen hatalısın" diye hemen cevap verdim.

"İstediğini alamıyorsun, değil mi? İşte. Bunun bir yararı olur. Kimseye söylemem." Bana bir kitap uzattı. Justine, yazarı Marquis de Sade. Sayfaları yumuşak ve kapak sırtı tekrar tekrar okunmaktan girintili çıkıntılı hale gelmişti. Vita'nın en sevdiklerinden biri gibi görünüyordu.

"Altı saat içinde, patronla bir toplantıda olmamız lazım. Senin küçük şakalarını hoş görmeye zamanım yok." Kitabı göğsüne çarptım ve o da gayri ihtiyari eliyle yakaladı. "Şimdi, eğer işimiz bittiyse, eve gitmek istiyorum. Bitmediyse, devam etmeyi öneriyorum."

Derwent düşünceli göründü, içime bıçak gibi batan bir duyguyla ben de arada sırada da olsa kendisinin kıdemli memur olduğunu hatırlatmaktan hoşlandığını düşündüm. Dahası, bana yerimi hatırlatmaktan büyük zevk alıyordu. Ayrıca çok az bir uykuyla da idare edebiliyordu.

"Hâlâ şu telefonu bulamadık, değil mi?" Saatini kontrol edip iç geçirdi. "Ah hayatım, bir süre daha buradayız gibi görünüyor."

"Gerçekten şimdi bulmamız gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır." Omzumu sıvazladı. "Sanırım senin bulman gerekiyor. Nasıl bulduğunu bana söylersin."

Bölüm Dört

"Yani Kennford ona zarar vermek isteyebilecek kişilerin listesini veremedi." Konuşan Una Burt'tü, Godley'nin yeni başkomiseri ve bu makamı elde eden ilk kadındı. Kadınların Godley'nin ekibine girmek için güzel olması gerekmediğinin kanıtıydı. Uzun bir yüzü ve özellikle de çirkin bir ata benzeyen köşeli hatları vardı. Tabi eğer bu at ancak burnunun ucunu görebildiğinden kalın gözlükler takmaya ihtiyaç duyuyorsa. Aynı zamanda işinde olağanüstü iyiydi. Müthiş ciddiydi ve Derwent'in başının belasıydı. Onu iyi tanımıyordum ama saygı duyuyordum, yoksa hakkında yapılan yorumları duymayacak kadar sağır değildim. Duyduklarımın en hafif olanı "Burt kız olarak doğmuş ama görsen anlamazsın"dı. Hakkındaki alayları fark edemeyecek kadar aptal biri değildi. Tersine kelimenin tam anlamıyla aklı çok daha yüksek işlerle meşgul biriydi. Önceki işi olan başka bir cinayet ekibinden kusursuz bir sicille gelmişti. Godley onun ekibe katılacağını söylediğinde, ekibin hem içinden hem de dışından fısıldaşmalar olmuştu. Kadın yasak bölgeye giren kişi unvanını kazanmaya, bu da insanları kızdırmaya başlamıştı. Dışarıdan yetenekli yeni birisinin gelmesi, ekip içindekilerin yükselmesini zorlaştırıyordu. Başkomiser Burt yetenekli değilse kimse yetenekli değildi. Kadının emniyet müdürüyle çalışmak istemesinin nedenine gelince, bunda gizemli bir şey yoktu. Emniyet müdürü polis teşkilatının en iyisiydi. Onu geri çevirmek için deli olması gerekirdi.

Geri çevirmiş olmasını kesinlikle dileyen kişiyse yanımda oturuyor, sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyordu.

Münakaşa çıkarmaya yer aradığını fark etmiştim. Kennford'un evini aramakla geçirdiğim uzun saatler boyunca ve ucu ucuna duş alıp tekrar evden çıkacak kadar zamanımın kalmasına neden olan, fenalık getiren şehir trafiğinde araba kullanırken, sinirlerimi kontrol ettiğime memnundum. Rob'un evde olmadığını fark etmeye yetecek kadar zamanım olmuştu. Eve uğramamıştı ve evdeki süt de bozulmuştu. Keyifli bir ev hali değildi. Sıcak ve aşırı kalabalık bir trenin beni sinirli ve bitkin bir halde bıraktığı istasyondan ayrılırken, onunla birlikte ev tutarken anlaştığımız bu değildi diye düşündüm. Toplantı odası da havasızdı. Esnemekten kendimi alıkoymak için mücadele ediyordum, çenem kuvvetli bir şekilde çatırdıyordu. Henüz hiçbir toplantıda uyuya kalmamıştım ama her şeyin bir ilki vardı. Turşu gibi bir halde olmak bir cinayet soruşturmasına başlamak için hiç de uygun değildi. Bir yere, mesela masanın altına kıvrılıvermek için neler vermezdim.

"Düşmanları hakkında bizimle konuşmak istemedi ve biz de onu sıkıştıracak durumda değildik gerçekten. Bunu onunla bürosunda görüşeceğiz. Ya orada bunları ondan öğreneceğiz ya da bilmememizi istediği her neyse onu bize söylemek isteyecek birini bulacağız." Derwent çabuk sıkılmaya eğilimli biriydi ama sesi daha çok huysuz geliyordu. Geriye yaslanınca sandalyesi iki ayak üstünde kaldı.

"Ama ben neden size doğrudan söylemediğiyle ilgileniyorum." Başkomiser Burt parmakları arasında bir tükenmez kalem çeviriyordu. Kalemi elinin bir ucundan diğer ucuna, sonra tekrara geriye döndürüyordu. Diliyle yanağının içini oyup duran Derwent'a değil önündeki notlara bakıyordu. "Kederli yakınlar yardımcı olurlar. Tabi eğer saklayacakları bir şey yoksa."

"Kennford'un avukat olduğunu hatırlatırım" diye belirtti Godley. "İkinci özellikleri söylediklerine dikkat etmeleridir."

"Soruşturmada bazı şeyleri ekarte ederek bize yardımcı olmak isteyeceğini sanmıştım."

"Ve ben de onu hedef alan kişinin işini daha iyi yapıp herifin kafasını kıracağını sanırdım." Derwent homurdandı. "Hiç bu kadar kibirli biriyle karşılaşmamıştım."

"Al birini vur ötekine." Alçak sesle söylenmişti ama Derwent yine de duymuştu. Kaşlarını çatarak hiç utanmamış gibi görünen Harry Maitland'a baktı. Colin Vale sandalyesini Maitland'dan biraz öteye çekti.

"Adamı göz ardı edemezsiniz, bu belli, ama aynı fikirdeyim, katil daha iyi bir iş çıkartıp Kennford'u öldürebilirdi." Tükenmez kaleminin ucunu önündeki not defterine tıklattı. "Tabi baskı altında değilse ve zaman sorunu yoksa. Belki diğer kızın hâlâ hayatta olduğunu anladı ve kız onu fark etmeden kaçtı."

"Söylediğin gibi göz korkutacak bir kız değil" dedi Godley. "Eğer katil annesinin ve ikizinin aynı anda üstesinden gelebildiyse, Lydia'nın onlar için fazla bir sorun olacağını sanmıyorum. Kennford'un bıçaklanmamış olması oldukça kafama takıldı, özellikle bıçağın evde bulunamadığı belirlenmişken. Katil bıçağı ona karşı da kullanabilirdi, neden kullanmadığını bilmiyorum. Bu da acaba iki saldırganımız mı var fikrini aklıma getiriyor."

"Ya da bir. Philip Kennford'un kendisi." Derwent gecenin geç saatlerinde tartıştığımız Kennford'un odasındaki aynaya kafa atarak saldırıya uğrama numarası yaptığı teorisini özetlerken, sanırım masanın etrafındakilerden hiç kimse şaşırmadı. "Kendisine vereceği zararın sınırını belirlemek için aynanın bir kısmını önceden kırmış olabilir. Ben başının arkasında bir zedelenme görmedim – sen?"

"Saçları çok gür." Godley not düştü. "İlk yardım görevlilerine onu muayene ettiklerinde ne gördüklerini sorabiliriz. Colin, bunları sen takip eder misin?"

Colin somurtarak evet anlamında başını salladı, somurtmasının özel bir anlamı yoktu. Her zaman somurtkan görünürdü. En kötü işlerin, soruşturmada yapılması gereken ama nadiren

ilginç bir sonuç veren zahmetli rutin işlerin ona verilmesi rastlantı değildi. Derwent'in deyişiyle böyle işlerde iyi olması, yani özenli ve gayret gerektiren işlerde, onun açısından üzücüydü.

"Yine de hâlâ Kennford'dan listeyi almamız lazım." Godley duvardaki saati kontrol etti. "Bu sabah Vita ve Laura'ya yapılacak otopsiler var."

"Biz de orada olacağız." Derwent benim yerime de konuşuyordu. Otopsiye katılmamak için neler vermezdim.

"Güzel. Kennford'la bürosundaki görüşmeyi bu öğleden sonraya ayarlayalım. Ben de orada bulunmak istiyorum. İşi ciddiye aldığımızı ona göstermek istiyorum."

Yani bir gece önceki öfkesini kontrol edememesini telafi etmek için. Zannımca, kendi müfettişini de kontrol altında tutması gerektiğinin farkındaydı. Derwent sandalyesinin üzerinde sallanarak sırıtıyordu. "Benimle hiç dalaşmamış olmayı dilemesini sağlayacağım."

"Sanırım Kennford bize bildiği her şeyi anlatmıyor ama bence dikkatimizi sadece onun üzerinde yoğunlaştırma hatasına düşmemeliyiz." Masanın etrafındaki herkes dönüp değişik ilgi düzeylerinde bana baktı. "Eşit seviyede gerçek hedef olabilecek iki kurbanımız var. Daha birisinin mi yoksa ikisinin de mi hedef olduğunu bile bilmiyoruz. Belki Laura yan hedefti ve öldürülmesi gerekn Vita'ydı, ya da diğer türlüydü. Her iki türlü de onlar hakkında olabildiğince bilgi edinmemiz gerek."

"Dün gece faydalı bir şey buldun mu?" diye sordu Godley.

"Kısmen faydalı." Derwent devam etmeden önce ağzını kocaman açarak esnedi, ben de çenemin aynı hisle kasıldığını hissettim. "Laura'nın kimliği belirsiz bir erkekle amatör porno çektiğini ve annesinin de profesyonel pornoya şiddetli bir ilgisi olduğunu bulduk. Kadının oldukça büyük bir koleksiyonu varmış."

"Herhangi bir günlük? Mektuplar?"

"Hayır, ama yirmi birinci yüzyıldayız, patron. Telefonlarla e-postaları arıyorduk."

Derwent'in ukalaca yorumunun Godley'i eğlendirdiğini mi yoksa canını mı sıktığını görmek için bekleyemedim, aceleyle "Başaramadık. Laura'nın bir telefonu olmalı ama bulamadım, evin altını üstüne getirdim. Gerçekten evde olmadığını düşünüyorum. Vita'ninki el çantasındaydı, kapalıydı. PIN'in ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok – olabileceklerin hepsini denedik ama hiç şansımız yok. Açtırmamız lazım, böylece arkadaşlarını takip edebilir, kadının özel hayatı hakkında bir şeyler bilip bilmediklerini öğrenebiliriz.

"Bilgisayarlar?"

"Vita'nın yok gibi görünüyor ama bunu Kennford'a soracağız. Adamın bir dizüstü bilgisayarı var – işinde ihtiyaç duyduğu için onu yanında götürmesine izin verdik. Zaten resmi olarak bir şüpheli değil."

"Henüz" diye Derwent araya girdi.

"Kızların her ikisinin de dizüstü bilgisayarı var. Laura'nınkini aldık, onu analize gönderdim."

"Laura'da her numara var" dedi Derwent. "Odası ıvır zıvır deposu. Ancak ilk aramada fazla ilerleme sağlayacak herhangi bir şey bulamadık. Henüz e-postalarına ulaşamadığımızı da hatırlatırım."

"Bu sabah Lydia'ya soracağım şeylerden birisi bu" dedim. "Kız kardeşinin parolasını bilebilir. Laura'nın geçen gece nerede olduğunu da biliyor olsa gerek. Kennford onun dışarıda olması gerektiğini söyledi. Nerede, kimle olduğunu ve neden planlarını değiştirdiğini bilmek isterdim."

"Gençler yapı itibarıyla kaypaktır" dedi Maitland. "Bende iki tane olduğundan biliyorum. Sana yapacakları şeylerin yarısını bile asla söylemezler ve planladıkları işlerin çoğunu da yapmazlar."

"Bu beklenmeyen bir şey" diye karşı çıktım. Şu ana kadar emin olabileceğimiz garip olan tek şey, ancak buna karşın olayla ilgili olduğuna dair bir şey diyemeyiz, ben hâlâ nerede olmaya niyetlendiğini bilmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Belki, erkek arkadaşıyla." Derwent parmaklarını çıtlattı. "Ama onun yerine evde kaldı, bu yüzden çocuk da onu ve mecbur kaldığından annesini öldürdü, dosya kapandı."

İyi ki bu ekipte iğneli alaylara alışmıştım. "Tam olarak böyle olduğunu ifade etmedim. Bu sadece aykırı bir durum. Olağanın dışında her şey soruşturulmalı."

"Daha fazla irdelemeye değer" dedi Godley. "Erkek arkadaşın kim olduğunu biliyor muyuz?"

"O resimlerdeki Bay Meçhul İsimsiz ve bahse varım Kennford'un onun varlığı hakkında en ufak bir fikri bile yok." Derwent not defterine bir şeyler karaladı. "Kardeşinin kimle yattığını Lydia'ya sormak zorunda kalacağız."

Beynimde ziller çalmaya başladı. Eğer bunu kıza sormayı Derwent üstlenirse, herhangi bir şey öğrenmeyi unutabilirdik. "Bunu ona doğrudan sormayacağım. Bilse bile büyük ihtimalle bana söylemez."

"Nasıl bilmez ki? Onlar ikiz."

"Bu onların yakın oldukları anlamına gelmiyor." Hakemlik etmesi umuduyla Derwent yerine Godley'e baktım. "Gidip odalarını araştırdığımızda, Laura'nınki dağınıktı ama hayattan zevk aldığı hissini veriyordu. Kuşkusuz her gencin isteyebileceği ıvır zıvır ne varsa hepsine sahipti. Lydia'nınki bir rahibenin odası gibiydi. DNA'ları ve ana rahmi dışında ortak neyleri vardı bilmiyorum ama kesinlikle farklı yaşamlar sürüyorlardı."

Emniyet müdürü evet anlamında başını salladı. "Babasının sözlerinden utangaç olduğu anlaşılıyor. Josh, bu sorgulama için sen geride durmalısın. Aslında, hiç gitme. Kızın senin yüzünden konuşmaktan korkmasını istemiyorum. Eğer kendi başına giderse, Maeve'ın onun güvenini kazanma ihtimali daha yüksek."

"Beni gene bunun dışında mı tutuyorsunuz?" Derwent'in sandalyesi öne gelerek halıya pat diye oturdu. "Bu oldukça önemli bir sorgulama ve siz Kerrigan'ın yalnız mı gitmesini istiyorsunuz?"

"Bu iş için yeterince ehliyetli."

Yeterince ehil görünmeye çalıştım. Una Burt kaşlarını çatmış bana bakıyordu ama onaylamadığına dair bir ifade yoktu; daha çok beni önceden fark etmemiş gibiydi. Maitland kollarını fıçı gibi şişkin göğsünün üzerinde bağlamış sırıtıyordu, herkes gösteriyi izlemek için yerini almıştı. Colin sıkılmış görünüyordu, bu yüzden etrafıyla ilişkisini kesmişti.

"Yeterince tecrübeli değil ve hatasız çalışmaktan uzak" diye ısrar etti Derwent.

"Yeteneklerinden şüphem yok."

"Benim var. Üstelik otopsiyi kaçıracak."

"Sanırım o olmadan da üstesinden gelebiliriz."

Yüzüme ateş bastığını hissettim. Ekibin kıdemli üyelerinin önünde değerlendirmeye tabi tutulmak yeterince kötüydü. Aslında Derwent ve Godley'nin benim hakkımda kapışması utandırıcıydı.

Godley son sözünü söylemiş havasıyla tükenmez kaleminin arkasına bastı. "Daha sonra Kennford'la uğraşırken faydalı işler yapmak için fırsatın olacak, Josh."

"Kendi başına gitmesini istemiyorum. Bu konuda alınacak risk çok önemli."

"Bırak artık, Josh. Ben kararımı verdim."

Derwent tartışmaya devam etmek için ağzını açmıştı ama ben daha önce davrandım. "Başka bir seçenek daha var. Başka birisi benimle gelebilir."

"Kim?" diye sordu Derwent.

"Liv Bowen iyi olabilirdi. Korkutucu biri değil ve iyi bir dinleyici."

"Elinden tutacak birine ihtiyacın yok." Godley küçümseyen bir havayla konuştu. Bunun bana gerçekten güvendiğinden mi yoksa Derwent'in yüzündeki şüpheciliğe bakıp da kararından caymamak niyetinden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

"Bu birisinin elinden tutması için değil. Muhtemelen duygusal olan birini sorgularken bir yerine iki memurun olmasının ne kadar faydalı olduğunu bilirsiniz. Ona acıma hissine kapılmak istemiyorum. Ne soracağımı düşünmek için zamana ihtiyacım olacak ama o hâlâ bizim onunla ve kederiyle ilgilendiğimizi zannedecek. Biraz geride kalmak için zaman kazanmış olacağım."

"Ve senin sorman gereken her şeyi sorduğundan emin olmanı sağlayabilir" diye ekledi Derwent.

"Öyle kızla konuşabileceği tek şansı varmış gibi bir şey yok, Josh. Eğer dönüp yeniden kızı sorgulamamız gerekirse, sorgularız." Godley bana döndü. "Kayıt düşmek için söylüyorum, onun seninle gelmesine gerek yok ama senin niyetini de anlıyorum. Bire bir sorgulamalar kolay değildir, özellikle de kolay incinebilen biriyle."

"Ondan ne öğrenmeyi umduğunu konuşmamız gerek" dedi Una Burt. "Ana nokta ne?"

"Kız kardeşiyle aralarında neler olduğu" diye fikrimi belirttim.

"Ben daha çok ebeveynlerinin ilişkilerindeki sorunlarla ilgileniyorum" dedi Derwent. "Boşanma Kennford için mükemmel bir sebepti."

Godley neşelenmiş gibi görünüyordu. "Hâlâ yanlış yolda mısın, Josh? Neler bulabileceğine bir bak Maeve ama onu fazla zorlama. Şu seviyede ailesinin sırlarını ortaya dökmek istemeyebilir. Annesi öldü. Bunu aklında tut. Annesinin ölümüne alışana kadar evlilikleri veya annesi hakkında olumsuz bir şey söyleyeceğini sanmıyorum."

"Dün gece ne gördüğünü bilmemiz gerektiği ortada" dedi Maitland. "Tabi bir şey gördüyse."

"Ve neden o ölmedi. Bu onu benim defterimde doğrudan bir şüpheli yapar."

Godley ağzım buruşturdu. "Her zamankinden daha acıma-

sizsin Josh ve hâlâ senin gitmeni istemediğime şaşırıyorsun. Ama haklısın, kasten mi dışarıda olduğunu yoksa doğru zaman da mı ortalıkta olmadığını bilmemiz gerekiyor."

"Ya da Laura'nın verine onun ölmüş olması gerekip gerekmediğini." Una kalın gözlüklerinin ardından gözlerini kırpıştırarak masanın etrafındakilere baktı.

"Katılmıyorum." Bunu belirtmek Derwent için oldukça zor olmalı diye düşündüm. Sıkılmış dişlerinin arasında söylediği belliydi.

"Birbirlerinin tıpatıp aynısıydılar, değil mi? Ve Laura'nın orada olması gerekmiyordu." Kadın omuzlarını silkti. "Asıl hedefin Lydia olmadığından emin olamayız."

Toplantının ardından odadan ayrıldığından beri Derwent ensemdeydi, eğilip yaklaşarak konuştuğu için hiç kimse onu duyamıyordu.

"İyi iş çıkardın. Beni başından attığın için teşekkürler."

"Kasti değildi."

"Saçmalık. Arkamdan iş çevrildiğinde bunu anlarım. Dün gece evi tek başına aramak zorunda kaldığın için sinirlendin ve beni herkesin önünde aptal durumuna düşürerek intikamını aldın."

"Eğer herkesin önünde aptal durumuna düştüysen bunun benimle bir ilgisi yok." Alçak sesle konuşarak, güler yüzlü bir ifadeyle dönüp ona baktım. "Ben senin gibi değilim. Kin tutmakla uğraşmam. Ayrıca eğer dün geceki araştırmadan dolayı sinirlenseydim bunu zamanında söylerdim."

"Meşhur Kerrigan öfkesi." Duvara yaslandı, rahatlamak için hep böyle yapardı ama bu defa bana çok yakın duruyordu. "Hâlâ ne olacağını görmek için bekliyorum."

Tam da bu yüzden asla senin önünde mağlup olmayacağım. "Lydia'yı sorgulama konusunda hayal kırıklığına uğradıysan üzgünüm ama kararı veren Emniyet Müdürü Godley'di. Neye mal olacağı konusunda sana katılıyorum. Onunla tek başıma görüşmemem gerekiyordu."

"Evet, lezbiyen arkadaşın da partiye katılmıştı çok daha eğlenceli oldu."

"Benden mi bahsediyorsun?" Liv sandalyesinde döndü. Derwent ya onun bizim yanımızda oturduğunun farkında değildi ya da umursamamıştı.

"Öyle olmalı. Ekipteki tek lezbiyen sensin. Bildiğimiz kadarıyla." Başını çevirdi, bakışlarını kendi düşüncelerine dalmış, başı önde odasına doğru giden Başkomiser Burt'e dikti.

"Bu muhabbete neden dâhil olduğumu sorabilir miyim?" Liv kızmaktan çok ilgilenmiş gibi görünüyordu; kadın cinsel tercihine yönelik olarak aşırı homofobik olanlar dâhil, yeteri kadar argo laflarla dolu yorum duymuştu. Aynı zamanda tanıdığım en kendine hâkim insandı. Sanırım, onu çileden çıkartmak için Derwent'in ağzına geleni söylemekten çok daha fazlasını yapması gerekiyordu.

Bir şey – belki de Una Burt – komiserin aramızdaki sohbete ilgisini kaybetmesine neden oldu. Doğrulup gerindi.

"On ikide ofise dönmüş ol, Kerigan. Kennford'un bürosuna birlikte gideceğiz."

"Sabırsızlanıyorum." Uzaklaşarak gitmesini izledim, her zamanki gibi kendi gündeminin peşindeydi.

"Hep olduğu gibi neşesi yerinde."

"Her zamankinden de fazla." Gözlerimi ovuşturdum. "Dün gece fazla uyuyamadık."

"Gerçekten mi?" Liv sadece iki kelimeye bir dünya anlam sığdırmayı başardı.

"İşten dolayı tabii ki. Wimbledon'da bıçaklanan anne ve kızı duydun mu?"

"Philip Kennford'un ailesi mi? Elbette. Bütün haberlerde geçiyor."

"Adları verilmeden."

Kadın omuzlarını silkti. "Bu herkes tarafından bilinen bir

şey. Pek az kişi Philip Kennford'un geçtiği bir haberde bulunmak ister. Sevilen biri değil."

"Derwent ve ben bütün geceyi evi aramakla geçirmemize rağmen hiçbir şey elde edemedik. Eğer işim yoksa, bir tanığı sorgulamada bana yardım eder misin?"

"Burada mı?"

"Twickenham'da. Kız teyzesinin evinde. Bu diğer kızları oraya getirmenin iyi bir fikir olmadığını düşündüm. Ve Godley de Derwent gibi birini, hassas bir kızın üzerine salmanın iyi bir fikir olmadığını düşündü."

Lev sandalyesini geriye iterek kalktı, tertemiz tişörtünü düzeltiyordu. "Beni bu ofisten kurtaracak her şey bana uyar. Burası ter kokuyor."

Mormon Ben Denton Lev'in oturduğu yerin karşısında duran iri yapılı, aşırı erkeksi bir sesle "Bu erkek kokusu" dedi. "Senin beslenmemizde şaşılacak bir şey yok."

"Bu odada kimse olmadığına göre koku için deodorant kullanılması fena olmaz" dedim. "Saf testosteron ya da siz adına her ne diyorsanız onun yerine."

Ben ayağa kalkıp başının üzerine koyarak koltuk altlarını havalandırdı. "Derin nefes alın, hanımlar. Taze ter bilinen bir afrodizyaktır. Bana teşekkür etmenize gerek yok."

Lev burnunu kapatarak "Buna pek ikna olmadım" dedi.

"Birazdan arkamdan özleyeceksin."

"Nereye gidince?" Peter Belcott bilgisayarının arkasından boynu ilkel sincap gibi kafasını çıkardı. Erkeklik hastalığıyla mücadele halindeydi. En az sevdiğim meslektaşımdı ve ona cevap vermeye veya dönüp bakmaya gerek görmedim. Orada yokmuş gibi davranırdım, zira bu ona daha çok koyardı.

"Maeve'in yeni soruşturmasında bir sorgulamaya gidiyoruz." Lev bilgisayarını kapatıyordu.

"Ah, anladım. Yeraltı dünyasındaki vurulmalardan daha ilginç şeyler bulduruz. Doğru. Bir grup uyuşturucu satıcısının

öldürülmesinin ne önemi var? Aslında, günün kalanında neden kaytarmıyorsunuz? Eminim siz olmadan da işleri yürütebiliriz."

"Patron onay verdi" dedim yorgun bir ifadeyle. "Üstelik ekibin çoğu zaten şu anda o işlerle uğraşıyor. Luv bir sabah burada olmasa bunun büyük bir fark yaratacağından şüpheliyim."

Bunun Belcott'un dikkatini çekmesi kaçınılmazdı. "Evet, senin bu yeni soruşturmaya bir şekilde kendini de dâhil ettirdiğini fark ettim. Bir süredir izliyorum, Kerrigan. Her zaman patronun gözdesisin. Neden böyle ki?"

"Çünkü işimde iyiyim."

"Hepimiz iyiyiz. Bundan dolayı buradayız. Bilmek istediğim neden en çok seni seviyor."

Güldüm. "Belcott, sen paranoyaksın."

"İzleri takip ediyordum." Yüzü kızardı, bu ona pek uymuyordu. "Özel muamele görüyorsun. Sadece bunun patronun evliliğindeki savrulmalarla bir ilgisi var mı diye merak ettim. Savrulup bir başkasının yanına gitmesi mesela."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum, gerçekten aklım karışmıştı.

"Godley'nin etrafındakilere sarkmasından bahsediyorum. Sen de şüpheliler arasındasın. Ayrıcalıklı muamele görmenin başka bir nedeni olamaz."

Dornton omzunun üzerinden Godley'nin şerit perdeleri indirilmiş ve kapısı kapalı ofisine baktı. "Sesini alçalt kahrolasıca. Muhtemelen söylediğin her kelimeyi duyuyor."

"Umurumda değil." Belcott içimdeki canavarı dışarı çıkartmak için bilerek meydan okuyan bir sesle konuşuyordu.

"Aslına bakılırsa, benim umurumda. Sözlerini sana iade ediyorum. Böyle yorumlar yapman ilk değil. Yapmak istediğin her şeyi yapmaya hakkın olduğuna kendini inandırmışsın. Gerçekte vasat bir memur olarak işine devam etmen bile birilerinin hatası olmalı."

Konuşmakta zorluk çektiğinden, Belcott'un cevap vermesi birkaç saniye aldı. "Sürtük."

"Evet, bunu daha önce duymuştum. Daha özgün bir şey söyleyememen beni şaşırtmadı." Orta parmağımla ona işaret yaptım. "Eğer bir daha benim hakkımda böyle şeyleri birilerine söylediğini duyarsam, seni tacizden şikâyet edeceğim. Hayatını sefil bir hale çevireceğim. Ayrıca Godley'nin özel hayatına ilişkin fikirlerini nereye vardıracağını bilmiyorum ama dilerim bundan vazgeçersin."

"Söylemesi kolay."

"Söylemesi kolay çünkü doğru."

"Hadi oradan, Prenses Mükemmel." Belcott arkasını döndü ve çıkıp gitti.

Dornton'a döndüm. "Godley'nin evliliği hakkında ne ima etmeye çalışıyordu?"

"Patron bir süredir burada, ofiste yatıyor. Şu çete savaşından olduğunu söylüyor. Başka bir tane daha meydana gelebilir diye yerinde olmak daha iyiymiş."

"Bu komplo teorisi üretmek için bir neden değil. Kesinlikle bir sorun yaşadığı anlamına gelmez. Godley'nin özel yaşantısı hakkında hiçbir fikrim yok ama tatillerde birlikte olduklarını biliyorum. Ayrılığın eşiğindeyken yapacağın şey bu değildir, değil mi?"

"Çocuğun hatırına sürdürüyorlar" dedi Dornton akıllıca.

"Çocuk on altı yaşında. Kızı bunun üstesinden gelebilir sanırım."

Liv uzun atkuyruğu saçını tarıyordu. "Burada kalmasının biraz tuhaf olduğunu kabul etmelisin. O kadar uzakta oturmuyor."

Kolay fikir değiştiren, Dornton "Konu o değil. Aile düzeninin bozulması. Her saat gidip gelmeler. Ailesini bunun dışında tutmak istiyor, öyle değil mi?"

"İyi bir sebebi vardır" dedim ve omuzlarımı silktim. "Şu ana kadar rastladığım en azılı iki suçlunun ölümüne kavgasının tam

ortasında duruyor. John Skinner daha önce Godley'nin ailesini hedef almaktan çekinmedi ve şu an ömür boyu şartlı tahliyesiz hapis cezasını çekiyor. Kaybedecek pek bir şeyi yok."

"Hiçbir şeyi yok. Hem de hiç. Üstelik onu bir daha çıkmamak üzere tekrar içeri sokan Godley'di, bu yüzden ondan nefret ediyor olmalı." Dornton başını salladı. "İnsan kendine onun neden Ken Goldsworthy ile çamur güreşine tutuştuğunu sormadan edemiyor."

"Çünkü Goldsworthy'nin amacı bu" diye Liv fikrini belirtti. "Kazanmak üzere olduğunu söyleyebilir, diğerinin de ondan altta kalır yanı yok. Son zamanlarda Goldsworthy'nin üstün gelmek için en küçük bir umudu yoktu. İşte bu yüzden Skinner Londra'nın neredeyse tamamını ele geçirmişken o sadece Hertfordshire'ın bir köşesiyle yetinmek zorunda kaldı. Ama o zaman Skinner İspanya'daydı, hapiste sürünmüyordu."

"Ken Goldsworthy'i son gördüğümde Bayan Skinner'ın eteğini çıkartmanın keyfine varıyordu" diye Liv'e hatırlattım. "Tam anlamıyla. Bahse varım bu da Skinner'ı kavgaya devam etmeye zorlayan nedenlerden biriydi. Bunun bizim bahçemizde sürüp gitmesi de sorunu Godley'nin meselesi haline getiriyor. Yani teşvik edici ilave bir husus daha."

"Bu gurur meselesi ve alışkanlık." Çavuş Maitland konuşmaların tamamını duymuştu. Liv'in üzerinden uzanıp masasından bir tükenmez kalem aşırdı. "Sen de ben de biliyoruz ki Skinner artık son vermeli ve her türlü ihtiyacının karşılandığı ev rahatlığında majestelerinin emrinde emekliliğinin keyfini sürmeli. Ancak daha önce yenilmek nedir bilmedi. Bu yüzden eğer dışarıda adamları varsa savaşmaktan vazgeçmeyecektir."

"Anlayabildiğim kadarıyla da, elinde kalan tek şey bu" dedim.

"Evet. Kızını ararken birkaç iyi adamını da kaybetti." Yıllarca kaçtıktan sonra dikkatsizce davranmasına ve kaçınılmaz bir şekilde hapsi boylamasına neden olan kızı. Adamın uğrunda

her şeyini feda etmesine rağmen ölüp giden kızı. "Hapisteyken adam toplamak o kadar kolay değil. Sunabileceği pek fazla bir şey yok. Gel benim için çalış ve ben de sana çabuk bir ölümle gelirleri paylaşmamayı garanti edeyim, çünkü paylaşacak bir gelir yok."

"Ama eğer kazanırsa –"

Maitland omuzlarını silkti. "O zaman çok şeye sahip olur ve bunun keyfini çıkaracak durumda da değil, yani onun yanında olanlar voliyi vurur. O yüzden yeni anlaşma yapılır."

"Yeni anlaşma mı?" Bir açıklama için Liv'e baktım.

"Son duyduğumuz anlaşma bazı göçmenlerle yaptığıydı. Baltık Cumhuriyetlerinden Afganlılara kadar. Doğu Avrupalı olmaları hariç fazla bir şey bilmiyoruz. Anlaşma, son cinayetleri işlemeleriydi – Streatham'daki buz pateni pistinin arkasındaki çöplüğe atılmış iki adam. Şu ana kadar izlediğimiz kişiler değillerdi bu yüzden size daha fazla bir şey söyleyemiyorum."

"Ve şanslıyız ki Ken Goldworthy de izlemiyormuş, bu sayede birkaç geceyi evimizde geçirdik. Tabi bu iş burada kalmaz." Dornton lafını ağzını mağara gibi açıp esneyerek bitirdi.

"Çok fazla kafana takıyormuşsun gibi görünmüyor" dedim, hoşuma gitmişti.

"Bir yığın uyuşturucu satıcısıyla pisliğin birbirini öldürmesine canımı sıkacak değilim. Gazetelerin bir şeyler yapmamız için haykırdığını biliyorum ama faydalı bir şey söylediklerini görmedim."

"Hepsi göz boyama, değil mi?" dedi Liv. "Godley'nin bizim bu işle meşgul gibi görünmemize ihtiyacı var. Böylece Emniyet Müdürü onu rahat bırakır. Olay yerinden olay yerine dolaşıp durabiliriz ama gerçek şu ki işe yarar bir şeyler yapmak için hep geç kalıyoruz. Son cinayeti kimin işlediğini bulduğumuz zaman, genellikle başkaları kanlar içinde Peckham veya Tooting'de kaldırım taşlarının üzerinde yatıyor oluyorlar."

"Zorba bir adalet ama işe yarıyor." Dornton omuzlarını silkti. "Sen zamanını gidip daha yaralı bir işte harcayabilirsin, Liv."

"Londra kargaşaya sürüklenirken." Dornton başlığını okusun diye Liv'in masasının üzerindeki gazeteyi çevirdim. Adam iğrenerek yüzünü ekşitti.

"Rahatla. Skinner ve adamları için daha en az otuz veya kırk hedef var – muhtemelen daha fazlası da Goldsworthy için, şimdi bir de şu yabancı herifler işe karıştı. Başka biri daha ölecek, hem de çok yakında ama yapabileceğimiz hiçbir halt yok."

Liv evet anlamında başını salladı. "Bütün ihtiyacımız olan John Skinner ve Ken Goldsworthy'nin hâkimiyet alanları konusunda anlaşmaları, o zaman bu cinayetler biter."

"Bu şekilde ifade ettiğinde kulağa kolay geliyor. Bunu şimdiye kadar neden yapmadığımıza hayret ediyorum." Godley Liv'in bir karşılık vermesini beklemeden yanımızdan geçip gitti, konuşamayacak kadar utandığından muhtemelen bu onun için iyi oldu.

Adamın duyma mesafesinden çıktığına emin olunca "Bana da genellikle bu tür şeyler olur" dedim.

"Şey, bu doğru." Hızlıca kendine gelerek bana sırıttı. "Neyse ki biraz daha erken gelmedi, değil mi?"

"Belcott beni onunla yatmakla suçladığı zaman mı mesela? Bu ekipte her şeyin altından bir şey çıkartmayı başaran tek adam o."

"Daha bilmen gereken şeyler var." Dornton'la göz göze geldik, ardından onun bilgisayarının arkasına eğilerek işlerin gidişatı hakkında fısıldaşmaya koyulduk.

"Pekâlâ, benden duymuş olma Ben. Sorarlarsa onlara ne söyleyeceğini biliyorsun. Zaten Kennford dosyası pek eğlenceli değil. Derwent'a kalsa, çete savaşları işinde çalışmalıydık."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. O Godley'nin örgütlü suçlar biriminde çalışma-

ya alışmış. Bununla ilgili altyapıya ve tecrübeye sahip ama bir nedenden ötürü görevlendirilmedi. Başkomiser Burt tarafından kenara itildiğini hissediyor ve bir kadına kaybetmiş olmak onu öldürüyor."

"Sorunu bu mu?" diye sordu Liv, ağzı açık kalmıştı.

"Bence pek çok sorundan biri."

"Bunların hepsini sana o mu söyledi?" Dorton'un kaşları alnının tepesine kadar kalkmıştı.

"Hayır." Küçümseyen bir edayla ona gülümsedim. "Ama bir kadın bunu anlar."

"Yani bu yüzden patronun listesinin tepesindesin. Kadın dayanışması."

"Bu doğru. Bu bizim doğal üstünlüğümüz. Bir gün siz erkekler de bizim yararlandığımız imkânlara kavuşacaksınız. O zamana kadar, korkarım hak ettiğiniz yere gelmek için bizden daha çok çalışmak zorundasınız."

"Çok komik, Kerrigan."

"Hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

"Biraz uğraşıp sen de kendine çeki düzen verebilirsin. Daha zekice olur. Saçların konusunda bir şeyler yap" diye önerdi Liv. "Ve masanı derleyip topla."

"İyi fikir. Birkaç taze çiçek dünyanın değişikliğini yaratır. Biraz erkeksi dokunuşlar çalışma alanına çok şeyler katar."

Dornton bana ters ters baktı. "Umarım polisliğiniz komedyenliğinizden iyidir. Gidip soruşturmanızı yapın, Tanrı aşkına ve beni yalnız bırakın."

Titrek bir sesle "Yakında geri döneceğiz" dedi Liv. "Gittiğimde beni özlememeye çalış."

"Dakikaları sayıyor olacağım."

Kapıya doğru yöneldim, birazdan yapacağım iş aklıma gelince yüzümdeki gülümseme soldu, aslında birisi çocuk olan iki kişinin katilinin izleri konusunda değişiklik yaratabilecek

bir sorgulama yapmaktan sorumluydum. İş buna gelince, ofis entrikaları önemsizdi. Önemli olan bir sonuç elde etmekti, eğer başaramazsam, bunun tek suçlusu bendim.

Aynı işi yapmak için kuyrukta pek çok kişinin bekliyor olması bir teselli değildi.

Bölüm Beş

Başka ne ortak yanları vardı bilmiyorum ama Vita ile kız kardeşinin ikisinin de gözü pahalı evlerdeydi. Renee Fairfax'ın evi bir gece önce araştırma yaptığım evden çok daha geleneksel tarzdaydı. Müstakil, beyaz boyalı, özellikle Thames kıyısında biten geniş bahçeleriyle Georgian tipi bir evdi. Giriş holünden cilalanmış antika eşyaları, gümüş antikaları ve odalarda parıldayan yaldızlı çerçeveli resimleri görebiliyordum. Evin kâhyasının Renee'yi bulmak için bizi beklemeye aldığı yer burasıydı. Liv'in de duyguları benimle aynı mıydı bilmiyorum ama ben kesinlikle buraya ait olmadığımı hissettim.

İlgiyle inceleyerek etrafa bakınıyordu. "Sence Bay Fairfax geçimini nereden sağlıyor?"

"Böyle bir yere sahip olmasını sağlayacak parayı getirecek yerden. Endsleigh Drive'daki ev bunun yanında basit kalır."

"Çok da eski sayılmaz, değil mi?" Liv ayağının ucunu bir şark halısının saçaklarında gezdirdi. "Kendimi bir film setinde gibi hissettim."

"Ne demek istediğini biliyorum." Çiçekler bile mükemmeldi, giriş holünün iki yanında karşılıklı olarak duran yarım ay şeklindeki masaların üzerinde duran müthiş vazolar kırmızı güllerle doluydu. Bir tanesinin hoş kokusunu içime çekerken masanın üzerinde iki küçük damla su gördüm. Cilasının üzerinde iz yapmadan sildim. Liv'e döndüğümde, kaşlarını kaldırdı.

"Şaşırmış görünüyorsun."

"Sanırım, öyle. Bu çiçekler taze. Bu sabah konulmuşlar."

"Yani?"

"Yani ne tür bir insan kız kardeşinin acımasızca öldürülmesinden daha yirmi dört saat bile geçmemişken taze çiçek almakla ilgilenir?"

"Belki de kâhyanın fikriydi. Hizmetçileri olduğuna gerçekten inanamıyorum. Böyle şeylerin Kraliçe Victoria zamanında kaldığını sanırdım."

"Çok ama çok zenginsen öyle değil."

"Ve bu insanlar kesinlikle öyle. Sence para nereden geliyor?"

"Sizi üzmek istemem ama babadan kalma." Nereden geldiğini göremediğim uzun boylu kızıl saçlı bir kadın giriş holünün arka tarafındaki gölgelerin içinde belirmişti. Renee diye tahmin ettim. Çöp gibi zayıftı, beyaz pamuklu dokuma gömleği ve dar pembe kotu üzerinden dökülüyordu. Kadın ve ailesi hakkında ne söylediğimi ve söylediklerimin saldırgan mı yoksa şüpheci mi olduğunu hatırlamaya çalıştım.

Işığa çıkarak bize doğru ilerledi. Görünüş olarak hiç de kız kardeşine benzemiyordu, kendine has bir havası vardı. Altın halkalarla birbirine bağlanmış yeşim taşı boncuklardan bir kolye boynunun etrafından iki tur dolanıp yakasından içeriye giriyor, kâğıt gibi beyaz teninde yeşil şaşırtıcı derecede koyu görünüyordu. Omuzlarına kadar uzanan kumral saçlarına fön çekilmişti, mat yeşil gözlerinin kirpikleri zarif bir şekilde kavislendirilmişti. Kaşları ve kirpikleri daha koyu olsa da klasik kızıl saç rengindeydi ve bence doğal rengiydi. Kızıl saçlıların alışılageldik narin yapısına sahip olması talihsizlikti – çünkü yaşını belli ediyordu. Kırışıklıklar gözlerinden başlayarak yayılıyor ve dar ağzının etrafında bir kavis oluşturuyordu. Tıpkı sabun gibi pürüzsüz ve narin alnında pahalı Botox alışkanlığının izlerini fark ettim. Metalik ses rengi, kafamda aşağı yukarı o anda beliren, kadının saf çelikten olduğuna dair izlenimi güçlendiriyordu.

"Ben Memur Maeve Karrigan. Bu da Memur Liv Bowen." Ben kendimi tanıtırken Renee kollarını bağladı, bu yüzden toka-

laşmak için elimi uzatmaktan vazgeçtim. "Kız kardeşinizin ve yeğeninizin ölümlerini araştırıyoruz."

Herhangi bir tepki verip vermeyeceğini görmek için özellikle acımasızca ifade etmiştim, ancak hiçbir tepki almadım.

"Bunu tahmin etmiştim. Korkarım nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum." Çok sakindi. Bu ya üzüntüsünü gizlemenin bir yoluydu ya da hiç üzüntü duymuyordu.

"Eğer izin verirseniz, size birkaç soru sormak istiyorum."

"Ne gibi?"

Ağırdan almanın bir anlamı yoktu. "Kız kardeşinizi öldürmek isteyebilecek herhangi birini biliyor musunuz?"

"Kesinlikle hayır." Küçümsemenin her yolunu gayet iyi biliyor görünüyordu. "Bütün bu olanların hepsi anlamsız."

Lafı geçiştirmenin bir yoluydu. "Oldukça şok edici olmalı."

"Doğal olarak. Fazlasıyla yaralayıcıydı." Renee öyle pek yaralanmış gibi görünmüyordu. Böyle sıcak bir günde imkânsız olsa da her nasılsa gayet soğuk duruyordu.

"Kız kardeşinizle çok görüşür müydünüz? Onunla sık konuşur muydunuz?"

"Konuşurduk. Her gün değil. Normal seviyede." Saçlarını geriye attı. "Aramız iyiydi."

Bu lafı geçiştirmenin bir yoluydu ama o an için böyle sürmesine izin verdim. Gerçek şuydu ki, insanların gerçeği ortaya çıkarmak konusunda şu veya bu şekilde davranma eğiliminde olmaları bildiklerini saklamak isteyip istemediklerine bağlıydı.

"Onu endişelendiren herhangi bir şeyin varlığından haberdar mıydınız?" diye sordu Liv. "Korktuğu bir şey var mıydı, mesela?"

"Korktuğu bir şey olsaydı bana bunu söylerdi sanırım, ancak bunun dışında onun böyle hissetmesine neden olabilecek bir şey aklıma gelmiyor. Her şey onu endişelendirirdi – ilgilenmesi gereken pek çok şey vardı."

"Ne gibi?"

"Aile meseleleri. Anneler her zaman çocukları hakkında endişelenir. Bazı eşler kocaları için endişelenir. Bunun için Vita'nın iyi nedenleri vardı."

"Ne demek istiyorsunuz, Bayan Fairfax?"

"Philip iyi bir koca değildi ve kızlar da doğru yolda gitmiyorlardı. Vita üçüyle birden uğraşmakta zorlanıyordu. Philip'in ona destek olması gereken zamanlarda, adam hep işteydi." Kadın oldukça iğneleyici konuşuyordu.

"Meşgul bir adama benziyor."

"Meşgulmüş gibi davranıyor. Daima sadakatsizdi."

Derwent'ın adam hakkında söylediklerıyle uyuşuyordu. "Bu son zamanlarda mı ortaya çıkmıştı?"

Kadın hayır anlamında başını salladı. "Hep aynıydı. Her zaman ona söylediğim gibi, onunla parası için evlendi. Parasına sahip olduktan sonra, artık adamın ona bir faydası yoktu. Umarım şüpheliler listenizdedir çünkü en küçük bir güvenim yok."

"Hiç onu tehdit etti mi, biliyor musunuz? Herhangi bir şiddet olayı?"

"Hayır." Sesinde hüzün vardı.

"Bu tür bir olay olsaydı bundan haberiniz olur muydu?" diye sordu Liv. "Sıklıkla aile içi şiddet kurbanları bunu saklar, kendilerine yakın insanlardan bile."

"Onu tehdit ettiği tek konu, terk etmekti."

"Ve kız kardeşiniz bu fırsatın üzerine atlamadı mı? Kulağa birlikte olmak istenecek bir adam gibi gelmiyor."

"O evliliğe inanıyordu" dedi Renee soğuk bir tavırla. "Adam öyle olmasa da o yeminine bağlıydı. Bekâr bir anne olmamak için kestirip atmadı. Adamı kalmaya ikna etti."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündünüz mü?"

"Kendi kararını kendi verdi." Sıfır sıcaklık; sıfır anlayış.

"Herhangi bir düşmanı var mıydı?"

Renee güldü. "Pembe dizilerdeki karakterlerden biri değildi."

"Sıradan insanların da düşmanları olur, Bayan Fairfax."

"Vita gibi insanların değil."

"Bazen" diye üsteledim. "Zenginlik ve ayrıcalık sizi diğer insanların kıskançlıklarından muaf tutmaz. Tam tersi olur."

Renee sözcükleri uzatarak "Bunu aklımda tutmaya çalışacağım" deyince, yüzüm kızardı. Aksanım, mesleğim veya yakın çevremde beni etkilemiş kişilerden dolayı değersizmişim gibi hissettirilmekten hiç hoşlanmazdım. Sosyal sınıf hâlâ bir etkendi ve acısını hiç çekmemiş olanlar böyle bir etken olmadığını düşünüyordu. Karşımdakini kızdıran bir tonda konuşmamak için özel bir çaba sarf etmem gerekiyordu.

"Kız kardeşinizin ve yeğeninizin katilini bulmamıza yardımı dokunacak herhangi bir şey aklınıza geliyor mu?"

"Çok çalışmak mesela." kaşları kavislendi, ardından hayır anlamında başını salladı, gözümde neredeyse insan gibi görünmeye başlamıştı. "Üzgünüm. Ciddiyetsiz görünmekten kendimi alamıyorum. Söyleyebileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum. Kendimde değilim."

"Anlıyorum." Merhametli olmak gerekirse, kadın eğer düşmanca davranmıyorsa muhtemelen şoktaydı.

"Bize Vita'nın servetinden bahseder misiniz? Mal varlığı ne kadardı?"

"Kuruşu kuruşuna bilmiyorum. Ancak kayda değer bir meblağ. Para aslen bankadan geliyor. Büyükbabamdan. Uzak Doğu'da kauçuk ve madencilik yatırımlarından servet yapmıştı."

"Yasal yollardan mı?" diye Liv kaşlarını kaldırarak sordu.

"Otuzlardı. Hiç kimse o zamanlar ne tür bir iş olduğuna aldırmazdı." Renee şu anda da pek aldırıyormuş gibi görünmüyordu. "Zamanında dünyanın en zengin adamlarından biriydi ama savaştan sonra, yatırımları büyük değer kaybetti. Son kalanlar da benim kuşağıma intikal etti – birkaç milyon."

"Her bir kişiye, muhtemelen" dedim.

"Elbette. Ancak hepsi bu kadar. Parayı kullanarak bir iş kurmak ve başarılı olmak bize kaldı."

"Bu yüzden Vita bir sanat galerisi açtı. Bay Kennford'a göre galeri çok para kaybetti."

"Çok riskliydi. Mirasıyla kumar oynuyordu."

"Ve siz böyle yapmadınız."

"Epey zamandır iş yerim var. Antikalarla uğraşıyorum. Piyasayı biliyorum ve alıcılarım en iyi parçaların sadece bende olduğunu bilirler, bu yüzden riski düşük."

"Kârlı mı?" diye sordu Liv.

"Fiyatları ben ayarlıyorum; kâra ben karar veriyorum. Aynı zamanda kendi iç mimari işimi de yapıyorum. Bu sayede elimdekileri satacak müşterileri de her zaman bulabiliyorum. Riskten kaçınan biriyim."

"Ama Vita şansını denemeye çekinmedi."

"Sanırım düşünmeden hareket eden biriydi." Renee'nin ağzı bunu onaylamayan bir tavırla büküldü. "Bir işe kalkışmadan önce düşünmeyi asla öğrenemedi."

"Bilmemiz gerektiğini düşündüğünüz başka bir şey var mı?"

Kadın olumsuz anlamda başını sallayıp Liv'in soracağı başka bir şey var mı diye ona baktı. Benim yoktu.

"Bu durumda, galiba artık Lydia ile konuşmalıyız."

Yeniden çelikten ifadesine geri döndü. "Neden bugün onun canını sıkmanız gerektiğine bir anlam veremiyorum."

"Geçen gece sakinleştiricilerin etkisinde olduğu için ondan bir şey öğrenemedik. Ancak en kısa sürede neler olduğunu ve neler gördüğünü öğrenmek bizim için her şeyden önemli."

"Şey, benimle bu konu hakkında konuşmuyor. Hiçbir şey hakkında konuşmuyor. Kız gerçek bir sessizliğe bürünmüş."

Birbirlerinin omuzlarına yaslanıp ağlayacaklarını sanmıştım. Renee Fairfax öyle baştan aşağı anlayışlı ve nezaket dolu

birisi değildi. Kadına pek fazla da güvenmiyordum ama işi yordamınca yürütecek bir yol bulmam gerekiyordu.

"Bazen aileden olmayan tanımadığınız biriyle konuşmak daha kolaydır. Lydia annesine ve kız kardeşine neler olduğunu anlatarak sizi üzmek istemez, özellikle onlara yakın biriyseniz." Renee'nin bana onlarla olan ilişkilerinden bahsetmesi için duraksadım ama kadının dar ağzı sımsıkı kapalı kaldı. "Biz Vita ve Laura'yla hiç karşılaşmadık, bu yüzden tarafsız sayılırız. Gördüklerini bize anlatmaktan çekinmez."

Liv "Zor durumdaki genç insanlarla konuşmak için eğitildik" diye ekledi. Sakinleştiren bir ses tonuyla konuşuyordu. Derwent'ı aynısını yaparken hayal etmeye çalıştım ve başaramadım. Diğer taraftan, onun sert maço konuşma tarzı Renee'yi yumuşatıp dizlerinin üzerine çöktürebilirdi. Anlayabildiğim kadarıyla birisine eğer hiç bu şekilde davranılmadıysa o kişinin üzerinde garip ve cazip bir etkisi oluyordu. Belki de Godley Derwent'ın benimle gelmesine engel olarak hata yapmıştı. Şimdiye kadar, Liv ve ben fazla bir fırsat yakalayamamıştık.

"Ben yine onu rahat bırakmanız gerektiğini düşünüyorum. Hâlâ onların öldüğünü kabullenmeye çalışırken, üzerine gitmenizin bir yararı olmaz. Bununla ilgili konuşmaya hazır olduğunda sizinle irtibata geçebilirim."

"Korkarım bu gerçekten imkânsız. Olay hâlâ zihninde tazeyken ne gördüğü hakkında kafa yormasına ihtiyacımız var. Üstelik aradığımız katiller çok acımasız, bu yüzden Lydia'nın bizimle konuşmaya hazır olmasını bekleme lüksümüz yok." Renee Fairfax'ın ne tür bir cevapla karşılık vereceğini görmek için bekledim. Sadece omuzlarını silkti.

"Eğer zaman alacaksa, siz onunla konuşurken yanınızda bulunamayacağım. Oldukça meşgulüm – yarım saat içinde bir toplantım var. Yani eğer onun başında bir vasi zımbırtısı istiyorsanız"

"Bu size kalmış. Eğer sizin çalışmanız gerekiyorsa ve o da

konuşurken uygun bir yetişkinin yanında bulunmasını istiyorsa, bulmamız gerekir. Ancak bunun sorun olacağını sanmam." Sandığımdan daha bir güvenle konuşmuştum. Sabrını yitirmiş bir halde ofise geri dönmemi bekleyen Derwent'ın beni dosyadan atmaması için – gerekçesini söylesem bile böyle davranacağından hiç şüphem yoktu – bu sorgulamayı yapmaya ihtiyacım vardı. Mahkeme tarafından atanmış bir sosyal görevli Lydia'nın elinden tutsun diye yazışarak zaman kaybetmeye kesinlikle gerek yoktu.

Oynadığım kumar işe yaradı. Renee yelkenleri suya indirdi. "Ah, pekâlâ. Eğer yapmanız gerekiyorsa. Bahçede. Kahvaltıdan sonra biraz hava alsın diye oraya yolladım.

Sanki ailesinin yarısının vahşice öldürülmesini sadece nefes alarak atlatabilirdi. "Bu güzel. Onunla orada konuşabiliriz." Uzanıp kadının üzerinden Fransız tipi pencereleri yeşilliğe bakan bir odaya baktım. "Oraya çıkmak için en iyi yol burası mı?"

Renee uzatmaları oynuyordu ama hâlâ söyleyeceği birkaç şey vardı. "Sizin için onu bulmanın en iyi yolu" – sözlerindeki vurgu incelikliydi ama anlamıştım – "geri dönüp dışarı çıkmanız ve evin etrafındaki patikayı izlemeniz olur. Aşağıda nehrin kıyısındaki kameriyede." Uzun yapılı ellerini belli belirsiz birbirine çarptı. "Bulamamanız mümkün değil. Filizî yeşil boyalı."

Bunun nasıl bir renk olduğunu bilmiyordum ama Renee'ye itiraf edeceğime ölsem daha iyiydi. Kendine güvenen bir tavırla tamam anlamında başımı sallayıp, kadın neden onu sorgulayamayacağımıza dair yeni nedenler ileriye sürmeden evvel ön kapıya yöneldim.

Liv bir an için geride kaldı. "Bizimle gelecek misiniz?"

"Sizinle orada buluşacağım."

Gerçekte söylemek istediği şey – ki bu gayet açıktı, maviyle yeşil arası hafif bir gölge tonunda boyanmış, etrafı açık olduğundan nehirden gelen serinletici esintinin keyfini süren, suyun kenarındaki küçük sevimli ahşap süslü yapıya gitmek için evin

içinden geçerek kestirmeden gideceğiydi. Böylece Liv ve ben kağnı arabası gibi evin etrafından dolaşıp çalılıktan geçmeye çalışırken, Renee birkaç dakikalığına da olsa Lydia'yla baş başa konuşmaya muvaffak olmuştu. Onu hazırlıyor diye düşündüm ama durumu fark ettirmedim. Yaşça büyük olan kadın yeğenine eğilmişti. Kolları hâlâ kızı sıkıca sarıyordu. Başı avlanan bir kuş gibi ileriye uzanmıştı. Arkası bize dönüktü, bu yüzden ne söylediğini anlamak için yüzünü göremiyordum ama bunun bize fayda sağlayacak bir şey olduğundan şüpheliydim. Lydia başını resim defterine eğmişti. Başlarını uzatmış birkaç midillinin resmini çizmişti. Bunu kapamaya çalışıyordu. Yüzünde dik başlı bir ifade vardı. Rengi dün gece olduğu kadar soluktu. Öğleye yakın bir saatte sıcaklığın rahatlıkla yirmi derecelerde olduğu böyle bir günde, üstüne kolları ellerinin üzerine kadar inen, içinde kaybolduğu siyah bir şey vardı. Üzerine bol gelen bir kot pantolon ve ağır botlar giyiyordu. Özellikle de bu sıcak dalgasının ortasında genç kızların çoğu olabildiğince az giyinirken bu nasıl olabilirdi. Belli belirsiz bir huzursuzlukla Lydia'nın böyle giyinerek neyi saklamak zorunda olduğunu merak ettim ve ardından hızlıca sebepler bulmaya çalıştığım için kendime kızdım. On beş yaşında bir kızın pek çok akranının yaptığı gibi bir striptizci tarzında giyinmemesinde bir şey yoktu.

Renee basamaklarda adımlarımızın çıkarttığı sesle döndü ve çok gereksiz bir şekilde ilan etti "İşte buradalar."

Lydia başını kaldırıp bakmadı. Bizim merhabalarımıza da bir karşılık vermedi. Bunun yerine yaptığı çizime odaklanmıştı. Kameriyenin içini çepeçevre dolaşan bankta onun karşına oturdum. Liv de yanıma oturdu. Renee korkuluğa yerleşti ve bir paket sigara çıkarttı. Siyah ve altın sarısı sigarayı kanı çekilmiş dudaklarının arasına yerleştirirken eli titriyordu. Başlamadan önce onun gümüş rengi zarif bir çakmakla sigarasını yakmasını bekledim.

"Bugün bizimle konuştuğun için teşekkürler, Lydia. Bunun

senin için zor olduğunu biliyorum. Bu yüzden kısa tutmaya çalışacağız."

Cevap yoktu.

"Dün gece karşılaşmıştık. Ben Memur Kerrigan. Bu Memur Bowen. Kolayına gelirse bize Meave ve Liv diyebilirsin." Yine bir cevap yoktu.

"Bu çok hoş bir çizim. Çok yeteneklisin."

Yavaş ve kasti bir şekilde çizdiği çiçekleri saklamak için resim defterinin sayfasını çevirdi. Bunların yerine sivri uçlu açılar ve belirgin köşelerle rastgele birşeyler çizerek beyaz sayfayı karalamaya başladı.

"Odanda hiçbir sanatsal çalışmaya rastlamadım.

Bir anlığına kötü kötü bana baktı. Odama girdin, eşyalarımı karıştırdın.

"Laura'nınkiyle karşılaştırıldığında odan boş gibiydi." Cevap vermekten kaçınarak başını bir elinin içine dayadı, beni engellemek için kulağını avucunun içine bastırıyordu. "Onunla fazla bir ortak yanımız olduğunu düşünür müydün?"

"Siz hep insanların ilişkilerine takıntılısınız" diye belirtti Renee, sesi boğuktu. Duman Lydia'nın olduğu yöne gidiyordu, kız eliyle dağıtarak uzaklaştırdı. "Benden istediklerinin de hepsi buydu, Lydia. Annen ve benim ortak paydamız olup olmadığı."

"İşimiz insanlarla ilgili" dedim basitçe. "Neyden hoşlanırlardı. Diğerleriyle neler yaparlardı. Onları kim severdi. Kimler onlardan nefret ederdi."

"Neden umurunda olsun ki?" Lydia tekrar bana baktı, bu defa gözlerimin için bakıyordu. Sessizce konuşmuştu ama sesinde bir meydan okuma, bana babasını hatırlatan bir şey vardı.

"Çünkü insanların nasıl yaşadıkları bize neden öldürüldüklerini söyleyebilir."

"Olanların Laura'nın hatası olduğunu mu düşünüyorsun? Ya da annemin?" Birden o ana kadar tuttuğu yaşlar gözlerinden boşanmaya başladı.

"Olanların tek sorumlusu onları öldüren kişi. Hiç birisinin suçu yok, bunu içtenlikle söylüyorum." Öne eğildim. "Ama Lydia, onları kimlerin öldürdüğünü bulmak için neden öldürüldüklerini bulmamız gerekli. Bu yüzden yaşamlarında neler olup bittiğini bilmemiz gerekiyor. Geçen gece ne olduğunu henüz bilmiyoruz ve bunu öğrenmek için senin yardımına ihtiyacımız var."

"Size anlatacak bir şeyim yok."

"Bize ne gördüğünü ve ne duyduğunu anlatabilirsin." Çoktan başını hayır anlamında sallamaya başlamıştı. "Faydalı olabilecek bir şey görmediğini düşünebilirsin ama sen oradaydın ve biz değildik. Bize sadece dün ne olduğunu anlat."

"Kahvaltıdan başlayıp devam et" diye önerdi Liv.

Lydia neredeyse gülümsedi. "Birlikte kahvaltı etmedik."

"Bunun yerine ne oldu?"

"Babam erken kalktı. Ben de öyle. Sosis kızarttı ve annem aşağı indiğinde kirli tavayı ocakta bıraktığı için onu azarladı."

"O pişirirken sen ne yapıyordu?"

"Koşmak için dışarıya çıktım."

"Kahvaltıdan önce mi?" Suratımı astım. "Ben bunu yapamazdım."

"Bir kere alıştın mı o kadar da kötü değil." Üstündekinin kollarıyla oynuyor, ellerinin üzerine çekiştiriyordu. "Erken çıkmayı severim."

"Çok sıcak olmadan önce."

"Evet. Ve etrafta fazla insan olmaması da iyi oluyor."

"Sporla çok uğraşıyorsun, değil mi? Sabahları koşuyorsun, akşamları yüzüyorsun. Ben senin yaşındayken evde oturup bütün gün TV seyrediyordum." Bu basmakalıp bir ifadeydi ama Lydia Liv'in bu yorumuna tokat yemiş gibi bir yüz ifadesiyle karşılık verdi. Çenesini göğsüne yaslayıp içine kapanık bir hal aldı. Liv'e uyaran bakışlarla baktım. Lydia'nın zayıf bedeni, içine saklandığı elbiseleri, odasının olağanüstü düzenliliği, spor

yapma takıntısı, beni görünüşü ve günlük yaşantısı hakkında daha ihtiyatlı düşünmeye sevk etti. Kesinlikle mükemmeliyetçi biriydi, belki bundan da fazlasıydı ve içgüdülerim fazla üstelememekle onun güvenini tamamen kaybetme riskini almak arasında geliyordu.

"Pekala, koşudan döndün ve baban annenle sorun yaşıyordu. O anda saat kaçtı?"

"Sekiz buçuktu sanırım. Saat takmam."

"Laura neredeydi?"

Yarım bir gülümseme belirdi. "Yataktaydı. Öğlene kadar kalkmazdı."

"Bu onun genel alışkanlığı mıydı?"

"Pazar günüydü. Cumartesi gecesi dışarıdaydı – geldiğinde saat üçü geçiyordu."

"Nereye gitmişti?" Merak ediyordum; barlar ve gece kulüpleri için çok gençti.

"Arkadaşlarını görmeye."

"Bize adlarını ve adreslerini verebilir misin?"

Yumuşak bir sesle, beş isim sıraladı, hepsi de kızdı. "Adreslerinden emin değilim ama hepsi Wimbledon veya Kingston'da yaşıyor. Bizimle aynı okula gidiyorlar."

"Merak etme. Adreslerini okuldan alabilirim." Kalemimle not defterime vurdum. "Erkeklerden ne haber? Laura'nın bir erkek arkadaşı var mıydı?"

"Hayır."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Tamamen masum bir şekilde bana göz kırptı. "Erkek arkadaş edinmemize izin yoktu. On yedi yaşımıza kadar yasaktı."

Bize kasten yalan mı söylüyordu yoksa kız kardeşinin ne işler çevirdiğinden haberi mi yoktu bunu söyleyemiyordum. Sıkıntım. "Bana bu ebeveynlerin koyduğu bir kural gibi geldi. Ve

genellikle bu kurallar çiğnenir. Eğer istersen ebeveynlerini kandırmak kolaydır, değil mi?"

Başı öfkeyle sallandı. "Biz onların arkasından iş çevirmezdik."

"Emin misin?" Arabada Liv'e Laura'nın kamerasında bulduğumuz resimlerle ilgili hızlıca bilgi vermiştim. İşin aslını söylemediğini benim kadar o da biliyordu. "Laura'nın senin haberin olmadan birisiyle görüşmesi mümkün değil mi?"

Lydia inatçı görünüyordu. "Asla. Hiç kimseyle görüşmüyordu."

"Ama geç saate kadar dışarıda kalıyordu. Arkadaşlarıyla, dedin. Gerçekten orada olup olmadığını bilmiyorsun, değil mi? Erkek arkadaşıyla buluşuyor olabilirdi."

"Buluşmuyordu."

"Lydia size Laura'nın bir erkek arkadaşı olmadığını söyledi. Onu zorlamayı bırakın."

"Neredeyse Renee'nin orada olduğunu unutmuştum. "Üzgünüm, Bayan Fairfax." Lydia'ya "Seni zorlamaya çalışmıyoruz. Biz sadece Laura'nın aşk hayatıyla ilgili gerçeği bildiğimize emin olmak istiyoruz. Bu çok önemli olabilir" dedim.

"Bilecek bir şey yok." Lydia yine elbisesinin kollarını çekiştiriyordu. Bu önemsiz konuya kafasını takmıştı.

"Korkarım durum böyle değil."

"Onun bir erkek arkadaşı olduğundan neden bu kadar eminsin?" diye sordu Renee.

İhtiyatla Lydia'ya baktım. Eğer gerçekten bize anlattıklarına inanıyorsa, bazı aldatmacaları ortaya çıkartmanın zamanıydı. "Odasında bizi bir ilişkisi olduğuna inanmaya sevk eden şeyler bulduk."

"Ne gibi şeyler?"

Tereddüt ettim. "Doğum kontrol hapı. Kondomlar."

"Bu hiçbir şey ifade etmez" diye Renee hemen cevap verdi. "Çok çeşitli nedenlerle genç kızlara doğum kontrol hapı reçetesi

verilebilir. Zaten kondomları da onlara bedava veriyorlar. Öyle değil mi, Lydia? Benim oğlanların odasında her zaman onlardan yüzlerce vardı ama kullanmak için pek fırsatları yoktu. Yaptıkları sadece bunun için ümitlenmekten ibaretti."

Lydia kızardı ve gözleri çimenliğe daldı, konuşmamızdan milyonlarca mil uzakta, başka bir yerde olmayı dilediği açıktı.

"Başka şeyler de vardı, Bayan Fairfax. Detaylandırmama gerek yok ama Laura'nın bir veya muhtemelen daha fazla partnerle cinsel ilişkiye girdiğine kesinlikle eminiz. Onunla ilişkisi olanların izini sürmekte son derece kararlıyız, Lydia'ya Laura'yla yakın olanları tanıyıp tanımadığını sürekli sormamın nedeni bu." Uygun bir şekilde durumu izah etmiştim. Derwent'ın tarzı "kıza çakan" gibi bir şey olurdu.

"Bilmiyordum." Lydia'nın sesi çok alçaktı, duymak için kendimi zorlamam gerekti. "Yemin ederim, bilmiyordum."

"Arkadaşlarına sorabiliriz" dedi Liv. "Bu yüzden endişelenme. Her kimse onu bulacağız."

"O daha çok gençti." Renee'nin sesinde hayret vardı. "İşler değişti, değil mi?"

"Sanırım genç insanlar bu işleri yetişkinlerin sandığından daha fazla yapıyorlar" dedim. "Bunun en güzel ispatı da herkesin artık bir dijital kamerası ve internet erişimi olması."

"Vita'nın yüreğine inerdi. Laura'nın bir melek olduğunu düşünürdü."

"Yaşı küçüktü ama söylediğim gibi bu pek alışılmadık bir şey değil. Kendi rızasıyla olduysa ve partnerinin de yaşı küçükse, bugünün koşullarında öyle pek üzerinde konuşulacak bir şey değil."

"Hangi koşullar?" Renee homurdanmaya benzer bir ses çıkarttı. "Kuşkusuz, babasından kapmıştır. Bir sokak kedisinin ahlaki değerlerine sahipti. Fahişeleriyle ünlendiği halde erkek arkadaşı yasaklama riyakârlığı. Demek istediğim: Ya bir yoldan ya da diğer yoldan gideceksiniz, değil mi? Hiç şüphe yok ki –" Sözünü yarıda kesti.

"Hiç şüphe yok ki?" diye üsteledim.

"Hiç şüphe yok ki bunun geçerli olduğunu düşünmüş."

Renee'nin söyleyeceğinin bu olmadığından emindim ama Kennford'un kızı aramızda otururken neden ürpererek kendini tuttuğunu anlayabiliyordum.

"İnternetten bahsetmişken, Laura'nın parolasını ve e-posta hesabını biliyor musun?"

"Sürekli değiştirirdi" dedi Lydia.

"Genelde ne tür şeyler kullanırdı?"

"Tamamen rastgele şeyler. Sekiz harfi bir araya getirirdi. Hiç kimsenin tahmin edemeyeceği garip bir parolası olması hoşuna giderdi."

İyi haberler artıyordu. Biraz umutsuzca "Bir listesini tutar mıydı?" diye sordum.

"Evet. Telefonunda."

İkinci cümleyle sevincim umutsuzluğa döndü. "Buna gelince – telefonunu bulamıyoruz. Evde değil gibi görünüyor."

"Her zaman yanındaydı."

"Dün gece değil. Çantasını oturma odasında bulduk." Zihnimde Kev Cox'un eldivenli elleriyle onu karıştırması canlandı. Kesilen boğazındaki şah damarından fışkıran kanlar etrafa saçılmış halde yatan kızın yanında, kanepenin üzerinde duruyordu. Kanı emmiş kahverengi derinin çantanın rengi mora dönmüştü. Zihnimi okuyamadıklarına memnundum, sözlerimi "- telefon orada değildi" diyerek tamamladım.

"Eğer çantasına koymamışsa genellikle arka cebine koyardı."

"Kanepede oturuyordu. Daha rahat oturmak için cebinden çıkartmış olabilir mi?"

Omuzlarını silkti. "Öyle olsa gerek."

"Onu bulmak önemli, Lydia. Numarasını biliyor musun?" En yakın baz istasyonundan üçgenleme yöntemiyle, sinyal çözümlemesi yaparak izini bulabilirdik.

"Bir yere yazmıştım."

"Muhtemelen telefonundadır" dedi Liv. "Artık hiç kimsenin numarasını hatırlayamıyorum çünkü hep cep telefonumu kullanıyorum."

"Benim yok."

"Gerçekten mi? Britanya'da cep telefonu olmayan tek genç kız sen olmalısın."

"Onlardan hoşlanmıyorum."

"Arkadaşların sana ulaşmak istediklerinde bundan yakınıyor olmalılar."

Yeniden başını aşağı eğip cevap vermedi. Belki de Lydia çok fazla arkadaşı olan tipte biri değildi.

Başımı indirip soru listeme bakıp derin bir of çektim. Belirtmek gerekirse ilerleme kaydedemediğimizi söylemek hafif kalırdı. Erkek arkadaş yok. Telefon yok. Henüz en küçük bir bilgi bile edinememiştik.

Lydia yüzümdeki ifadeden anlamış olmalıydı. "Üzgünüm. Size pek faydam olmadı."

"Hayır, epey yardımcı oluyorsun. Bize sadece bildiklerini anlatabilirsin."

"Öyle olsa gerek sanırım." Pek ikna olmuş gibi gelmiyordu.

"Düne geri dönelim" diye önerdim.

"Sabahı odamda okuyarak geçirdim. Annem ne yaptı bilmiyorum. Babam bir dosya almak için bürosuna gitti."

"Ondan sonra?"

"Laura uyandı. Öğle yemeğini hazırladı ve ben de ona yardım ettim – soslu makarna ve sarımsaklı ekmek hazırladı ama ağır bir yemek için hava çok sıcaktı." Bunu hatırlayarak Lydia gülümsedi. "Hiç kimse yemeğini bitiremedi."

"Laura yemek pişiriyor muydu?"

"Buna bayılırdı. İnsanları mutlu etmeyi severdi."

"Bundan sonra?"

"Ortalığı toparladı. Annem gidip birkaç telefon görüşmesi yaptı. Laura TV seyretti ve ben de yeniden odama gittim. Babam çalışma odasında işlerini yapıyordu."

Mutlu aile. "Hafta sonları genellikle böyle miydi? Birlikte hiçbir şey yapmaz mıydınız?"

"Bazen." Düşünmeye çalışarak yüzünü buruşturdu. "Çoğunlukla annemle alışverişe gideriz veya kendi başımıza oluruz. Babam genellikle çalışır. Okul zamanı da derslerimiz olur."

"Tamam. Çok güzel gidiyorsun. TV seyrettikten sonra ne oldu?"

"Laura dışarı çıkmak için hazırlandı. Annem ve babam akşam yemeklerini yediler." Sandalyesinde biraz kaydı. "Ben aç değildim. Geç saatte yüzmeye çıkana kadar odamda kaldım."

Biraz öne doğru eğilmekten kendimi alamadım. "Laura nereye gidiyordu?"

"En iyi arkadaşını görmeye. Milli Carberry" diye ekledi Lydia, ben daha önceden verdiği listeyi tararken bana bakıyordu. Millie'nin isminin yanına bir yıldız koydum.

"Herhangi bir özel nedeni var mıydı?"

"Laura birlikte sinemaya gideceklerini söyledi. Milli'nin Robert Pattinson saplantısı vardır. Bu yüzden onun yeni filmini görmek istedi."

"Ama gitmediler. En azından Laura gitmedi."

Lydia sağ elini tekrar tekrar diğer kolunun ön kısmına dolayıp duruyordu. "Hayır gitmedi."

"Dün gece onun dışarıda olacağını kim biliyordu?" diye sordu Liv.

"Bilmiyorum. Muhtemelen bunu Facebook sayfasına koymuştur."

"Ve bahse varım popüler biridir." Battığımı hissettim. Bu bana tanıdık gelmeye başlamıştı.

"Yüzlerce arkadaşı var."

"Tamam, pekala, dışarıda olmadığını kim biliyordu?"

"Hiçbir fikrim yok. Bu son dakikada olan bir şey olmalıydı. Havuza inene kadar onu görmedim. Gitmiş olması gerek diye düşündüm." Lydia'nın o an rengi solmuştu, önündeki resim sayfasının renginden daha soluktu. Alnında ve üs dudağında parlak bir terleme oluştu. Biz konuşurken sıcaklık sürekli artmıştı. Sudan gelen esinti kesilmiş gibi görünüyordu. Hızlıca saçlarımı kaldırıp ensemin arkasına attım.

"Böyle giderse sanırım rekor kıracak bir gündeyiz."

"Bu havaya dayanamıyorum" dedi Renee sertçe. "Keşke yağmur yağsaydı."

Lydia gözlerini kapadı.

"İyi misin, Liydia? Bir bardak su ister misin?"

"Ben iyiyim." Gözlerini yumdu ve ardından açtı. Sanırım afallamıştı. Soruşturmaya heyecan katmanın zamanı geldi diye düşünmeye başlamıştım. Yeniden elini kolunun etrafına doladı, sıkıştırdıkça eklemleri beyazlaşıyordu. "Laura'nın geçen geceki planları hakkında sürekli soru sorduğum için üzgünüm. Onun katilin hedefi olup olmadığını ortaya çıkartmamız gerek."

"Hepimizin mi yoksa sadece annem veya Laura'nın mı ölmesi gerektiğini demek istiyorsun." Dudakları solgundu.

"Ona benzer bir şey."

"Babamı yaraladılar. Annemi ve Laura'yı öldürdüler. Beni rahat bıraktılar. Bu size garip gelmiyor mu?"

"Garip değil. İlginç. Çok önemli de olabilir. Hiçbir önemi olmayabilir de."

"Bunu merak edip duruyorum." Yeniden gözleri kapandı. "Oradaki ben mi olmalıydım diye düşünüyorum. Durmadan onu görüyorum. Ve kan."

"Gördüklerinle ilgili biriyle konuşmanın sana yardımı dokunabilir. Bir danışman. AD bunu ayarlayabilir."

"AD?" diye sordu Renee.

"Affedersiniz. Aile Danışmanı."

"Ha, şu. Onu geri yolladım. Berbat minik adam." Omuzlarını silkti.

"Sanırım buna alışkındırlar." Yeniden diplomatik davranmanın zamanıydı. "Ben olsam onu arardım. Faydası dokunabilirdi."

Yanımda duran Liv boğuk bir çığlık attı. Ne olduğuna bakayım derken, o anda harekete geçip öne atılarak tam zamanında sandalyesinden yere yığılan Lydia'nın başını çarpmasını önledim. Arkamda Renee'nin korkuluktan kayarak indiğini, ileri atılarak uzandığını fark etmiştim ama bütün dikkatim yeğeninin üzerinde yoğunlaşmıştı. Kadın kıza ulaşamadan Liv onu kolundan tuttu.

"Bekleyin."

Lydia'nın gözleri kapalıydı ama göğsünün hareket ettiğini görebiliyordum ve parmaklarımın altında nabzı atıyordu.

"Bir ambulansa ihtiyacı var."

"Ben çağırırım." Liv kıza bakıyordu. "Bu da neydi?"

Elbisesinin kolu yukarı sıyrılınca, kızın bilek kemiğinde ortaya çıkan kırmızı lekeye bakıyordu. Dikkatle kumaşı kızın teninden kaldırdım. Bir an yapışık kaldı ardından ayrıldı. Bileğinde uzun ve derin bir kesikten akan kanı görünce kumaşı yeniden bileğinin üzerine bastırdım. Parmak uçlarımdaki ıslaklığı fark edene kadar bir an öylece kalakaldım.

"Tanrı aşkına, gömleği kan dolmuş. Konuştuğumuz bütün o süre boyunca kanaması varmış."

Renee suçlarcasına bana baktı. "Yaralı değildi. Bana yaralı olduğunu söylememiştiniz."

"Bilmiyordum. Kimse bilmiyordu. Kimseye söylemedi."

Ve eğer bize dün gece olanlar hakkında gerçekleri anlatıyor olsaydı, hiç yaralanmamış olması gerekirdi.

Bölüm Altı

Renee ambulansta Lydia ile birlikte gitmemi, Lydia acil serviste beklerken evde oturmayı ve yirmi dört saat gözetim altına alınmasından önce onu görmek için hastaneye gelmeye gerek görmemeyi tercih etmişti.

Renee kendisi işin içine karışmadığı müddetçe mutluydu. Bunu pek önemsemedim – bir yakını orada olmadan hastane personelinin üstesinden gelmek çok daha kolaydı. Zira Renee'nin yokluğunda benimle konuşmak zorundaydılar.

"Kendini yaralama. Muhtemelen bu sabah." Doktor genç, yorgun ve zayıf biriydi. Evrak işleriyle meşguldü. Ben ve Liv'in onu köşeye sıkıştırdığımız danışma masasına dayanmıştı.

"Emin misiniz? Dün gece olmuş olamaz mı?" Onun dikkatini çekmek için önündeki incelediği dosyayı kapmaktan kendimi zor alıyordum.

"Muhtemelen değil. Bundan daha geç olmuş gibi görünüyor." Omuzlarını silkti. "Ona sormayı deneyebilirsiniz."

"Bunu fark ettiğimizden beri bilincini yitirmiş halde" dedi Liv.

"Belki de numara yapıyor. Bence sadece sizinle konuşmak istemiyor. Pek konuşkan olmasa da hemşirelerle konuşuyordu. Ben onu gördüğümde de kendindeydi." Kasten kaba mı davranıyordu yoksa sadece nazik olamayacak kadar çok yoğun olduğundan işini bölmek istemiyor muydu bunu bilmiyordum ama başını kaldırıp bakmadı.

"Şey, bu da mantıklı geliyor." Uzlaşmacı davranmaya çalı-

şıyordum. "Sözlerinden bunun ne zaman olduğundan emin olunamayacağını anlıyorum ama bunu kendisinin yaptığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Hiç şüphen yok gibi görünüyor."

"Hayır, gerçekten yok."

"Bunun kendisini savunurken veya bir boğuşma esnasında aldığı bir yara olmadığından emin olmak istiyoruz." Daha yakına uzandım. "Bu önemli bir dava. Cinayet. Onun bir şüpheli olup olmadığını bilmem gerek."

"Bunda size yardımcı olamam. Söyleyebileceğim tek şey, kollarındaki ve bacaklarındaki yara izleri uzun zamandan beri kendine zarar verdiği düşüncesini akla getiriyor. Muhtemelen yıllar öncesine uzanıyor. Eğer cinayet gibi bir şeye karıştıysa, özel bir hadisenin kendine zarar verme hastalığı üzerinde yarattığı etkiden olabilir. Gerginlik böyle bir şeye sebep olabilir."

"Affedersiniz, annesinin ve kız kardeşinin öldürülmesinden dolayı sinirleri bozulmuş bu yüzden bileklerini kesmiş – demek istediğiniz bu mu?" Liv şaşkına dönmüştü.

"Ciddi veya ölümle sonuçlanacak bir zarar vermek niyetinde değilmiş. Kendine zarar verenler genellikle kendilerini kesmek veya yakmakla psikolojik olarak rahatladıklarını söylerler. Fiziksel acılarının psikolojik acılarını bastırması gibi bir şey. Depresyon hastaları arasında yaygındır. Ve genç kızlar arasında."

"Ya yeme bozukluğu olan hastalarda?"

"Onlar da. Hepsi kol kola gider." Omuzlarını silkti. "Dürüst olmak gerekirse, kendisini oldukça bu işe kaptırmış gibi görünüyor. Bazı yara izlerine bakılırsa, eğer ilk defa hastaneye kaldırıldıysa buna şaşardım."

"Ama kapağı buraya atmak istediğini düşünüyorsunuz?" dedim. "Bu bir imdat çığlığı değil mi?"

"Ben olsam bunu saklamak istediğini düşünme eğilimde olurdum. Muhtemelen istemeden fazla ileri gitmiş olabilir." Pat diye dosyayı kapatıp önündeki yığından bir tane daha aldı. "Kan kaybından kendinden geçmiş. Kesik aslında derin olmasına rağmen o kadar kötü değil. En azından temiz."

"Ne kullandığını düşünüyorsunuz? Bir bıçak mı?"

"Hayır, keskin jilet gibi bir şey. Büyük ihtimalle kullanıp atılan sıradan bir jilet. Onları kırıp ayırmak kolaydır."

Vita'nın yaralarını ve Laura'nın boynundaki kesiği düşündüm. Bunlar kesinlikle jilet kesikleri değildi.

"Gerçi derindi" diye belirtti Liv.

"Sıradan bir jilet bile dayanabildiğin sürece daha derin kesmekten seni alıkoymaz." Başını dosyasından kaldırdı. "Daha da istekli hale getirdiği söylenir. Acıyı hissetmezsin. Hiçbir şey hissetmezsin."

"Bunun çekiciliğinden başka."

"Aynen." Onaylayan gözlerle bana baktı. Aşağı yukarı aynı yaşta olduğumuzdan neredeyse emindim ama onda ilave olarak bir de doktor tavrı vardı. "Bu onun duygularının üstesinden gelme yolu. Başkaları içki içer ya da uyuşturucu kullanır. O da kendini kesiyor. Düşündüğünüz kadar alışılmadık bir şey değil."

"Öyle diyorsanız."

"Öyle kötü bir yaralanma değil. Onu burada tutuyorum çünkü biraz ilgilenilirse üstesinden gelebilir diye düşünüyorum. Ne kadar kan kaybettiğini bilmiyoruz. Bu yüzden işi sağlama almış oluruz." Yine başını kaldırdı. "Dün annesinin ve kız kardeşinin öldürüldüğünü mü söylemiştiniz?"

"Wimbledon'da."

"Kahretsin. Bunu duydum. Bu o, değil mi?" Silkindi. "İyi bir ruh halinde olmaması şaşırtıcı değil."

"Nasıl ve ne zaman olduğuyla neden bu kadar ilgilendiğimizi anlayabilirsin."

"Anlayabiliyorum ama zaten ne düşündüğümü söyledim. Onun hikayesini dinlemek için ona sormanız gerek."

"Onunla şimdi konuşabilir miyiz?"

Kızın yattığı bölmeyi görmek için geriye uzandı. Perdeler hâlâ kapalıydı. "Eğer zamanınız varsa koğuşa alınmadan önce

olabilir. Pediatri bölümüne gidecek ve oraya gittikten sonra rahatsız edilmeden dinlenmesini isterim."

Liv bölmeye doğru ilerledi ama ben geride kaldım. "Sizce yeniden yapar mı?"

"Muhtemelen. Bir ara."

"Aynı zamanda onun güvenliğinden de endişelenmemiz gerekmez mi? Kendi iyiliği için ayrı bir bölüme konup konmaması gerektiğini bilmem gerek."

"Bun yapmazdım."

"Sence ona imkân vermek daha mı iyi."

"Elbette hayır ama en kötü düşmanımı bile kilitli bir psikiyatri bölümüne kapatmazdım. Her ne kadar dışarıdaki gerçek dünyada kötü şeyler olsa da, bundan daha iyidir." Mırıldanarak söylediği hoşça kalın lafının ardından kalkıp gitti, pamuklu kumaştan pantolonu belini sıkıca kavrıyordu. Ters ve hazır cevap biri diye düşündüm ama kalbi temiz biriydi. Renne ve Kennford'a söylese, Lydia için en iyinin ne olduğu hakkında onlar ne karar verirlerdi diye içimden geçirdim. Benim kararım olmadığına sevindim.

Bölmenin içinde, Lydia yan dönüp kıvrılmış yatıyordu, başı yastığa gömülüydü, sarılı kolunu yan tarafına uzatmıştı. Liv yatağın yanında duruyordu ve bana başını olumsuz anlamda salladı. Umut yok.

Lydia'nın omzunu sarstım, hayır cevabını kabul edebilecek durumda değildim. "Uyanık olduğunu ve konuşabildiğini biliyoruz Lydia. Bu yüzden bize beş dakikanı ayırırsan seni rahat bırakacağız. Söz veriyorum."

Sırt üstü dönene kadar on uzun saniye geçti, tavana bakıyordu ve hâlâ sessizdi.

"Doktor bunu kendine senin yaptığını söyledi. Bu doğru mu?"

Başını salladı.

"Ne zaman? Dün gece mi?"

"Hayır." Bunu söylediğini zor duyabilmiştim.

"Cinayetlerden önce mi?"

"Hayır."

"Ne zaman o halde?"

"Bu sabah."

"Kahvaltıdan önce mi?"

Evet anlamında başını salladı.

"Neden, Lydia?"

Bir cevap alamadığıma şaşırmadım.

"Doktor bunu daha öncede yaptığını düşündüğünü söyledi."

Yüzü bir maske gibi hareketsizdi.

"Kendine böyle şeyler yaptığını annen biliyor muydu?"

Yeniden hareketsiz bir maskeye dönüşmeden önce yüzünden bir acı ürpertisi gelip geçti. Benzememek için uğraşsa da tuhaf bir şekilde kız kardeşine çok benziyordu – daha önce düşündüğümden çok daha güzeldi.

"Ya baban? Ona ne söylemem gerek?"

Tekrar yüzü değişti ama bu seferki daha önce göründüğü gibi acı, keder veya soğukkanlılığını korumakta çektiği zorluktan değildi. Nefret ettiği bir şeyden dolayıydı. Ardından söylediği şeyler hiç de yanılmadığımı doğruladı.

"O umursamaz." Bu iki kelime farklı ve açıktı, sesi birden güçlenmişti. Gözleri benimkiyle buluştuğunda bakışlarında gördüklerimden içim ürperdi. "Ona istediğinizi söyleyin. Hiç aldırmaz."

Sıcağa ve yorgunluğuma rağmen arabayı sanki hızlı bir kovalamacada takip ediliyormuşum gibi aceleyle sürdüm. Ardından park ettiğim yerden yarım mil uzaktaki ofise tam zamanında yetiştim. Derwent ve Godley ön kapıdaki merdivenlerden dışarıya çıkıyorlardı. Her ikisinin yüzünde de acımasız bir ifade vardı ama bu Glen Hanshaw ile geçen bir sabahın ardından alışılmadık bir şey değildi.

"Gösteriyi kaçırdın." Derwent pek etkilenmiş gibi görünmedi.

"Hastanede kısılıp kaldım." Telefonla haber verdiğimden bunu biliyordu. Aynı anda iki yerde olamazdım ve seçme şansım olsaydı otopsiyi izlemek yerine kötü bir çay içip sonu gelmeyen saatler boyunca bekleme odasındaki sandalyelerde oturmayı tercih ederdim.

"Kız nasıldı?" diye sordu Godley.

"Yaralanmış." Başka bir şey söylemeye mecalim yoktu.

"Arabada anlatırsın."

"İşe yarar bir şey buldun mu?" Derwent'ın sesi haşindi. Hâlâ d şarıda bırakılmanın acısını üzerinden atamamıştı.

"Ne demek istediğine bağlı." Kondisyonum için gerçekten bir şeyler yapmalıydım; hâlâ nefesimi düzenlemeye çalışıyordum. "Cinayetler hakkında fazla bir şey yok."

"Yani hâlâ onları kimin öldürdüğüne dair bir fikrimiz yok mu?"

"Herhangi bir şey yok."

"Bu harika işte."

Söyleyecek daha iyi bir şey bulamadım. "Otopsilerde siz bir şeyler bulabildiniz mi?"

"Her ikisi de keskin bir şeyin ya da bir şeylerin açtığı birçok yara nedeniyle kan kaybından ölmüşler."

"Bu ana kadar bilmediğimiz bir şey bulabildiniz mi?"

"Laura'nın bakire olmadığını doğruladı ama kamerada gördüklerimizden dolayı zaten bunun bir sürü kanıtı vardı. Yüzünde daha önceden kalma bir çürük vardı -- belki bir gün önceden. Bunun nasıl olduğunu söylemek mümkün değil." Derwent olumsuz anlamda başını salladı. "Kennford'un daha faydalı olmak üzere fikrini değiştirdiğini umsak iyi olur. Şu anda elimizde hiçbir şey yok."

Philip Kennford'un bürosu Unicorn Court'ta, Strand'in sonunda, dar bir asfalt yoldan gidilen İç Temple'daydı. Temple'a her gittiğimde ayaklarım geri giderdi. Dışarıdan gelen biri olarak, her yere park edilmiş arabalar hariç, kalabalık evlerin avluları, Arnavut kaldırımı yollar, yüksek duvarlı bahçeler bana on dokuzuncu yüzyıldan beri hiç değişmemiş gibi gelirdi. Birçoğunun tarihinin bundan da önceye dayanması etraftaki büyülenmiş, kameraları ellerinde hazır turistlerin nedenini açıklıyordu. Kemerin üzerindeki tabelaya göre Unicorn Court 1732 yılında altı dar bina olarak inşa edilmişti, ayakta zor duran kırmızı tuğlalı binaların her biri birbirinden ayrılmış bir sürü büro yığınından oluşuyordu.

"Kennford bu büroda" dedi Godley, üçüncü binanın önünde duruyordu. Duvardaki pano burasının Kraliyet Av. Timothy Kent ve Kraliyet Av. Pelham Griggs'in bürosu olduğunu belirtiyordu. Altında da orada çalışan avukatların listesi vardı. "Üst düzey bir savunma takımları var. Genelde suçlularla ilgileniyorlar ama insan haklarıyla ilgili bir kolları da var. Buradaki herhangi biriyle daha önce çalıştığımızı sanmıyorum ama mahkemede karşılaşmış olabilirsiniz." Yani burası diğer tarafın egemenlik alanı demekti. "Josh, şu durumda ona iyi davranmalısın. Ona iş birliği yapması için bir şans vermek istiyorum. Onu sinirlendirmenin kimseye bir faydası olmaz."

"Nasıl istersen."

Sırayla içeri girip dar merdivenlerden çok modern bir danışma masasının ve ardında ona denk bir modernlikte günün şartlarına uygun giyinmiş danışma görevlisinin bulunduğu birinci kata çıktık. Bizi içerisinde bir öküz pişirecek kadar büyük tozlu bir şöminenin hâkim olduğu, dağınık bir toplantı odasına aldı. Dört deri koltuk çay sehpasının etrafına yerleştirilmişti; ceza hukukunun gerçeklerinden epey uzak, rahat ve medeni görünüyordu. Dar pencere yukarıdan Temple'ın beyaz çiçekli çalılar ve sarmaşıklarla çevrili kare şeklindeki kutu gibi gizli bahçe-

lerinden birisine bakıyordu. Yeni biçilmiş çimlerin kokusunu almak için pencereyi açtım, içeriye odadaki havadan daha serin bir esinti geldi.

"Bana bu bahçenin anahtarını, şezlong, soğuk bir bira ve Test Match kanalına ayarlı bir radyo verin, sonra değmeyin keyfime."

"Krikette amaç nedir, hiç kavrayamadım."

"Acaba bu beni neden şaşırtmadı?"

"Çok uzun sürüyor. Hiç heyecanlı değil."

Derwent ellerini beline koyup geriye yaslanarak teatral bir havayla göğsünü çıkarttı. "Nasıl böyle diyebilirsin? Kriket saf bir şiirdir."

"Evet, pekâlâ, dört ya da beş gün boyunca şiir de dinlemezdim."

Kapının çalınmasıyla yerimden sıçradım ve dönüp kır saçlı, uzun kollu ama buna karşın göbeği belirgin adamı gördüm. Yanakları kırmızıydı ve genel olarak kafayı çekmeyi seven biri gibi görünüyordu. "Three Unicorn'a hoş geldiniz. Ben başkâtip Alan Reynolds."

Bunun manası anladığım kadarıyla burayı çekip çeviren kişinin o olduğuydu. Kâtipler gelen işleri ve ödenecek faturaları - işlerin ticari kısmını hallederdi. Avukatlar hakkında avukatların sandığından veya kabul ettiğinden çok daha fazlasını bilirlerdi. Bir yığın büronun olduğu bir yerde başkâtibin oldukça güçlü bir konumu vardı ve buna bağlı olarak iyi ücret alırlardı. Reynolds'ın çizgili takım elbisesi oldukça pahalıya mal olmuş gibi görünüyordu, ayakkabıları el yapımıydı.

Godley yanına gidip Reynolds'la tokalaştı. "Emniyet Amiri Godley." Bizi tanıştırdı, kâtibin kısa fakat güçlü tutarak tokalaşmasının ardından çekingenliğimi atlatmayı başardım. Adam dolaşırken üstünden hafif puro kokusu yayılıyordu. Hayattaki her şeyin en iyisini seven biri diye düşündüm.

Formaliteler bittikten sonra "Eminim neden burada olduğumuzu biliyorsunuz" dedi Godley.

"Bay Kennford kısa bir süre sonra sizlerle birlikte olacak." Reynolds koltuklardan birine gömülüp bir ayağını diğer bacağına attı. "Bu, kötü bir iş."

"Oldukça can sıkıcı" diye Godley ona hak verdi. "Bay Kennford bugün nasıl?"

"Her zamanki gibi denebilir. Ancak duygularını belirten biri değildir. Bir cinayet davası için önümüzdeki hafta Old Bailey'de olacak ve şu anda odaklandığı ana mesele bu."

"Düşünecek daha iyi şeyleri var desenize" dedi Derwent.

"Ajandasından birkaç işi çıkartmasını teklif ettim. Olanlar yüzünden kendisine gelmesine zaman vermek için. Ancak o bir profesyonel." Reynolds bunu tenkit etmekten çok onaylar gibi konuşuyordu. "Bu davaları aylardır takip ediyor. Şimdi bırakmak istemedi ve eğer o çalışmak istiyorsa onu durdurmayacağım."

"Bu şartlar altındayken beni savunmasını ister miydim bilmiyorum. Kendini işine veremiyor olmalı."

Reynolds'ın tüyleri diken diken oldu, kuşkusuz bunun sebebi Derwent'ın ima ettiği şeydi. "İsterdiniz, çünkü o var olanların en iyisi. Bu kadar basit. Bütün sabah müşterilerden onun hâlâ kendi dosyalarıyla ilgilenip ilgilenmediğini soran telefonlar aldım. Onları yüz üstü bırakacağından endişelenerek telaşa kapılmışlardı."

"Kulağa oldukça revaçta biri gibi geliyor."

"Çok saygın biri."

"Ya sevilen?"

Reynolds tereddüt etti. "Kendi hayranları var. Ondan hoşlanmayan birkaç kişi vardır ama bu kişilik uyuşmazlığı, işle ilgili değil."

"Her zaman kazanır mı?" diye sordum.

"Hayır. Hiç kimse kazanamaz. Barodaki en iyi avukat olabilirsiniz ama eğer sizinle aynı fikirde olmamayı seçerlerse jüriyi kendi tarafınıza çekemeyebilirsiniz."

"Ama o başarılı biri."

"Oldukça. Eğer üzerinde adı yazan her dosyayı ona verseydim yılın her günü onu bir işle meşgul edebilirdim. Ancak eski kafalı biri. Davalara hazırlanmayı seviyor. Gerçekten de belgeleri birçok avukattan daha fazla okuduğunu söyleyebilirim."

Derwent pencereden dışarıya bakıyordu. Arkasını dönmeden "Bay Kennford işinin bir sonucu olarak ölüm tehditleri aldığını söyledi. Bunlar kimden olabilir?" dedi.

Reynolds doğrudan "Bir şey diyemem" dedi.

"Zannımca bunlardan haberiniz vardır."

"Bazılarından."

"O halde bize onu kimin tehdit ettiğini söyleyebilirsiniz."

"Bazılarının, kim olduğunu asla bulamadık. Kuzey İrlanda'da İngiliz ordusunun da karıştığı milis saldırı timleriyle ilgili bir mahkemede bazı işler yaptı. Ordunun avukatlığını yapıyordu. Cumhuriyetçiler arasında pek fazla dostunun olmamasına neden oldu. Bomba korkuları yaşadık – binayı boşaltmak zorunda kaldık. Sonunda fos çıktı ama ciddiye almak zorundasınız, değil mi?"

Benden yana bakmayarak ciddi bir tavırla "İrlandalılar her şeyi yapabilirler" dedi Derwent. Orduya katılmış, Six Counties'e gidip gelmişti, biliyordum ama bana bundan hiç bahsetmemişti ve kuşkusuz bunu Reynolds'a da fark ettirmeyecekti.

Başkâtip parmağını salladı. "İrlandalıların aleyhine bir şey söyleyecek değilim. Ancak eğer biri sizi arayıp binada bir yere patlayıcı yerleştirdiğini söylerse, buna kulak asmak zorundasınız. Özellikle de İrlandalılarsa."

Muhtemelen gerekenden sert konuştum. "Haklısınız. Bu yüzden cumhuriyetçileri terör grupları listesine soktuk." Ya da İrlanda aksanı olan herkesi. "Başka kim var?"

"Bir bey vardı." Reynolds bize detayları aktarmak için yavaş ve isteksiz konuşuyordu." Tecavüz. Önemiz bir dava. Bir öğretmendi ve sözde kurban onun öğrencilerinden biriydi. Temyizde beraat etti ama maalesef ilk davada mahkum olduğu için Bay Kennford'u suçladı.

"Adı neydi?" diye sordu Godley.

"Christopher Blacker."

Patronla göz göze geldik. Buna bir göz atabilirsin. "Bundan herhangi bir şey çıktı mı?"

"Polisiye bir konu haline hiç gelmedi."

Pek fazla bir anlam ifade etmiyordu. Eğer ifade etmek istediği tatmin olmamış bir müşterinin onu hedef almasıysa Kennford'un itibarı için iyi olmamıştı – veya bürosunun. Her ne olduysa bunun üstesinden kendi başlarına gelmeye karar verdikleri tahmin edebiliyordu.

"Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

"Birkaç yıl önce öldürülen genç bir kadının babası. Erkek arkadaşı beraat etti ve babası onun kurtulmaması gerektiğini düşünüyordu. Anlaşılabilir bir durum, bilirsiniz. Bay Kennford'un ona bir özür borçlu olduğunu düşünüyordu. Arabasına zarar verdi. Sonunda iş mahkemeye gitti ama adam işlediği suça mazeret gösterdi ve şartlar göz önünde bulundurularak cezası ertelendi. Bay Kennford adamın durumuna karşı çok anlayışlı davrandı ve hoşgörü gösterilmesine yönelik ifade verdi. Olay her şeyin yoluna girmesiyle kapandı."

Ölen kız ve acı çeken babası hariç. "İsmi sizde var mı?"

"Gerard Harman. Kızının adı Clara'ydı. Bay Kennford'un müvekkilinin adı Bay Harry Stokes'tu."

Derwent "Herhangi birini yakaladılar mı?" diye üstünkörü sordu.

"Kızın öldürülmesiyle ilgili mi? Bildiğim kadarıyla hayır."

Diğer bir deyişle, beraat etmesine rağmen ilk seferde doğru adamı yakalamışlardı.

"İyi bir sıradan işti o halde, değil mi?" Derwent'in sesindeki alaylı tavrı kaçırmak imkansızdı, Reynolds da kaçırmamıştı. Ancak buna bozulmadı.

"Sistem bu."

"Ah, evet, kanunları siz yapmıyorsunuz."

"Bu doğru. Ve Bay Strokes Bay Kennford'un en iyi yetenekleriyle savunulma hakkına sahipti."

"Benim de anlamadığım bu. Neden Kennford zamanını ve enerjisini böyle bir pisliği savunarak harcıyor?"

"Çünkü bu işte iyi ve bu işin de birileri tarafından yapılması gerek."

"Evdeki dikiş makinesine de bakım yapılması gerek ama bunu yapmaya gönüllü olmak için kuyruğa gireceğini sanmıyorum."

"Dikiş makinesinden pek fazla anladığını sanmam" dedi Reynolds kibarca. "Ama Merkez Ceza Mahkemesinde işini biliyor."

"Bay Harman'nın nerede olduğuna bakmaya değer." Godley tükenmez kalemini not defterine vuruyordu. "Kennford'un kızı öldürüldü. Eğer kızının katilinin serbest kalmasından dolayı Kennford'u suçluyorsa, belki çocuğunu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu onun da görmesini istemiş olabilir."

"Peki ya eşi?" diye sordu Derwent.

"Kazara. Cinayetin ortasına denk geldi."

"Bu mümkün." Derwent'in sesi ikna olmuş gibi gelmiyordu. "Yine de kontrol etmemiz gerek."

Reynolds koltuğunda öne eğildi, kalkmaya hazırlanıyordu. "Şu an için aklıma gelenlerin hepsi bu. Bay Kennford daha fazlasını söyleyebilir."

Sanki bunu beklermiş gibi ardına kadar açılan kapıda Philip Kennford görüldü, kravatı yoktu ve kolları sıvalıydı. Saçları karışık görünüyordu ama perişan gibi değildi – daha çok işi bölünmüş ve bir an evvel dönmek niyetindeymiş havasındaydı.

"Sizi beklettiğim için üzgünüm. Alan, sen burada ne yapıyorsun?"

"Elimden geldiğince polise yardımcı oluyorum, hepsi bu, efendim." Reynolds yıldız avukatına sırıttı. 'Efendim' demesi saygıdan değil, âdettendi ama Kennford'dan gerçekten hoşlandığını düşünüyordum.

"Yani benim en kötü başarısızlıklarımdan bahsediyorduk demek istiyorsun. Sanırım kirli çamaşırlarımın ortalığa serildiğini duyar gibiyim.

"Öyle bir şey söylemedim."

"Kimden bahsettin? Blacker?"

"Ve Harman."

"Zavallı yaşlı adam." Kennford ürktü. "Bu gibi zamanlarda hukuku bu işin dışında tutmak istiyorsunuz."

"Bay Blacker da olduğu gibi mi?" diye sordu Godley.

"Tatmin olmamış bir müşteri bana karşı olan kişilerin güçlerini birleştirmesini gerektirmez. Sizin de benimle aynı fikirde olacağınız gibi komiser." Kennford Derwent'a kaşlarını kaldırdı. O ana kadar lehte veya aleyhte tek kelime etmemiş olmasına rağmen Derwent'a meydan okuduğuna dair rahatsız edici bir duyguya kapıldım. Kesinlikle geçen gece bıraktığı izlenimi tazelemişti. Galiba Godley'nin uyarısını dikkate alarak, Derwent doğrudan bir cevap vermedi.

"Bugün nasılsınız, Bay Kennford?"

"Kendimi iyi hissediyorum. Biraz başım ağrıyor. Önemli bir şey değil."

"Bunu duyduğuma sevindim." Derwent bir an duraksadı. "Aslında ben henüz çok taze olan kaybınızla nasıl baş ettiğinizi sormuştum." Çok taze lafına vurgu yapmıştı. 'Seni kalpsiz serseri' lafını eklemeye gerek görmemişti ama açıkça ima etmişti.

"Bunu düşünmemeye çalışıyorum."

"Gerçekten mi? Bunun aklınızdaki asıl düşünce olduğunu

sanıyordum. Yerinizde olsam sizin veya ailenizin başına bunları kimin getirdiğini bulmaya uğraşırdım. Onları kurtarma şansım var mıydı diye düşünürdüm. İşe odaklanabileceğimi sanmıyorum."

"Mizaç olarak oldukça farklı olduğumuzu belirtmeme gerçekten gerek yok sanırım. Dün gece söylediğim gibi, bunu kimin yaptığını bulma işini size bırakmaya hazırım. Suçluları soruşturmak benim işim değil. Benim işim davaya hazırlanmak ve müvekkillerim için avukatlık yapmak, ben de bunu yapıyorum. Bu da dünden beri katlandığım tam anlamıyla korkunç deneyimleri aklımdan çıkartmamı sağlıyor. Görünüşte rastgele meydana gelmiş bir şiddetle karşılaşmış olmaktan duyduğum çaresizliği azaltıyor. Çünkü eğer kendime bunu iyice düşünme fırsatı verirsem, size bunu söylemem gerek, yapacaklarımdan sorumluluk kabul etmem."

Kennford'un sesi konuşmasını sürdürdükçe yükselmiş ve tonu kalınlaşmıştı. Sanki duygularını ifade etmenin başka bir yolu yokmuş gibi ona en yakın koltuğun arkasına yumruğunu vurarak konuşmasını bitirdi. Reynolds avukatın kontrolünü kaybetmesinden mahcup olarak bakışlarını onun ellerine çevirdi. Odaya bir göz atınca Godley, Derwent ve benim kasten aynı duygusuz ifadeyi sürdürdüğümüz görülüyordu.

Onlar ne düşünüyordu bilmiyorum ama ben Kennford'un gerektiğinde çantasından çıkarttığı büyük bir oyunu sahneye koyma becerisine hayranlık duyuyordum. Kalpsiz bir işkolik miydi? Hayır, sadece kaybından dolayı yaşadığı üzüntüyle yüzleşemeyecek kadar harap durumdaydı. Bizim bakımımızdan başka türlüsünü düşünmek çok acımasızca olurdu. Bir jüri buna bayılırdı ama Philip Kennford zorlu bir seyirci karşısında oynuyordu.

Reynolds dizlerinin üzerindeki hayali tozları silkeledi. "Kalmamı ister misiniz, Bay Kennford?"

"Aptalca bir şey söylemeyeceğimden emin olmak için mi?"

Kennford başını salladı. "Hayır, Alan. Yapacak daha iyi işlerin var."

Başkâtip ayağa kalktı ve Godley'i başıyla selamladı. "Eğer yapabileceğim bir şey olursa, söylemeniz yeter."

"Memnuniyetle." Reynolds odadan ayrılana kadar bekledi. "Buyurun oturun, Bay Kennford."

Beklediğimin aksine Kennford'un biraz önce başkâtibin bulunduğu koltuğa oturması beni şaşırttı. Belki de bütün bunlardan sonra işbirliği yapmaya yanaşacaktı.

"İşlenen suç hakkında kafa yormuyorsanız bundan şüpheliler listesine eklememizi önereceğiniz yeni birisi olmadığı sonucunu çıkarıyorum."

"Hayır, yok. Size aklıma gelenleri söyledim. Alan da size başka birkaç isim daha vermiş. Ancak zavallı yaşlı Harman gibi birilerini araştırarak bence zamanınızı boşa harcamış olursunuz."

"Yine de size tehditlerde bulundu."

"Alışılagelmiş türden şeyler." Bunun yeterli olmadığını görerek, Kennford sözcüklerin üzerine basarak "Beni teşhir etmekle, rezil etmekle, mahvetmekle, Mahşerin Dört Atlısının lanetine ve Mısır'ın yedi belasına uğratmakla tehdit etti. Adını siz koyun."

"Bu sırada tehditlerinin herhangi birini gerçekleştirmeye çalıştı mı?"

"Hayır. Ya da yaptıysa bile, farkına varmadım."

"Aklınıza gelenlerin hepsi bu mu?"

Kennford evet anlamında başını salladı.

"Biz sizden hoşlanmayan insanlar üzerinde yoğunlaşıyoruz. Ancak düşmanınız olabileceğini düşündüğünüz birisi yok mu?"

"Hiç kimseyle bir alıp veremediğim yok. Bana yapılan yanlışlardan daha çok iyi şeyler aklıma geliyor."

Burnumu sokmadan edemedim. "Eski eşinizin bütün gelirinizi aldığını söylemiştiniz."

Durumu netleştirmek için "Aynen öyle yapıyor. Boşandığımızda mahkemenin kararı buydu. Onunla barodaki ilk birkaç yılım da dâhil, hukuk fakültesinden beri birlikte olduğum ve o sırada çok zengin bir kadınla flört ettiğimden ötürü, Vita, çok fazla tartışmaya giremedim" diye ekledi. "Sağlık durumu iyi değildi ve yargıç onun paraya benden daha çok ihtiyacı olacağına hükmetti."

"İlk eşinizle aranız iyi mi?"

"Elbette hayır" diye hemen cevapladı Kennford. "Boşanmamız boşuna değildi."

Yumuşak bir ifadeyle "Ona sadık olmadığınızdan dolayı boşandığınızı sanıyordum" dedim.

"Boşandık çünkü bana göz açtırmıyordu."

Vita'nın aksine. Hepimiz aynı şeyi düşündük; ama söylemedik.

"Onunla en son ne zaman konuştunuz?"

Gözlerini ovuşturdu. "Geçen yıl. Gelirim aydan aya değiştiğinden, ona bir seferliğine aylık ödemenin dörtte bir üzerinde ödeme yaptım – bazen yıllar önceki davaların ücretleri ödeniyor. Ödeme için geç kalmıştım, o da nedenini öğrenmek için beni aradı. Kısa bir konuşmaydı."

"Hoş bir konuşma mıydı?" diye soğuk bir ifadeyle sordum.

Kennford güldü. "Espri anlayışını sevdim."

Kadınları kendine çekmeyi biliyordu – benimle flört etmek onun için nefes almak gibi doğaldı. Bir an için kendime rağmen onun cazibesine kapıldığımı hissettim ama ardından 'sürtük' kelimesi aklımda belirdi.

"Eski eşinizin adı nedir?"

"Miranda Wentworth. Boşandığımızda kızlık soyadına geri döndü." Sırıttı. "Aslına bakılırsa soyadım almadığı tek şeydi."

Diğerlerinin verdiği tepki karşısında insanların bununla pek ilgilenmediğini anlamış olmalıydı ki dikkatini Godley'e çevirdi.

"Bakın, üzerimde derin bir şekilde yoğunlaşmanızı takdir

ediyorum ve sorduğunuz sorulara cevap vermek sorun değil ama bunun bizi bir sonuca götürdüğünü sanmıyorum. Miranda bir katil değil. Evliliğimizin bitiş şeklinden son derece acı duyuyor ama bunu kızlara yıkmazdı. Vita'ya saldırmak için neden yirmi yıl beklemiş olduğunu bilemiyorum. Bildiğim kadarıyla, sağlık durumu o kadar iyi değil, bu yüzden onlara saldırma imkânı yoktu. Ayrıca başıma tepeden vuracak kadar uzun boylu ya da beni aynaya itebilecek kadar güçlü değil."

"Bu imkansız görünüyor" diye ona katıldı Derwent.

Kennford yine onun üstüne gidiyordu. "Geriye dönüp düşününce bunu kendi kendime mi yaptım?"

"Biz yapmadığınıza emin oluncaya kadar bu her zaman mümkün."

"Ve bunu göz önünde bulundurarak, cep telefonunuzu almamız gerekiyor" dedi Godley.

"Aman Tanrım, yani beni gerçekten şüpheliler listesinde tutuyorsunuz." Kennford gergin bir kahkaha attı. "Soruşturmanızı sadece ihtimaller üzerine oturtuyorsunuz, değil mi? Bu eğer aile içi bir cinayetse, kuşkusuz bunu kim olduğu, nasıl davrandığı dikkate alınmaksızın koca yapmış olmalıdır. Ancak sanıyorum, karanlık bir odada ucuz viski içerek yan gelip yatmak yahut siz başka ne olduğunu düşünüyorsanız onun yerine, bugün burada ne yaptığımı anlayamıyor olmalısınız."

"Aile içi bir cinayete herkesin aynı tepkiyi vermesini beklemiyoruz" dedi Godley sakin bir ifadeyle. "Siz bir şüpheli değilsiniz, çünkü yeterince sinirli olmadığınızı düşünüyoruz."

"O halde neden?" Kennford sinirden çenesini sıkıyordu.

"Ama aynı zamanda şüphelisiniz çünkü eşinizle kızınızı öldüren kişileri bulmakta bize yardımcı olmakla pek ilgilenmiyorsunuz. İki sorgulamadır, kendi hayatınız hakkında bize olabildiğince az şeyden bahsettiniz. Kâtibiniz kısa bir konuşmada sizin şu ana kadar verdiğinizden çok daha fazla bilgi verdi." Godley durumu ortaya koyuyor, elimizdeki kartları oynuyordu. Bunun

kazanan bir el olup olmadığını görmek için Kennford'u izledim. "Şüphelisiniz, çünkü zayıf bir mazeretiniz ve eşinizi öldürmek için muhtemel bir nedeniniz var. Çünkü evliliğiniz sallantıdaydı. Evdeydiniz. Onu öldürme ve saldırıya uğradığınız numarasını çevirmeden önce cinayet silahını yok etme yolunu bulma fırsatınız vardı. Laura'nın orada olmaması gerekiyordu bu yüzden onu öldürmek için bir sebebiniz olması ihtimalini es geçiyoruz."

"Eğer mahkemede olsak bu saçmalıkları yerlere çarpardım. Elinizdekilerin tamamı varsayımlar ve çıkarımlar. Kanıt nerede?"

"Gelecek – eğer varsayımlarımız ve çıkarımlarımız doğruysa." Godley omuzlarını silkti. "Eğer değilse, endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok zira bulabileceğimiz bir kanıt olmayacak. Öyle ya da böyle telefonunuza ihtiyacım var."

Kennford cebinden hırpalanmış bir iPhone çıkartıp elinde tarttı. "Dünyayla bağlantımın bu olduğunu biliyorsunuz. Çalışanlarım ve müvekkillerimle irtibatta kalmak zorundayım. Öğrencilik yıllarımdan beri telefon kabininden görüşmek için kuyruğa girmek zorunda kalmamıştım. Üstelik e-postalarımı da kontrol etmem gerek."

"BlackBerry'niz yok mu?"

"Her şeyimi bununla yapıyorum. Milyon tane ıvır zıvırı oradan oraya taşımak zorunda kalmadan işimi görüyorum."

"Kişisel bir telefonunuz yok mu?" diye sordu Derwent.

"Bir tabur kadının bana gönderdiği mesajlara bakmak için mi? Gizli görüşmeler için bu hattı mı kullanacağım?"

"Bunu siz söylediniz."

Kenford başını salladı. "Rahatsız edilemem."

"Eşim ya kız arkadaşlarımın farkına varırsa diye hiç düşünmediniz mi?" diye sormaktan kendimi alamadım.

Rencide olmak yerine bana koyun gibi sırıtarak karşılık verdi. "Benim zamparalıklarım hakkındaki söylentiler işin aslını abartıyor. Sizi kandırmaya çalışmayacağım. Başka kadınlar

oldu ama söylendiği kadar çok değil. Bu olan bir şey ve çok bir önemi yok."

Derwent ıslıkla 'Ben Gerçekten Hayır Diyemeyen Bir Kızım' şarkısının ilk kısmını çaldı. Kennford bunu görmezden geldi.

"Eğer Vita bunlardan herhangi birinin farkına varsaydı, bunu benimle tartışmazdı. Evliliğimizin bir tehdit altında olmadığını biliyordu. Onu hiç kimse için terk etmezdim ve yattığım kadınların hepsine de bunu açıkça belirttim."

"Takdire şayan" dedim alay edercesine.

"Telefonunuza ihtiyaç duymanızı anlayabiliyorum. Size onu çabuk iade etmek için elimizden geleni yapacağız." Godley Kennford telefonu sehpaya koyana kadar bekledi, ardından uzandı ve kapattı. "Gördüğünüz gibi kapandı." Teknik olarak incelenene kadar da tekrar açılmayacaktı.

"Böylece çektiğiniz mesajların faturasını bana ödeteemeyeceksiniz. Uygulamayı biliyorum." Kennford kalkıp odada volta atmaya başladı. "Çok kötü giden bir soygun girişimi olduğu fikrine ne diyorsunuz? Bunu düşündünüz mü?"

"Bulgulara uymuyor" dedi Derwent.

"Evet uyuyor" diye üsteledi Kennford. "Suçlular eve girdi, Vita ve Laura'yla karşılaştılar, Vita'yı kasanın yerini söylemeye zorladılar ki bizim kasamız yoktu ve bir hata sonucu Laura'yı öldürdüler. Ardından paniğe kapıldılar ve yaptıklarını saklamak için Vita'yı öldürdüler. Suçluları tanırım ve pek çoğu o kadar zeki değildir. Planları işlemeyince kümese kısılmış tilkiye dönerler."

Derwent olumsuz anlamda başını salladı. "Bu sabah otopsideydik dostum ve kızınızın yaraları konusunda kazara yapılmış bir şey yoktu. Boynundaki kesik öyle traş olurken meydana gelen kesikler gibi değildi."

Kennford'un beti benzi kaçtı. "Oldu mu? Yaptılar mı?"

"Kurbanın ölümü hakkında patalogdan bilgiyi ne kadar ça-

buk alırsak soruşturma için o kadar iyi olur" diye durumu açıkladı Godley.

"Öyle olsa gerek." Hâlâ afallamış görünüyordu. "Benim zavallı küçük Laura'm"

"Peki, zavallı küçük Lydia'nız?" diye keskin bir ses tonuyla sormaktan kendimi alı koyamamıştım. "Sabahı onunla geçirdim."

"Senin için ne kadar hayranlık verici."

"Her dakikasına değdi. Lydia'nın şu anda nerede olduğunu bilmek ister misin?"

"Twickenham'da mı?"

"Hastanede."

Bu onun dikkatini çekti. "Neden? Ne oldu?"

"Yere yıkıldı. Çok fazla miktarda kan kaybetmesine neden olan müdahale edilmemiş bir yarası vardı."

"Yara mı? Dün geceden mi?"

"Hayır. O zamandan kalma değil. Bu sabahtan." Tereddüt ettim, meseleyi doğrudan mı yoksa hassas bir şekilde mi anlatmanın daha iyi olacağından emin değildim. Doğrudan anlatmak en kolayı gibi göründü. "Kendi kendini yaralama gibi görünüyor. Kendi kendine zarar verdiğini biliyor muydunuz?"

Yeniden koltuğuna oturdu ve başını geriye yasladı, gözleri kapalıydı. Sıkıntı içinde terliyordu. "Kahretsin, Tanrı esirgesin. Dikkat çekmenin bir yolunu bulmak zorundaydı, değil mi?"

"Bay Kennford, Lydia'nın kolları yara izleriyle kaplıydı. Onları gördüm. Onun kendinden geçmesine neden olan yara özellikle derindi ama ilk değildi. Acil serviste ona bakan doktor bana muhtemelen yıllardır kendisinde kesikler açıyor olabileceğini söyledi. Ona hiç psikiyatrik yardım aldırdınız mı?"

"Kafadan birkaç tahtasının eksik olduğunu öğrenmemize gerek yoktu ama yıllarca ona çok fazla ilgi gösterdik."

"Ambulansın gelmesini beklerken Bayan Fairfax bana Ly-

dia'ya birkaç yıl önce yeme bozukluğu tanısı konduğunu söyledi."

"Tanı, çok büyük masraflarla tedavi, kurtulma. Fark edeceğiniz gibi iyileşmedi. Kontrol altında olarak tanımlanıyor. Gerçekten bir sorunu olduğuna inanıyorsanız, sorun budur."

"Bunun üzerinde durmadınız gibi algılıyorum."

Kennford sıkılmış gibi göründü. "Kilo kaybetmesi gerekiyordu. Etkili bir diyet yaptı. Annesi paniğe kapılıp ona anoreksiya nevroza tanısı koymaktan mutluluk duyacak bir uzmana götürdü. Kuşkusuz Vita bundan gizlice hoşnuttu. Gittiği tenis kulübünde bu hastalık çocuklar arasında revaçtaydı."

"Ömür boyu tedavi gerektiren bir hastalık" dedim ateşli bir şekilde. "Ve Lydia'nın kolundaki kesik –"

"Korkarım ilgilenmiyorum. Bunu kendisi yaptı, bu yüzden ne anlayışı ne de ilgiyi hak ediyor."

"Sizce gözünüze girme arayışından değil mi?" Onun bu kadar kayıtsız bu kadar anlayışsız olmasına inanamıyordum.

"Bunu yanlış yerlerde arayıp duruyor, öyle değil mi?" Derwent'in sesi sertti. Yeniden pencereden dışarı bakıyordu ve dönmeye gerek duymadı. "Vita'da aynı şekilde mi düşünüyordu?"

"Laura çok daha cazip ve faydalı bir çocuktu. Her ikimiz de böyle düşünüyorduk. Muhtemelen Vita kızlara karşı duygularını saklamakta daha iyiydi. Ben yapmacık davranmakta bir yarar görmedim."

"Belki de bunun yararını anlayabilseydiniz, şu anda bir hastanede yatıyor olmayacaktı." Başımı salladım. "Buz gibi birisiniz, değil mi? Normal bir baba kızı ona ihtiyaç duyduğunda çocuğunun yanında olmak için elindeki her şeyi bırakıp giderdi."

"Bana ihtiyacı var mı? Bedenen onunla ilgilenmesi için doktorlar ve hemşireler var. Ruhen de, sanırım. Tanrım, sonu tımarhane olacak başka bir işe daha kalkışırsa üniversite başvuruları

sırasında sorunlarla karşılaşacak. Eczacılığı bir kariyer olarak düşünmeyi unutabilir. Psikolojik özgeçmişinden dolayı yarım saniyede elenecek."

"Ya onun duygusal ihtiyaçları? Ya sizin onun ailesinden kalan tek kişi olmanız gerçeği?"

"Lydia babasının spor karşılaşmaları ve okulda düzenlenen günler için her zaman uygun olamayacak kadar meşgul bir adam olduğunu uzun zaman önce öğrendi. Laura'nın yaptığı gibi bunu kabullendi. Vita her ikisinin de her zaman yanındaydı. Vita öldü diye yaşam biçimimi değiştiremem." Godley'e döndü. "Elinizde Vita'nın ölmesini istemem için işte bu acınası sebepler var. Onun niye yanımda olmasına ihtiyacım olduğunu hiç düşünmüyorsunuz. Asla eşimi öldürmezdim – felaket derecede faydası vardı. Eğer bu sizi şaşırtacaksa, Bayan Kuralcı, bundan hoşlanmayacaksınız. Vita'yla karşılaştığımızda onu hiç çekici bulmadım. Aşırı kiloluydu, cildi bozuktu ve gözleri korkunçtu. Asıl onun parasından ve bana tapıyor olduğu gerçeğinden hoşlandım." Sanki makul bir şeymiş gibi işin doğrusunu anlatmıştı. "Neden bana bu kadar tutkulu olduğunu bilmiyordum. Ardından hamile kaldı. Buna razı olmaktan başka ne yapabilirdim? Bebeklerin babaya ihtiyacı olacaktı." Aynı zamanda sen de ellerini tatlı paraya daldıracaktın, diye sessizce gerisini tamamladım. "Vita gerçekten çok uğraştı. Görünüşünü değiştirmek zorunda olduğunu biliyordu, bu yüzden kilo verdi, gözlerini ve cildini lazerle tedavi ettirdi. Benim dünyanın en evine bağlı babası olmayacağımı da biliyordu. Miranda'nın nerede hata yaptığını görmüştü, bu yüzden kendini benim hayatımı kolaylaştırmaya ve ikizleri mutlu etmeye adadı. Benden asla bir şey istemedi. Mükemmel bir eş olmaya çabaladı ve görebildiğim kadarıyla da bunu başardı."

Derwent bunu "Bu çok dokunaklı bir hikâye" diye yorumladı. "Ama lafı uzatmanın bir faydası yok."

"Sadede geliyorum. Vita'nın ölümünden hiçbir çıkarım yok.

Bundan sağladığım tek kazanç bir baş ağrısı. Lydia'yı sonsuza dek teyzesinin yanında bırakamam, daha fazla kalması acımasızca olur ve açıkça görülüyor ki kendi kendine bakabilecek durumda değil. Yani şimdi ona göz kulak olacak birini bulmam gerekiyor yoksa kendi işimle ilgilenemem. Gerçekte o yaşta kendini daha fazla idare edebilmesi lazım.

"Laura kendini idare edebiliyordu, değil mi?" dedi Derwent yumuşak bir ses tonuyla. "Bu sayede bir erkek arkadaşı olabildi."

"Kızların hiç birisinin erkek arkadaşı yok."

"Lydia'nın bana söylediği de bu" dedim. "Ama Laura'nın vardı."

"Bakire değildi, Bay Kennford. Hatta bulduğumuz ona ait resimlere dayanarak oldukça deneyimli bir genç bayandı. Her türlü konuda." Derwent bundan zevk alıyordu.

Kennford'un yine rengi atmıştı ama bu defa benzindeki solukluk yaşadığı şaşkınlıktan değil sinirdendi.

"Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Seks. Her türlü seks. Her pozisyonda. O resimlerin bana bile bir şeyler öğrettiğini size söyleyebilirim." Derwent pencerenin pervazına yerleşti. "Daha on beş yaşındayken bu kadar çok şey yapmış olması şaşkınlık verici."

"Seni öldürürüm." Sanırım Kennford ne söylediğinin farkında değildi. Yumruklarını sıkmıştı, adrenalin onu etkisi altına alırken vücudu hafifçe titriyordu.

"Size sadece fark etmediğiniz bir şeyi söylüyorum. Erkek arkadaşının kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Ya da sanırım erkek arkadaşları. Birisine ait resimler bulmuş olmamız başkaları olmadığı anlamına gelmiyor. Belki de size çekmiş." Derwent güldü. "Okulda biz onlara 'tavan seyredenler' derdik. Bilirsiniz, biri veya öteki onları becerirken, çoğu zaman onlar sırtüstü yatmış tavanı izlerler. Galiba artık onlara sadece sürtük diyorlar."

"Onun hakkında böyle konuşma." Kennford aralarındaki mesafeyi kapayarak Derwent'a doğru ilerledi.

"Bu hassas bir konu" diye Derwent ona katıldı. "Kendi çocuğunuz hakkında bu şekilde düşünmek zor. Özellikle de onun masum olduğunu düşünüyorsanız."

"Josh." Godley Derwent'ı durduracak sınıra varmayan alçak bir tonla konuştu. Bu şimdi olduğu gibi kendisi Kennford'un yanında dururken pis işleri komiserinin yapmasına izin verme yoluydu. Derwent da bunu yapmaktan çok mutluydu.

"Biraz sarsıcı olmalı. Ama size göre, seks önemli bir konu değil, değil mi? Zaten olan bir şey." Bir an bekledi. Her şey zamanlamada yatar, Maeve. "Besbelli ona da çok olmuş."

Kennford Derwent'ın suratına yumruk atmaya yeltendi. Derwent kenara çekilip Kennford'un ıskalayan yumruğunu yanından geçerken yakaladı. Yumruğun ivmesini kullanarak adamı çevirdi ve kolunu kürek kemiklerinin arasına doğru büktü. İkisi boğuşarak odanın içinde dönüp dururken tiz bir çığlıkla sıçrayarak önlerinden çekildim. Derwent'ın küçük kavgalarına en son denk geldiğimde hastanelik olmuştum. Bu pek de tekrarlamaya hevesli olduğum bir şey değildi. Derwent Kennford'u duvara yapıştırıp kulağına konuşmak için üzerine iyice abandı.

"Penceye dikkat et dostum. Ben düşmek istemezdim, ya sen?"

Kennford buna zorlukla anlaşılabilen bir dizi küfürle karşılık verdi. Bunlardan en çok tekrarladığı 'Serseri' lafıydı.

"Derwent onu duvara dayamış olarak tutmaya devam etti. "Sakinleş. Seni polis memuruna hakaretten tutuklamak istemiyorum ama gerekirse yaparım."

"Hesabını mahkemede verirsin" diye Kennford boğuk bir sesle cevap verdi. Geriye doğu tekme atıyordu.

"Böyle mi düşünüyorsunuz?" Derwent kedinin fareyle oynadığı gibi onu sarstı. "Önceliklerinizi doğru belirlemelisiniz, Bay Kennford. Bize sadece yeteri kadar bilgi veriyorsunuz veya

yeterli olduğunu düşündüğünüz kadar. Başlangıçtan beri bize karşı dürüst davranmadınız. Belki bunun nasıl bir şey olduğunu unuttuğunuzdandır. Durun size açıklayayım. Saklamak istediğiniz her neyse, onun ne olduğunu bulacağız. Biz sadece ailenize bunu yapan kişiyi yakalamakla ilgileniyoruz ama sizin bizimle aynı şekilde düşünmüyor gibi görünmenizin nedenini kesinlikle merak ediyorum." Bir kez daha sarstı. "Meslek hayatınızı polisin elini ayağını bağlamakla geçirdiğinizden dolayı bizi hafife almayın. Bizim aptal olduğumuzu sanmayın. Bana yalan söyleyerek kurtulabileceğinizi sanmayın, çünkü ne hakkında ve niye yalan söylediğinizi bulana kadar durmayacağım ve sizi buna pişman edeceğim, Bay Kennford. Buna hiç başlamamış olmayı dileyeceksiniz ancak iş işten geçmiş olacak." Geri çekilerek uyguladığı baskıyı azalttı, bu sayede Kennford nefes alabildi. "Şimdi bize anlatın ve biz de bu olanları unutalım."

Kennford silkelenerek kendini kurtarıp Derwent'a döndü. Yüzü sinir ve sıkıntıdan kızarmıştı. Odanın tek kapısı yine açıldı, anladığım kadarıyla, kapıyı tutmuşlardı. Önde kıdemsiz kâtip olması gereken iki genç adam ve danışmadaki görevli vardı. Onların arkasında koyu renk takım elbiseli kadın erkek birkaç avukat vardı. Hepsinin yüzlerinde aynı ifade vardı. Sevinçle karışık dehşet. Büronun kıdemli üyesini içeren aleni bir kavga: birinin de çıkıp bilet satmadığına şaşırdım. Kennford onlara baktı, bir tarafı dışarı çıkmış gömleğini düzeltti, ardından Derwent'e geri döndü.

"Tehditlerden hoşlanmam. Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Eğer verdiğim cevaplardan memnun değilseniz, doğru soruları sorup sormadığınızı düşünmeniz gerekir."

"Her zaman başkaları suçlu, değil mi?" Derwent başını salladı. "Suçlularla çok zaman harcadınız, Bay Kennford."

"Aileme olanlar benim hatam değil" dedi ateşli bir şekilde.

Başkâtibin ite kaka dışarıdaki kalabalığı yararak kendine yol açmasıyla odanın dışında hafif bir kargaşa oldu. "Her şey yolunda mı, Bay Kennford?"

Bu araya girme Kennford'a öfkesini kontrol altına alarak daha önceki sakin tavrına geri dönmek için ihtiyaç duyduğu çok değerli birkaç saniyeyi verdi.

Adam ince bir gülümsemeyle "Yolunda, Alan. Müfettiş Derwent benden bir tepki almak istiyordu. Ve başardı, bunun için özür dilerim" dedi.

"Benden özür dilemenize gerek yok. Daha kötüleriyle karşılaştım." Derwent elleri cebindeydi. İnanılmaz derecede kendinden memnun görünüyordu.

"Her nasılsa, beni şaşırtmadı." Kennford Godley'e döndü. "Artık bu sorgulamanın bittiğini kabul edebilir miyiz?"

"Sanırım şu an için işimiz bitti."

"Bu durumda – " Etrafında dönüp Derwent'ın tam çenesine yumruğu çakıp onu pul gibi yere serdi. Derwent ellerini çıkarmaya fırsat bulamadığından düşüşünü yavaşlatamamıştı. "Bu kızımın onuruna hakaret ettiğin için."

Dewent kendisine atılan yumrukları pek yemezdi ama yediğinde, Tanrı biliyor ya izlemesi çok keyifliydi.

Bölüm Yedi

Öğleden sonrayı biraz geçe daireme döndüm ve içeriyi havalandırmak üzere bütün pencereleri açtım. Açtığım sonuncu pencere, rahatlamak için ayağıma vuran ayakkabılarımdan, kırışmış elbisemden kurtulduğum yatak odasındaydı. Pencereden dışarı sarkıp saçlarımı toplayarak havanın ensemi serinletmesine izin verdim. Dairenin bu tarafı caddeye ve uzakta Battersea Park'ına bakıyordu, ağaçların tepeleri etrafındaki çatılardan daha yüksekti. Park yeşil bir hoş vaha gibi görünüyordu ama gerçekte kahverengiydi. Çimler ufalanıp toza dönmüş, ağaçlar aşırı susuzluktan yapraklarını ve filizlerini dökmüştü. Oraya son gittiğimde göldeki su bile alçalmıştı. Ördekler kendiliklerinden ölüp gideceklermiş gibi görünüyordu.

Altımda uzanıp giden cadde o an için sessizdi, sıcak herkesi evine hapsetmişti. Dışarıda olanların da başları öne düşmüş ağır adımlarla yürüyorlardı. Nem de sıcak kadar berbattı, hava sağanak yağmur yağacak kadar ağırdı, yağmur yağması için dua ederek gökyüzündeki bulutlara baktım. Londra uzun süren sıcak havalara göre tasarlanmamıştı, yollardaki asfalt eriyordu. Ulusal saplantı Evening Standart'ın manşetinde Saint James's kuraklığının resmiyle yas törenine dönüşmüştü.

Derwent "Yazdan başka ne bekliyordunuz ki?" diye homurdanmış, gazeteyi katlayıp bıkkınlıkla bir tarafa fırlatmıştı.

Cevap vermemiştim. Atlantik'in tuz kokusunu, herkesi ve her yeri sırılsıklam ederek her şeyin üzerindeki tozu silip süpüren yağmur sağanaklarını istiyordum. Soğuk hava dalgaları, sis çökmüş dağlar ve nadiren parlayan bir güneş istiyordum.

Çocukluğumda Ağustos ayını soğuktan morarmış dizler ve üstümde kazakla geçirdiğim Batı İrlanda yazlarını istiyordum. Güneşin dalgaların üzerine çıkmasının imkânsız ama gökyüzünün hâlâ parlak ve havanın on bire kadar, hatta daha sonra da güzel olduğu sonsuz günler istiyordum. Londra, kendimi yazları evimde hissettiğim yerden çok daha güney ve doğudaydı. Üstelik Londra temiz hava ve serin esintiler gibi hoşluklardan belirgin bir şekilde yoksundu. Zira Batı İrlanda'da yaşıyor olsaydım, yine çok geçmeden yağmurdan bıkar usanırdım.

İç geçirmeyle, alev alev yanan çatıların tepelerinden kendimi çekip aldım. Bir şeyler içmek istedim, mutfak evdeki en serin yerdi. Yer kaplaması karoların üzerinde çıplak ayak durup litrelik bir şişe suyu içerken buzdolabının kapağını açık tuttum. Bu neredeyse o gün beni ilk defa rahatlatan havaydı.

"Getto iklimlendirme. Çok mükemmel."

Son kalan damlaları başımdan aşağı boşaltarak ürperdim. "Merhaba yabancı."

Rob pervaza dayanmış kapının ağzında duruyordu. Gösterişten değil, diye düşündüm. Bitkin görünüyordu. Gözleri yorgunluktan kapanıyordu. Onu en son doğru dürüst gördüğümden beri çok zaman geçtiğini fark ettim. Kilo kaybetmişti ve kot pantolonu belinden düşüyordu.

"Başka su var mı?"

"Tonla." Ona bir şişe su attım ama buzdolabının önündeki duruşumu bozmadım. Mecbur kalmadıkça oradan ayrılmayacaktım.

Bir dikişte yarısını içti, ardından kemerini çözmek için şişeyi masanın üzerine koydu.

"Hey, orada dur bakalım." Parmağımı sallayarak onu ayıpladım. "Seni haftalardır görmüyorum ve ardından aynı odada olduğumuz ilk anda hemen işi oraya getirmeye çalışıyorsun. Üzgünüm, önce bana bir yemek ısmarlaman gerekiyor."

"Fesatlaşma Kerrigan." Önce ayakkabılarını ve çoraplarını

çıkarttı. Kotunu sıyırıp ceplerini boşalttı ve kemerini çıkarttı, ardından hepsini çamaşır makinesine tıktı. "Bu tür şeyler için çok sıcak. Alınmazsan, bu gün pek de hoş görünmüyorsun."

"Ah, elbette. Az uyuduğumda her zaman en iyi halimde olurum. Özellikle sekiz saat boyunca hafifçe haşlandıktan sonra."

Rob çoğu gözler önünde olan bacaklarıma bakıyordu. "Koşuya mı gidiyorsun?"

"Zoraki. Bu resmen en az giyinik olabileceğim kıyafet ama hâlâ üzerimde elbise var gibi geliyor."

"Bu kahrolası hava ne zaman geçecek?"

"Hafta ortasında daha da sıcak olması bekleniyor. Hafta sonuna kadar değişeceğine dair hiçbir işaret yok."

Kotunu tişörtü izledi. "Rezalet. Eğer dışarısının sıcak olduğunu düşünüyorsan, bir de kapalı minibüsün arkasını denemelisin. Seyyar bir sauna."

Çoraplarını makineye atmak için uzandığında kemiklerini hissederek elimi sırtında gezdirdim. "Çok zayıf görünüyorsun."

"Kusura bakma ama daha da beter. Ben bu kiloya razıyım." Yan dönerek benden uzaklaştı. "Bana yaklaşma. Leş gibiyim."

"Mmm. Bundan bayağı hoşlanırım." Dornton'ı ve onun erkek kokusuyla ilgili söylediklerini hatırlayarak kendi kendime gülümsedim. Kesinlikle adamına bağlıydı. Ona kolaylıkla karşı koyabilirdim. Rob'a şu leş gibi halinde bile pek fazla direnemezdim. "Neyse, en son ne zaman duş aldın?" Uzanıp çenesindeki kılları sıvazladım. "Ya da tıraş oldun?"

"Duş dün sabahtı. Tıraş? Emin değilim." Sırıttı, dişleri tıraşı gelmiş koyu renk sakallarının tersine bembeyazdı. "Sakal bırakmama ne dersin?"

"Bırakmamaya ne dersin?"

"Ah, hadi. Bu hayatımı çok daha kolaylaştırır."

"Senin için belki ama sakalın yarattığı tahriş pek de iyi görünmüyor."

"Elimden gelse sakalları sana verip kurtulurdum." Bunu pek önemsemeden söylemişti ama altında bir gerçek yatıyordu. Sakalı olması ikimizin de hatası değildi ama ikimiz için de iyi olmuyordu. Elimi koluma yasladım, mutfakta dolaşırken onu izliyordum.

"Seni görmek güzel. Neden evdesin?"

"Şu takip işe yaramadı."

"Nasıl yani?"

Şişeyi kapıp cevap vermeden önce suyun kalanını içti. "Şimdi işten konuşmayalım. En azından, benim işimden. Sen niye buradasın? Senin paydos etmen için erken, değil mi?"

"Erken başladım. Dün gece geçe kaldım. Üstelik biraz çıkmazdayız." Omuzlarımı silktim. "Godley'nin yapacak diğer işleri vardı ve benim de yarına kadar sorgulamam yok, bu yüzden Derwent bile beni işte tutmak için bir neden bulamadı."

"Godley'nin diğer işleri Camberwell'deki silahla vurulma olayını da kapsıyor mu?"

"Bunu duydun mu?"

"Polis teşkilatının dedikodusu." Rob'un alnı kırıştı. "Kabalık etmek istemem ama artık bunu halletmenin zamanı gelmedi mi? Çok fazla ceset oldu, Maeve. Bu bizi kötü gösteriyor."

"Sanırım elinden gelse yapardı."

"Bana keşke ekipten ayrılmasaydım dedirtiyor."

"Çavuş Langston'ın Güney Londra ve Home Counties'teki uyuşturucu satıcılarına barış getireceğinden mi?"

"Çavuş Langston'ın katilleri hapse tıkmayı sevmesinden" dedi sakince. "Ve neler olup bittiği hakkında daha fazlasını bilmek isterdim."

"Ben de ilgili değilim, biliyorsun. Senin bildiğin kadar biliyorum."

"Nafile." Atkuyruğuma vurdu. Romantizmin zirvesi. Bense aynı eve taşınmamızın aramızdaki şeyleri değiştireceğinden endişelenmiştim.

Buzdolabının kapağını kapansın diye bıraktım. "İyi bir örnek olarak duş alacağım. Serinlemenin tek yolu bu."

"İyi fikir." Daha önce benim olduğum yerde durup buzdolabının kapağını tekrar açtı. "Bu çevre için kötü bir örnek ve muhtemelen çevreyle ilgili bir çeşit facianın altıncı halkası olacak ama aklıma yapacak daha iyi bir şey gelmiyor."

"Sığacağımı bilsem, içine girip kapağını kapatacağım." Üzerimi çıkarttım. "Birazdan dönerim."

Kapı gıcırdayarak açıldığında daha duşa gireli neredeyse iki dakika olmuştu.

"Yapacak daha iyi bir şey buldum. Kay kenara."

"Bu duş iki kişilik değil." Bunu derken ona yer açtım.

"Tanrım bu soğuk."

"O kadar kötü değil" diye ona karşı çıktım. "Ilık. Sadece sen ateş gibi yanıyorsun."

"Evet, bebeğim. Öyle dediysen." Sabunla üzerinde birikmiş ter ve kiri çıkarmak için ovalanmakla meşguldü. Ona yeterince yer açmak için duvara yaslandım, fayansların soğukluğunu sırtımda hissediyordum. Çok hızlı bir şekilde üzerindeki köpükleri duruladı, en son başım yıkadı. Suyun altında silkelenmesiyle çıkan su damlalara her yana uçuşuyordu. Yüzümü korumak için kolumu kaldırdım.

"Nesin sen, köpek falan mı?"

"Ah, üzgünüm. Islatmak istemezdim."

"Bu benim duşum. Ses etmediğim için buradasın. Eğer yerini bilmezsen seni dışarı atarım."

Bana doğru adım atarak yaklaşırken dizlerimin bağını çözen bir ses tonuyla "Bunu nasıl yapacağını anlat bakalım" dedi. Fark etmemiş gibi davranmaya çalıştım.

"Duşta fazla yer işgal etmek yasak. Su sıçratmak yasak."

"Bu serbest mi?" Konuşurken elleri tenimde kayarak hareket ediyordu. Hiçbir şey söylemeden ona yapıştım."

"Ya bu?"

"Rob." Yapabildiğim tek şey buydu.

Yavaşça boynumu öperek dudaklarıma geldi. Ancak beni uygun şekilde öpmek yerine durdu. "Sakallarım yüzünden tahriş olmandan endişeleniyorum."

"Gerçekten umurumda değil." Sert sakal kıllarını hissederek yanağımı onun yanağına sürttüm. Aslında bundan hoşlandım.

"Yüzünde çiziklerin oluşturduğu izler istemiyorum."

"Bunun üstesinden gelebilirim." Bunu ispat etmek için kendimi onun vücuduna bastırarak öptüm. Nerdeyse onunla aynı boydaydım, fiziksel olarak denktik. Onu hissetmek tanıdık bir duyguydu ama yine de bir yabancılık da vardı. Aramızdaki mesafe daha önce yoktu. Geri çekilip ona baktım.

"Ne?"

"Hiç. Sadece..."

"Uzun zaman oldu." Genelde olduğu üzere, aynı şeyi düşünüyorduk. Bazen ne düşündüğümü bu kadar yakın bir şekilde bilmesi ürkütücüydü. Bana bakıp sırıttı. "Merak etme. Sanırım hâlâ hatırlayabiliyorum."

"O halde, duşta sevişmeyi denediğimiz son seferi hatırlıyor musun?"

Çekingenleşti. "Hatırlıyor muyun? Hâlâ fizik tedavi uzmanına gidiyorum."

"Üzgünüm. Uzun boylu insanlar ıslak zeminde sorunlular."

"Uzun boylu insanlar aynı zamanda çok fazla konuşuyorlar." Beni kaldırmadan önce duşu kapattı, bacaklarımı ona doladım, beni yatağa taşırken ona sarılarak tutundum. Zihnimin küçük bir kısmı hâlâ üzerimizden akan su damlalarının etrafı ıslatacağına dair gerçek konularla ilgiliydi. Çarşafları ıslatmak sorun değildi. Hava sıcaktı. Kururlardı.

Bir süre için aklımdaki son mantıklı düşünce buydu. Geriye dönüp bakınca, sadece bazı hayaller hatırlıyordum: öğleden

sonranın sonuna doğru güneş ışığı odayı verevine bölüyor, altın rengine büründürüyordu. Penceredeki beyaz tüller başıboş esintiye yakalanmış gibi şişiyordu. Rob'un aşırı mavi gözleri. Çenesinin hatları. Kirpikleri, gözlerini kapattığında uzun ve koyuydu. Elleri. Üzerimdeki bedeni.

Ve başka bir şey daha: iradesi dışında ağzından kaçırmış gibi 'Ah, Maeve. Seni seviyorum. Seni seviyorum.' kelimelerini söylerken sesinin, daha önce hiç kimseden duymadığım tonu.

Malum karşılıklar hariç ne diyeceğimi bilemeden ona sarıldım. Ben de onun gibi hissediyordum.

Ama bunu söylemedim.

Benimle seviştikten hemen sonra uykuya daldı, rahatsız etmediğim derin bir uykuya. Onun yanına uzanıp gözlerimi tavana diktim, ışık boydan boya geçiyor güneşin ufka doğru kaymasıyla değişiyordu. Bir elimi onun üzerinde tuttum, uyurken kalp atışlarını yavaşça elimin altında hissediyordum. Ona dokunmak çok hoş ve rahatlatıcıydı, yüzü huzur doluydu. Yorgun olduğum halde, zihnim dinlenmeme izin vermiyordu. Tekrar tekrar aklımdan geçip duruyordu. Aklımın karışıklığı her defasında aldığım hazza üstün geliyordu. Neden şimdi söyledi? Fark etmediğim bir sebebi mi vardı? Kesintilerle de olsa sekiz aydır beraberdik ve bana karşı duygularından herhangi bir şüphem olmamasına karşın, bunları bana yüksek sesle söylemesine de gerek duymamıştım.

Ve şimdi söylemişti.

Daha önce bunu o anda fark etsem de etmesem de, sadece yaptığı bir şeyden ötürü durumu toparlamak için söylediğinde duymuştum. Rob'a güveniyordum – her şart altında ona güvendiğimi düşünüyordum – ama neden bunu, muhtemelen aramızın bu güne kadar ki en sallantılı olduğu zamanda, böyle ve şimdi söylemişti. Bu beni – bu konuda haklı olduğumu gözden geçirmek için bir an duraksadım – çok korkuttu.

Onu rahatsız etmekten çekinerek ve kendimi daha iyi hissetmeyi beklerken kıpırdamadan yatıyordum.

Ve zaman geçti.

"Saat kaç?" Aniden telaşla dirseğinin üzerinde doğrulup bir anda uyandı.

"Sekize geliyor."

Eliyle yüzünü ovuşturdu. "Üzgünüm."

"Benden özür dilemene gerek yok. Çok yorgundun."

"Bir centilmene yakışmasa da hâlâ öyleyim."

Uzanıp onu kendime çekerek öptüm. "Elbette davranışlarına değer veriyorum ama seninle olmamın tek nedeni bu değil."

"Bildiğim iyi oldu." Dudaklarını büktü. "Bir taraftan, hayatımın geri kalanında burada durmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Diğer yandan, bir şeyler yemem lazım."

"Ne tür bir şeyler?"

"Hamburger veya pizza değil. Bir süredir fastfood yiyorum."

Özür diler bir sesle "Buzdolabına bakarken fark ettiysen evde yiyecek bir şey yok. Bir süredir alışverişe gitmedim." dedim.

"Ben de pek gitmedim." Beni yeniden öptü. "Biliyorum geride kaldı ama sana bir yemek ısmarlamam gerektiğini söylemiştim."

"Sadece şakaydı. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum." Uzun bir dakika boyunca bana baktı, daha önce söylediklerini yeniden dile mi getirecek diye korkudan titreyerek merakla bekledim. "Dışarı çıksak iyi olurdu, sanırım. Bu sefer, konuşalım."

Ne hakkında? Bu kadar gergin olmak komikti. "Bana uyar" dedim canlı bir ifadeyle. "Önce sen hazırlanmak ister misin?"

Şüpheyle baktı. "Senin hazırlanman ne kadar sürer?"

"Uzun sürmez" diye yalan söyledim.

"Tamam." Örtüyü üzerinden atıp bacaklarını yataktan sarkıttı. "Saat dokuz için Torino'da masa ayarlayacağım."

Yeniden saatime baktım. "Aslında bu bana yeterli zamanı vermiyor."

"Bunu zaten biliyorum." Geriye uzanıp omzumu öptü. "Acele etsen iyi olur."

Doğrusu, kırk beş dakika sonra hazırdım, saçlarımı yıkayıp kendime çeki düzen verdiğim göz önüne alındığında bu neredeyse bir rekordu. Sarı pamuklu kumaştan uzun bir etek giydim, etek kesinlikle bir cinayet polisinin giyeceği türden bir kıyafete benzemiyordu. Yüksek topuklu ayakkabıyı hak eden bir kıyafetti, bu yüzden şıklığı rahatlığa feda ettim. Onları kaderlerine terk edildikleri yerden çıkarttım. Aynanın önünde kendime bakarken sadece kadınlar böyle bir değiş tokuşa razı olur diye düşündüm. Gerçekten de öyleydi, doğru ayakkabılar tamamen farklı bir hava veriyordu ve Torino'ya yürüyüş mesafesi fazla değildi. Yoksa tökezlerdim.

Ona hazır olduğumu söylemeye gittiğimde Rob kitap okuyordu. Bu arada tıraş olup, üzerine temiz bir gömlek ve kot pantolon giymeyi başarmıştı. Genel görünüşüyle, tam da kendisi gibi görünüyordu. Bana bir bakış attı, ardından dönüp bir kere daha baktı. "Vay." Kalkıp odayı geçti, öpmek için eliyle beni kendine yeteri kadar yaklaştırdı. "Bu arada, daha önce söylediğim şeyi samimi olarak söyledim."

"Ne demek istiyorsun?" Sesim keskindi.

"Bu gün çok güzel görünüyorsun." Kaşlarını biraz çatmıştı. "Sen ne demek istediğimi sandın?"

"Hiç." Bir yerimin görünmediğini, askılarımın yerinde durduğunu kontrol ettim. "Hazır mısın?"

"Yarım saatten beri."

"O halde neyi bekliyoruz?"

"Sanırım, hiçbir şeyi." Hâlâ aklı karışık gibi görünüyordu.

Battersea Meydanı'ndaki küçük bir İtalyan restoranı olan Torina'ya giderken yolda hiç konuşmadık. Şaşırtıcı derecede

yoğun olan yolda kaldırımda duran kocaman üçgen biçimli bir isim levhası vardı. Ancak sıcak bir yaz gecesinde etraftaki kafeterya ve restoranlara ait masalar her yanı doldurmuştu. Meydanda dolaşan minik perileri andıran ışıklar insana sihirli bir yer olduğu hissini veriyordu. Rob dışarıda bir masa ayarlamayı başarmıştı. Karşısına oturup gülümsedim, ilk defa olarak rahatlamış hissediyordum. O özel anda, özel bir şekilde beni sevdiğini söylemesindeki sorun neydi? Yoksa benim ona söylememiş olmam mıydı? Sorumluluk altına girmekten ve fiziksel olarak birisine bağlanıp incinmekten korktuğumu bilecek kadar uzun zamandır beni tanıyordu. Aşk değil, güven asıl meseleydi ve erkeklere güvenmenin neden bu kadar zor olduğunu – böyle bir hatadan kaçınmak için her gün gördüğüm kötü örnekler dışında - kendime bile açıklayamıyordum. Geri kalanlardan bir tık yukarıdaymış gibi görünen Rob bile – kuşkusuz ondan önceki erkek arkadaşımdan daha iyiydi – beni sinirlendiriyordu. Özellikle de beni şaşırttığı zamanlarda. Ancak neden her lafta yaklaşmakta olan bir felaketin işaretlerini arayıp duruyordum? Birlikteydik ve bütün olayda buydu.

"Ne içmek istersin?"

Mönünün arkasında kaybolurken "Çok fazla var" dedim, patlayan bir şampanya sesiyle mönünün arkasından çıktım. "Bu da ne?"

"İçimden geldi."

"Gerçekten mi?"

Evet anlamında başını salladı. "Soğukken iç."

Hiçbir neden olmadan şampanya içmek müthiş keyif vericiydi, özellikle de boş mideye. İlk kadehin yarısında kıkırdamaya başladım. Rob da etraftaki yemek yiyen çiftler hakkında yorumlar yaparak buna katkı sağlıyordu.

"Kavga etmişler. Bu ya barışma ya da ayrılma yemeği ve sanırım – evet, bu bir ayrılık olacak." Üç masa ötedeki sarışın gözlerini sildi, rimeli akıyordu. Yemekte ona eşlik eden kişi kızın

yemeğine bakıyordu, daha baş başa kalacağı bir yerde olmayı dilediği ortadaydı. Kulakları kızarmıştı. "Ah, işte kız gidiyor..."

Sarışın kız masaların arasında karışık bir yol izleyerek ilerliyordu.

"Belki de sadece tuvalete gidiyor."

Hayır, anlamında başını salladı. "Peçetesini tabağının üzerine fırlattı. Geri gönmeyecek."

Kızın birlikte olduğu adam garsonu çağırdı.

"İkisi için tatlı söylüyor" diye fikrimi belirttim.

"Hesabı istiyor."

Hesabı kesen garsonu izlerken yumuşak bir ses tonuyla "Kahretsin" dedim. "Bu işte iyisin."

"İnsan insandır." Bana uzanarak sesini alçalttı ve yan masayı işaret etti. "Henüz yatmamışlar ama adam o gecenin bu gece olduğunu düşünüyor." Pembe polo yaka gömlek giymiş acayip şık bir gençti. Flörtüne şarap koyuyordu. Saçları dikilmiş ve dudaklarına cila sürülmüştü. "Kız onu yanına yaklaştırmayacak ama o işin olacağına dair her türlü işareti verecek. Umudunu kaybedene kadar önünde en az daha iki yemek var."

"Seni kötümser, bunu söylemenin sebebi ne,?"

"Cılız biri, ağzı hiç laf yapmıyor, şövalye yüzüğü gerçek tarzını ortaya koyuyor ve üzerindeki pembe göleği giymesinin hiçbir esprisi yok. Zengin olmalı. Kızın sadece durumu iyi değil. Diğer taraftan kız aynı zamanda saç ve makyajın altına da bakıyor. Daha iyisine sahip olabilir. Hatta muhtemelen onunla sadece adamın arkadaşlarıyla görüşmek için birlikte."

"Ya bunlar?" Masanın üzerinden el ele tutuşmuş kahve içen yaşları biraz büyük bir çifti işaret ettim.

"Evliler. Ancak başka insanlarla. Bu gece onların birlikte olmak için tek şansları."

"Ne kadar tatlı."

"Öyle mi?" Başını salladı. "En çok sevmeleri gereken kişileri incitiyorlar."

"Elbette eğer bunu anlıyorlarsa."

"Anlasalar da anlamasalar da, bu hâlâ yanlış." Ruh hali değişmişti, bir sonraki lafının "İşler nasıl gidiyor?" olmasına gerçekten de şaşırmadım.

"Bana bunu zaten sordun."

"Çıkmaza girdiğini söyledin."

Ona o gün Lydia'yla ve babasının sorgulamasının sonunda olanları anlattım. "Bir de bu yetmezmiş gibi Kennford Derwent sağlam mı diye bakmak için hiç vakit kaybetmedi."

Rob homurdandı. "Ben olsam aramıza birkaç mil mesafe bırakmak isterdim."

"Aslında iyi idare etti. Adil bir dövüş değildi ama Kennford'un beklemediği bir ana denk getirerek onu nasıl alt ettiğinden büyük bir hikâye çıkardı."

"Ah, çünkü gardını almış olsaydı bu asla olmazdı."

"Hayır, kavgada asla bunun olmasına izin vermeyecek kadar iyidir."

"Onun yere yıkılışını görmek isterdim." Rob konuşurken sanki hayalinde bunu canlandırıyormuş gibiydi.

"Günümü güzelleştirdi – bu ve Godley'nin Derwent'a onu memura hakaretten tutuklayamayacağını çünkü baştan beri her şeyin kendi hatası olduğunu söylemesi. Bir de üstüne, kargaşa büroda bulunan herkesin dikkatini çekti. Bu nedenle dışarı çıkarken daha önceden tanıdığım bir avukatla çarpıştım. Adamın Kennford'un şirketinde olduğunu bilmiyordum ama görünüşe göre avukatlığa başladığından beri oradaymış."

"Adı neydi?"

"Kit Harries."

"Onu tanıyorum. İyi bir adam."

"Orada işleri mantıklı bir şekilde yürütenlerden biri. Şirkette fazla bir rekabet olmadığını söyledi bu yüzden gelen işlerden kendisininkileri seçiyormuş. Merkez Ceza Mahkemesinde Bilirkişi Heyeti tarafından seçilmek için izleniyor."

"Vay, bu kadarı fazla."

"Umarım kazanır." Bilirkişi Heyeti ciddi suçların büyük davalarında görev alıyordu – cinayetler, terörizm, büyük işler. Dış görünüşüyle ay parçası gibi temiz yüzlü ve yanıltıcı bir şekilde genç duran Kit, onların tercihlerine pek uymuyor gibiydi. Ancak onu mesleğinde başarılı buluyordum ve çok seviyordum. "Her neyse, başkâtip izlerken onunla pek konuşamadım ama yarın Old Bailey'de olacağını söyledi. Sanırım oraya kendimi atıp onun Kennford hakkında içerden bilgi verip veremeyeceğini öğrenebilirim."

"İyi fikir."

"Teşekkürler." Çatalı salatama daldırıp ucuyla bir tane küçük taze patates aldım ve dikkatle inceledim. "Biliyor musun, annem olsa bunun insanların tüketmesi için uygun olmadığını söylerdi."

"Nereden çıktı?"

"Ona göre, bu kadar küçük patatesler domuz yemidir. Bunların artık çok lezzetli yiyecekler olarak düşünüldüğünü gerçekten kabul etmiyor."

"Annen hakkında bu söylediklerinden sonra tahmin ediyorum ki asla da fikrini değiştirmeyecek. Hepsini silip süpür domuzcuk. Ancak tatlıya yer bıraktığından emin ol."

"Bunu başarabileceğimden emin değilim. Kahve, belki."

"Seni uyanık tutar.

"Bir işe yarardı." Esnedim. "Üzgünüm. Sıkılmadım. Sadece yorgunum."

"Daha önce uyumadın mı?"

Hayır anlamında başımı salladım.

"Şimdi kendimden geçip uyuduğum için daha fazla rahatsız oldum."

"İhtiyacın vardı." Daha fazla bir şey söylemek konusunda tereddüt ettim. Bir şey beni daha ileri gitmek konusunda daha dikkatli davranmaya itti. "İşte her şey yolunda mı?"

"Yolunda." Tek kelime, detay yok. Üzerine gidip biraz deştim.

"Sanki bitkin gibi görünüyorsun. Seni böyle görmemiştim – ve seni daha önce de yoğun görmüştüm, biliyorsun."

"Bu başka türlü bir iş. Birçok takip ve bekleme. İşe yaradığında güzel ama bir halta yaramadığında kötü adamları yakaladığını bilmenin verdiği tatminden yoksun kalıyorsun. Bu gün de öyle oldu."

"Kötü istihbarat mı?"

"Kötü operasyon." Omuzlarını silkti. "Nasıldır bilirsin. Dışarıdan bakıp, işlerin nasıl olması gerektiğini görürsün. Sen olayın içindeysen, işler her zaman o kadar net olmuyor."

"Patronun hatalı mı yürüttü?"

"Kökünden. Yanlış zamanda yanlış insanları tutuklattı. Ortaya çıkıp hiç bir şey elde edemedik."

Şampanyamdan bir fırt çektim. " Kadının adı neydi, tekrar söyler misin?"

"Komiser Deborah Ormond." Sesinden çıkarılabilecek hiçbir anlam yoktu, aslında mesele de buydu.

"Hoş biri mi?"

"İdare eder."

"İyi olsa gerek."

"Bugün değildi." Çatalıyla bıçağını birlikte koydu. "Unutmuştum, tatlı ister miydin?"

"Hayır." Peşini bırakmayacaktım. "Hoşuna gidiyor mu, Rob?"

"Ne, iş mi? İyi."

"Ekipten ayrıldığına üzgün müsün?" Ekipten gitmesinin nedeni aslında ben olmama rağmen, bilmek zorundaydım. İstemeden bizim bir çift olduğumuzu ifşa eden bendim. Ve her ikimiz de kuralı biliyorduk: Godley'nin ekibinde ilişkilere izin verilmezdi.

Rob lafı nereye getirmeye çalıştığımı biliyordu. Masanın diğer tarafına uzanıp elimi tutarken gözleri sabitti. "İkimiz hakkında üzgün değilim. Biraz bile. Yeni işime alışınca her şey yoluna girecek."

Yani söylediğinin aksine şu anda durum iyi değildi. Yine de gülümsedim, ya da denedim ve garsonla en yüksek kalorili tatlı hakkındaki tartışmaya katıldım. Rob öldürücü seviyelerde çikolatalı bir şeyi gövdeye indirdikten ve ben de şimdilik esnemelerimi durduran bir ekspreso aldıktan sonra yürüyerek daireye geri döndük. Yolda fazla konuşmadık ama Rob'un kolu omzuma dolanmıştı ve birbiriyle uyumlu adımlarla yürüdük.

Yemeğin ardından kendi kendimi bir daha endişelenmemeye ikna ettim. Yeni bir ekibe alışmaya bağlı sorunlar vardı, ayrıca Rob kıdemli müfettiş olmaya ve bunun getirdiği ilave sorumluluklara alışmak zorundaydı. Uzun, düzensiz saatler boyuca çalışmak, kötü beslenerek yaşamak, alışık olduğundan farklı seviyelerde stres ve hüsranla baş etmek zorundaydı. Elbette ki huzursuzdu ve eğer mutlu olmazsa bunun için kendimi suçlayacağımı biliyordu. Kendime bu konuda işkence etmeme izin vermeyecek kadar çok dürüst – ve çok hassastı. Bu da iş konusunda kendisini kapana kısılmış hissetmesi için yeterliydi. Onu konuşmaya zorlayamazdım. Sadece onun yanında olmak zorunda olduğuma ve görüşemediğimiz, bana güvenmediği ve paranoyak aklının kafama soktuğu diğer her şey konusunda onu rahatsız ederek sorunları daha da arttırmamaya karar verdim.

Rob'un dairesi üçüncü kattaydı bu yüzden pencereleri açık bırakabiliyorduk. Öyle olsa bile, geri döndüğümüzde hava yapış yapıştı ve bir sivrisinek yatak odamızda vızıldanıyordu.

"Sence yağmur yağacak mı?"

"Yağması gerek." Rob beni cevapladığı anda tok bir homurtuyla gök gürültüsü oldu. "Çok uzakta."

"Millerce" diye ona katıldım. Pencereyi açık bırakabilir miyiz o zaman sence?

"Eğer öyle yapmazsak ölürüz."

Rob odanın içinde sivrisineği kararlı bir niyetle sinsice avlarken ben de yatmak için hazırlandım. Sivrisinek alçaktan uçarak iyi iş çıkartıyordu ama onun yanından uçarak geçme hatasını yapınca Rob eliyle yakalayıverdi.

"Ha. Şuna bak." Haşere avucunun içinde siyah bir leke bırakmıştı.

"Kahramanım."

Yatıp ışığı kapattı. "En azından bugün bir şey yakaladım."

Neredeyse uykuya dalacaktım. "Bravo."

Güldü ve yanağını bir anlığına başımın üzerine yasladı. "Uyu bakalım."

"Sen de."

"Her an dalabilirim."

Ben uykuya dalarken onun hâlâ uyanık olduğunun farkındaydım. Saat dörtte yağmur sonunda geldiğinde, uyanıp pencerenin açık olduğunu hatırlayacak kadar ayıldığımda, onu pencereden bakarken gördüm.

Uykuyla karışık "İyi misin?" diye sordum.

"Hiç daha iyi olmamıştım."

"Yatağa dön."

"Döneceğim. Sen uykuna dön."

Öyle de yaptım ve belki Rob gerçekten bir süre için yatağa geri döndü ama sabah uyandığımda yatakta yalnızdım. Daire sessizdi. Çoktan gitmişti.

Bölüm Sekiz

Old Bailey'de tanıdık bir yüz ortaya çıkana kadar bir saat mahkeme salonunun önünde oyalanarak kendi tarzımda bir polis taraması yaptım. Adamın üzerinde kurumsal kıyafeti vardı, pelerini yürürken dalgalanıyordu ama at kılından peruğu, taşıdığı kitap ve evrak yığınının üzerinde ezilmişti. Birçok genç avukat gibi ortalıkta perukla dolaşmak yerine son dakikada takıyordu. İşimi yapmak için, Batman'in pelerini şöyle dursun, peruk takmak zorunda olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyordum. Anacak bu Kit'e son derece ihtiyaç duyduğu saygınlığı sağlıyordu. Otuzlarının sonunda olmalıydı ama yüzü şarkıcı çocukların tüm belirgin hatlarına sahipti.

"Bay Harries."

"Memur Kerrigan." Sırıttı. "Acaba neden burada karşıma çıkmanıza şaşırmadım?"

"Sadece eğer zamanınız varsa bir kahve içebiliriz diye düşünmüştüm. Dün sizin büroda kalabalık bir ortam vardı. Sizinle sakince konuşmaktan çok memnun olurum."

"Philip'in pisliklerini istiyorsunuz."

"İfade etmek için çok olumsuz bir yol. Eğer bir pislik yoksa bana söyleyecek bir şeyiniz de yoktur." Sırıttım. "Bakın dinleyin, eğer bir pislik varsa, bunu güvendiğim birinden duymak isterim."

"O da benim, değil mi?" Adam güldü. "Dalkavukluk kariyerinizde size epey mesafe kat ettirir Maeve ama Philip'in özel yaşamı hakkında her şeyi anlatmam benim için vefasızlık olur."

"Vefa edinilen bir şeydir, verilen değil."

"Philip'in bunu hak etmediğini kim söylüyor ki?"

"Hak etti mi?"

Kit olumsuz anlamda başını salladı, bunu yaparken hoşuna gittiği görülüyordu.

"Bu beni daha da şüphelendirdi" diye belirttim. "Eğer bana söyleyecek bir şeyiniz olmasaydı, bunu söylerdiniz."

"Usta bir manevra. Eğer size bildiğimi söylemiyorsam, bu işleri onun için daha kötü hale getirir ama eğer size söylersem, bu durumda da onun güvenini kaybederim."

"Sizden sırlarını saklamanızı istedi mi?"

"Özellikle bunu istemedi." Ciğerlerindeki havayı üfleyerek boşaltı. "Biliyorsunuz, bildiğim şeyler zaten bir sır değil ama bunların hiçbiri hakkında sizinle konuşmamı istemeyeceğini tahmin edebiliyorum."

"Size ihtiyaç duymamın bir nedeni de bu. Açık sözlü olmaya daha hazırlıklı olsaydı, ona karşı daha rahat hissederdim. Mevcut durum itibariyle aklımda bazı şüpheler var."

"Adil olduklarından şüpheliyim" dedi Kit birden. "İş ilişkilere geldiğinde en ahlaklı adam değil ama bu bir suç değil."

"Bu yine de eşinin ve kızının ölüp gitmelerini anlamama yardımcı olmuyor."

"Hâlâ buna inanamıyorum." Kit bir an için sessizliğe büründü, bana güvenip güvenemeyeceğini değerlendirirken bakışlarını aşağı indirdi. İyi niyet gitmiş ve işindeki kıvrak zekâsını gördüğümde, verdiği kolay biri izlenimi de kaybolmuştu. Buna rağmen yeniden bakışlarını kaldırdığında, afacan yüz ifadesi geri gelmişti. "Eğer sizinle konuşmuş olsaydım, bu tamamen gizli kalması şartına bağlı olurdu. Benim onun hakkında konuştuğumu bulursa, sonum iş arkadaşınızın başına gelenler olurdu."

"Ah, o bunu hak etti. Çok uzun zamandır bunu hak ediyordu." Kabul etmeye yanaşmaya başlamıştı ama henüz o noktada değildi. Bir kere daha denemeye karar verdim. "Bakın, ona karşı

kullanmak için bana kanıt vermenizi istemiyorum. Ben sadece onun hakkındaki gerçeği bilmek istiyorum, çünkü şu anda dedikodular, ön yargılar ve kötü sezgilerle hareket ediyorum. Bu yeterince iyi değil, bu yüzden sizin yardımınıza ihtiyacım var."

Kit bizi duyabilecek kadar yakında biri var mı diye omzunun üstünden arkasına baktı. Meraklı bakışlarla yanımızdan geçen yaşlı bir avukatı başıyla selamladı. Onu mahkeme binasının halka açık bir bölümünde kasten köşeye sıkıştırmıştım. Gelip geçenlerin pek çoğu onun kim olduğunu biliyordu ve benim de ne olduğumu tahmin edebiliyordu. Ben de açık bir evet veya hayır cevabı almadan hiçbir yere gitmiyordum.

"Pekâlâ. Sizinle şimdi konuşamam – on dakika içinde bir cinayet davası için dilekçe vermem gerek ve ardından Kraliyet Savcılığıyla başka bir dava hakkında konuşmam gerek. Ancak on bir buçuk civarı boş olurum."

"Kantinde buluşmak ister misiniz?"

"Sizinle ancak bütün dünya bilsin isteseydim orada buluşurdum." Bir saniye düşündü. "New Bridge Café'yi biliyor musunuz? Blackfriars istasyonundan sonraki köşede, köprü tarafında."

"Bulabilirim."

"Sizinle orada buluşacağım."

Bunun ardından gitti. Bir buçuk saatlik öldürmem gereken zaman vardı, bu yüzden dolaşmak için City'e gittim. Bana göre bir yer değildi – bir sürü insan evrakları karıştırıp durmaktan öte bir iş yapmayarak çok fazla para kazanıyordu. The Square Mile iş adamları ve turistlerle kalabalıktı. Etrafta eskiden kalma anıtlar ve kiliseler olmasına rağmen bölgede tarihi bir duygu hissedemedim. Sadece çok küçük bir alana sıkıştırılmış çok sayıda gösterişli büro binası vardı.

Yine çok sıcak bir gündü, içgüdüsel olarak Millennium yaya köprüsünden nehri gererek suya yöneldim. The Thames ayaklarımın altından akıyordu, su seviyesi düşüktü. Tuzlu su ve kenar-

larındaki çamurdan gelen sağlıksız bir şey kokuyordu. Köprünün ortasından suyun altında hareket eden gölgeleri seyrettim, meçhul şeyler sessiz bir yolculukla Londra'nın kalbinden geçip denize ulaşıyordu. Nehir polisinin The Thames'de ceset bulması alışılmadık bir şey değildi – kazayla düşenler, intihar edenler ve cinayet kurbanları. Her defasında birini bulduklarını duyduğumda, kendimi kaybolmuş ve orada olduklarını bile kimse bilmeden geniş nehir ağzına ve oradan da Kuzey Denizi'ne kayıp giden cesetleri düşünmekten alamıyordum.

Yanımdaki bir kızın gülmesiyle sıçrayarak kendime geldim. Çok uzun zamandır suya bakıyordum, karanlık düşüncelere dalıp giderken gittikçe kenara yaklaşmıştım. Baş döndürücüydü, kusursuz semaya ve ardından yine suya bakarak korkuluktan geriye doğru yaslandım. Nehrin ortasında bile nefes alacak hava yoktu ve güneş acımasızca kafama işliyordu. Thames'in yüzeyinde parıldayan ışık, nehrin üzerinde gidip gelen motorlu teknelerin çıkarttığı dalga tepelerinde parıldıyordu. Solumda bir gurup genç arkalarında St. Paul'ün kubbesi ile resim çektirmek için poz veriyordu. Sağ tarafımda bir aile tekneleri izlemek için durmuştu. Guruptakilerin en küçüğü, muhtemelen iki erkek çocuktan biriydi, neşeyle topuklarını tekerlekli sandalyesine vuruyordu. Başka bir şehre, başka bir dünyaya bakıyorlardı. Daha önce öyleyse bile ben artık bu şekilde göremiyordum. Ağırbaşlı bir şekilde, takım elbisemin ceketini çıkarıp yürümeye devam ettim.

South Bank üzerinde patikayı izleyerek, pek fazla ilgilenmediğimden uğramadığım, dönüşümlü olarak heykellerin sergilendiği karanlık ve mutluluk veren bir serinliği sahip Turbine Hall'da Tate Modern'a vardım. Modern sanatların neyi iyi neyi kötü yaptığını merak ederek bazı galerileri dolaştım. Vita biliyordu veya bildiğini düşündüm ama kocası ve kız kardeşi, ikisi de onun yeteneğini hor görerek becerisine sürekli zarar verip durmuşlardı. Bana Kennford'un odasındakini hatırlatan halıla-

rın bulunduğu bir oda vardı. Bana göre renkleri uyumsuz desenleri garipti. Kennford eşinin sanat koleksiyonuna karşı düşüncesizce davranıyordu. Evinin mülkiyetini yeniden elde eder etmez muhtemelen bunları satacaktı. Kendi geleneksel tarzına uygun olarak yeniden mi döşeyecekti? Bununla uğraşır mıydı? Sanıyorum, büyük bir olasılıkla bu bir sonraki Bayan Kennford'un ne düşündüğüne bağlıydı. Muhtemelen çoktan bir çırpıda evi çekip çevirecek ve çocuklarla uğraşma işlerini çözecek bir kadını sıraya koymuştu.

Bundan kurtulmanın yolu yoktu: Derwent'a saldırdığında beni neşelendirmişti ama Philip Kennford'un hayranı değildim. Elbette ki katil olup olmadığını söyleyemeyebilirdim ama onu gördükçe ve onun hakkında bir şeyler duydukça onun kesinlikle iyi biri olmadığına daha çok emin oluyordum.

"Kötü biri değil."

Kafeteryanın arka tarafında bulduğum masanın yerini tartıştıktan sonra Kit Harries'in bana söylediği ilk şey tabi ki buydu. The Bridge Café keşfetmekten hoşnut olduğum ucuz bir kafeteryaydı, inşaatlarda iskele kuran işçiler o günkü üçüncü kahvaltılarını yapıyorlardı. Söylediğim çay beyaz kalın bir kupada gelmişti ve çoktan içine süt konulmuştu. Maun ağacı rengindeydi ve tadı caydanlığa en az on iki demlik poşet çay konmuş gibiydi. Anneme benzemeye başlıyordum, sıcak bir günde çay istemek, düşüncelere daldım. Ancak bunda insanı tazeleyen bir şey vardı – muhtemelen kafeinin ve taninin aşırı düzeyde bulunmasıydı.

Yüksek sesle kendi siparişini verdikten sonra Kit çantasını masamızın yanına koydu ve oturdu. Resmi kıyafetini çıkartmış, sıradan gömlek giymiş ve kravat takmıştı. Yine de hâlâ Bridge'in gerçekçi ortamının dışında bir görünüşü vardı. Adam çıkıp geldiğinde, yaşı ilerlemiş İtalyan kadın garson epey keyiflenmişti. Ancak karşılıklı selamlaşmalarından oraya düzenli olarak gittiğini düşündüm.

"Her zamankinden mi, canım?"

"Neden olmasın, Maria. Neden olmasın."

Her zama ki dediği, beyaz ekmek üstüne domuz pastırması, üzerinde ketçap ve benimle aynı tercihle çaydı. Kısa sürede geldi ve sanki bir aydır yiyecek yüzü görmüyormuş gibi kafasını yemeğine gömdü.

"Bürodan başka hiç kimse buraya gelmez." Sanki zihnimi okumuştu. O ve Rob karşısında duygularımı belli etmeyen bir yüz ifadesi takınmam gerekliydi. "Burası kesinlikle sadece işçiler için."

Sessiz konuşması için uyarmayayım diye kendimi zor tuttum. Bunun yerine başımı eğip çayımdan bir fırt çektim. Sesinde onu özel yapan mesleğinden kaynaklanan değerli bir şey vardı ama şu an bulunduğumuz muhite pek de uygun düşmüyordu. Zaten Kit'in arkasındaki masada oturan bir işçi, gazetesini okumaya geri dönmeden önce çok manidar bir bakış atmıştı.

Kit içten gelen bir neşeyle lafını sakınmadan konuşmaya devam etti. "Ne kaçırdıklarının farkında değiller. Bu yer bir cevher. Kahve dükkânı zincirlerinden çok daha karakterli ve yiyecekler de daha iyi."

"Sevdim" dedim samimiyetle. Tahminen altmışların başından beri bir değişikliğe uğramamıştı. Duvarlar soluk yeşildi ve İtalyan Riviera'sına ait rengi kaçmış fotoğraflar asılıydı. Tavan aydınlatmaları kırık ve masa örtüleri lekeli olsaydı mekânın karakterine ters düşmezdi, ancak pırıl pırıl temizdi. "Burayı nasıl buldun?"

"Kafeteryalar ne kadar kasvetliyse o kadar iyidir. Üstelik burası, büro ile Old Bailey arasındaki yolun yarısı kadar, bu yüzden mükemmel." Masaya uzandı. "Bakın, Philip Kennford hakkında konuşmak umurumda değil ama bütün bunlar tamamen gayrı resmi. Bunların hiçbirini benden duymadınız."

"Kit kim?" ona sırıttım.

"Mükemmel." Tereddüt etti. "Ne tür şeyler bilmek istiyorsunuz?"

"Kanıt aramıyorum. Ben sadece kimdir ne yapar konuları hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum." Sesimi alçalttım. "Aramızda kalsın, komiserim onun kadınlar için dünyadaki en çekici erkek olduğuna ve her şeyi cinsel dürtülerine göre yaptığına ikna olmuş durumda. Onun hakkında benim izlenimime gelince, o çocuk sahibi olmasına izin verilmemesi gereken soğuk, vurdumduymaz, bencil biri. Anlayabildiğim kadarıyla da iyi bir avukat gibi görünüyor ve bize ailesine ne olduğunu bulmaya hiç de hevesli gibi görünmüyor."

"Polise güvenmiyor. En başta gelen neden bu."

"Neden güvenmiyor?"

"Savunma makamında polis olan birkaç polis şiddeti davasına girdi ve kazandı. Eğer bu doğruysa, polislerin suçları tamamen pis işlerle ilgiliymiş. Eğer değilse, itibarlarını mahvettiği için polis teşkilatındaki her memurun onu vurması gerekir."

Derwent'in onun evinde olduğumuzu yazan gazetelere gösterdiği ani tepkiyi düşünerek "Pek sevilmiyor" diye itiraf ettim. "Ama kalın kafalı biri değil. Godley'nin de öyle olmadığını bilmeli. Üstelik o bir kurban, öyle değil mi?"

"Adamın paranoyak olması ona zarar vermeyeceğiniz anlamına gelmiyor." Kit'in sandviçinin altından ketçap akıp tabağa damladı, parlak kırmızı damlaları bir parça ekmekle sıyırdı. Gözümün önüne Kennford'un evindeki beyaz halılar geldi, dayanamayıp başımı çevirdim, yiyecek bir şeyler söylemediğime memnun olmuştum. Kit'in alnı kırıştı. "Üzgünüm. Patronun veya senin hakkında kaba konuşmak istemem. Herif oldukça ihtiyatlı davranıyor."

"Ah, Kennford'un bizim hakkımızdaki fikrine aldırmam. Özel hayatı hakkında ne biliyorsun?"

"İşte bu üzerinde saatlerce konuşabileceğimiz bir konu. Ne bildiğimi mi yoksa ne duyduğumu mu öğrenmek istersin?"

"İkisini de istediğim ortada."

"Bir kadına bağlanacak tipte bir adam değil. Clerkenwell'de bir dairesi var - bunu biliyor muydun?"

Evet anlamında başımı salladım.

"Orada muhtemelen haftanın her gecesi başka bir kızla birlikte oluyor. Dediğine göre onlarla ciddi bir ilişkiden uzak duruyormuş. Böyle bir şeyin ancak kızlar paylaşmaya hazırlarsa mümkün olabileceğini hatırlatırım. Eğer değillerse..."

"Middle Temple Yolu'nda sürtüklerin kavgası mı?"

"Daha da beteri. Sorun şu ki, hepsi birbirini tanıyor. Herif yeni birisini dışarıda aramaya üşeniyor. Hali hazırda, sana Kennford'un cinsel gücü hakkında her şeyi anlatabilecek en az dört çaylak büro üyesi vardır."

"Nasıl çaylak?"

"Biri öğrenci. Diğerleri mezun."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Bu kurallara aykırı değil mi? Bir öğrenciyle yatmak?"

"Hem de ağır olarak." Kit omuzlarını silkti. "Alan görmezden geliyor ve büronun sahipleri de çok fazla ilgili değiller. Pelham Griggs'i bu yıl hiç görmedim."

"Peki ne oldu?"

"Kızın öğrenci danışmanı onu kenara çekip konuştu. Kennford aldırmadı. Kızın ne yaptığını bilecek yaşta olduğunu ve bundan şikâyetçiymiş gibi görünmediğini söyledi. Tanrıya şükür kız alışılageldik öğrencilerden büyüktü. Zaten birkaç yıldır öğretmenlik okuyormuş, ardından kariyer değişikliğine karar vermiş." Kit son lokma ekmeği ağzına tıktı ve kısa bir süre çiğnedi. "Bu onun ilk kez yaptığı bir iş de değildi. Lincoln's Inn'de bir avukat vardı, Jodie Finlay. Nefis bakışlı, çok canlı, çok çalışkan. Bugünlerde cinsel suçlar üzerinden uzmanlaşıyor ve bu işte de çok başarılı. Herkes bu tür davaların kolay olmadığını bilir. Kennford on beş yıl önce kadın Three Unicorn'da daha öğrenciyken onunla yattı. Kız o zaman gençti, okuldan yeni mezundu ve ne parası ne de başka bir şeyi vardı – Cornwall'ın berbat kenar mahallelerinden geliyordu ve bursla okumuştu. Kennford görür görmez onu istedi ve onunla yatması için kıza bir servet

harcadı. Kız kendisini karşılığında ona bir şey vermek zorunda hissedene kadar, onu hediye bombardımanına tuttu ve durmadan yemeğe götürdü. Bana bu şekilde tarif etti, bu arada - kızın ona karşı hisleri hakkında hayallere kapılmamıştı. Birçok defa Kennford'u reddetmesi, onun kızı yatağa atmak konusundaki heyecanını arttırdı. İşte böyle bir adam – arzularına gem vuramıyor ve Jodie bir arzuydu. Çünkü kız genç ve yoksul olmasına rağmen yine de heyecan vericiydi. Bana sorarsan, bütün olay güç mücadelesiydi ve kız gönülsüz de olsa, onunla yatar yatmaz kendini kazanan taraf ilan etti."

Aşçı ateşin üstündeki tavaya milyonlarca tıslayan yılan sesi çıkaran bir şey attı. Kafeterya birden birkaç derece ısınır gibi oldu. Saçım tenime yapışıyordu, sandalyede biraz kayıp dikkatimi vermeye çalıştım.

"Dur biraz, kıza tecavüz etmedi, değil mi?"

"Tanrı aşkına, hayır. Onun gibi bir şey değil." Bunu düşünmek bile Kit'i şaşkına çevirmiş gibiydi. "Onu aşırı baskı altına aldı, kız da hayır diyemeyecek gibi hissetti ama onu zorlamadı. Bunu yapmak hâlâ onun tercihiydi ama bunun sadece bir kereye mahsus bir cinsel ilişki olduğunu da açıkça belirtti."

"Tahmin ediyorum ki buna pişman olmuştur."

"Bence anında. Herifin yaptığı ilk şey herkese onunla sonunda yatmayı başaracağını bildiğini ve uğraştığına değmediğini söylemek oldu.

" Pek centilmence değil."

"Reddedilmekten hoşlanmıyordu" dedi Kit açıkça. "İtibarı için kötüydü. Kennford'a göre kızın onunla tekrar birlikte olmak için yalvarıyor olması gerekiyordu ama kız bunu yapmıyordu. Her neyse, bizimle çalışmak istiyordu ama bunun için başvuruda bulunmadı. Çekip gitti ve başka bir şirketle anlaştı."

"Bütün bunları nereden biliyorsun? Büyük ihtimalle senden önceydi."

"Baro küçük bir camiadır, ayrıca her iki tarafı da dinledim."

Kendisine bir fincan çay söylemek için yaşı geçkin kadın garsona el etti. Ben de çayımı bitirmek üzereydim. Dibine yaklaştıkça tadı sertleşiyormuş gibi geliyordu ve kupanın içinde kahverengi bir leke bırakıyordu. Dişlerimin de aynı renkte olmamasını umdum. Garsondan çay yerine su istedim. Kenarında çatlak izleri olan kısa tıknaz bir bardakta oda sıcaklığında su geldi. Bir dikişte içtim.

"Bir mahkemede ilk defa onun karşısına çıktığımda, Kennford gelip beni buldu ve gözümü korkutmasına izin vermememi, onun daha önce bir sürtük gibi davrandığını hatırlamamı söyledi."

"Büyüleyici."

"Aksine hiç işe yaramadı ve bunun özel bir faydasını görmedim. Haklı ve uygun olarak o kazandı. Birkaç yıl sonra Sheffield'de büyük bir davada ikimiz de savunmada birlikte çalışırken onu tanıma fırsatı buldum. Bir geceyi bir şeyler içerek bitirdik ve olanları bana kendi açısından anlattı. Onu bu yaptıklarından dolayı asla affetmedi ama sanırım asıl sorun kendini affedememesiydi." Kit biraz mahcup olmuş göründü. "Sana göre biraz amatör bir ruh hali var."

"Adil bir varsayım gibi duruyor." Başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse, Kennford aşağılık herifin tekiymiş."

"Gönül konularında kesinlikle öyle. Vicdansız ve gamsız biri. Eğer birileri onun dikkatini çekerse, peşlerine düşer, kim olursa olsunlar veya onun zaten birisiyle birlikte olup olmaması hiç fark etmez."

"Veya genç ve savunmasız olmaları."

"Bu sadece onun ilgisini çeker. Bunlar ve elde edilemez kadınlar. Dünya eşleri konusunda Kennford'a güvenmemeleri gerektiğini zor yollardan öğrenen mağdur kocalarla dolu."

"Ne kadar mağdur? Ondan intikam almaya yetecek kadar öfkeli mi?"

"Herhangi birinin onun karısını ve kızını öldürmek istediğini

sanmıyorum, eğer demek istediğiniz buysa. Bana sorsan göze göz intikam hırsıyla biri veya ikisiyle yatmak isterlerdi derdim."

"Vita başkalarıyla yatar mıydı? Onun bulduğu çare bu muydu?"

"Hiçbir fikrim yok. Onu tanımıyordum – onu bir kez büronun eski başkanlarından birisinin anma töreninde gördüm ama hepsi bu. Kennford onu büronun etkinliklerine asla getirmezdi. Bir rezalet çıkma ihtimali yüksekti. Kadının onun işiyle pek ilgilenmediğini söyledi ve belki de gerçekten ilgilenmiyordu." Kit omuzlarını silkti. "Bana pek ilgili gelmedi. Adamın davranışlarına katlanmak için kendini geri çekmişti. Olanlardan haberi yok değil gibiydi."

"Bunu nereden çıkartıyorsunuz?"

"Şey, birkaç vesileyle haberdar edildi. Bir seferinde tanıdığım biri, Kennford'la daha yakın ilişki kurabilmek için ona geri dönmek isteyen kızıl saçlı huysuz bir kadın bunu yaptı, bu yüzden Vita'yı aradı ve ona adamla ilişkilerini anlattı. Son birkaç ay kendisi herifle kırıştırırken, Vita'ya aldatılarak yaşayamayacağını söyledi." Kit'in üst tabakaya has ağır konuşma tarzı yaptığı kaba yorumlarla mükemmelen uyumluydu. Etrafa hızlıca bir göz attım – kafeteryada söylediği her kelimeyi dinleyen bir tek ben değildim.

"Bunu onun işi bir yere vardırmadığı şeklinde anlıyorum."

"Vita bunları dinlemek istemediğini söyledi ve telefonu kapattı. Bunun etkileri olmuş olabilir ama bu konuda hiçbir şey duymadım."

"Bir kaç vesileyle dedin. Bu konu hakkında onunla başka kim konuştu?"

"Litvanyalı bir kaçık." Kit omuzlarını silkti. Philip bile onun bir hata olduğunu kabul etti. Onu para aklama suçlarından savunuyordu – çok daha büyük bir çete işinin parçası, yani kadın fazladan bir ilaveydi. Davanın yarısında onu delil yetersizliğinden beraat ettirdi. Çekici – kendine hayran bırakan bir vücudu,

melek gibi bir yüzü vardı." Kit başını salladı. "Yine de kadınla mesafesini korumalıydı."

"Ama korumadı."

"Hayır. Onunla bir ilişkiye başladı. Tamamen profesyonelliğe aykırıydı ama artık ne kendisi ne de kadının davayla ilgisi kalmamıştı, bu yüzden onun için çalışmıyordu. Ahlaken öyle olmasa da her zaman bu tür şeyleri haklı çıkarabilir."

"Ama bunun bir hata olduğunu söyledin. Bundan dolayı başı derde girdi mi?"

"Kadınla, girdi. Onun Vita'dan ayrılmasını sağlamak konusunda kararlıydı. Kendisine namuslu bir hayat kurmak istiyordu ve İngiliz bir avukat onun için iyi bir fırsat gibi görünüyordu. Bu Philip Kennford'un anlattığı hikâyeydi" diye ekledi Kit.

"Kadınınki başka mıydı?"

"Gerçek aşk. Ona ay ve yıldızları vaat etmişti. Onun dairesine taşınmıştı ve tekrar çıkmıyordu. Bu yüzden kadını pılını pırtını toplayıp son sürat başından savmak için bildiği kötü yolları iyi kullandı. Eğer kadının bir işaretiyle çağırdığı kendine bağlı holiganlar ordusu olmasaydı işler yoluna girecekti. Kapıyı kırıp içeri girdiler ve dairesini yıkıp döktüler – binlerce pounda mâl olan zarara yol açtılar. Kennford bunu örtbas etmeyi başardı ama onarmak için Vita'dan para istemek zorunda kalmıştı. Kadın daireyi incelemek için gittiğinde kapıda Niele ile kafa kafaya geldi – kızın adı buydu. Niele olanları ona hiç vakit kaybetmeden anlattı. Ve bu da Kennford için bir tür şanstı." Kit başını salladı, istemeden takdir ediyordu. "Vita Niele'ye evliliğini yıkamayacağını ve ilişkinin detaylarını bilmeyi umursamadığını açıkça ifade etti. Kadından yakasını asla kurtaramayacağını düşündüğü bir anda Vita Niele'yi onun başından savdı. Daha önce kendi yollarını denemek yerine Vita'yı göndermiş olmayı dilediğini, zira Vita'nın iyi iş çıkardığını söyledi."

"Bunu anlamadım. Neden Vita bu kirli işi onun için yapsın ki?"

"Ailesini korumak için. Görünüşe göre icabında kaplan kesilen bir anneydi. Zaten bu nedenle ilk kızı Kennford'la bağlarını kopardı."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Onun neyi?"

"İlk kızı. İlk evliliğinden. Savannah." Kit arkasına yaslandı. "Onu bilmiyor olman mümkün mü?"

"Hiç söylemedi. Bize ilk eşinden bahsetti – Miranda, değil mi? Hiç çocukları olmadağını sanıyordum."

"Sadece bir tane. Sahip olmak için ne çocuk ama."

"Bunun anlamı ne?" diye sordum, meraklanmıştım.

"Savannah Wentworth olan Savannah. Model. Bu günlerde bu lafların değeri düştü ama aslında süper model demek gerekir. Her zaman gazetelerde ve ünlülerin yer aldığı dergilerde çıkıyor. 'Savannah'ın Tarzını Çalıyorlar' – gibi şeyler."

"Aslında ünlülerle ilgili dergileri pek okumam" dedim özür diler gibi.

"Kız arkadaşımın dergilerini okuyorum ve bundan utanmıyorum" dedi ve ardından sırıttı. "Her neyse, adını duymamış olsan bile yüzünden çıkartırsın. Geçen Noel'de pahalı parfüm ve makyaj malzemeleri reklamlarıyla Londra'daki her iki otobüsten birinin üzerindeydi."

Geçen Noel'de berbat bir seri katili avlamakla oldukça fazla meşguldüm. Dikkat edeceğim şeyler listemde otobüslerin üzerindeki reklamlar epey alt sıralardaydı. "Aklıma hiçbir şey gelmiyor ama bunun çok bir önemi yok."

"Onu görünce hatırlarsın" diye üsteledi Kit. "Daima magazin dergilerinin kapağında yer alır."

"İkizlerden birinin odasında tonla magazin dergisi vardı" diye hatırlattım. "Modayla daha az ilgileniyor gibi görüneniydi. Belki de diğer yarısı olan kız kardeşi hakkında daha fazla fikir edinmek için o dergilere sahipti."

"Eğer bunlara sahipse muhtemelen geçerli tek sebebi budur. Kennford'un bir süreden beridir Savannah'la bir bağlantısı yok.

bunu bana o söyledi. Yetimlere yardım için bir hayır işiyle ilgileniyordum. Savannah'ı hayır toplamak amacıyla yapılacak açık arttırma için akşam yemeği bağışlamaya ikna edebilir miyiz diye öğrenmek istedim. Cevabı, ondan dolayı hayır oldu."

"Bu biraz duygusuzca."

"Duygusuzca olan o daha dokuz veya on yaşındayken evi terk etmek ve o günden sonra büyük bir iş başarıp model olana kadar onu görmemek. Göz kamaştırıcı şeyler onu oldukça heyecanlandırıyordu. Eskiden kızın orada yaptığı defileleri izlemek için Paris'e giderdi. Ardından Vita kıskanmaya başlayınca buna bir son verdi."

"Kıskanmak mı? Bunun onu ilk eşiyle yeniden bağlantıya geçirmesinden dolayı mı?"

"Yok, öyle bir şey değil. İnan bana, Philip Miranda'yı terk ettiğine bir an bile pişman olmadı. Daha hasta olmadan önce bile oldukça iyi bakılıyordu. Ne yaparsan yap yaranamayacağın insanlardan biri. Kabul etmek gerekirse Philip dünyadaki en iyi koca değil, hatta belki de en kötüsü ama tekrar öyle biriyle evlenme hatasına düşmedi. Onu ilk sıraya koyacak birine ihtiyacı vardı ve Vita buna katlanmaktan mutluydu. Hayır, Vita kendisi için kıskanmazdı. Tamamen adamın gününü gün ederken ikizleri ihmal etmesiyle ilgiliydi."

"İkizlerin onun gölgesinde kalmasından endişe ediyordu."

"Onlarda model olacak nitelikler yoktu, hiç birisinde. Yaşları daha küçükken biraz garip görünüyorlardı – birisi şişman diğeri de sıskaydı ve her ikisi de babalarından çok annelerine benziyorlardı. Üstelik boyları çok kısaydı." Arkasında oturan inşaat işçisiyle konuşabilmek için döndü. "Özür dilerim arkadaşım ama gazeteni bir saniye ödünç alabilir miyim?" Adamın hayır diyeceğine emindim ama sanki hipnotize olmuş gibi adam gazetesini kapatıp Kit'e verdi. "Nazik bir beyefendisiniz."

Kısık sesle "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Kit başparmağıyla sayfaları çeviriyordu. "Magazin kısmı-

nı arıyorum. Kız hep oradadır. Ah, işte buldum." Görmem için bana çevirerek sayfaya parmağını vurdu. "Savannah bu."

Resim renkliydi ama yeni basılmış bir gazete olmasına rağmen lekeliydi. Uzun boylu, çok ince yapılı, koyu renk saçlı ve delip geçen mavi gözlere sahip genç bir kadının paparazzi resmiydi. Sanki fotoğrafçıyla konuşuyormuş da lafın ortasında yakalanmış gibi ağzı açıktı ama poz verilmeden çekilmiş bir resimde bile çıkık elmacık kemikleri ve nadide vücut hatlarıyla olağanüstü güzeldi. Aynı zamanda son derece babasına benziyordu.

"Hık demiş adamın burnundan düşmüş."

"Aynen. Ve herif bencilin teki. Görünüşünden dolayı kızın zaferini görmek onun için karma bir zevkti. Diğer yandan, daha çok kızın kafasını kullanması gerektiğini düşünüyor, çünkü her yönden çok başarılı – hiç şüphesiz üniversiteye gidebilecek kadar zeki biri. Diğer yandan, güzelliğinden dolayı ona bir servet ödenmesine bayılıyor. Ve bu arada, kendisine benzediği için."

"Kendini yükseklerde görüyor, değil mi?"

"Bir numaralı hayranı benim." Kit alaylı bir ifadeyle gülümsedi. "Bu tutum baroda pek alışılmadık bir şey değil."

"Polis teşkilatında da bundan farklı değil." Derwent'ı düşünüyordum.

"Bana bir seferinde Savannah'ın en sevdiği çocuğu olduğunu ve annesini terk etmesinden duyduğu tek pişmanlığın onu arkada bırakmak zorunda kalması olduğunu söyledi. Onunla pek iyi ilişkiler kuramadığını düşünüyordu."

"Her nasılsa bu beni şaşırtmadı." Bana göre Laura ve Lydia'yla da o kadar iyi ilişkiler geliştirememiş gibiydi ve çocuklukları boyunca sadece öyle gerektiğinden onlarlaydı. "Savannah'la ikinci sefer yine aynı düşmelerinin nedeni sence Vita'mıydı?"

"Öyle olmuş olabilir. Ancak sanırım başka bir şey daha vardı. Philipe'e sormak zorundasın. Veya Savannah'a."

Çantasından küpesine kadar Savannah'ın kıyafetinin tasarımcıları hakkında fotoğrafın altında yer alan yazıyı okuyordum. "Burada Güney Afrika'daki bir modellik turundan daha yeni dönmüş, diyor."

"Fark ettiysen güzel iş."

"Pazar günü ülkede miydi diye merak ediyorum." Bunu Kit'in cevap vermesi niyetiyle değil, kendi kendime söylemiştim. Şaşırmış gibi göründü.

"Kızın bu işle bir ilgisi olduğunu düşünemezsin."

"Neden olmasın?"

"O çok..."

"Güzel? Göz alıcı? Zayıf? Haydi, Kit, sen bunu daha iyi bilirsin. Onu sorgulamak için çağırmak zorundayım. Muhtemelen meslektaşlarımın onu görmek için içeri dolmasını engellemek için kapıya muhafız koymalıyım." Gazeteyi katlayıp Kit'e geri verdim, o da yüksek sesle 'teşekkür ederim' diyerek arka masadaki inşaat işçisine uzattı.

Bana döndüğünde "Ben de teşekkür ederim" dedim. "Hepsi çok faydalı oldu."

"Gerçekten mi? Umarım öyledir." Yüzünü ovuşturdu. "Umarım Philip'in başını derde sokacak herhangi bir şey söylememişimdir. Dünyadaki en iyi baba olmasa da bir şeytan değil."

"Ya da koca. Veya âşık." Huzursuz gibi görünen Kit'e sırıttım. "Pisliğin teki olduğu için onu tutuklayacak değilim, merak etme."

"Bilirsin, Philip hakkında böyle düşünmek, bana tirajik bir tip gibi geliyor. Neredeyse Shakespeare'inkiler gibi.

"Bunu anlayamadım."

"Şey, en sevdiği kızı onunla konuşmuyor. En sevdiği ikinci kızı öldü. Evlilikleri farklı nedenlerle kötü gitmiş gibi görünüyor ve aşk hayatı peşi sıra gelen felaketlerle dolu."

"Bunlara kendisi sebep oldu."

"Hiş kuşkusuz. En iyi tirajedi kahramanları gibi." Kit sandalyesini itip kalktı. "Daha sonra ona bir şeyler içmeye gitmek ister mi diye soracağım. Ne yaptığımı anlatmak için değil ama ona ihanet etmemi telafi etmek için."

"Ele verdiğin asıl şey, onun bir başka kızı daha olduğu gerçeği ve tartışmasız olarak bize bunu kendisinin söylemesi gerektiği."

"Belki de sizin bildiğinizi düşündü."

Veya bilmemizi istemiyordu. Kit'le vedalaştım ve onun toparlanıp kafeteryadan gidişini izledim. Bana anlattıklarından, Philip Kennford'un acımasızlıkta üstüne olmadığı oldukça belliydi. Bu bana ilk kızının görünüşünden başka kalıtsal özellikleri de var mı diye düşündürttü.

Bölüm Dokuz

Tecrübelerime göre eski eşleri sorgulamaya her zaman değerdi. İlgilendiğiniz kişiyle ilgili özel bilgilere sahip olurlardı ve genellikle onlara karşı herhangi bir sadakat duymazlardı. Farklı düşündürecek tek şey içleri acıyla yandığından size anlattıklarının doğruluğuna güvenemeyebileceğinizdi. Bu fikir Philip Kennford hakkında en kötüsünü duymaya hazır olmak konusunda bana yardımcı oldu, zira Miranda Wentworth de atıp tutmaya aynı derecede hazırdı.

"Philip'in sorunu şu ki her şeyin en iyisini kendisinin bildiğini sanır. Hatalı olabileceğini aklına bile getiremez ve kendi isteklerinin önüne hiç kimseninkini hatta çocuklarınınkini bile geçirmez. Her zaman ilk kendisi gelir. Bu ve uçkuruna sahip çıkmaktaki beceriksizliği onu dayanılmaz bir koca haline getiriyor."

"Onu böyle mi buluyorsunuz?"

"Ah, evet. Son derece dayanılmaz. Ve Vita da öyle buluyordu. Umarım sana pembe bir evlilik tablosu çizen bir hikâye yutturmaya çalışmıyordur, çünkü sana söyleyeyim işin aslı bundan çok uzaktı."

Yanımda duran Derwent lafa karıştı. "Pardon, Bayan Wentworth," kadının güzel gözleri rahatsızlık ifadesiyle parladı. Tatlı Savannah'ın Philip Kennford'la bağlantısını bağdaştırmak Derwent'a zor geliyordu. Bunu biliyordum. Üstelik adam sorgusunda bütün gayretlerimize rağmen onun varlığını bize söylemekten kaçınmayı başarmıştı. Derwent bunu kendine yediremedi ve daha çok merakını uyandırdı; Savannah'a oldukça

hayrandı, ona ne bulduğumu söylediğimde benimle bu sırrını paylaşmıştı.

Sözlerinin değerini kaybettiğinin farkında olarak, yeniden denedi. "Sözünüzü kestiğim için üzgünüm ama eski kocanızın evliliğinin durumu hakkında nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Bize bugünkü ilişkinizden bahsederken, Vita'nın size güvenmeye pek eğilimli olmadığını söylediniz, öyle değil mi?"

"Değildi. Birlikteyken hiç güvenmedi ki, bu yüzden görüşmelerimiz sona erdikten sonra neden güvensin ki?"

"Ben de aslında bunu merak ediyordum."

"Bana olanları anlatan Vita'nın kendisiydi."

"Vita mı anlattı?" Sesimdeki şaşkınlığı saklayamadım. "Neden bunları size anlatsınki, Bayan Wentworth?"

"Çünkü ben bu gezegende ona tehdit teşkil etmeyen tek kadınım. Philip artık bana dokunmazdı – cevheri tükenmiş gözüyle baktıklarıma dönmek istemezdi." Dizlerine serili battaniyeyi düzeltti. "Kusurlar ya da zayıflık veya sağlık sorunları ona çekici gelmezdi. Üçü de bende var."

Hastalığı multipl sklerozdu. Onu Hampstead'teki dairesinde ayağa kalkmaktan yoksun bir halde tekerlekli sandalyesinde otururken bulduğumuzda, bize gelişimizin ilk dakikalarında bunu açıklamıştı. Evliliklerinin bozulduğu günlerde bu hastalığa yakalanmıştı, bozulan sağlığından dolayı Philip Kennford'u suçladığı izlenimini edinmiştim. Bakıcısı önüne sehpa koyarken "Doktoruma göre stres iyi gelmiyor" dedi. "Hastalığımın başlangıçta olduğundan daha hızlı ilerlemesine sebebiyet verdi. Ancak o günden bu yana rahatsızlığımda bazı hafiflemeler oldu, sanırım her şey düzeldiğinden. Çay?"

Acıyabileceğin kadınlardan biri değildi – çok güçlüydü – kararlıydı ve çok cüretkâr bir tavrı vardı. Yardım etmeye cesaret edemeden ağır demliği kaldırmak için çabalayışını seyretmiştim ve kadına ilerleyen bir hastalık teşhisi konulduktan sonra onu zengin bir başka kadın için terk eden adamın daha da küçüldüğünü düşündüm.

"Sadece Vita'nın sizinle konuşması bana biraz garip geldi – ve sizin de onunla konuşmanız. Tanımak isteyeceğiniz son kişinin o olacağını sanırdım."

"Kocamı çaldığı için mi?" Miranda bütün içtenliğiyle bana göz kırptı. "Ancak bunda belirli bir cazibe var, görmüyor musunuz? Onun gözlerinde Philip'in değerinin düşüşünü görmek istiyordum. Kadın ona tapıyordu – kesinlikle her yönüyle onu delicesine seviyordu. Evlilik için iyi bir temel değil."

"Ve siz de seyirci koltuğundan izliyordunuz" dedi Derwent. "Tatminkâr olmalı."

"Bir şekilde öyleydi. Ancak aynı zamanda üzüntü vericiydi. Ona çok âşıktı ve benden yardım isteyecek kadar umutsuz bir halde bana geldi. Yani, umutsuz olması gerekirdi, değil mi? Sırtını dayayabileceği başka birisi olmadığını söyledi. Adamın ona sadakatsizlikte bulunduğunu bir başkasına itiraf edemiyordu. Hiç arkadaşı yoktu ve kime güvendiyse ya ona anlayış göstermedi ya da yardımcı olamadı. Ona sadece bunu kabullenmesini ve farkında değilmiş gibi davranmasını söylemişlerdi. Zira esas olarak ben de aynısını söyledim ama daha ince bir dille."

"Sizden ne yapmanızı istedi?"

"Ona ne yanlış yaptığını söylememi, böylece o bunlardan sakınabilirdi." Miranda'nın yüzünde onu çok çekici hale getiren gamzelerini ortaya çıkartan bir gülümseme belirdi; Philip Kennford'un ve bu kadının kızına genetik piyangonun nasıl isabet ettiğini görüyordunuz. "Ona vereceğim tavsiyeler için bana para ödeyeceğini söyledi. Bana bir arkadaş veya tanıdığı birinden çok danışman gibi davrandı. Ona derhal arkadaş olmak istemediğimi söyledim, bunu kabul etti."

"Ona başka ne söylediniz?"

"Kendine çeki düzen vermesini. Saçı başı dağınıktı." Bunu nefretten uzak bir ifadeyle, gerçek olduğu için söylemişti. "O zamanlar ikizleri olmuştu ve oldukça kiloluydu. Bana spor yapmak için vakti olmadığını söyledi. 'O zaman yarat.' Söylediğim buydu."

"Bay Kennford bu kadar alçak mı?"

"Elbette." Benimkilerle kesişen mavi gözleri iyice açıldı. "Hayatım, bütün erkekler öyledir. Bu yüzden arkanı kollaman gerekir. Birçoğu güzel bir manikürü veya pahalı bir saç kesimini fark etmese de, bakımına dikkat edeceksin. Sana söyleyeyim, tersini hemen fark ederler."

Miranda verdiği tavsiyeleri kendisi uyguluyordu, omuz hizasındaki saçları kahverengi ve lüleliydi, tek bir beyaz tel yoktu, mercan kırmızısı ruj sürülmüş dudakları hâlâ dolgundu. Tırnakları kaşmir hırkasıyla uyumlu olarak sedef rengi ojeliydi. Zayıftı, kucağındaki battaniyenin altındaki bacakları inceydi ama odada sergilenen eski halini gösteren resimlere bakınca sırf bozuk sağlığından kaynaklanmadığı görülüyordu. Hep zayıf olmuştu. Oturduğumuz oda küçüktü ama antikalar ve sanat eserleriyle hoş bir şekilde döşenmişti. Hem pahalı, hem de zevkli görünüyordu, gerçi bunların parasını süper model kızının mı yoksa Philip Kennford'un ona ödediği nafakanın mı karşıladığını tahmin edemiyordum. Çalışmıyordu, bu bilgiyi daha önce elde etmiştik. Hiç çalışmamıştı. Okuldan ayrıldığında onunla evlenmişti.

"Yani ona görünüşü hakkında tavsiyelerde bulundunuz."

"Parasını ona nasihat eden kişiler yerine kendisine harcamasını söyledim. Düzenli yüz bakımı, masajlar, kullanmasını bildiği kozmetikler. Zavallı şey denemişti ama palyaço gibi görünüyordu, hep kırmızı dudaklar ve lekeli oje." Miranda kendinden hoşnut bir şekilde kendi ellerine baktı. "Ona sadece örnek olarak yol gösterebiliyordum ama sanırım kendi görünüşüme dikkat etmemin de faydası oldu. Ona cemiyet hayatıyla da ilgilenmesini söyledim. Tenis kulübüne girmesini ve eşlerle buluşmasını. Arkadaş edinmesini böylece Philip ilgi göstermeye değeceğini düşündüğü kişilerin arasında dolaşırdı. O korkunç bir züppeydi. Eskiden küçük akşam yemeği partileri verirdim bu sayede önemli kişileri eğlendirebiliyordu, eşleriyle arkadaş

olmaya yetecek kadar zengin değildim. İnsanlar sizin sosyeteye girmeye çalışan kişi olduğunuzu düşünürlerse çok yargılayıcı olabiliyorlar" diye belirgin bir ironi olmaksızın ekledi.

"Vita'nın sizde bir iz bıraktığını düşünüyor musunuz?" diye sordum.

"Elbette. Philip ve benin uzun bir birlikteliğimiz oldu. Vita çıkıp gelene kadar onu mutlu edebiliyordum."

"O halde tartışmasız olarak kendisini sizden üstün hissetmesi gerekirdi."

Miranda güldü. "Böyle olmaktan çok uzaktı. Onu kendisiyle yatmaya ikna etmişti – ki bu Philip'le yapılması hiç zor olmayan bir şeydi – hamile kalma şansını yakaladı ve ikiz olmaları nedeniyle onunla ilgileneceğinden iki kat daha emindi. Onun hayallerini gerçekleştirecek yeterli paraya sahip olduğunu Philip'e söyleyecek zekâsı vardı. Bulabildiği her harç ve tuğlayla onun etrafındaki küçük duvarlarını örmeyi sürdürdü ama Philip hâlâ kendisini ona adamıyordu."

"Size ve kızınıza da kendisini adamadığı ortada" dedim.

"Her ikimiz de bize verdiği acının üstesinden gelmeyi başardık." Gözlerinin etrafındaki cilt yumuşak ve kırışıksızdı, muhtemelen bunun sebebi nadiren yüzünü oynatmasıydı. Muhtemelen pahalı bir estetik ameliyat geçirmişti. İçimde kadının tuvalet masasına baksam Vita'nınkine rakip olacak bir losyon ve krem yığınıyla karşılaşacakmışım gibi bir his vardı.

"Böylece Vita'ya görünüşü hakkında tavsiyelerde bulundunuz. Başka?"

"Onu rahat bırakmasını söyledim - istediğini yapmasına izin vermesini. Ondan daha zengin birinin çıkıp Philip'i baştan çıkarması konusunda kuşku taşıyordu ama ben asla Philip'i kontrol etmeye çalışma hatasını yapmadım ve bu bize on yıldan uzun süren evlilik verdi."

"Sebebin para olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Derwent.

"Benim durumumda öyle." Mercan kırmızısı ağız gerilip ardından gevşedi. "Özgürlük. Yemek istediğinde güzel bir yemek hazırdı. Her nasılsa içinde bir endişesi yoktu. İstediğinde hava yapacağı bir eş. Ve tercihen dışarıda düşüp kalktıkları gibi çok iyi eğitilmiş bir fahişenin yeteneklerine sahip biri, böylece aynı zevkleri evde de yaşayabilirdi."

İleri sürdüğü iddialarla farkında olmadan yerimden sıçradım. Derwent güldü.

"Sırrı bu muydu? Ara sıra müstehcen olma?"

Son derece ağır bir havaya büründü. "Denemekten zarar gelmez. Kuşkusuz zavallı Vita seksle çok fazla ilgilenmiyordu. Aşk, evet, ancak seks onun ilgilendiği şey değildi, bunu bana o söyledi. Ona ilgi alanın haline getirsen daha iyi olur dedim. Buna ilişkin şeyler oku. Bunları öğren. Tecrübe et. Bunu kilo vermek veya tenis oynamayı öğrenmek gibi bir proje olarak ele al."

Derwent bana alçak sesle "Sanırım bu kutuyu açıklıyor" dedi. "Ev ödevi."

"Ona başka ne yapmasını söylediniz?" Sesim afallamış gibi çıktı, benim için bile.

"Aldırış etmemeyi öğrenmesini. Yaptığı her şeye razı olmasını ve bundan hoşlanıyormuş gibi davranmasını. Sebep ne olursa olsun gerçek bir tehdit gibi görünen herkesten kurtulmasını. Parası vardı bu yüzden güçlüydü." Miranda omuzlarını silkti. "Philip onunla karşılaştığında adil bir mücadele değildi. Eğer iş ikimizin başa baş mücadelesine kalsaydı, her alanda kazanırdım. Philip bile bunu bana itiraf etti. Önde olduğu tek yer bankadaki hesabının miktarıydı."

"Size ailenizden para kalmadı mı?

"Bana mı? Hayır. Ve hiçbir gelirim de yoktu. Para Philip için her zaman önemliydi. Bununla başa çıkamazdım ve farkındaydım." Omuzlarını silkti. "Bazı insanlar ayrıcalıklı doğarlar. Kime ait olduğuna bakmaksızın istediklerini elde ederler. Vita

onlardan biriydi. Bir şeyi isteyip de ona sahip olamamanın ne demek olduğunu hiç bilmemişti. Bu yüzden Philip'i kaybetme düşüncesi özellikle zor geliyordu. Ben istediğimi alamamaya alışkındım. Ve kuşkusuz, çıkıp gittiği zaman onun gidişini görmekten memnundum. O âşık olabileceğim bir adam değildi." Sözlerini hemen düzeltti. "Ya da belki köklerinde onun zevklerinin ne olduğunu anlamamam vardı. Her neyse, eğer gitmek istiyorsa onu tutacak değildim. Bunun yerine işleri onun için kolaylaştıracaktım. Onunla mahkemede mücadele edip ondan olabildiğince fazla şey aldım. Bunu hak ediyordum."

"Ben sadece neden ona yardım ettiğinizi merak ediyorum" dedim. "Ben olsam tamamen yanlış şeyler söyleyip onun evliliğinin de bitmesini izlerdim."

"Ben bununla ilgilenmiyordum." Miranda sandalyesinde geriye yaslandı. "Ah, ilk duygum ona evimi terk etmesini ve bir daha asla gelmemesini söylemekti. O şartlar altında yardım istemenin küstahlık olduğunu düşünüyordum. Ancak ondan sonra başka bir açıdan baktım. Onunla yaşıyorsa, her şeyi o kadın karşılıyordu. Eğer Philip yeni kurduğu ailesinin arkasındaysa bana o ana kadar verdiğinden çok daha fazla para verebilirdi. Hiçbir şey hakkında endişelenmek zorunda kalmazdım. Eğer kadını terk ederse, mahkemeye geri dönerdi ve bana yaptığı ödemeleri kestirmek için başka bir dava açardı.

"Bunun bir felaket olabileceğini anlıyorum" dedi Derwent.

"Kesinlikle. Çoklu doku sertleşmesi hastalığım için özel hastanede tedavi görüyordum – Philip en iyi tıbbi bakıma gerekli parayı ödeyebilirken gecekondu yaşamı süreceğim devlet hastanesine gitmek zorunda kalmak için bir neden göremedim. Savannah'ın pahalı zevkleri var ve babası terk ettiği için bütün bu zevklerinden vazgeçmesini istemedim."

"Yani Vita'nın parasının da yardımının olması gerekiyordu."

"Her şeyin yardımı vardı."Gözlerini kıstı. "Anlayamayabilirsiniz ama yardım almaktan pek de gurur duymuyorum."

"Son güne kadar hâlâ onunla irtibatınız var mıydı, Bayan Wentworth?

Kadın olumsuz anlamda başını salladı. "Onunla konuşmayalı yıllar oldu. İstememiştim de. Benden ihtiyacı olan her şeyi almıştı. Vita benden yeterince uzun bir süre yararlanıp işini bitirdikten sonra irtibatı sürdürecek birisi değildi. Zaten onun aile hayatını öğrenmeyi de umursamıyordum. Pişmanlık duymadan ayrıldık."

"Yani o öldüğünde aralarındaki ilişkinin nasıl gittiğini bilmiyorsunuz." Derwent'ın sesinden hayal kırıklığına uğradığı anlaşılıyordu.

"Hayır. Sadece tahmin yürütebilirim. Philip asla değişmezdi. Nasıl iyi bir koca olunacağını asla bilmezdi. Bunun yerine Vita nasıl mükemmel bir eş olunacağını öğrendi."

"Nasıl bir babaydı? Büyürken Savannah'la nasıl bir ilişkisi vardı?" diye sordum.

"Ne ilişkisi?" Hafifçe güldü. "Terk edip gittikten sonra onunla herhangi bir temas kurmadı – düzgün bir temas. Onun doğum gününü hatırlattım. Hatta çok güzel hediyeler alıp Philip yazmış gibi sahte kartlar koyarak onu kandırdım. Ancak orada değilken sanki oradaymış gibi davranmak konusunda yapabileceğim bir şey yoktu. Gün boyu onu dışarı çıkartmak konusunda söz vermişti ve sonra hiç ortalıkta görünmedi. Bu yüzden Vita'yı ve şirketini aramak, ardından da mahkemede olduğundan mı yoksa kimse ona ulaşamasın diye mi telefonunu kapattığını bulmak zorunda kalmıştım. Savannah hayal kırıklığına uğramaya alışmıştı."

"Artık görüşmüyorlar, değil mi?"

"Şu an değil." İhtiyatlı görünüyordu. Savannah ile ilgili konuşmak için hazırlıklı olmadığını sezinledim. Kızı bu kadar meşhurken en küçük bir bilgi bile dünya çapında gazetelere manşet olacak güce sahipti. Bundan dolayı böyle davranması akla yatkındı.

"Sormamızın sebebi, Bayan Wentworth, Philip'in ailesi hakkında bizimle konuşurken Savannah'dan hiç bahsetmemesi."

Kaşlarını kaldırdı. "Sordunuz mu?"

"Hayır" diye itiraf ettim. "Özellikle bunu sormak aklımıza gelmedi."

"Savannah'la bağı olması onun için hiçbir zaman gurur verecek kadar övünç kaynağı olmadı. Bunu söylemekten mutluluk duyuyorum. Yalnız başına kalmış bir anne tarafından yetiştirilmesine rağmen, neler başarılabileceğinin bir örneği olmaktan oldukça mutlu."

Lüksün kucağında, diyesim geldi, ancak bana hem havalı hem de samimi bir anneden çok kurnaz biri gibi gelmesine karşın, o anda bunu söylemenin muhtemelen Miranda'nın sağlığı için iyi olmayacağını düşündüm. Kızın pahalı zevklerinin ara sıra da olsa annesinin gösterdiği buz gibi ilgiden onu uzaklaştırdığını ümit ettim. 'Zavallı zengin küçük kız' tanımı tam yerini buluyordu.

"Yani Savannah aynı babasının ona yaptığı gibi o da babasına sırtını döndü" diye fikrimi ileri sürdüm.

"Evet." Miranda yüzünün hafifçe asılmasına izin verdi. "Şey, Savannah model olarak epey bir yok kat ettikten sonra birbirlerine yakınlaşmaları hariç. Philip onun Avrupa'nın büyük defilelerinde yürüyüşünü izlemek için bayağı seyahat etti. Kızının üzerine çektiği ilgiye bayılıyordu ve Philip'in kim olduğuna hiç kimse aldırmıyor olsa bile gelip onu desteklemek için çabalaması Savannah'ın fikrini tamamen değiştirdi. Vita buna bir son verene kadar."

"Bu sizin canınızı sıkmış olmalı."

Sesinin seviyesini koruyarak "Neredeyse hiç canımı sıkmadı. Philip'in Savannah'la bir daha hiç görüşmeyecek olması umurumda değil. Benim asıl canımı sıkan onun babasını bu kadar çabuk affetmesiydi. Vita'ya gelince, yaptığı işle gurur duyuyorum" dedi. "Ona öğrettiklerime uydu. Tehditten kurtul. İlgi-

nin senin ve ailenin üzerinde olmasını talep et. Asla seni veya kızlarını unutmasına izin verme."

Masanın bir ucunda Savannah'ın çerçeveli bir resmi vardı, siyah beyaz profesyonelce çekilmiş bir resimdi. Kızını belirgin ama kişilikten yoksun bir şekilde hatırlatan bu resmin annesinin seçimi mi yoksa kızının tercihi mi olduğunu merak ettim.

Öğrenmek için "Onunla gurur duyuyor olmalısınız" diye sorarak şansımı denedim.

"Evet." Yine, laf ağzından zorla çıktı, pek anlayamadığım bir isteksizlik vardı. Söylenmemiş bir şey vardı. "O çok başarılı. Kuşkusuz, her zaman parlak biriydi. Olmak istediği her şeyi olabilirdi. Daha çok aklını kullandı."

Hayallere dalmış olan Derwent "Yine de böyle bir yaşam tarzını becermesi zor" dedi. "Seyahat etmek. Para. Seksapellik."

"Evet. Dışarıdan bakınca cennet gibi görünüyor."

"Ama içerden öyle değil mi?" diye sordum.

"Savannah'a sormanız gerekir."

"Aslında biz de ona ulaşmak istiyoruz. İzini bulması zor birisi."

"Onu gördüğünüzde, annesinin iyi dileklerini iletin." Sesinde kırgın bir yan vardı.

"Bundan onu çok fazla görmediğinizi çıkarıyorum" dedi Derwent.

"Yeterince değil." Bu seferki gülümsemesi tereddütlüydü, sadece dik durmaları yüzünden kadınların kendi kızları hakkındaki hislerini hafife alarak hata ettiğimi düşündüm. "Hiç yeterli bir zaman olmadı. Birkaç yıl önce taşındığından beri onu özlüyorum. Onu her gün özlüyorum." Sanki genelde olduğundan daha fazla kendi duygularını açığa vurduğunu fark eder gibi oldum. Yine yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. "Vita'nın yardım istemek için bana gelmesi gerçekten tirajikomikti. Benimle temas kurduğunda ona söylediğim ilk şey buydu. Ben asla, asla Philip'i anlamadım. Verdiği kararları da hiç anlamadım. Bizi bı-

raktığında, geride bıraktıklarından dolayı her zaman içinde derin bir pişmanlık olması gerektiğini düşündüm ama bunu bana hiç göstermedi. Yine belirtmeliyim ki, belki de pişmanlığın da nasıl bir şey olduğunu bilmiyor." Gülümsemesi kaybolmadı, ancak bir soğukluk, bir iticilik vardı. Bu sonunda adaletin yerini bulmasından duyulan keyifti.

"Belki şimdi daha iyi biliyordur."

Bana göre Miranda Wentworth'u kendi mükemmel ve boş küçük dünyasında muazzam bir rahatlamayla bırakıp ayrıldık. Derwent'ın yüzünde hayran olmanın kesin ifadesi vardı.

"Çok tatlı bir kadın. Savannah'ın özelliklerini ondan aldığını görebilirsin."

"Kız tam babasına benziyor."

"Bu kıskanç bir laf, Kerrigan. Onunla rekabet edebileceğini düşünmemelisin. Bunu yapmana gerek yok." Eliyle dizime vurdu. "Senin nasıl göründüğünle kimse ilgilenmiyor."

"Sen artık cami duvarına işemiyorsun – caminin duvarına ediyorsun." Ona ters bir bakış attım. "Savannah'ın babasına benzemesi basit bir gerçek. Aynı vücut tipi. Aynı hatlar. Her şey aynı. Çekici bir kadın olduğu aşikar ama bakışlarını babasından almış."

"Zavallı Miranda tekrar evlenmedi. Muhtemelen küçük bir kız çocuğu ve sağlık sorunları varken evlenmeyi düşünmedi."

"Tatlı nafakasını da kaybetmiş olduğunu unutma."

"Para her şey değildir, Kerrigan."

"Bu insanlar için öyle. Paranın çekiciliğini anlayamıyorum. Bana hiçbirisini memnun etmemiş gibi görünüyor. Çalışma odasının döşenme şeklinden anlaşıldığı üzere, Kennford evinden nefret ediyor gibi. Gerçek şu ki, elinde olsa orada oturmazdı. İyi bir evliliği yoktu. Unutma, ilkinden daha iyi bir evlilik yapmamış.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Derwent sürücü koltuğunda pantolonunu gevşetmek için yukarı kaydı. "Bu kahrolası arabada

bir tarafımı pişirmek için yeterince zaman geçirdim, küçük yüzücülerim muhtemelen haşlanmıştır."

"Spermlerinin durumu hakkında konuşmak istemiyorum." Hayır anlamında başımı salladım. "Bunu daha yüksek sesle söylememe gerek var mı? Senin yumurtalıkların hakkında bir şeyler bilmek istediğimi nereden çıkardın?"

"Bu sayede halimden anlarsın." Hâlâ koltuğun arkasına dayanıyordu, bacaklarını uzatmıştı. "İstikbalimin sönmesi benim için iyi olamaz."

"Seni zavallı."

"Biraz daha hissi düşün."

"Hak ettiğin sadece bu kadar." Kendimi haritayla yelledim. "Tanrım, sıcak."

"Daha da artıyor" diye bana katıldı.

"Şey, korkarım tekrar Wimbledon'a dönmemiz gerek."

Derwent gürledi. "Bak dinle, orası yüksekte bir yer. Biraz daha serin olabilir."

"Bunu hayal ediyorum."

"Kiminle konuşacağız?"

"Millie Carberry."

"Kim?"

"Bana ismini Lydia verdi. Okulda ablasının onlarla beraber olduğunu ve kızın Laura'nın en iyi arkadaşı olduğunu söyledi. Öldürülmeden önce Millie ile beraber olsa gerek. Sanırım bize gizemli erkek arkadaşı hakkında bir şeyler söyleyebilir."

"O genç bir kız. Mafyayı bile utandıracak kadar derin bir sessizliğe gömülebilirler."

"Bunu bilmiyorsun. Yardımcı olmaya uygun bir havasında olabilir."

Karşılığında aldığım bakışı anlatmak için şüpheli kelimesi yeterli değildi.

Derwent önceden beklendiği gibi davrandı. Mesela diyebi-

lirim ki. Millie Carberry'nin Wimbledon Village'daki çok hoş müstakil evine varıp da onu öğleden sonra iki buçukta hâlâ yatağında bulunca, bugünün gençliği ve eksiklikleri hakkında nutuk atmaya kalkıştı. Bize uykulu gözlerle esneyerek kapıyı açan, Millie'nin erkek kardeşi Seth olduğunu öğrendiğimiz çocuğu kendine getirmek amacıyla kafasına bir tokat patlatmak için elinin kaşındığını size söyleyebilirdim. Şort ve tişört giyiyordu ama kendisi de yataktan yeni kalkmış diye düşündüm; elbiseleri terden yumuşamış ve buruşuktu. Gözüme çarpan diğer şeyse uyuşturucu almış gibi görünmesiydi. Halbuki uyuşturucu kullanmaktan oldukça uzaktı. Sessizce kokladım ama burnuma havada oda parfümünün arkasına sinmiş başka bir koku gelmedi.

"Tekrar siz kimdiniz?"

"Polis Teşkilatından dedektifleriz." Derwent isimlerimizi bir kereden fazla söylemeye pek niyetli değildi – yeteri kadar sabır göstermişti.

"Ve kardeşimle mi konuşmak istiyorsunuz?"

"Onunla konuşmayı önceden ayarlamıştık. Bu sabah annenle konuştuk" dedim. "Bana Millie'nin bizimle konuşmaktan mutlu olacağım söyledi."

"Annemin dünyasında." Seth esnedi. "Bunu söylemeyi unutmuş olmalı."

"Annen burada mı?"

"İşte."

"Ne iş yapıyor?" diye sordu Derwent.

"Bankacı." Bizim bıkkınlığımızı geçiştirmek istermiş gibi elini kaldırdı. "Beni suçlamayın. Ben sadece o gelirle yaşıyorum."

"Bu güzel evi açıklıyor."

"Eğer bu tür berbat şeylerden hoşlanıyorsanız. Laura Ashley'nin 2010 Sonbahar/Kış kataloğunda var. Sayfa altmış dört." Parmağıyla kapıdan oturma odasını işaret etti.

"Çok hoş. Bizim için Millie'ye haber verir misin?" Derwent'ın zaten sınırlı olan sabrı tükenmişti.

Merdivenlerin başına gitti. "Mills! Kalk!"

Cevap olarak merdivenlerin yukarısından boğuk bir ses geldi. "Aynasızlar. Aranıyorsun."

Bir güm sesi, koşuşturma ve tırabzandan bakan korkmuş bir yüz.

"Millie Carberry?" diye sordum.

"Aman tanrım. Saat kaç?" Büyük bukleli sarı saçlarını yüzünden çekti. "Uyuya kalmışım."

"Şimdi kalktın." Derwent gerçekten ayağının ucunu yere vuruyordu. Bunu görmek hoşuma gitti. "Gel ve bizimle konuş."

"Dişlerimi fırçalamam gerek." Yerinde kıpırdandı. "Duş alabilir miyim?"

"Beş dakikan var. Ondan sonra hazır olsan da olmasan da seninle konuşmak için biz geliyoruz."

Kız muhtemelen banyoya koştu. Derwent'la ben gözden kaybolan erkek kardeşine bakmak için döndük. Komiser bana omuzlarını silkerek çok çarpıcı bir mutfağa doğru yöneldi. Tezgâhların tamamı mermerdi ve avizeler vardı. Beş dakika boyunca mutfak masasında oturduk. Ardından beş dakika daha, yukarıda bir şeyler olduğunu aklımıza getiren ayak seslerini dinliyorduk.

Hâlâ ondan bir işaret yokken "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordum.

"Bekle."

"Ona ültimatom veren sendin. Bunu sen yerine getirmelisin."

"Yeniyetmelerden nefret ederim." Yerinde kıpırdamadı.

Sonunda mutfakta ortaya çıktığında, Millie'nin üzerinde eşofman altı ve oldukça eksik kalmış bir tişört vardı. Karnının üstüne çıkmasın diye ucunu sürekli çekeleyip duruyordu. Bi-

raz kiloluydu, yanakları tombul bir bebek gibi yuvarlaktı. Bizim üstünü başını düzeltsin diye beklediğimiz yirmi dakikanın hiç kuşkusuz en az on dakikasını verdiği tarumar görünen saçları, başının arkasında üstünkörü bir düğümle toplanmıştı. Boşta kalan kısımları yanlarından sarkıyordu.

"Gerçekten çok üzgünüm. Tamamen uyuya kalmışım. Elbette annem sizin geleceğinizi söylemişti. Size çay ikram edebilir miyim?"

Millie'nin pahalı eğitimi sesinden ve hareketlerinden görülüyordu. Erkek kardeşi de ona denk bir havaya sahipti ama nezaketten çabuk sıyrılmıştı.

"Hayır teşekkürler" diye kendi adıma cevapladım.

"Seninle neden konuşmak istediğimizi biliyor musun Millie?"

Yine de su ısıtıcıyı dolduruyordu, hareketleri heyecandan sarsaklaşmıştı. "Sanırım Laura'yla ilgili."

"Doğru."

"Buna inanamıyorum. Olanlar ne kötü." Ortadaki muazzam yemek masasının diğer tarafından bize baktı, gözleri kocaman açılmıştı. "Bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Sorun değil, Millie. Sadece sana Laura ve ölmeden önceki davranışları hakkında sorular sormak istiyoruz."

"Ah, tamam. Eğer yardımım dokunursa."

Derwent onu yönlendirerek "Gelip otur" dedi. "Orada çok uzak duruyorsun."

Gelip sandalyenin hemen ucuna oturdu. Kaçıp gitmesi an meselesi gibi görünüyordu.

"Laura nasıl biriydi, Millie? Onun kişiliği hakkında bize biraz fikir verebilir misin?"

"Ah, şey, eğlenceli biriydi. Çok tatlı. Düşünceli." Ciddiyetle bir bana bir Derwent'a bakıp duruyordu.

"Ekleyeceğin bir şey var mı?"

Ayaklarını sandalyenin üzerine çekti. "Aslında yok."

"Topladığımız bilgilerden, onun asi bir yanı olduğunu öğrendik" dedim nazikçe.

"Bilmiyorum..."

"Bir erkek arkadaşı olduğunu biliyor muydun?" Derwent lafı uzatmadan konuya girdi.

"Hayır. Buna izni yoktu. Ebeveynleri buna izin vermezdi."

"Ancak yine de varmış."

"Millie aklı karışmış gibi göründü. "Bundan hiç bahsetmedi. Yani bilmiyordum."

"Halbuki sen onun en iyi arkadaşısın. Bunu bize Lydia söyledi. Bilmen gerekirdi."

Şiddetle başını salladı. "Size yemin ederim hiç bilmiyordum. Hiç haberim yoktu."

"Onunla gizlice buluştuğunu biliyor olmalısın" diye fikrimi söyledim.

"Hayır. En ufak bir şey yoktu" İncinmiş gibi görünüyordu. "Onun ders çalıştığını sanıyordum."

"Pazar gecesi onunla görüşmen mi gerekiyordu?"

"Pazar mı? Öldüğünde? Hayır."

"Lydia bize farklı bir hikaye anlattı. Sinemaya gitmek için anlaştığınızı söyledi. Bir Robert Pattison filmine."

Millie'nin yüzü kızardı, büyük ihtimalle aktörün isminden dolayıydı. Oldukça hevesli bir şekilde cevap verdi. "O cumartesi günüydü ve kendisi iptal etti."

"Lydia Pazar olduğunu söyledi."

"Yanılıyor olmalı."

"Laura herkese seninle dışarıya çıkacağını söyledi – ve senin bundan haberin yok muydu? Onunla Facebook'ta arkadaş değil miydiniz?"

"Kullanmama izin yok. Babam hoşlanmıyor."

"Son günlerde çocuk istismarı yapılıyor, değil mi?" Derwent şüpheli bir sesle konuştu.

"Daily Telegraph'ta onu çok fena korkutan kimlik bilgileri hırsızlığıyla ilgili bir makale okudu." Milli gözlerini çevirdi. "Her neyse, ev bilgisayarımda engellenmiş durumda ama okulda kullanıyorum, bu sayede fazla sorun olmuyor. Sadece okul tatillerinde kaçırıyorum. İnterneti kullanmak için kütüphaneye gidiyorum. Ancak bütün bilgisayarlar yapış yapış ve sidik kokuyor." Küstahça sırıttı, Derwent pek inandırıcı olmayan bir öksürükle kahkahasını bastırdı.

"Ama dışarı çıkmanız gereken gecenin Cumartesi olduğundan eminsin?" diye yeniden kontrol ettim.

"Evet, ama o iptal etti."

"Bunu çok yapar mı?"

"Evet." Millie dizlerinin göğsüne sıkıştırdı. "Yani buna pek aldırmazdım ama ona uyduğu sürece ayarlamaları değiştirmekten hoşlanırdı."

"Bu seni mazeret olarak kullanmasıyla örtüşüyor bu sayede de erkek arkadaşıyla da buluşabiliyordu" diye işaret etti Derwent.

"Aman Tanrım. O kadar haklısınız ki." Bir ayağını indirip masayı tekmeledi.

"Sorun ne, Millie?" Söylemek istediği bir şey olduğu ortadaydı. Öne eğilmiş olan Dewent'a bir bakış attım.

"Laura için şu anda yapabileceğin en iyi şey – ona yardımcı olmak için yapabileceğin tek şey – bize doğruyu söylemek, Millie. Yanlış olan ne? Ne bilmemiz gerektiğini düşünüyorsun?"

Sonunda bir karşılık verdiğinde, duyulamaz seviyedeki sesi titrekti. "Konu şu ki, Laura'nın en iyi arkadaşı olduğumu Lydia'nın söylediğini biliyorum. Bu muhtemelen doğru ama o tanıması kolay bir kız değildi. Daha yakın hissettiğim başka arkadaşlarım var. Ancak onunla olduğu gibi değil, bu yüzden Lydia'nın ne demek istediğini bilmiyorum."

"Yani sende gizlediği şeyler olduğuna şaşırmamamız gerek, öyle mi?" diye sordum. "Ve sen de buna aldırmıyordun?"

"Şaşırmadım, söyleyebileceğim bu." Dudağını ısırdı. "Laura her şeyi kendine saklardı. Pek paylaşımcı değildi. Evde işlerin pek mutluluk verici gitmediğini biliyordum ama gerçekte bana neler olup bittiğini asla söylemedi. Belki okulda bunu yayacağımdan korktu ama hiç kimseye tek kelime etmedim. Bana güvenmezdi."

"Ama sana başka herkesten daha çok güveniyordu."

"Öyle olsa gerek." Millie bize göz kırptı. "Ama bunun çok fazla bir anlamı olduğunu sanmıyorum."

Bölüm On

Öğrencilerinden birine tecavüz etmek suçundan temize çıkmasının üzerinden üç yıl geçmişti ama üç gün geçmiş gibiydi. İçindeki hiçbir şey sönmemişti – karşılaştığı çok ileri giden suçlamaların içini yakması, zayıf temsil edilmesi nedeniyle beraat ettiğinin duyulmasına kadar geçen bir yıl süreyle hapse gönderilmesinin kızgınlığı geçmemişti. Bizi içeri almak için kapıyı açtığında gözlerinde parlayan korku da hâlâ duruyordu. Tecavüz suçundan hüküm giymek – beraat etmiş olsa bile güven duyulacak biri olarak görülmüyordu – taşıması ağır bir yüktü.

Daire Acton'da işlek bir caddeye bakan pis bir yerdi, dar bir koridor ve küçük bir banyoyla tek odalı bir evden biraz büyükçeydi. Pek stüdyo tipi değildi; asıl odanın bir köşesi küçük bir yatak odası için ayrılmıştı. Geçerken içeri baktım, gardırop yerine duvarda askılar ve tek kişilik bir yatak vardı. Karton bir kutu hem komodin olarak hem de fazla elbiseleri – görebildiğim kadarıyla iç çamaşırları ve tişörtler – koymak için kullanılıyordu. Aklıma hapishane hücresinden öte bir şey gelmedi.

Dairenin geri kalanı daha iyi durumda değildi. Halılar eski ve inceydi. Her yerde eski püskü şeyler vardı. Kırmızı ve siyah tonlar ağırlıktaydı. Köşedeki eğreti mutfakta bir lavabo, büro tipi bir buzdolabı ve fırını olmayan bir ocak vardı. Odada ancak iki kişilik bir kanepeyi koyacak kadar yer vardı. Derwent izin istemeden bu kanepeye serildi. Blacker pencerenin yanındaki masaya oturdu, sırtı ışığa dönüktü. Bunun tesadüfen mi yoksa neler hissettiğini polis memurlarından saklamak için kazandığı bir alışkanlık mı olduğunu merak ettim. Ancak buna pek takıl-

madım; pencereye asılı tüller kirden koyu gri renkteydi ve içeriye pek az gün ışığı girmesine izin veriyorlardı. Derwent yanı başında duran lambayı yaktı, bu az da olsa durumu biraz düzeltti.

"Burası zifiri karanlık. Nasıl bu kadar çok okuyabiliyorsun?" başıyla bir duvara dizili rafları işaret etti. Hepsi ciltsiz kitaplarla doluydu. Şöyle bir göz gezdirerek sırtlıklarına bakınca pek çoğunun ikinci el, kurgusal olmayan, sayfaları kırışmış ve rengi atmış kitaplar olduğunu gördüm.

"Başarıyorum." Biraz gevşedi. "Elektriğin mucizesi yardımcı oluyor."

Derwent emredcn bir ses tonuyla "Asıl ışığı aç, Maeve" dedi. Blacker ses çıkartmayınca ben de düğmesine bastım. Lamba öyle pek güçlü değildi ama ilave ışık not defterimi ve pencerenin etrafındaki duvar kâğıdını kabartan rutubeti görmem için yeterliydi. İlgiyle Blacker'a baktım. Adama dair ilk izlenimim onun narin yapısını titreten gerginlikti. Ancak şimdi onun çekici biri olduğunu görüyordum veya en azından bu kadar sıska olmasaydı öyle görünürdü. Yakasına erecek kadar koyu renk, kıvırcık saçları, koyu kahve gözlerinin üzerinde kalın düzgün kaşları ve hassaslığını ortaya koyan bir ağzı vardı. Kot pantolon ve kolları kıvrılmış beyaz bir gömlek giyiyordu. Kollarının açıkta kalan ön kısmı siyah kıllarla kaplıydı. Elleri uzundu, ucuna doğru incelen parmakları zarifti.

"Oturabilir miyim?" Masadaki diğer sandalyeyi işaret ettim.

"Evet, elbette." Blacker karşı tarafına uzanıp benim tarafımda masanın üzerinde duran kitap ve kâğıtları toparladı, hareketleri sarsak ve aceleciydi. Son kalan dağınık sayfa yığınının altında bir mısır gevreği kâsesi kalmıştı, sayfaların içeriğine pek fazla dikkat etmeden kâseyi ona verdim. "Üzgünüm. Bu masayı hem iş hem de yemek için kullanıyorum. Bazen de aynı anda ikisi birlikte."

"Sorun değil." Defterimi masaya koydum. Dirseğimin altında eskiden kalma kırıntılar vardı ve defterime eğildiğimde

çıkan seslerden daha fazlasının onun altında gıcırdadığını duyabiliyordum.

"Burası genellikle bu kadar dağınık olmaz. Bazen evden çalışıyorum, bu yüzden derli toplu tutmak zorundayım." Laflar ağzından hızla çıkıverdi. "Sadece şu anda hiç öğrencim olmamasından dolayı böyle."

"Öğrenciler?" Derwent'ın tonu kışkırtıcıydı, ona uyaran bir bakış attım. Blacker'ın bize güven duymasına ihtiyacımız vardı, susmasına değil. Resmi olarak bir şüpheli değildi; bizimle konuşmayı reddederse onu tutuklamak için hiçbir dayanağımız yoktu. Bizi dışarı atmak için haklarını çok iyi biliyordu ve hatta bize başıyla girmemizi işaret etmek yerine görüşmeyi reddederek kestirip atmasını beklemiştim.

"Hâlâ öğretmenlik yapıyorum. Ama okulda değil. Olanlardan sonra geri dönemezdim." Ellerini dizlerinin arasına sıkarak birleştirdi. "Yasal olarak yapabilirdim. Denedim. Ancak bunu yapmaya kendimi razı edemedim."

"Çok mu ağır bir sarsıntıydı?" Derwent sözcükleri uzatarak konuşuyordu.

"Eğer hoşuna gidiyorsa alay edebilirsin." Sesi gergin geliyordu. "Muhtemelen sana da komik geliyordur. Ancak geçmişe dönme durumlarım oluyor. Panik ataklarım var. Bir şeyler öğretmek bir yana, nefes bile alamıyorum."

"Sadece bir okulda olmak yüzünden mi?" diye nazikçe sordum.

Evet anlamında başını salladı. "Artık geniş insan gruplarıyla aram pek de iyi değil. Uyum sağlayamıyorum – herkesin beni yargıladığını düşünüyordum. Sınıfta daha da kötüydü. Birisi her fısıldadığında paniğe kapıldım. Neler olduğunu bildiklerini düşündüm."

"Biliyorlar mıydı?"

"Başka bir okuldu. Londra'nın bir başka yerinde. Ve okul müdürünün izniyle aynı ismi kullanmıyordum, böylece inter-

netten araştırarak hiçbir şey bulamazlardı." Yutkundu. "Bu sadece bir paranoyaydı, gerçekten ama üstesinden gelmemi kolaylaştırmadı. Sonunda bıraktım. Bir gün çıkıp gittim. Çocuklar kötü niyetli değildi ama disiplin sorunlarıyla baş etmekte beceriksiz olduğumu anlatabilirlerdi ve işler hep daha kötüye gitti. Her ders eziyet çekmek gibiydi. Tanrıya şükür, asla dava dosyasını öğrenmediler. Sadece sıkıcı ve kolay hedef olacak biri olduğumdan benim aleyhime döndüler."

"Ne yaptılar?"

"Konuştular. Arkam dönükken bağırdılar. Notlar alıp verdiler. Ben sınıfa girmeden önce tahtaya bir şeyler yazdılar. Bir seferinde karşılıklı yanlarda oturan iki çocuk rugby topu getirdi. Dersi sınıf arkadaşlarının başları üzerinden topu atıp tutarak geçirdiler. Farkında değilmişim gibi davrandım. Mücadele etmeye yeltenemedim."

"Onlara ne öğretmeye çalışıyordun?" diye sordum.

"Matematik ve fizik." Beyaz düzgün dişlerini göstererek sırıttı. Yüzü o kadar zayıflamıştı ki kuru kafaya benziyordu ama bir kere gördükten sonra etkisi sona eriyordu. "Bilirsiniz, matematik ve fizik tam olarak tüm zamanların en zevk veren konuları değildir. Öğretmek de pek o kadar sevilmez, bu işi alabilmemin en baş sebebi buydu. Tecrübem ve eski okulumdan iyi bir referansım vardı, bu yüzden müdür 'başlangıçta karşılaşılan sorunlar' dediği problemleri göz ardı etme eğilimindeydi." Bu deyişe yüzünü astı; bunun yüzyılın küçümsemesi olduğunu tahmin ediyordum. "Eskiden mesleğimi severdim ama bıraktığımda hiç özlem duymadım. Sağlığımın bozulması nedeniyle aylar boyu işten ayrı kalacağıma dair bir belge imzalayarak ayrılmış olmama rağmen, üzgün değildim. Ne ihtiyaç duyduğum kadar uzun bir süre devam edecek, ne de geçimimi sağlamaya yetecek bir gelirim olmaksızın bu eski usul imdadıma yetişti."

"En azından eline geçen bir şey var." Derwent'ın sözleri kulağa o kadar da kötü gelmedi.

"Biraz geçmişti ama ayın sonunu getirmek için kıvranıyordum. Şimdiki gibi değildi. Artık kendi adıma iyi kazanıyorum." Yüzümdeki ifadeye gülümsedi. "Size pek öyle gelmeyebilir ama buranın hiç kimseyle paylaşmak zorunda kalmadığım bir banyosu bile var. Tamamı benim."

"Durumun eskisinden iyi." Derwent öne eğildi, dikkatini topladığından gözleri kısılmıştı. Bir şeyleri düşünüyordu. "Bana burada ders verdiğin öğrencilerinden biraz daha bahsetsene."

"Güvenliklerinden mi endişeleniyorsun? Onları taciz etmiş olabileceğimden mi korkuyorsun?" Blacker ihtiyatlı gözlerle bakıyordu, boğazı düğümlenmişti. "Hepiniz aynısınız, değil mi? İnsanın adı çıkmaya görsün."

"Bu makul bir soru."

Blacker sert bir şekilde "Onların güvenliğinden şüphe etseydin soracağın bir soru" dedi. "Benim bu suçu işlediğimi düşünürsen merak edeceğin bir şey."

"Bu bir alışkanlık" dedim. "Komiser Derwent herkes hakkında her şeyi bilmek ister."

Blacker özellikle bu cümle hakkındaki düşüncesini ortaya koyan bir bakışla bana baktı. pek öyle olmadığını düşünüyordu. Ancak bu bir an için dikkatini Derwent'tan kaydırmıştı. bu öfkesini kontrol altına alması için yeterli bir zamandı. Gözlerini Derwent'ın başının yukarısına doğru duvara dikti. "Burada öğrencilere ders veriyorum ama kurallarım var. İlki ve en önemlisi, kız yok, asla. Tek başına öğrenci yok – ikişerli gelirler veya ben onların evine giderim ve ebeveynlerinden biri aynı odada ders boyunca bizimle kalır. Eğer birisi burada olması gerekirken gelmezse, diğeriyle kütüphaneye veya civardaki kahve dükkânlarından birine giderim. Her zaman topluluk içinde oluruz. Onlarla yalnız kalmaya hazırlıklı olmadığım konusunu daha başından açıklığa kavuştururum."

"Bu insanlarda kuşku uyandırmıyor mu?"

"En başta söylediğimde genellikle memnun oluyorlar. Para-

noyak değiller ama çocuklarına karşı koruyucu davranıyorlar. Haklı olarak. Dışarıda tonla tuhaf tip var."

"Ve ilave ders almaya ihtiyacı olan tonla öğrenci mi?"

"Genellikle ders vermek için altı erkek öğrencim olur - çoğunun lise bitirme sınavları ve A almak için geldiği ortada ama ben aynı zamanda Oxford ve Cambridge üniversitelerinin giriş sınavları için özel dersler de veriyorum. Tanıtımımı yerel olarak yapıyorum ama işimin çoğunluğu kişisel tavsiyelerden kaynaklanıyor. Çok iyi bir öğretmenim ve öğretmeyi seviyorum, özellikle de çocuklar iyi sonuçlar aldıklarında. Yaşamımı sürdürecek parayı kazanıyorum. Başka ne bilmek istiyorsunuz?"

"Kız arkadaşın var mı?"

"Şu an yok."

"Mahkemeye çıktığından beri mi?"

"Kadınlar oldu. Günlük. Ciddi değil." Ellerini saçlarında gezdirdi, sinirliydi. "Kadınlar Komiser. Kızlar değil."

"Güzel kızdı." Derwent'in yorumu kel alakaydı ama ne Blacker'ın ne de benim onun düşünce katarını dinlemeye bir itirazımız yoktu.

"Karşılaştığımızda Isobel Sairey o sıralar on dört yaşında olsa gerekti. On beşli yaşlarımdan beri on dört yaşında bir kıza ilgi duymadım. Güzel bir kızdı – hâlâ da öyledir. Ancak ona o gözle bakmadım. O sadece benim öğrencilerimden biriydi. İddialarını ileri sürmeden önce onu eğer düşündüysem, bu sadece bana bir soru sorduğunda verdiğim cevabı anlayıp anlamadığını merak ettiğimdendir."

"Kız okulunda varlığının sorunlara sebep olabileceği konusunda uyanık olmalıydın. Senin gibi hoş görünüşlü, genç bir adam ve bütün o hormonları kontrol dışına çıkmış haldeki genç kızlar."

"Ben personelden biriydim. Duygusal karmaşalarının odağı olmak için orada değildim, ya da adına her ne diyorsan."

"Olan buydu, değil mi?"

"Kızların ne düşündüğünü veya bunu nasıl dışa vurduklarını kontrol edemem." Blacker kendi iç dünyasına çekilmişti. Sesi daha sönüktü, sanki yaptığımız konuşma üzerindeki dikkati kayboluyormuş gibiydi.

"Yapabileceğin bir şey yoktu."

"Sanırım yoktu, hayır." Kahverengi gözlerini Derwent'ın gözlerine dikti. Bak, saklayacak bir şeyim yok. "Özel hayatım hakkında hiç konuşmadım. Kızların hiç birisine özel hayatlarını sormadım – iyi bir hafta sonu geçirip geçirmediklerini bile sormadım. Başlıca sebebi cevaplarını umursamamamdı. Bunu sadece işle sınırlı tuttum. Sınıfta terbiyeli davrandıklarında ve ev ödevlerini yaptıklarında onlardan memnundum ama asla sırlarını paylaşmak isteyecekleri birisi olmadım. Bu tür şeyleri bayan meslektaşlarıma bıraktım ve bunlarla uğraşmayacağım için kendimi şanslı saydım."

"Ama bu konu hakkında düşünüyor olmalıydın."

"Evet, geçmişi düşündüğümde, toymuşum. Hiç kız kardeşim yok. Erkek okuluna gittim. Elbette o zamanlarda ve sonrasında kız arkadaşlarım oldu ama galiba genç kızların ne kadar büyük ölçüde sinirlenebileceğini kavrayamadım. Neye benzediklerini bilmek için onlarla yeterince zaman geçirmedim." Sandalyede arkasına yaslandı. Eğer Isobel Sairey'in bana yaptıkları hakkında daha acı konuşmamı bekliyorsan hayal kırıklığına uğrayacaksın. Genç ve kafası karışıktı, hareketlerinin sonuçlarını kavrayamadı. Uzun zaman önce bu konuyla barışık hale geldim. Yetişkin olduğunda ne yaptığının farkına varacak, tabi hâlâ varmadıysa. Bununla yaftalanmak istemiyorum."

Hayretle " Mesleğini bırakman hususunda onu suçlamıyor musun?" dedim.

"Doğrudan değil. O tamamen masumdu. Söylediği veya yaptığı hiçbir şeyde kötü bir niyeti yoktu. İçine düştüğü çukurdan çok çabuk çıktı ve daha işler mahkemeye gitmeden çok önce her şeyi durdurabileceğini düşündü ama bir kez sisteme

dahil olunca onun isteği ne olursa olsun yasal süreç işlemek zorundaydı. İster inanın ister inanmayın, bazı zamanlar onun için üzüldüm."

"Ama her zaman değil."

"Hayır. Bazen onu öldürmek istedim." Yine bana sıritınca, bir öğrencinin duyduğu aşk yüzünden uyaklarına kapanmasının kendisi farkında olmadan ona verdiği basit zevki gördüm. "Gerçek anlamda söylemediğim ortada."

"Belli. Eğer ona kızgın olsaydın, insan olmazdın."

"İtiraf edeyim, ipotekle aldığım evin ödemelerini yapamadığımda ve dairem elimden alındığında onu pek hayırla anmadım. Hükümlüyken onun çok da fazla iyiliği için düşünmüyordum. Bundan çok daha fazla kendimi düşünüyordum. Ardından, hiç derdim yokmuş gibi ben içerdeyken kız arkadaşım terk edince dünya başıma yıkıldı."

Dalga geçmekten kendimi alamadım. "Köpeğin de sana üzülüp öldü mü?"

"Bir köpeğim yoktu. Gerçekten üzüntü verici. Yoksa o da başıma gelirdi."

"Ama sen, İsa'nınkine benzer bir hikmetle, onun günahlarını bağışladın" dedi Derwent, sözcükleri uzatarak.

"Ben bir Hristiyanım. Ne olmuş yani?"

Derwent kıkırdadı. "Bilmem gerekirdi. Hapishanede mi oldun?"

"Ben zaten ibadet eden bir Hristiyandım. Tanrı benim hayatımın bir parçasıdır. Ben içerdeyken daha da önemli hale geldi ama benim için yeni bir şey değildi." Bu konu hakkında konuşurken sesinde bir gariplik veya mahcubiyet yoktu – tuhaf olan da buydu. Karşılaştığım birçok kişi için, din hakkında konuşmak seks hakkında konuşmaktan daha rahatsız ediciydi.

Bunu Derwent kadar kaba bir tavırla ortaya koymadım ama Cristopher Blacker gibi genç bir adamın dini inancının ve edindiği tecrübelerin Derwent'ın hor görmelerine karşı dik durmaya

yetecek kadar güçlü olmasına hafiften şaşırmıştım. Tekrar odada göz gezdirip herhangi bir emare bulmaya çalıştım. Duvarlarda haçlar, kitap raflarında Narnia kitaplarıyla – ki bu kitabı okumadığım için kendime kızar gibi oldum – aynı rafa konulmuş C.S. Lewis'in Screwtape Letters kitabı hariç teolojik kitaplar yoktu.

"Aynı imana sahip olduğumu söyleyemem. Ben kendim ateistim" dedi Derwent. Ve bununla gurur duyuyorum, diye sessizce gerisini tamamladım. "Yanılıyor olabilirim ama bütün bunlar bağışlamayla ilgili."

"Büyük bölümü bu."

Derwent malum soruyu sormama izin verdi. "O halde neden Philip Kennford'u mahkeme süresince senin adına yaptığı ya da yapmadığı bir şey için affedemedin?"

"İbadet eden bir Hristiyanım. İyi bir Hristiyan olduğumu söylemedim."

"Hepsi böyle zaten, stand-up komedyenleri de öyle diyor."

Blacker mizah anlayışını kaybederek iç geçirdi. "Bak, mahkeme klasik o bunu dedi, bu şunu dedi türündeydi. Ben kendi adıma gerçeği biliyordum ve bu da her şeyden daha fazla önemliydi. Kişisel özelliklerim vardı ve elimden geldiğince gerekçeleriyle birlikte bunları ifade etmeye çalıştım. Ancak Isobel benimle ilgili öyle belirsiz detaylar ileriye sürüyordu ki aksini iddia edemiyordum. Kişisel özeliklerim de genç bir kızdan yararlanan vahşi bir hayvan olduğuma çoktan karar vermiş insanlarla dolu bir salonda hiçbir anlam ifade etmiyordu. Basından bahsetmiyorum bile. Tanrım. Jüri kararını vermeden çok önce beni suçlu ilan etmişlerdi."

"Bu maalesef benim aleyhime oldu. Oysa bana gayet açık geliyordu – hiçbir kanıt olmamasının nedeni söylediklerinin doğru olmamasıydı. Hiç olmamıştı bu yüzden hiç şahit yoktu; hiçbir yazışma izi yoktu. Savcılık beni hiçbir iz bırakmayacak kadar zeki biri gibi göstermeyi başardı – telefon mesajları yoktu, e-postalar yoktu, mahkemede ortaya çıkarılıp konulabiline-

cek hiçbir şey yoktu. Ona hiçbir e-posta veya telefon mesajı göndermediğimden dolayı bunların varlığını gösteren hiçbir şey olmaması jüriye bir anlam ifade etmedi."

"Böylece her şey onun anlattığı hikâyelere kaldı. Bunları çürütmenin çok kolay olması gerekirdi."

"Öyle sanırdın ama hiç öyle değildi. Savcılık bu konuda benim mücadele ettiğim kadar mücadele etmek zorunda kalmadı. Her ikimizin de eli kolu bağlıydı çünkü kızın ifadeleri çok muğlâktı. Ne öyle ne de diğer türlü olduğunu ispat edemezdiniz. Bir şeyler olduğunu söylüyordu. Bende olmadığını söylüyordum. Birimizin yalan söylüyor olması gerekirdi."

"Ve senin avukatın kızı ifadesinde daha detaylı bilgiler vermeye zorlamadı, oysa senin orada olduğunu ileri sürdüğü zamanlarda orada olmadığını ispatlama şansına sahip miydin?"

"Kennford kızının üstünde oturup onun kuyruklu yalanlar uydurmasına izin verdi. Buna müdahale etmesi gereken kişinin kendisi olmadığını düşünüyor gibiydi."

"Yapabilecekleri şeyler konusunda sınırlamalar vardır" dedim. "Savunma avukatlarının iki saniyede bir şuna veya buna itiraz etmek için tanığın sözünü kestiği Amerikan hukuk gösterilerindeki gibi bir şey olmaz."

"Bunu biliyorum. Artık bu ülkedeki yasal sistem hakkında kesinlikle bazı tecrübelerim var." Yeniden yüzünü ovuşturdu. "Onu çapraz sorguya aldığında üzerine gitme imkânı vardı. İfadesinin üzerinden gidip eksik yerleri göstererek kızın foyasını ortaya çıkartabilirdi. Ama bununla uğraşmadı."

"Ona bunu sordun mu?"

"Elbette. Bir sonraki duruşma için mahkemeden ayrılır ayrılmaz civardaki bir görüşme odasında onunla buluştuk ve bana ona güvenmem gerektiğini söyledi. Ona işini yapmasına izin vermemi ve serbest bırakılmayı beklememi söyledi. Eğer Isobel'i herhangi bir baskı altına alırsa, bunun kızın üzerinde kötü etki yaratacağını ve kendisinin jüri önünde kötü adam durumu-

na düşeceğini söyledi. 'Bizim tarafımızda olmalarına ihtiyacımız var, Bay Blacker. Bizim onurlu, nazik insanlar olduğumuzu düşünmeleri gerek. Centilmen de denebilir. Bayan Sairey'e sert davranmak amacımıza hizmet etmez.' Saçmalık." Kelime ağzından patlayarak çıktı, sesinde gerçek bir öfke vardı.

"Onun masum olduğunu sen kendin söyledin. Kolay incinebilir. Ona karşı saldırgan bir tutum izlemesinin jüriyi nasıl etkileyeceği konusunda haklı olabilirdi."

"Doğrudan üzerine gitmeden birisinin yalan söylediğini göstermek için yollar vardır. Kız farkına bile varmadan ona sorabileceği ve jüriye çok şey ifade edebilecek sorular vardı. Onu parçalara ayırmasına gerek yoktu, istediğim bu değildi. Onu fazla üzmemekteki mantığını anlıyordum. Yani, daha başlangıçta hiçbir çaba sarf etmeden herkesi kendi yanına çekmişti. Suçluluğu ispat edilene kadar kişinin masum sayılması hakkında ne derlerse desinler, masum olduğunu ispat etmek zorunda olan bendim. Video bağlantısıyla ifade veriyordu ve yargıç sürekli ondan konuşmasını istiyordu ama işe yaramıyordu. Samimi bir kızdı, biliyor musunuz? Yapmacık olmayan. Dikkatleri üzerine çekmek istemeyen. Bulunduğu yerden ve olan bitenlerden dolayı mahcubiyet duyuyordu ama bu her şeyi daha da etkileyici bir hale getiriyordu. Ya söylediklerine kendisi de inanıyordu ya da beni içeri attıracak ifadeyi vermesini bekleyen halkın oturduğu bölümdeki ebeveynlerinin ve mahkemede oturan polislerin önünde geri atım atmak istemiyordu. Onun doğruyu söylemediğini biliyor olmama rağmen, zaten herkesin gözünde birkaç kez hapis cezasına çarptırılmıştım."

"Ama bunun kötü niyetle olmadığına eminsin."

"Olabildiğimce eminim. Kötü niyetli olması için bir neden yoktu. Ona kötü davrandığım için benden intikam alması gibi bir durum değildi. Çünkü ona hiç kötü davranmamıştım. Hatta onun dikkatini çekecek bir şey bile yapmamıştım. Herhangi bir şekilde onu diğerlerinden ayıran, dikkatimi çeken bir şey yoktu.

Hakkımdaki iddiaları tebliğ etmek için bir hafta sonu iki polis memuru kapıma dayandığında, önce kızın kim olduğunu bile hatırlayamadım."

"Belki de sorun buydu. Hiç kimse görmezden gelinmekten hoşlanmaz."

"Sadece onu fark etmemi sağlamak için aramızda bir ilişki olduğuna dair suçlamalarda bulunduğunu samimiyetle düşünüyor musunuz?"

"Bu mümkün. Bunu hiç düşünmedin mi?"

"Ciddi olarak değil. Genç bir kızın bunu yapabileceğini bile düşünmezdim."

"Eğer bu meslek bana bir şey öğrettiyse, o da insanların her şeyi yapabileceğidir." Bu sefer Derwent yerinde bir laf etmişti.

"Şey, dava açtığı zaman kesinlikle onu fark etmiştim ama bunun onun da pek hoşuna gitmediğini düşünüyorum. Savcılık ona olunabilecek en fazla şekilde nazik ve yumuşak davranmasına rağmen ilk soruşturmada birkaç sefer yere yığılacaktı. Zamanla sinirlerine hâkim olmaya başladı. İkimiz hakkındaki fantezisini inanılmaz inceliklere kadar detaylandırdı ve gerçekten bunun hakkında konuşma imkânına bayıldı. Yani, birlikte yaptığımızı söylediği şeyler çılgıncaydı. Ona ne söylemem gerekirdi ki. Savcılığa göre kızın kontrolünü elimde tutmaktan zevk alıyordum. Bu baştan çıkarma sürecini uzun uzadıya yürütmüş olmam lazımdı, bu yüzden kızın ifadesinde cinsel ilişki sadece birkaç sefer geçiyordu. Gerisinin tamamı el ele tutuşma ve ölümsüz aşk yeminlerinden ibaretti. Bunu nereden çıkarttığını bilmiyorum – çoğu tam Mills ve Boon tarzı romanlardan – ama kendinden çok emindi. Kennford sadece onun konuşmasına izin verdi. Çapraz sorgusu işe yaramazdı. Isobel'in ona tamamen aptalcasına tapan iki arkadaşı vardı. Onun doğruyu söylediğine yemin etmeye azmetmişlerdi. Sanırım onlar da olanlara inanıyorlardı. Mahkemeden her çıktığımda avukatımı dinlemek için şu küçük ve korkunç odaya gidiyordum. Şu aşırı heyecanlı ve

huzursuz odaya. Kennford bana tanığın jüri üzerinde ne kötü bir izlenim bıraktığından, işlerin tam planladıkları gibi yürüdüğünden bahsediyordu ama biliyordum. İşleri nasıl berbat ettiklerini ve başımın dertte olduğunu biliyordum."

"Ama bunu dile getirdiğinde bir sonuç elde edemiyordun."

"Hayır. Dediğim gibi, bana sadece neler söylediğimi bilmediğimden bahsediyorlardı. Ben yine de biliyordum." Gözü uzaklara daldı, yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Şubattı. Dışarısı olabildiğince kasvetliydi, her gün yağmur veya karla karışık yağmur yağıyordu. İçerisiyse felaketti. Birisi odadaki Noel süslemelerini indirmeyi unutmuştu ve dikine konulmuş bir resmin üzerinde bazı cicili bicili şeyler vardı. Canımı sıktı. Ama yararı da oldu."

"Nasıl yani?"

"Kennford bana kulak asmadığında veya bana ne söylediğimi bilmediğimden bahsettiğinde, onun yerine gözlerimi dikip şu cicili bicili şeylere bakıyordum. Onun kendini beğenmiş yüzüne bakmak istemiyordum. Dikkatimi süslemeler üzerinde yoğunlaştırıyordum, onlardan nefret ediyordum, özellikle de o tip süslemelerden." Güldü. "Mahkemenin sonunda geri dönüp onları alacağıma kendi kendime söze verdim. Hatıra olarak saklamak için. Mahkemeye ait hatıralara ihtiyaç duyduğumdan veya istediğimden değildi, içimdeki onları yırtık indirmek ve üzerinde tepinmek veya bir şekilde hırsımı çıkarma isteğimi tatmin etmek içindi."

"Bunlardan sonucun öyle olmadığını çıkarıyorum."

"Hayır, sonunda suçlu bulununca mahkemeden ayrılmama izin verilmedi. Yargıç beni hemen oracıkta cezaya çarptırdı. Kişisel kanıtlara ilişkin ifadelerin hepsini mahkeme sırasında zaten duyduğunu söyledi. Benim bütün kişisel şartlarımı. Beni içeri atmak için hakkımda başka bir şey öğrenmeye gerek görmedi."

"Ancak Kennford'un karşılığında bir şeyler yapmak için fırsatı olmuştur. Her zaman hafifletici sebepler vardır."

"Suç hakkında konuşabiliyordu ama benim ne büyük bir herifçioğlu olduğum hakkında söyleyecek sözü yoktu. Bu biraz tuhaftı çünkü ben hâlâ bunu yapmadığımı söylüyordum. Ancak o kızın yaşadıklarından nasıl olup da zarar görmediğinden ve bunun gerçek anlamda tecavüz gibi ciddi bir suç olmaktan çok uzak olduğundan, çünkü karşı tarafın genç ve tecrübesiz olmasına karşın kendi isteğiyle yaptığından bahsediyordu. Bense orada oturmuş, yargıç artık bıkıp da beni dışarı atana kadar hayır anlamında başımı sallayıp avazım çıktığı kadar 'hayır' diye bağırmaya çalışıyordum."

"Ama eğer zaten kişisel kanıtları mahkeme sırasında ileriye sürmüşse, yapabileceği çok da fazla bir şey yoktu. Özellikle de eğer yargıç karşı fikirde olmaya meyilliyse."

"Berbat bir iş çıkardı. En hafif tabiriyle gönülsüzce. Yardımcısı sonradan bana onun son konuşmalar yapılırken başka bir davaya hazırlandığını, bu yüzden rüzgârın hangi yönden estiğine pek dikkat etmediğini söyledi. Kaybedemeyeceğimizi düşünüyordu."

"Bu onun aptallığı."

"Değildi." Blacker Derwent'la aynı ses tonuyla konuştu. Kesinlikle alaycıydı. Hemen ardından müfettiş gülümsedi. Blacker'dan hoşlandığını fark ettim ve daha da önemlisi adamın hikâyesine inanıyordu. Ben de inanıyordum. Blacker ahır gibi bir evde hali vakti yerinde mankafalarla yükseklerde uçan ayrıcalıklı tiplere matematik öğretmekten daha fazlasını hak ediyordu.

"Böylece bir yıl yattın."

"Dört yıl aldım ki bu iki yılda şartlı tahliye almak için başvuruda bulunmam anlamına geliyordu. Yani hak etmediğim cezanın yarısını çektim."

"Cezaya çarptırıldığın anda temyiz için hazırlıklara başlamışsındır."

"Siz yapmaz mıydınız?" Acı bir ifadeyle gülümsedi. "Hapis-

hane çocuk tacizinden hüküm giymiş bir suçlu işin pek o kadar iyi bir yer değil. Onun on dört yaşında olduğu gerçeği de kimsenin umurunda değil. Ben sizin kavgacı diyeceğiniz tiplerden değilim ama kendim için birkaç kez mücadele etmem gerekti.

"Seni sıradan suçluların arasına koymadılar."

"Hapishaneler tıka basa doludur. Bazı zamanlarda bu konuda seçim yapma şansları yoktur." Ürperdi. "Her neyse, adam gibi sıradan katilleri ve banka soyguncularını tecavüz suçlularına tercih ettim. Birçoğu onlardan daha kötüydü. Belalıydılar. Ve yaptıklarından vicdan azabı çekmiyorlardı."

"Hapishane herkeste işe yaramaz."

"Hapishane, insanları koymak için bir yer, böylece onlar yokmuş gibi davranabilirsin. Bundan başka bir şey değil. Ancak aynı zamanda düşünmek için çok zamanının olduğu bir yer ve benim de yaptığım buydu."

"En nihayetinde hangi sonuca ulaştın?"

"Oradan çıkma. Ve başardım."

"Temyizin temel gerekçesi neydi?" diye sordum.

"İki şey. Birisi yargıcın jüriye yaptığı özet sırasında belirttiği bir düşünceydi. Temyiz mahkemesi bunun yönlendirme olduğunu ve jürinin kararını güvenilmez hale getirdiğini kabul etti. Diğeri temsilimdi. Philip Kennford mahkemede ona verdiğim talimatları dikkate almadığı için kaybettiğinden dolayı suçlu bulundu. Onu kibirli ve laubali olarak tarif ettiler."

"Çok akıllıca" diye yorumladı Derwent. "Böylece dışarı çıktın."

"Kraliyet Savcılığı yeniden dava açmamaya karar verdi. Sanırım ta başından beri Isobel'in dünyanın en güçlü tanığı olmadığının farkındaydılar. Ailesi serbest bırakılmama hiçbir itirazda bulunmadı, yani onlar da biliyor olmalıydılar." Yüzünü buruşturdu. "Ancak eğer cezam onansaydı herhangi birisinin bir şey söyleyeceğini sanıyor musunuz? Hiç kimsenin umursama-

dığını anlamam bütün bu zamanı aldı. Sadece böyle olmasını istediler – polisler, avukatlar, ailesi, Isobel. Herkes. Benim hapse girmemle kendi hayatlarına dönebileceklerdi. İçeri girmemem durumunda her şey daha karmaşık olacaktı."

"Isobel'le temas kurmaya çalıştın mı?" diye sordum.

"Hayır! Asla. Bir daha onu hiç görmesem umurumda olmaz. Ancak benimle karşılaşabileceklerini artık biliyorlar. Gölgelerin arasında uzaktan seyrediyor olsam da yeniden onların dünyasındayım."

Derwent ceplerini karıştırdı. "Mendil vereyim de gözlerini sil bari."

"Evet, biliyorum. Size acındırıcı geliyor." Saçlarını geriye attı. "Bunları geride bırakmak istedim. Dışarı çıktığımda mutlu olacağımı sandım ama olmadım. Her şey daha da kötü oldu. Kâbuslar gördüm – hâlâ daha hatırladığım korkunç, berbat kâbuslar. Ebeveynlerimle birlikte yaşıyordum ve gecenin bir yarısında çığlıklarımı duyuyorlardı. Annem evde yeniden bir bebek var gibi diyordu."

"Kâbuslar neyle ilgiliydi?"

"Geri dönmekle. Temyiz bir şekilde tersine dönüyordu. Peşime düşülüyordu ve kendimi bir hapishane hücresinde buluyordum veya orda uyanıyor ve serbest bırakılmanın bir hayal olduğunu anlıyordum." Terlediğini fark ettim. Oda havasızdı ama hâlâ onu terleten sadece anlatırken bile duyduğu ıstıraptı. İşimi vicdan rahatlığıyla yapıyordum, parmaklıkların ardına gönderdiğim kişilerin hepsi bunu hak ediyordu ama Christopher Blacker başka bir meseleydi ve Kennford'un onun hakkında, masum bir adamın mahkûm edilerek aylarca bir cehennemde gönderilmesine nasıl bu kadar vurdumduymaz olabildiğini merak ediyordum.

"Ne zaman bitti? Kâbuslar, demek istiyorum?"

Alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. "Hâlâ bekliyorum ama birkaç ay sonra daha iyi hale geldi. Artık her gece görmüyo-

rum. Gece aşırı belki." Yavaşça başını iki yana salladı. "Ama bu tam olarak kurtulduğum anlamına gelmiyor. Gündüzleri bu düşünceleri benimle beraber gittiğim yere götürmeye başladım. Sokaklarda geziyordum ve kendimi mahkemeyi, Kennford'u düşünürken buluyordum. Sonra aniden bir parkın bankında oturmuş boşluğa bakarken kendime geliyordum. Buna kayıp zaman diyorum." Yine dudaklarını bükerek gülümsedi. "Hapishanede bir yılını kaybetmiş biri olarak beni epey usandırdığını size söyleyebilirim."

"Acısını hissettiğini anlayabiliyorum." Şaşkınlık veren yapmacıklıktan öte bir ifadeyle Derwent insafa gelip karşısındakinin hissiyatına anlayışla yaklaştı. "Kennford seni yüz üstü bıraktı."

"Acısını hissetmekten çok daha fazlaydı, dostum. Onu, rahat yaşamını, kariyerini düşünmekten kendimi alamıyordum. Ben onun için sadece bir yanlış adım, istatistiklerinde küçük bir sapmaydım. Mahkemeden ayrıldığı anda beni unutmuştu. İşleri berbat eden oydu ama hiçbir şey kaybetmemişti. Ben üstüme düşeni yapmıştım ama hiç hatam olmamasına rağmen ben cezalandırıldım. Sanki bunu hazmedemeyecekmişim gibi geliyordu. Etrafım bana yardım etmek isteyen insanlarla çevriliydi – arkadaşlarım, ailem. Eski kız arkadaşım bile ona başımdan gitmesini söyleyene kadar bir süre etrafımda dolandı. Başıma gelenlerden dolayı herkes suçluluk duyuyordu ama hiç kimse bana nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Onlara yardımcı olamadım. Kendimde değildim."

"Danışma hizmeti aldın mı?" diye sordum.

"Birkaç seans. Ulusal Sağlık Hizmetlerinden doktorum ayarladı – bu şekilde birkaç ay beklemek zorunda kaldım. İntihara meyilli değildim, bu yüzden öncelikli değildim."

"Faydası oldu mu?"

"Sanırım zaten en kötüsü başıma gelmişti." Ezik bir ifadeye büründü. "Kendimi rahatlatmak için bir yol buldum, zannımca sizin de burada olma nedeniniz bu."

"Philip Kennford'a ve ailesine tehditler savurdun."

"Ve köpeğine ve arabasına ve evine. Adını siz koyun."

Küçük bir kahkahayla bakışlarını yere çevirdi. "Şimdi bundan utanıyorum. Sinirim tepemde, bürosunu birbirine katıp, bana yaptıklarından sonra dönüp ona sormanın hakkım olduğunu söyleyerek onu görmek istedim. Tanrıya şükür sizi çağıracak kadar ciddiye almadılar, yoksa yeniden hapsi boylardım."

"Polislik bir hadise olacak kadar ciddi bir mesele olmadığını söylediler."

"Danışma kısmına girip oradaki görevlinin ödünü patlattım."

"Sarışın. Güzel hatlı." Derwent, sanki bana hatırlatmaktan hiç bıkmıyormuş gibi, kadınlara alıcı gözüyle bakardı.

"Çok alımlıydı. Gençti. Yaptıklarımdan sonra hâlâ orada çalıştığından şüpheliyim." Başını ellerine koydu. "Yani, sakinleşince sonradan çiçek gönderdim. Ancak küçük danışma masasının etrafında paldır küldür dolanarak tehditler savurmam onun için pek eğlenceli olmamıştır."

"Bunun pek hoşa gitmeyeceğine eminim. Seni nasıl sakinleştirdiler?"

"Personelden bir kaçı beni bir sandalyeye oturtup orada tutarken yaşı büyükçe olan bir diğeri bolca viski verip bana kendimi toparlamamı söyledi. Viskiyi içtim, kendime hâkim oldum, özür dilemeye başladım ve ayrıldım. Kapımın çalınmasını bekliyordum ama bunu görmezden gelmeye karar vermiş olmalı." Zayıf bir mizah belirtisi parladı. "En azından bunu yapabilirdi."

Derwent yeniden öne yaslandı, elleri gevşek bir halde dizlerinin arasında sarkıyordu. Gitmeye hazırlanıyormuş gibi bir hali vardı. Bu onun tekniklerinden biriydi: Zor sorularını bitirdiğini ve rahatladıklarını düşündükleri o ana saklamak. "Peki Kennford'un ailesi hakkındaki haberleri duyunca ne düşündün?"

"Ne düşündün diyerek ne demek istiyorsun? Zavallı kadın,

zavallı çocuk. İlk başta onun ailesi olduğunu bilmiyordum. Söylemediler." Sesi sersemlemiş geliyordu.

"Kim olduklarını anladığın anda Kennford'un layığını bulduğunu düşünmedin mi?"

"Bu biraz sert olurdu, değil mi? Ve eşiyle kızına biraz haksızlık olurdu. Yanlış bir şey yapmamışlardı." Başını hayır anlamında salladı. "Eğer Kennford'un başına bir şey gelmiş olsaydı öyle pek ağlamazdım, özellikle de bir sebepten hapsi boylasaydı. Bu ilahi adalet olurdu, değil mi? Ama birisinin ailesinin yarısını öldürmesi. Bu intikamdan öte bir şey. Canavarca."

Derwent yavaşça ayağa kalktı. Bakışlarını Blacker'a indirdi, bildiğimden daha uzun görünüyordu. "Sanırım işimiz bitti. Maeve?"

"Bir soru daha. Onun için üzülüyor musun?"

"Hayır." O açıklamaya girişene kadar kelime havada bir anlığına asılı kaldı. "Zira onun hakkında hiçbir şey hissetmiyorum. Artık yok."

Bu Christopher Blacker'ın söyleyip de benim inanmadığım ilk şeydi.

Bölüm On Bir

"Sana bir şey ısmarlayayım."

Genellikle Derwent mutlu mu değil mi diye düşünmek için pek zaman harcamazdım ama görüşmelerimizi benim ayarladığım bir günde biraz eğlenceyi hak etmişti. Miranda Wentworth'a hayranlık duymasına karşın kadın ona bir boy büyük gelirdi. Savannah Wentworth'un kendisini yakalayamamam mahcubiyet vericiydi ama artan bir kabalıkla beş kez arayınca ajansı kızın beni arayacağına söz verdi. Nefesimi tutuyordum. Bir sonraki en iyi şey, listede sıradaki kişiydi, Niele Adamkuté.

Derwent isteksiz bir şekilde isme baktı. "Kim o adam? Ne zaman evdeymiş?"

"Kennford'un müşterilerinden biri."

"Yüz üstü bıraktığı bir başkası mı?"

"Bir şekilde."

"İşini doğru dürüst yapmaya çalışmadığı halde, ne halt etmeye itibarlı biri olabilir?"

"Sanırım Adamkuté'yi yeterince başarıyla temsil etti. Sonradan olanlar daha karışık."

"Ah." Derwent bunu birkaç saniye düşündü. "Hayır. Vazgeçiyorum. Adamın mahkemede işi neydi?"

"Kadın, kara para aklamaktan mahkemedeydi ve paçayı kurtardı. Ardından da Bay Kennford paçayı sıyırdı."

"Pislik herif." Derwent'ın sesi Philip Kenford'a ilişkin olarak ilk defa hayranlık duyuyor gibi geldi. "Kadın nasıl biri?"

"Bunu biliyor olsam, öğrenmek için seni Poplar'a araba kullanmak zorunda bırakmazdım."

"Şaka yapıyor olmalısın." Derwent Londra'nın merkezine giden her yolu tıkayan trafiğe doğru baktı. "Bu millerce yol."

Sıcakta milim milim Londra'da ilerlerken, Derwent'ın her durumda homurdanarak yaptığı acımasız eleştirilerle gittikçe azalıp sonunda kalmamış bir güvenle "Kadın buna değer" dedim. Her araba ve vitrinden yansıyan ışık gözümüzü daha da kamaştırıyordu, daha pek fazla yol gidemeden şaşı bakmaktan başım ağrımaya başladı. Çantamda bir güneş gözlüğü buldum ve Derwent'a dalga geçmemesine söyleyerek taktım. Bu yine de onu durdurmadı.

"Bu harika. Stevie Wonder'ın kenara attığı eşyaları nereden buldun?"

"Bunlar özel tasarım gözlükler, söyleyeyim de bil."

"Sana kaça patladı?"

"Yüz yetmiş sterlin."

Islık çaldı. "Çok fazla para vermişsin."

"Gözlükten hoşlanıyorum, tamam mı?" Kendimi savunuyor gibi konuşuyordum ve bunun farkındaydım ama kendimi tutamıyordum. "Ben elbiselere çok fazla para harcamam."

"Sana bakınca, dışarıdan anlamayacağım bir şey söylemiyorsun."

Bakışlarımı aşağı indirip giydiklerime baktım: gri pantolon ve düz beyaz bir gömlek. Kibar, göze çarpmayan, pahalı olmayan ama bununla beraber makul seviyede şık olduğunu düşündüğüm bir kıyafetti. "Yapmakta olduğum işi yaparken iş kıyafetlerine para harcamak için çıldırmış olmam gerekirdi. Suç mahallerinin etrafında dolanırken kuru temizleme faturaları için endişelenmek istemezsin."

"Yine de sıkıcı olmak zorunda değil, değil mi?"

"Sıkıcı olmak umurumda değil. Toplum içinde özellikle göze batmak istemiyorum." Ben insanları izlemek istiyordum, dikkatleri üzerime çekmek değil.

"Arka plana saklanacağın bir iş seçseydin" dedi Derwent.

"Çünkü uzunum. Evet, biliyorum."

"Oldukça göz alıcısın." Bana şöyle bir göz atıp homurdanarak bakışlarını çevirdi. "Üzgünüm. Bu konuda seni ciddiye alamıyorum. Gözlüklerin yeni yetme veletlerinkinden."

"Büyükler de takıyor" dedim sakince. "Her neyse, söylediğim gibi, süse fazla para harcamam. Tanıdığım pek çok insan ayakkabı ve çantalarına harcadıkları parayı biriktirselerdi, o parayla evlerinin peşinatını ödeyebilirlerdi.

"Ve sen bir evin peşinatını biriktirdin mi?"

Biraz suçluluk hissiyle ihmal ettiğim tasarruf hesabımı düşünerek "Pek değil" diye itiraf ettim. "Ama kulağa hoş geldi, değil mi?"

"Emekli ihtiyarların konuşması gibi geldi."

"Bu mantıklı. Sanırım bunu kelimesi kelimesine annemden kaptım." Ürperdim. "Aman Tanrım. Gittikçe ona benziyorum."

"Bütün kadınlar sonunda annelerine benzerler. Bu yüzden sadece yirmi beş yaşın altındaki kızlarla takılmak konusunda katı bir kuralım vardır. Daha bozulma başlamadan önce."

"Bu tüyler ürpertici bir şey ve yaşlandıkça daha da ürkütücü olacak."

"Kırk beşime gelince otuza yükselteceğim. Yirmi yıl yaş farkı aşağı yukarı idare edebilir ama bundan fazlası can sıkıcı olur. Sen bu kafayla hep insanların kim olduklarını ve neden ünlü olduklarını açıklamaya çalışıp durursun." Suratını ekşitti. "İlk birkaç seferinde güzel. Ardından sadece üzücü oluyor."

"Evet, üzücü bana uygun kelime gibi geldi." Merakla onun yüzüne baktım. "Karşılıklı konuşabileceğin birini bulmak istemez misin?"

"Benim önceliğim konuşmak değil, Kerrigan."

"Dünyanın en harika aşığı olduğunu varsaysak bile, sürekli seks yapamazsın. Ara sıra akşam yemeğine çıkman gerekir. Tatillere gitmek. Uzun mesafeler kat etmek. Senin ruhundan ve

kültürel alt yapından anlayan biriyle bunları yapmak daha kolay değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, eğer arabada sıkılırsam, radyoyu açarım."

İçimden geriye saydım. Beş... dört... üç... iki... Tık. Freddie Mercury'nin sesi arabayı doldurdu, 'wanting to break free'yi söylüyordu.

"Çok komik."

"İstasyonu senin seçmene izin verirdim ama eski bir halt dinlemek istemiyorum. Klasik şarkılar, benim tercihim bu."

Cahil numarası yaparak "Kimdi bu tekrar söyler misin?" diye sordum. "Beatles mı?"

Yüzünde bir gülümseme ifadesi belirdi. "Kahrolası cehalet."

Derwent'la didişmek trafiğin yarattığı bezginliği dağıtmak için iyi bir yoldu ve hatta oraya randevumuzdan yirmi dakika önce vardık. Derwent bir gazete bayiinin önünde durup içeri girdi ve bir şişe su ile ikimize aldığı ucu kamçı şeklinde sivrilmiş dondurmalarla yeniden ortaya çıktı. Benimki çikolata parçalarına batırılmıştı."

"Bu neyin karşılığı?"

"Benim için keyif verici bir şeyler ayarladın. İçimden buna karşılık bir şeyler yapmak geldi." Çikolata parçacıklarını önüme dökmeden yemeğe uğraşırken beni izledi. "Ve içimde bunun izlenmeye değer bir mücadele olacağına dair bir his vardı."

"Bana iyi geldi."

"Devam et. Dilini çalıştır. Altına dokun. Ah, evet, bebeğim, işte böyle." Sanki seks yapar gibi kalçalarını havada hareket ettirdi.

"Bana bunu zehir edemeyeceksin. Ve söylediğin her şey doğruca benim cinsel taciz şikâyetime dâhil olacak."

"Şimdiye kadar o dosya telefon rehberi kadar kalınlaşmış olmalı." Sesinden pek de tedirgin olmadığı anlaşılıyordu. Hakkında bir şikâyet olmadığını ve olmayacağını benim kadar iyi

biliyordu. İsteyeceğim en son şey can sıkıcı bir şekilde başkalarına zor anlar geçirtecek bir soruşturmaydı. Hoşuna gittiği, bunu yapabildiği, gerçekten de çok kereler böyle düşündüğü ve bunu yapmaktan vazgeçmeyeceği için bu ifadeleri kullanıyordu. Bu yüzden kaba ifadelerini ona geri yollayacaktım ve o da bunları yapmaya devam edecekti, bu arada yenecek bir dondurma vardı. İşimi olabildiğince tahrik etmemeye gayret ederek yaptım.

Niele Adamkuté Cannin Town metro istasyonun yakınında teraslı evlerin bulunduğu dar bir sokakta oturuyordu. Canary Wharf'ın gelişiminden faydalanmış bir bölgeydi, etrafını çevreleyen semtler için çekici bir cazibesi olan East End'in üst üste yığılmış devasa gökdelenlerinin ortasındaydı. Sair günlerde insanlar buraya akıyor, hafta sonlarında ise terk ediyordu ve birçoğu Poplar ve Limehouse'un kalbine veya bölgedeki yeni zenginlikle emlak fiyatlarının artacağı umudunu veren bir başka yere adım dahi atmamıştı. Ekonomik daralma keskin bir düşüşü doğurmuştu ama hâlâ emlakçılık üzerinden bir servet yapmaya çalışan oldukça fazla sayıda insan vardı. Adamkuté'nin oturduğu Shetland Caddesi yenilenmekte olan bir yerdi, bu da evlerin pek çoğunun pek de iyi durumda olmadığı anlamına geliyordu. Üç binanın dış tarafında bidonlar yolda duruyordu. Diğer birkaçı iskele ve brandalarla sarmalanmıştı. Başka ikisinin ön basamaklarına yarı çıplak inşaat işçileri oturmuş güneşin altında sigara içiyorlardı. Tertemiz boyanmış ahşap evler, uç uca dizilmiş bakımlı ön bahçeler boş gibi görünüyordu, pencereler karanlıktı ve kirle kaplanmıştı, ön kapılarında yığılmış çöpler vardı. Adamkuté'nin evi kiralık bir evin tüm emarelerine sahipti: çirkin çift camlar, dışarıda taşmış çöp kutuları ve tamamen çakıl kaplı bir ön bahçe, para harcamaktan kaçınmak için bakımsız bırakılmış dış alan. Zili çaldım. Evin içinde ön kapıdaki buzlu camdan bir an için görünen birisi giriş holünden geçip aceleyle üs kata çıktı.

"Arkadaş canlısı."

"Randevuyu ayarlamak için aradım. Geldiğimizi biliyor."

İçeriye bir göz atmak için ön taraftaki pencereye uzandım, duvarların çıplak ve mobilyaların en az seviyede olduğu görülüyordu. "Bence bu o değildi. Bana bir erkek gibi geldi."

"Bana da. Ancak Bayan Adamkuté ile ilgili pek öyle yüksek beklentilerim yok. Kennford fırsatını bulursa dünyadaki her kadınla yatar."

O bunu söylerken ön kapıda bir karaltı belirdi, bizim göremeyeceğimiz şekilde, kapının hemen arkasında birisi duruyor gibiydi. Derwent'ın söylediklerini duymamış olamazdı ama Neile kapıyı açtığında yüzü sakindi. Bana baktı.

"Sen Memur Kerrigan mısın?"

"Evet. Bu da iş ortağım – "

"Josh Derwent." Elini kaldırarak uzandı. "Komiser Derwent."

Rütbe onu Derwent'ın uzattığı elden daha fazla etkilememişti. Sanki ne istediğini anlamamış gibi bakışlarını indirip eline baktı, ardından geri çekildi. "İçeri gelin."

Derwent pek bir anlam ifade etmeyen bir konuşmayla "Kısa süre önce haber vermemize rağmen bizimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler" dedi, Niele ön kapıyı kapatmak için sabırlı beklerken oturma odasına doğru peşimden geliyordu. Neden allak bullak olduğunu anlayabiliyordum, çünkü bana anlatılandan çok daha fazlasına sahipti. Oldukça alımlıydı – uzun boylu, oldukça iyi gelişmiş göğüslerine karşı çöp gibi zayıftı. Özel dikilmiş siyah pantolon ve üzerindeki krem rengi ipek gömlekle zarif duruyordu. Hoş bir kadın olmasına karşın, onda güzelliğin ötesinde bir şey vardı. Alışılmışın dışında bir duruşu vardı. İtici olmaktan ziyade ilgi çekiciydi. Yay gibi kaşlarının altında süzme yeşil gözleri çok güzeldi, saçları koyu ve parlaktı. Mükemmel vücut hatlarının simetrisine aykırı düşen tek şey bir elmacık kemiğinin üzerindeki bendi ve yüzüne eğer olmasa sanki eksik kalacak kendine has bir dokunuş veriyordu. Otuz bir yaşında olduğunu biliyordum ama bilmesem yirmi beşinden bir

gün fazla olduğunu tahmin etmezdim. İçimden eğer Derwent bir şansı olacağını bilse, kendi yaş kuralında bir istisna yapardı diye geçirdim. İngilizcesi iyiydi, neredeyse hiç aksanı yoktu ve dilin özelliklerini kullanıyordu. Derwent ve ben yerleşirken kadın girişte dikiliyordu. Yüzündeki ifadeye bir anlam veremedim. Pek düşmanca değil ancak korunmacı diye karar verdim ve söylediği ilk sözler de bunu doğruladı.

"Benimle Philip Kennford arasında olup bitenleri öğrenmek için buradasınız, bu doğru mu?"

"Aşağı yukarı. Onun hayatının resmini ortaya çıkartmaya çalışıyoruz ve bu da onu tanıyan insanlarla konuşmamız anlamına geliyor." Tereddüt ettim. "Ve eşini tanıyanlar."

"Onu mu? Eşini tanımazdım. Onunla bir kere karşılaştım." Bir an için aldığı keyfin ufak bir izi yüzünde belirdi. "Pek öyle iyi anlaşmazdık."

"Ben de öyle duydum."

"Ve onun öldüğünü duydum." Gözlerini kıstı. "Gerçekte burada olmanızın sebebi bu, değil mi? Bizim bir tartışma yaşadığımızı duydunuz ve onun ölümünde sorumlu olup olmadığımı bilmek istiyorsunuz."

"Şey, öyle misin?" Kadının bu kadar doğrudan konuşması hoşuma gitmişti ve biraz şaşırmıştım.

"Elbette hayır. Onunla aylar önce tartıştık. Adamı da o zamandan beri görmüyorum ve görmek de istemiyorum." Güzel ağzı tam da surat asmak olarak tasvir edilebilecek bir şekilde terslenerek kapandı.

"Bizim bu konu hakkında seninle konuşmak zorunda olmamızı anlayışla karşılarsın, değil mi? Vita Kennford'dan hoşlanmayan insanların kim olduklarını bulmamız gerekiyor – onu ve kızını öldürmek için bir sebebi olan kişiyi. Ve sen öldürmek için sebebi olan birinci değilsen ikinci kişisin."

Kadın güldü. "Şimdiye kadar neden bekleyeyim ki?"

"Belki daha önce fırsatını yakalayamamıştın. Belki de planlaman gerekiyordu."

"Planlayacak ne var? Ya bu işleri yapacak birilerini tanıyorsundur ya da tanımıyorsundur." Etkileyici bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Şüphesiz ben tanımıyorum."

"Elbette" diye ona katıldım. Mahkemede bütün suçlamalar kısa zamanda düşmüştü diye aklımdan geçirdim. Ancak bu göz alan masumiyetinden çok delil yetersizliği ve Kennford'un bazı yaratıcı konuşmaları sayesindeydi. Kendi yargılarımı şu an için kendime sakladım.

"Ve elbette ki onun ölmesini istemezdim. Eğer ondan hoşlanmayan insanları arıyorsanız, onunla karşılaşan herkesin listesini yapmanız gerekir. Pek hoş davranan birisi değildi."

Derwent uzatmadan Kit'in tarif ettiği karşılaşmaları konusuna geldi "Onunla nerede karşılaştın?" diye sordu. Alçak bir koltuk tercih etmişti ve şimdi Niele oturmadığı için buna pişman olmuştu. Kadın duvara yaslanmış bir vaziyet almıştı, Vogue modellerine benziyordu.

"Onun Clerkenwell'deki dairesinde. Kadın beni dışarı attı."

"Orada mı oturuyordun?"

"Benden onunla oturmamı istemişti. Belli belirsiz omuzlarını silkti. "Asla evet dememeliydim. Bir evi başkalarıyla paylaşmaktan daha iyi olur diye düşünmüştüm. Başkalarıyla evi paylaşmanın yeniden öğrenci olmak gibi olduğunu söylemişti ancak o günleri geride bıraktı."

"Çok ev arkadaşın var mı?"

"Birkaç." Sanki bunu beklermiş gibi, üst kattan tepemin üstünde ayak sesleri geldi. "Gelip giderler."

"Kim onlar?" diye sordu Derwent.

"Neden kafana takıyorsun?"

"Meraklıyım."

"İnsanın başına ne gelirse meraktan gelir. Laf buydu değil mi?"

"Ben cesur bir adamım."

Keyfinin yerine geldiği gözlerinden belli oluyordu. "Mem-

leketten insanlar. Burası Birleşik Krallığa ilk geldiğimizde kalmak için güzel bir yer. Ardından iş bulup taşınırlar."

"Ama sen kalıyorsun."

"İşime geliyor."

"Burası güzel bir bölge" diye yalan söyledi Derwent.

"Aslında değil. Bana uyuyor."

"Neden?"

"Fazla bir beklentim yok."

"Senin gibi bir kız en iyisinden başka bir şey beklemez."

Derwent çok duygulu görünüyordu. Dilimin ucuna gelen soruyu sormam için kendimi yeterince tutmuştum "Ne kadardır burada yaşıyorsun?"

"Aralıklarla üç yıl."

"O kadar uzun mu?" şaşırmıştım. Odanın bir köşesinde karton kutular yığılıydı ve duvarlar çıplaktı. Mobilyalar birbiriyle uyumsuzdu ve zaten pek fazla eşya da yoktu. Geçici bir süre içinmiş hissi veriyordu. "Birisi eşyaları uygun şekilde açıp yerleştirmemiş gibi görünüyor."

"Benim pek umurumda değil. İlgilenmiyorum. İş veya arkadaşlarımı görmek için zamanımın çoğunu dışarıda geçiriyorum."

"Hayatını neyle kazanıyorsun, Niele?"

"Müdürüm."

"Hangi şirket?"

"Şu anda çalışmıyorum. Yeni bir yer arıyorum."

İyi laf uydurdu, diye düşündüm, en hafif tabiriyle ona inanmıyordum. Kaçamak cevapların daha çok soru ürettiğini anlamak üzereydi. "En son çalıştığın yer neresiydi?"

"Kapandı. Çok üzücü. Birçok insan işini kaybetti."

"İş neydi?"

"Bir Litvanya şirketiydi."

"Satış..." diye onu konuşmaya teşvik ettim.

"Malların Avrupa'nın her yanına nakliyatı. Nakliyecilik." Sıkılmış görünüyordu. "Aslında işlerin bu yanına pek bakmadım. Ben büro kısmıyla ilgiliydim."

"Eğer çalışmıyorsan para işini nasıl hallediyorsun?"

"Birikimlerim var ve geçici işlerde çalışıyorum."

"Bir ajansa bağlı olarak mı?"

"Gündelik işler. Şu veya bu zamanda."

"Akşamları ne yapıyorsun? Burada takıldığını düşünemiyorum."

İçimdeki Derwent'a bakma arzusuna direndim ama işinin ne olduğu, nerede çalıştığı konusundaki anlattıklarının hikâyenin tamamı olduğuna pek kani olmamıştım. Bana kalsaydı öyle kolay kurtulamazdı. Ayrıca yine şu anda göründüğü gibi patronum kadar onun sosyal hayatıyla ilgilenmezdim.

"Ne istersem onu yapıyorum." Odada göz gezdirdi. "Ama burada kalmıyorum, haklısınız. Dışarı çıkmayı tercih ediyorum."

"Erkek arkadaş mı?"

"Sıklıkla evet. Ama şu anda yok."

Derwent'ın bu konu hakkında ona sorular sormasını bekliyordum ama gecikerek de olsa burada ne yapıyor olmamız gerektiğini hatırladı.

"Burada kaç kişi yaşıyor?"

"Şu anda beş."

"Kaç erkek?"

"Neden soruyorsun?"

"Rutin sorular. Kaç erkek var?"

"Dört.

"Sen tek kadın mısın?"

"Evet. Ancak bunu dert etmiyorum." Bunu söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekledim. Sözlerine eşlik eden vücut hareketlerindeki duyguyu anlayamasaydım bile sözlerinden bunu çıkartırdım. "Erkeklerle hep daha iyi anlaşıyorum."

"Aşkların oldu mu?"

"İngiliz erkeklerini tercih ediyorum."

Hakkını vermek gerekirse, Derwent sadece biraz kızardı. "Bana ev arkadaşlarının isimlerini verebilir misin?"

"Verebilirim. Zorunda mıyım?"

"Vermezsen onlar hakkında biraz şüphe duymamıza neden olur."

"Şüpheleriniz için yapabileceğim bir şey yok." Yüzünde ince bir gülümseme belirmesine izin verdi. "Ama başka birinin başının derde girmesini istemem."

"Başları dertte değil. Ben sadece burada kimlerin yaşadığını bilmek istiyorum."

"Yine merak mı ettin?"

"Bu mesleki bir alışkanlık."

Kadın olumsuz anlamda başını salladı. "Philip Kennford'la ilgili olduğunu sanmıştım."

"Öyle."

"O zaman bana neden birlikte yaşadığım insanları soruyorsunuz? Bana onun hakkında sorular sorun."

Ona birlikte yaşadığı insanlarla ilgili sorular sormamızın gayet iyi bir sebebi vardı; içlerinden birisi bize zarar vermek isteseydi onlar için kadının oturma odasındaki halimizle kolay hedef olurduk. Evde başka kimin olduğunu bilmemekten hoşlanmıyordum ve Derwent için de aynı şeyi söyleyebilirdim. Onların çöplüğünde, onların merhametine kalmıştık ve şüphesiz bir zamanlar Niele Adamkuté'nin tanıdığı suçlular vardı. Üst katta gürültülü bir şekilde gezinen kişinin bir sabıka kaydı yoksa ben de bir şey bilmiyordum, bu bizim için basit bir gözlemden başka bir şey değildi.

Derwent bunu pek açığa vurmadı. Bunun yerine kadına küçük çocukların arsız sırıtışıyla karşılık verdi. "Sanırım bu alışkanlıktan kaynaklanıyor ama biz de soru sormayı seviyoruz."

"Bana Philip hakkında sorun."

"Ona da geleceğiz."

"Konuşacağım tek konu bu." Çene yapısında bana gerçekten bunu demek istediğini anlatan inatçı bir ifade vardı. Derwent da bunun farkına varmıştı.

"Tamam. Bay Kennford. Bize ondan bahset."

"Benden faydalandı. Benimle alay etti." Kadında biraz daha kurban gibi bir hava olsaydı söyledikleri daha inandırıcı olurdu ama Niele Adamkuté bana hiç aptal biri gibi gelmiyordu.

"Bu ne zaman oldu?"

"Geçen yıl. Dokuz – hayır, on ay önce." Kendi kendine gülümsedi. "Bu kadar zaman geçtiğini düşünmemiştim ama öyleydi."

"Nasıl tanıştınız?"

"Tutuklandım ve bir arkadaşım için yaptığım bir işten dolayı para aklamakla suçlandım. Bunların hepsi koca bir yanlışlıktı."

"Elbette."

"Arkadaşım onun için yaptığım işten dolayı başının derde girmesine çok üzgündü, bu yüzden bana devletin avukat tahsis etmesini istemedi. Mahkemede beni temsil etmesi için Philip'i atayan çok iyi bir hukuk şirketi ayarladı, çünkü adamın mesleğindeki en iyi kişi olması gerekiyordu."

"Ama duyduğuma göre, bu işe yaradı. Paçayı kurtardın" diye belirttim.

Omuzlarını silkti. "Kanıt yoktu. Söylemesi gereken tek şey kanıt olmadığıydı. Dava dosyası görülürken günlerce mahkemede oturdu ve hiçbir şey yapmadı. Ardından kalkıp yargıca serbest bırakılmam gerektiğini söyledi ve yargıç bunu kabul etti. Binlerce pound aldı ve hiç bir şey yapmadı."

"En azından sen ödemiyordun."

Saf bir nefretle sıra dışı bir ses çıkarttı. "Birisi sizin için ister hediye olarak, isterse kendisini zorunlu hissettiği için yapsın, her zaman karşılığında bir ödeme vardır."

"Kulağa fesatça geliyor" dedi Derwent.

"Hiç de değil. Dünyanın işleyişi böyle."

"Yani Kennford'un yaptığı işten etkilenmedin – ama sonunda kendini onunla bir ilişkinin içinde buldun ve onun dairesine taşındın. Bu nasıl oldu?"

"Aptaldım." Ciddi görünüyordu. "Serbest kaldığıma çok mutlu olmuştum, onunla yemeğe çıktım. Çok güzel bir restorandı, çok şıktı. Oraya pek çok meşhur gider. TV değil Hollywood yıldızları." Güzel bir şekilde açılmasından memnun olmuştum. "Ve biraz fazla içtim. Üstelik istediğinde oldukça keyif verici olabiliyor, değil mi?"

"Ve hali vakti yerinde. Ve yakışıklı."

"Aslında pek çekici değil. Yaşlı. Ama evet, zenginmiş gibi davrandı. Benden dairesine gelmemi istedi, böylece bana nerede yaşadığını gösterebilecekti. Bunu yapmakta sorun olmadığını düşündüm. Eğlenceli olacağını sandım." Yeniden Derwent'a baktı. "Eğlenmekten hoşlanırım, biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum." Derwent'ın kulakları kızardı.

"Dairesi çok hoştu. Geceyi orada geçirdim." Omuzlarını hafifçe silkti. "İyiydi ama bunun önemli bir şeye dönüşeceğini düşünmedim. Bana birileri bunu fark ederse başının derde gireceğini söyledi. Ancak ardından, sanırım bundan hoşlandı."

"Heyecan meraklısı, değil mi. Dinle bak, böyle söylememe kırılma ama hiç kimsenin seninle birlikte olmak için öyle pek fazla bir sebebe ihtiyacı olduğunu sanmıyorum." Derwent'tan cesaret gösterisi. Şaşırdım ama bunu kendime sakladım.

"Çok naziksin." Bakışları bir an için bana takıldı, orada olmamamı dilediği hissine kapıldım. Galiba her ikisi de aynı şeyi diliyordu. Kanepede arkama yaslandım, kesinlikle hiçbir yere gitmiyordum.

"Bunun bir şeye dönüşeceğini sanmıyordun ama dönüştü, değil mi?" diye sordu Derwent.

"İmkân buldukça görüşmeye başladık. Çoğunlukla onun yerinde. Bir seferinde de burada, çünkü nasıl yaşadığımı görmesini istedim." Hiç beklenmedik bir tepki göstererek güldü. "Buradan hiç hoşlanmayacağını biliyordum. Yanına taşınmamı bana o zaman sordu."

"Sen de öyle yaptın."

"Ama hayır demem gerekirdi. Bana anahtar verince, sürekli orada olmamdan hoşlanmadı. İki eşi varmış gibi olduğunu söyledi." Gözlerini devirdi.

"Ve sen nasıl hissettin?"

"Ben de hoşlanmadım. Bağımsız olmaktan hoşlanırım. Bir şey yapmak istediğimde ona sormak zorundaydım. Hiç kimsenin beni orada görmemesi için dikkatli olmak zorundaydım. Çünkü aynı binada yaşayan arkadaşları vardı. Kapıya veya telefona bakmam yasaktı. Kaçırılmış olmak gibi bir şeydi. Sürekli saklanıyordum." Omuzlarını silkti. "Buna değmezdi."

"Yani ne zaman sona erdi?"

"Hamile olduğumu ona söylediğimde."

"Bu doğru muydu?" diye sordu Derwent.

"Ah, evet. Bu konuda yalan söylemezdim. Onun çocuğuna hamileydim. Ona ne yapacağına karar vermesini söyledim. Eşinden boşanıp benimle evlenebilirdi veya sadece bana para verebilirdi."

"Çocuğa bakmak için." Derwent'ın sesi konuyu tamamen kavramış gibi geliyordu.

Kadının yüzünde dokunaklı bir ifade belirdi. "Kendime bakmak için."

"Yani bebekten kurtuldum demek istiyorsun."

"Çocukları sevmem. Eğer isteseydi onu doğururdum ama bunu bana evlenerek ispat etmesi gerekiyordu. Uygun bir taahhüt olmadan, bunu yapmayacaktım. Evet, doğurmanı istiyorum, buna baytılırım ve ikinize de bakarım demek onun için çok

kolaydı. Ancak bırakıp gitmekten onu hiçbir şey alıkoyamazdı. Şahsiyetsiz, parasız, ona bakacak kimsesiz bir halde bebekle ortada kalırdım." Omuzlarını silkti. "Hayır. Aptaldım ama o kadar aptal değildim."

"Kennford ne dedi?"

"Eşinden boşanamayacağını söyledi. Bütün paranın sahibi kadın olduğundan ve onu terk ederse hiçbir şey alamayacağından dolayı masrafları karşılayamayacağını söyledi. Bana para da veremeyeceğini söyledi. Bana bebeği doğurmam ve onun olduğundan emin olmak için DNA testi yaptırmam gerektiğini söyledi. O zaman bana çocuk için ödeme yapacağını söyledi." Homurdandı. "Bunu kabul etmedim."

"Bebeği doğurmadın."

"Hayır, elbette doğurmadım." Sanki bu fikir tamamen deliceymiş gibi Derwent'a baktı. "Ona bana yaptıklarından dolayı ve bebeği aldırmak karşılığında para verene kadar dairesinden ayrılmayacağımı yoksa eşine gidip istediğim ödemeyi ondan alacağımı söyledim."

"O ne dedi?"

"Güldü. Eşine ilişkimizden bahsetsem bile onu terk etmeyeceğini söyledi. Bana daireden çıkmak için bir haftam olduğunu söyledi." Kadın kollarını bağladı, bu da ona göğüs dekoltesini daha da belirgin bir hale getirerdi. Her nasılsa, yine de, Derwent gibi ben de kadının oldukça keyfinin kaçtığını düşünüyordum. Konu annelere ve bebeklere geldiğinde aşırı duygusallığa yatkın bir adamdı. Bunu fark etmiştim ve bu gerçekçi görüşmenin tamamı onun için can sıkıcıydı. "Ona param olmadan gitmeyeceğimi ve bana para vermezse bebekten de kurtulmayacağımı söyledim. Kuşkusuz, bebeği aldırmak için çoktan ayarlamaları yapmıştım ama o bunu bilmiyordu."

"Ama bir çocuk sahibi olmak onu endişelendirmiyordu" dedim. "Yoksa bunu çaktırmıyor muydu?" Niele boş boş bakınca onun kusursuz İngilizcesinin bu lafı içermediğinin farkına var-

dım. "Yani bebek doğsun ya da doğmasın bu sayede ona şantaj yapabileceğine aldırmıyormuş gibi davranıyordu ama gerçekte aldırıyordu."

"Başka bir bebeği kafaya taktığını sanmıyorum. Onun bir erkek olmasını umduğunu söyledi, çünkü bir oğlu yoktu. Ve bebek erkekti" diye ekledi. " Bundan emindim. Ancak onun doğmayacağına da emindim, bu yüzden önemli değildi."

Kennford'un kızlarını, onlara nasıl sıradan kişilermiş gibi davrandığını düşündüm ve dünyada böyle davranan başkaları da var mı diye merak ettim. Soyunu yürütmek fikrinden hoşlanan tipte biriydi, tohumlarını saçmaya niyetli vahşi hayvan sürüsünün lideri gibi bir adamdı. Niele'nin durumunda, çetin bir cevize çatmıştı.

"Haftanın bitiminde ne oldu?"

"Bazı adamlar getirdi." Kendini aşağılanmış hissettiği görülüyordu. "Her şeyimi çantalara doldurup sokağa attılar. Ben de gitmek zorunda kaldım yoksa her şeyim çalınacaktı ve zaten beni dışarıya attılar. Bu aşağılayıcıydı. Böyle bir şeye meydan verebileceğini sanmazdım ama artık aldırmıyor gibiydi."

"Ve sen de intikamını aldın" dedim. İhtiyatlı davranıyor gibi görünüyordu. "Merak etme, bunun detaylarıyla ilgilenmiyoruz. Polise bildirilmediğinden soruşturulacak bir suç yok."

"Bazı arkadaşlarım bana yardım etti. Philip'in bana yaptıklarına kızgındılar. Nasıl davrandığına. Nerede yaşadığımı biliyorlardı bu yüzden o civara gittiler ve ... onun huzurunu kaçırdılar."

Onun davetiyle olduğuna oldukça emindim. Kolay incinebilir kimsesiz çocuklar gibi davranıyordu ama ihtiyaç duyduğunda yardıma gelen şu arkadaşlar hakkında anlattıklarına gerçekten inanmamıştım. Birkaç güçlü kuvvetli Baltıklı adamı ıslık çalıp çağırmış ve onlar da kadının pis işini yapmıştı.

"Bildiğim kadarıyla dairesini yıkıp dökmüşler."

"Belki. Sonradan görmedim."

"Ama oraya gittin, çünkü Bayan Kennford'la karşılaştığın yer orasıydı."

"O an bebekten kurtulduğuma çok sevindiğim andı. Bir düşünün, ödlek herif, bana para ödemek için gelip onu görmemi kendisi ayarlıyor. Ardından aynı zamanda eşine onunla orada buluşmasını ve onarımlar için çek defterini yanında getirmesini söylüyor. O ve ben kapının ağzında karşılaşıyoruz ama o hiç ortalıkta görünmüyor. Kadının beni göreceğini biliyordu. Konuşacağımızı biliyordu. Kadının bana istediğim parayı ödeyeceğini biliyordu. O berbat, zayıf bir adam ve eğer eşini öldürdü mü diye öğrenmek isterseniz, hayır derim, çünkü buna cesaret edemezdi." Kadın sözlerini Litvanca olduğunu tahmin ettiğim laflarla ağzına geleni söyleyerek bitirdi. Kadının genel tavrından anlaşıldığı kadarıyla sözlerinin çoğunun küfür olduğunu söylemek oldukça doğru bir tahmin olurdu.

"Sakin ol."

Derwent'ın bu iki kelimenin sinirli bir kadının üstesinden gelmek için işe yaradığını gördüğü hiç olmuş mudur, diye merak ettim. Şu anda kesinlikle işe yaramıyordu.

"Sakinleşmeyeceğim. Ona çok kızgındım ve eşi de öyleydi ama kadın ona arka çıktı. Evliliği daha önemliydi, çocuklarının babalarına ihtiyaçları vardı, falan filan ve bana istediğimin iki üç katı para teklif etti."

"Sonunda ne kadara patladı?"

"Söylemek istemiyorum. Umduğumdan fazlasıydı."

"Senin için işler iyi gitti, değil mi? Biraz şantaj yapmayı denediğin ilk sefer miydi yoksa bu senin gelirinin düzenli bir parçası mı?"

"Şantaj değildi. Ondan bana bir hediyeydi."

"Onun pek hoş davranışları olan biri olmadığını söylemiştin" diye ona hatırlattım. "Yaptığı cömertliğin karşılığında bu onun için söylenecek bir şey değil."

Yüzünü astı. "Ahlaksızın tekiydi. Benim bir sürtük olduğumu ve elimden geldiğince zarar vermeye çalıştığımı söyledi. Onu mutlu etmek için ne yapması gerektiğini düşünmek yerine kocasının bir ilişkisi olmasından dolayı beni suçladı. Hiç gerekmediği halde başlangıçtan itibaren saldırgandı. Beni ilgilendirdiği kadarıyla yapılması gereken ayarlamalar vardı ama hiç kimseyle kavga etmek istemiyordum. Beni kocasından uzak tutmak ve ailesini korumak istedi. Bu da ona birkaç bin pounda mal oldu. Bana bu paranın onun için hiçbir anlamı olmadığını söyledi, aldırmayacağını, böylece ben de rahatça parayı alabilirdim. Bebekten kurtulmakla korkunç bir iş yaptığımı düşündüğünü anlayabilirsiniz – kızları hakkında konuşup durdu. İkizler, ikizler, babalarının yaptıklarından haberleri olmamalıydı." Güldü, gerçekten keyif alıyor gibiydi. "Bir düşünün, devam ettirseydim bir bebeğim olacaktı. Burada. Aklınızda canlandırın! Unutmuştum, samimiyetle söylüyorum, siz bana üzerinden ne kadar zaman geçtiğini sorana kadar."

"Etkileyici" dedi Derwent ağır şekilde. Haklıydım; Litvanya gülü kesinlikle solmuştu.

"Beni yargılayamazsınız. Hiç böyle bir duruma düşmediğiniz için ne yağacağınızı bilemezsiniz." Bana baktı. "Kariyeri önemsiyor gibi görünüyorsun. Hamile kalsaydın sen ne yapardın?"

Paniğe kapılırdım. Yemin ederim. Dokuz aylık bir depresyona gömülmek. Annemi çağırıp hırka patik ördürmek. Bunun düşüncesi geceleri uykumu kaçıyordu ama bunları Niele ile paylaşmaya niyetim yoktu. Ona cevap vermek yerine yumuşak tavırla gülümsemeyi yeğledim. Kariyer peşinde olduğum hakkındaki küçük iğnelemesini de bir kenara not ettim; sanırım benim dış görünüşüme yaptığım harcamaları ifade etmek istemişti. Birkaç saat içinde kişisel tarzıma ilişkin bu ikinci hakaretti ve dostluğumu kazanmak için uygun bir yol değildi.

Bir cevap alamayacağını kavrayarak, Niele ütü masası gibi

dümdüz karnını sıvazladı. "Sonuna kadar gitmediğim için çok memnunum. O zaman üzgün değildim ve şimdi de üzülmüyorum."

"Senin vücudun; senin tercihin" dedi Derwent. "Bunu anladık. Ama parayla ne yaptın? Eğer Vita söylediğin kadar cömert davrandıysa, buradan daha güzel bir yere taşınmış olman gerekirdi."

"Size söyledim, burayı seviyorum. İmkânları hoşuma gidiyor."

"Hangi imkânlar?"

Kadın bir odanın kapısını savurarak açtı ve odanın diğer yanında duran birisini işaret etti. "Jurgis'le tanışmalısınız."

Jurgis göründüğü kadarıyla, bir seksen beşten uzun boylu ve vücudu buna orantılı olarak yapılıydı, elleri kürek gibiydi. Sessizdi ama küçük koyu renkli gözleriyle konuşuyordu. Artık Shetland Caddesi'nde pek hoş karşılanmadığımız içime doğmuştu.

Ayağa kalkarken Derwent "Arkadaşlarından biri mi?" diye sordu. Bu sadece iki adam arasındaki cüsse farkının daha da belirgin olarak görünmesine yaradı.

"Çok iyi bir arkadaş." Adamın devasa pazılarından birisine şaplak attı. "Bunlar polis, Jurgis. Artık gitmeleri gerekiyor."

Kayda değer bir dirençle yerinde duran Derwent'a doğru ilerledi.

"Sormak için aklımıza bir şey gelirse, irtibat kurarız."

"Size yardımcı olabileceğimi sanmıyorum." Manidar bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Bakın, size gerçeği söyledim. Kenford'un eşiyle bir kez karşılaştım. Sürtüğün teki ama paramı ödedi ve erkeğinden daha büyük bir cesareti var, bu kesin. Onu ben öldürmedim. Philip'in de öldürdüğünü sanmıyorum ya da istese bile öldürebileceğini. Bütün bildiğim bu."

Jurgis elini Derwent'in omzuna koyup sıktı.

"Hareketlerine dikkat et dostum, yoksa seni polise saldırmaktan tutuklarım." Baskı şiddetlendi, kocaman el Derwent'ın köprücük kemiğini sıkıca yakalamıştı. Bir an buna dayandı ardından kıvrılarak dönüp onu sımsıkı tutan Jurgis'ten kurtuldu. "Dediğimi yaparım, Bayan Adamkuté. Eğer yeniden sizinle konuşmamız gerekirse, konuşuruz, burada veya karakolda. Daha önce tutuklandınız – usulü biliyorsunuz. İş birliği yapsanız sizin için daha iyi olur." Sehpanın üzerine kartını bıraktı ve manidar bir şekilde parmaklarının ucuyla iki sefer üzerine vurdu.

"Benim de yaptığım bu." Zevk alıyor gibi görünüyordu ama onu pişmiş kelle gibi sırıttıran şeyin ne olduğunu bilmiyordum. "Sizi bir daha göreceğimi sanmıyorum, Komiser Derwent." Kartı alıp okudu. "Komiser Josh Derwent. Ama sizinle tanışmak bir zevkti."

"Bil mukabele" dedi Derwent istemsizce ve kızararak yanından geçip dışarıdaki arabaya döndü. Ben daha yolcu tarafının kapısını açarken o çoktan şoför koltuğuna oturmuştu bile. Vitesi takarken doğruca önüne bakıyordu. "Sakın bir şey söyleme."

"Tek kelime etmem."

Riski göze alıp bana baktı. "Bunu anlayabiliyorsun, değil mi? Bunun için lezbiyen bile olurdun."

"Rüyanda bile göremezsin." Omzuna vurdum. "Boş ver. Kürtaj karşıtı kampanyaya katılana kadar gayet iyi gidiyordun."

"Güzel yüzlü taş kalpli." Başını salladı. "Kennford bunları nereden bulacağını biliyor."

"Ve görünen o ki doğum kontrol hapları olsun ya da olmasın boş geçmiyor."

"Onun Vita ve Laura'yı öldürdüğünü düşünüyor musun?"

"Eğer bu ona yarasaydı yapardı ama buna gerek duyması içi bir sebep görmüyorum."

"Ben de öyle." İç geçirdi. "Bir dahaki sefere beni mutlu etmek istediğinde, sadece Disneyland Paris için yer ayırt. Zira şu kahrolası Jurgis bana kendimi yedi cücelerden biri gibi hissettir-

di. Gidip birazdan Pamuk Prenses'in uyanıp uyanmadığına bile bakabilirdim."

"Pamuk Prenses ve Yedi Cücelerin böyle bir ilişkileri olduğunu sanmıyorum."

"Benim gördüğüm filimde vardı. Ama gel gör ki filmi Disney yapmamıştı. Ve çizgi film değildi."

Derwent için işlerin kötü gitmesinin ardından kendini toparlamak gerçekten fazla uzun sürmüyordu, bu benim açımdan pek de iyi değildi. Güneş gözlüklerimi yeniden takıp uzun geriye dönüş yolculuğu için kendimi hazırladım.

Bölüm On İki

Rob benden önce işten dönmüş mü diye bakmak için eve geldim. Oturma odasındaki kanepede uzanıyordu, üzerinde sadece şortu vardı ve ben kapıda durunca selam vermek için bir elini kaldırdı. "Bu şekilde karşılaşmayı bırakmalıyız."

"Kalkıp seni karşılardım ama koltuğa yığılıp kaldım."

"Aman ne kadar çekici." Üzerine eğilip kısa bir öpücük kondurdum. Geleli çok oldu mu?"

"Yarım saat kadar oldu. Bana eşlik etmek istersen dolapta bir bira var."

"Şu anda alkol almak için uygun bir halde değilim ama toparlandıktan sonra bir içecek alırım." TV'ye bir göz attım. "Golf seyretmek zorunda mıyız?"

"Birazcık daha" diye Rob yalvardı.

"Pekâlâ. Keyfini çıkart." Zamanımı üstümü değiştirmek için harcamaya karar verip onu salonda bıraktım. İlgilendiğim kadarıyla golf de kriketle aynı yerdeydi – anlaşılmaz, zamanı tüketip bitiren ve son derece sıkıcıydı. Sıcak havalarda yaptığım rutin işlerin çoğunu yaptım: elbiseleri çıkartma, susuzluğu giderme, duş. Bu vesileyle yalnız başıma kaldığımda, kendi kendime aldırmamayı söyledim ve neredeyse aldırmadığıma kendimi inandırdım.

Zaten, soruşturma hakkında, sorguladığımız insanlar hakkında düşünmek ve neyi kaçırmış olabileceğimi değerlendirmek için kendime biraz zaman ayırmak güzeldi. Kendimi çok fazla ilerleme kaydetmiş gibi hissetmiyordum. Şu ana kadar öğren-

diklerim Philip Kennford'un ahlaki değerlere pek zaman harcamadığından ibaretti. Bu eşinin ve çocuğunun ölmeyi hak ettiği anlamına gelmiyordu. Gözden kaçırdığım bir şey vardı, aile ve öldürülmeden önceki halleri hakkında görmediğim bir şey. Kurbanlar hâlâ bilinmeyen nitelikteydiler ve onlar hakkında daha fazla bilgi edindikçe onları daha az tanıdığımı hissediyordum. Laura hakkında daha fazla bilgi edinebilir miyim diye bakmak için Lydia ile özel olarak tekrar konuşmak istiyordum ama kırılgan ruh halini yıkıp dökmeden onun üzerine gitmek imkânsız bir iş gibi görünüyordu. Ve herkesin merak ettiği soruyu ona hakkıyla soramıyordum: Diğerleri ölmüşken sen neden sağ kaldın?

Olayları uzun uzadıya düşünerek oldukça zaman geçirmiş olmama rağmen oturma odasına döndüğümde hâlâ TV'de golf oynuyordu. O daha kurtarmak için hamle edemeden birasını kaptım. "Heyecanlı mı?"

"Tek kelimeyle, evet. Ne olduğunu anlatmamı ister misin?"

"Hiç uğraşma."

Sırıttı. "Bıraksan hoşlanacaksın. Kendini kaptırabilirsin."

"Kendimi kaptırmak için her fırsatı denedim. Şu ana kadar hiçbir şey olmadı." Kendimi bir sandalyeye bırakıp bacaklarımı öne doğru uzattım.

Rob bir dirseğinin üzerinde kalktı. "Buraya oturmak ister misin?" Yer açabilirim."

"Rahatın bozulmayacak kadar yayılmış görünüyorsun. Ve zaten TV'de de seyredeceğim bir şey yok." Hangisini açıp bakmaya değer diye mektuplara göz atıyordum.

"Söylemedin deme."

"Demem" diye mırıldandım, artık pek dikkat etmiyordum, okumamı gerektirecek kadar dikkat çekici bir şey yoktu – bir banka bildirimi, cep telefonumun faturası, uçuk bir faiz oranıyla yeni bir kredi kartı teklifi, adım çıkaramadığım bir şirkete ait paketinden dolayı büzüşmüş bir katalog. Öbür dairelerdekilerden

Birisi mi gelmiş diye çevirip etiketine baktım ama adres bana aitti. Yarıp paydos paketi açtım, çıkarıp sayfalarını karıştırmaya başladım.

"Bana benim için sen mi kaydoldun?"

"Nedir o?"

"Kadın iç çamaşırı." Kaşlarımı ona kaldırdım. "Daha fazla özen göstermemi ima etmek için incelikli yollar var."

"Ben değilim." Elini kaldırdı. "Bir bakayım mı?"

"Bunun iyi bir fikir olduğa pek emin değilim. Bu tür saçmalıkları almamı isteyebilirsin." Modelin ne kadar rahatsız bir halde olduğunu merak ederek özellikle küçücük bir G-stringde duraksadım. Yüzünde cinsel istek uyandırmaktan çok daha fazla zavallılık belirten bir ifade vardı. Kadın firma verilmek için eli ayağı bağlanmış bir domuzun böğrü gibi görünüyordu.

"Pek zevkime uymuyor. Beni bilirsin. Bu tür şeyler için kendimi parçalamam. Bu olacak şey değil." Kataloğu ona attım, özel olarak bir ilgi duymadan parmağıyla sayfalarını karıştırdı. "Fiyatları gördün mü? Bu kadar ucuz görünmek için böylesine para harcamak kimin aklına gelir?"

"İşte benim erkeğim." Başımı sandalyenin arkasına yasladım, bitkindim. "Adımı nereden bulduklarını bilmiyorum. Eğer bir şey almazsam, bunu bana göndermeyi bırakırlar."

"Olabilir. Ama bir kez adres defterine girdin mi seni ömür boyu bırakmazlar. Kaydolmadığına emin misin?"

"Kesinlikle eminim. Eğer meme püsküllleri ve jartiyer giymemi istersen, evet derim ama bunu yapmaya gönüllü olmayacağım."

"Ne kadar boş hayaller." Yeniden dönüp TV seyretmeye başladı, gözlerinin açıldığını gördüm. "Buna inanmıyorum. Bitti. Kaçırdım."

"Ah canım." Hiç kimseyi seçemeden dikkatle ekrana bakım. "Doğru kişi mi kazandı?"

"Hayır." Derin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi, ardından gülümsedi. "Boş ver. Başka bir şey izlemek ister misin?"

"Özel bir şey yok." Onun kanallarda gezinmesini izledim. "Tuhaf. Sanki sıradan işlerde çalışan insanlarız iş yerinde zor bir günden sonra dinleniyoruz gibi."

Telefonunu alıp bana doğru salladı. "Bunlar hariç. Biz gerçekte işi hiç bırakmıyoruz."

"Ki seninde hoşlandığın yanı bu. Böyle önemli olmaya bayılıyorsun."

"Beni anladın."

"Dışarı çıkmak ister misin?" Hâlâ postalarla ilgileniyordum. Sonuncusu üzeri daktilo harfleriyle yazılmış bir zarftı, yırtıp açtım.

"Arka arkaya iki gece mi? Sen istemiyorsan ben de istemiyorum. Zevk alır mıyım bilmiyorum. Her neyse, işleri biraz ağırdan almam lazım. Yarın akşam iş arkadaşlarımla içeceğim."

"Yeni ekibinle kaynaşıyor musun?"

"Kesinlikle öyle." Tereddüt etti. "Sen de gelmek ister misin? Eminim onlar da seninle tanışmak ister."

Davette bana doğru cevabın hayır olduğunu düşündüren bir şey vardı. "Sana engel olmayayım."

"Aptal olma. Bana nasıl engel olursun ki?" Televizyona bakıyor gözlerini benimkilerden kaçırıyordu.

"Senden başka hiç kimseyi tanımıyor olacağım. Eğer amacın yeni iş arkadaşlarınla sohbet etmekse, benim orada olmam buna bir fayda sağlamaz."

"Muhtemelen benimle pek fazla vakit geçirmezsin. Seni görünce –"

"Benimle konuşmak için kuyruğa girecekler. Evet, evet."

"Ciddiyim. Benimle gel. Eğer zamanın varsa." Şimdi biraz daha hevesli konuşuyordu ama ben hâlâ tereddüt ediyordum.

"Ne zaman işimin biteceğine bakarım ama muhtemelen geç vakte kadar çalışacağım. Nereye gidiyorsun?"

"Tower Bridge civarında bir yere. Neresi olduğunu yarın sana söylerim."

Zarfı ters çevirip içindekileri kucağıma boşalttım.

"Bu lanet şey de ne?"

Neden bahsettiğimi görmek için doğruldu. "Şu fotoğraflar mı?"

"Evet. Senin." Bir tanesini kaldırdım. "Ve birkaç sarışının."

"O Komiser Ormond."

"Gerçekten öyle mi?"

Resimde ikisi bir arabanın önünde oturmuşken düşük kesim bir üst giymiş, düzgün vücut hatlarına sahip bir kadın Rob'a gülümsüyordu. O da sırıtarak buna karşılık veriyordu. Oldukça samimi görünüyordu.

"Takip yaptığımız zamandı. Sana bunu kim gönderdi?"

Zarfın içini kontrol ettim. "Not yok."

"Orada başka ne var?"

İkisinin arabada oldukları başka bir resim vardı, bu defa yandan çekilmişti. Rob'un kafası arkadan belli oluyordu. Komiser Ormond ona bakıyordu, dudakları ayrılmış, gözleri yarı kapalıydı. "Porno film için ses sınavından geçiyor gibi görünüyor."

"O kadar ilginç bir şey değil." Rob resimleri almak için elini kaldırdı. "Bunları kim gönderdi? Cidden?"

"Bilmiyorum. Bana adreslemişler. Birisi bunları görmemi istemiş."

Rob omuzlarını silkti. "Belki de bir muzipliktir. Ekibe hoş geldin demenin bir yolu. Benim için içeride bir sorun yaratmaya çalışarak."

"Bu komik bir tür muziplik. Ya da daha çok, hiç de komik değil." Zarfı düzleştirdim. "Üstelik benim adımı nerden biliyorlar?"

"Ya senden bahsettiysem?" Sırıttı. "Artık devlet sırrı değil. İnsanlara tabi ki senden bahsediyorum."

"Hmm. Resimlerle işini bitirdin mi?"

"Gerçekten onları geri istiyor musun?" Kaşlarını kaldırdı.

"Tekrar baksam ne fark eder ki."

"Tamam." Onları bana verdi. "Ama bana kalsaydı, onları çöpe atardım."

"Onları kimin gönderdiğini bilmek istemiyor musun?"

"Yarın işte öğrenme şansım var veya barda birkaç bira içince birisi itiraf eder." Başını salladı. "Gerçekten, üzerinde durulacak bir şey değil."

"Tamam." Onları çöpe atmak için kenara ayırdığım zarf yığınının arasına koydum. Benim hayal gücüm olabilirdi ama sanırım Rob hafifçe rahatladı. Yoksa yeniden paranoyak mı oluyordum. Sessizliğe büründüm, dikkatini çekmiş görünen derin su dalışı hakkındaki bir belgesele dalıp gitmesine izin verdim. Niele Adamkuté'yle yaptığımız sorgulama zihnimde geçip duruyordu, özellikle aynı evde yaşamaya başladıktan sonra Kennford'un ondan sıkıldığını anlattığı kısım. Bir sefer fark ettiğimde artık aklından çıkarması mümkün olmayan ayakkabımdaki taş gibiydi. Rob nerdeyse her yönüyle Kennford'un tam tersi biriydi ama o bir erkekti ve bildiğim üzere erkekler kapana kısılmaktan hoşlanmazlardı. Belki de onunla aynı eve taşınmak hata olmuştu. Anlık bir karar olmuştu, bilhassa inatla yanaşmaya çalışan birinin yarattığı soruna karşı bulduğum çözümdü. Amacım bu olmasa bu kadar kısa sürede teklif etmezdim. Hatta hiç teklif etmeme imkânım da vardı.

Yetişkin hayatımdaki her ilişkide borusu öten ben olmuştum. Peşinden koşulan, elde tutması zor olan, yolun sonuna gelindiğinin kararını veren hep ben olmuştum. Bunun kendimi korumanın bir yolu olduğu, benim için bile acı verici bir şekilde ortadaydı. Hastalık halinde erkek arkadaşlarımın benimle ilgilendiğinden fazla onlarla ilgilenmekten korkuyordum, sonuç olarak inciniyordum. Rob'la yeni bir dünyadaydım. İlk defa olarak, kontrolü elinde bulunduran ben değilim gibi hissettim ve bundan nefret ettim. Rob'un bana söylemediği bir şey vardı, bundan emindim.

Aynı zamanda bir gece önce bana beni sevdiğini söylemesi hususu vardı ve bunu tekrarlamadığını kendime hatırlattım. Tutkunun ateşiyle insanlar aptalca şeyler söylerlerdi; bunu çok iyi biliyordum.

Bir dakika sonra ispatladığım gibi insanlar oturma odalarında oturup televizyon izlerlerken de aptalca şeyler söylerlerdi.

"Eğer hamile kalsaydım ne yapmamı isterdin?"

"Ha?" Gözlerini ekrandan ayırıp bana dikti, tamamen afallamıştı.

"Bugün aklıma geldi. Eğer hamile olsaydım. Kazara, yani. Ne yapmamı isterdin?"

Bakışlarını indirip elimde tuttuğum su bardağına baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Bu farazi bir durum mu yoksa benimle paylaşmak istediğin bir şey mi var?"

"Kesinlikle farazi. Gerçekten." Kızardığımı fark ettim ve hiçbir şey söylememiş olmayı diledim. "Unut gitsin."

"Sen sordun. Bir cevap istiyor olmalısın."

"Aslında, bunun hakkında düşünmek istemiyorum. Bu benim en korkunç kâbusum."

"Bu komik. Anne olmak isteyecek tipte biri olduğunu sanmıştım."

"Bundan memnun olacakmış gibi davranma."

"Düşünülmeyecek bir şey değil" diye karşı çıktı Rob. "Karışık bir durum olurdu ama insanlar üstesinden geliyor."

"Çalışma hayatında değil. Her ikisinin de kariyerlerini bir yerlere taşımak istedikleri durumlarda değil."

Rob kanepeden kalkıp odayı geçti, kollarını bana doladı. Kollarım iki yana sarkmış orada öylece kaskatı duruyordum. 'Olana kadar bunun için endişelenmeye gerek yok."

"Sadece bunu düşünmemeyi tercih etmenden dolayı böyle."

"Bu konu hakkında endişelendiğinden haberim yoktu."

"Endişelenmiyordum. Gerçekten. Ama sorguladığım biri

bunu bana sordu ve nasıl olurdu acaba diye düşünmeye başladım. Gerçek şu ki, bebeğe bakma sorumluluğuyla sıkışıp kalırdım ve bu da işimi yapmamı imkânsız hale getirirdi."

"Rob biraz kaşlarını çatıyordu, şaşırmıştı. "Bunun dünyanın sonu olacağını sanmıyorum." Beni bıraktı ama olduğu yerde kaldı, bana bakıyordu. "Bunun altında yatan asıl konu ne?"

Hiçbir şey söylemeden yok anlamında başımı salladım.

"Elinin kolunun bağlanmasından mı korkuyorsun?" Dudakları aralandı; bunun kızgınlıktan veya hayal kırıklığından olabileceğini düşündüm. "Her zaman çıkış yollarını arıyorsun, değil mi?"

Akıldan geçenleri okuma yeteneği ara sıra rahatsız edici oluyordu. "Bu değil."

"Değil mi?" Belirgin bir şekilde şüpheci davranıyordu ki bunda haklıydı. "Burada mutlu olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim."

"Bu da kendini paniğe kapılmış hissetmene neden oluyor çünkü..."

Kendi zihnimde cevabı toparlarken onu beklettim. Sonunda, dedim ki, "Ben sadece buna alışık değilim. Geleceği düşünmeye alışık değilim." Ya seninle ya sensiz. "Dürüst olmak gerekirse, ne istediğimi bilmiyorum."

Beni daha fazla konuşturmanın akıllıca bir yolunu bulmaya çalıştığını görebiliyordum. O işleri basit tutmaya razıydı. "Pekala, cevabı bulduğunda bana haber ver." Beni nazikçe bir kere öptü. "Burada olacağım."

"Bunu söylediği için ona minnettardım ve buna inanmak istiyordum ama aklımda bir şüpheyle onun odadan çıkıp gidişini izledim.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmak için insanüstü bir çaba göstererek, o akşam epey hoşça vakit geçirdik. Rob yemek pişirdi, fazla bir ayrım yapmadan televizyon seyrettik, ardından samimi bir şekilde yatmaya gittik, uykunun dayanılmaz hafifli-

ğine kendimizi bıraktık. Normal insanlar için normal bir gece – bizim için bir ayrıcalıktı.

Ama bir şekilde huzurum kaçmıştı. Bir süre uykuya dalamadım. Boğucu bir sıcak vardı ve olabildiğince Rob'dan uzak yattım. Fazladan vücut ısısına ihtiyacım yoktu. Sonunda uykuya daldığımda bu rahatsız türden bir uykuydu. Aşağıda caddeden gelen gürültülerle sık sık bölündü. Pencere ardına kadar açıktı ama gecenin geç vaktinde bile hava gelmiyordu. Sıcak bir yaz gecesinde ara sıra bar kavgalarına, aile içi olaylara, şiddet vakalarına ve her türden kötü olaya doğru yol alan sirenler en yakındaki kavşaktan geçip gidiyordu. Sıcak dalgası uzun zamandan beri sürüyordu. Yeni bir şey olmaktan çıkmıştı, kalan ise gergin sinirler ve ortaya çıkan öfkeden ibaretti.

Yatağımızın yanındaki telefonun geceni ortasında çalarak, beni kendimi buğulu bir odada dağ gibi çamaşırları ütülerken gördüğüm fenalık veren rüyadan uyandırması neredeyse bir kurtuluştu. Uyandığımın farkına varana kadar yatakta oturdum, Rob'un da yanımda aynısını yaptığının farkındaydım.

"Seninki."

"Bunu biliyorum" dedim, telefonu açmadan önce saati kontrol edip boğazımı temizliyordum. Yatak odasının karanlığında telefonun ekranı mavi bir ışıkla parlıyordu. Gözlerimi kısarak isme baktım. Sabahın üçünde Çavuş Maitland beni neden arıyor diye merak ettim.

"Kerrigan."

Yüksek sesle ve neşeli konuşuyordu. "Uyandırdığım için üzgünüm ama burada olman gerekiyor. Başka bir vurulma olayı oldu."

"Ne tarafta?" Rob'un verdiği bir not defterine adres detaylarını çiziktirdim, Clapham North metro istasyonuna yakındı. "Vurulan kim?"

"Üç herif. Daha çok Goldsworthy'nin adamları."

Kalp atışlarımın yavaşladığını hissetim. "Üzgünüm, Harry. Ben o dosyaya bakmıyorum."

"Artık bakıyorsun. Godley herkesi orada istiyor. Herkes iş başına."

"Ben Kennford'un katilleriyle meşgulüm" diye itiraz ettim.

"Bunu patrona söyle bana değil. O cesetler çoktan soğumuş, eski hikâye. Bunlar yeni haber. Bunlar hâlâ tazeyken buraya gel. Kan hâlâ kurumamış."

Düşünmeye çalışırken midemin kalktığını hissettim ve gözlerimi kapattım. "Derwent'ı arayan oldu mu?"

"Hiçbir fikrim yok ama benim listemde sen vardın ve artık adının üstüne çarpı atabilirim. Görüşürüz."

Gerçekten idrak edemeden 'Arama Sona Erdi' yazısını okuyarak bir anlığına telefona baktım.

"Sorun mu var?" Rob kendi ışığını açtı.

"Clapham'da üç kişi vurulmuş."

"Yine çete işleri mi?"

"Öyle gibi görünüyor." Yataktan çıktım ve sanki bütün gece yerde yatmışım gibi her yerimin ağrıdığını gördüm. Gerindim, eklemlerim kütürdedi. "Tanrım, bunun için çok yaşlıyım."

"Daha otuzunda bile değilsin."

"Kendimi yüz yaşında gibi hissediyorum." Temiz bir üst bulabilmek için çekmeceleri açıp kapatıyordum. "Kahretsin. Gerçekten çamaşır yıkamam gerekiyor."

"Ben biraz hallederim."

"Çamaşırlarımı yıkamak zorunda değilsin."

"Nehre inip elimde yıkayacak değilim. Önemli bir iş değil."

İşime yarayacak bir şey bulmuştum, yaka üzerinde küçük menekşeler işli kolsuz bir üst. Bu öyle pek kaliteli denebilecek bir şey değildi ama galiba dışarı çıkmak için yeterince güzel diye düşündüm. Ve mavi gözlerimin altındaki gölgelerle uyum içindeydi, bu yüzden onu seçmiştim. "Işığı kapatıp uykuna dön."

"Önemli değil."

"Önemli. Uykunu alman gerek." Eşyalarımı toplayıp hazır-

lanmak için banyoya gittim. "Döndüğümde horlama duymak istiyorum, tamam mı?"

Karşılık vermedi, bundan anlaştığımız sonucunu çıkarttım. Bu konuda yanılmıştım. Onu rahatsız etmemek için ayakkabılarını elimde taşıyarak banyodan döndüğüm zaman, Rob giyinmiş giriş holünde dikiliyordu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Seni bırakayım diye düşündüm. Kendi araban olmadığına göre gideceğin yere bıraksın diye birilerini aramaktan seni kurtarır."

Kendi arabam, hayatta en çok sevdiğim şey olan Fiesta, birkaç ay önce M1'de bir bankette feci şekilde pert olmuştu ve daha yerine yenisini alamamıştım. İş için karakoldaki plakasız araçları kullanabilirdim ama çok yakın olduğundan Clapham'a gitmek için taksiye binmeyi planlıyordum. "Üstesinden gelebilirim."

"Haydi, Maeve. Bırak da seni götüreyim. Uzak değil, fazla sürmez."

Memnun olmakla kuşku duymak arasında kalmıştım. "Bunun asıl sebebi cinayet ekibini özlemiş olman mı? Üç saat uyuyup ardından cesetlere bakmanın ne gibi bir şey olduğunu hatırlamak mı istiyorsun?"

"Onun gibi bir şey" diye itiraf etti. "Bir sorun olur mu?"

"Seni durdurmayacağım." Ona sırıttım, birden bana eşlik etmesinden memnun olmuştum. Onu geride bırakıp çıkmaktansa onunla beraber çıkmaktan mutluydum.

Dışarıda sokaklar sessizdi. Gökyüzü hâlâ karanlıktı, hava yeterince sıcak olduğundan ceketimi giymeye gerek görmemiştim. Ölü zamandı, hafta ortası içki içenlerin kafayı çekip ayrılmalarının sonrası ve ilk işçilerin evlerinden çıkmalarının öncesiydi. Gece çalışan bir otobüs gürleyerek geçip gitti. Sürücüsü hariç boştu. Yol boyunca bir yerde durmasına gerek kalmıyordu ama yine de çalışmak zorundaydı. Rob'un yanına oturup diğer

konuları düşünerek gevezelik ettim. Özellikle her zaman olduğu üzere, eğer birbirimize karşı duygularımızı itiraf etmeye zorlanmasaydık, eğer Rob ekipten ayrılmak zorunda kalmasaydı konularını düşünerek. Rob'un işleyen bir çarkın dişlisi olduğu, ikimiz tamamen normal bir şekilde yeterince suç mahalline gitmiştik. Bu Derwent'la bir yere gitmekten çok daha zevkliydi. Yine ona haber verip vermemiş olduklarını merak ettim. Beni komiserin aramasını beklerdim, Maitland'ın değil. Çetelerin silahlı çatışmalarından uzak tutularak o işten dışlandığını biliyordum. Muhtemelen bundan dolayı oldukça fazla heyecana kapılıp beni aramayı unutmuştu veya arabayla giderken gecikmemek için Battersea'ye gelip beni almak istememişti. Ya da oraya çok yakın bir yerde oturuyorum diye kendi başıma oraya gidebileceğimi düşünmüştü. Ancak Rob'un belirttiği gibi gecenin bu saatinde araç bulmak için ırmalamak zorunda kalabilirdim.

Clapham North, yeterince hoş bir yerdi – kalburüstü insanların yaşam alanlarındaki kadar mutenalaşmış değildi ama yine de orta sınıflar için popülerdi. Herkesin bir arabası vardı ama park edecek yeri yoktu. Vuruldukları yerdeki sokaklar mavi beyaz bantlarla kapatılmıştı, kordonun içinde ambulansların ve polis arabalarının döner lambaları etrafı aydınlatıyordu, dikkatsizlikten dolayı sıkışmış araçlar geçmek için yol bulmaya çalışıyordu. Kordonun dışında, semt sakinleri caddenin her iki yanındaki bütün boşlukları doldurmuştu. Rob tamamen yasalara aykırı bir şekilde kaldırımın yarısına kadar çıktı.

"Gecenin bu saatinde sanırım bunu göze alacağım. Uzun süre kalmayacağım." Yine de ön cama 'Görevli Polis' kartını sıkıştırdı, ardından ikimiz de bariyere yöneldik.

Genç ve güzel bir polis memuru geçmemize izin verdi, saçları şapkasının altında Polis Merkezindeki açıklamalarda olduğu gibi sıkıca toplanmıştı. Ön dişlerinin arası ayrıktı ve bu nedenle hafifçe peltek konuşuyordu.

"Halıcı dükkânına kadar caddeden aşağı doğru yürümeniz,

ardından sağa dönüp dükkânın yanındaki dar yoldan aşağı inmeniz gerekiyor. Binaların arkasındaki boş avludalar."

"Teşekkürler."

"Hiç önemli değil" dedi ve o anda onu Rob'a ilgiyle bakarken yakaladım. Ona bakmaya gerek duymadım; kadınlardan böyle tepkiler almaya ve ben de onun bunları görmezden gelmesine alışıktım. Yine de kulak kabartmaktan kendimi alamadım ve onun adımlarını bozmadan arkamdan geldiğini duydum. Bundan neden endişelendiğimi bilmiyordum; benim önümde flört edecek kadar aptal olup olmadığıyla ilgili değildi. Kendimi rahatlatmak için "Suç mahalline kadar gelecek misin?" diye sordum. "Gitmemi ister misin?"

"Hayır. Elbette istemem." Durdum, avluya yaklaştıkça araya girilerek lafımızın bölünme şansının arttığım fark ettim. "Sadece bilmek istedim."

"Şey, gelmeyi planlıyordum. Godley'le biraz çene çalsam fena olmaz."

"Ne hakkında?"

Rob bir an için tereddüt etti. "Komiser Ormond'a benim hakkımda iyi şeyler söyledi. Ben sadece yaptığım işten kadının memnun olup olmadığına dair bir şeyler duymuş olabileceğini düşündüm."

"Bu konuda endişeleniyor musun?"

"Her zaman. Diken üstündeyim." Bana sırıttı, çok boş gözlerle bakıyordu.

"Pekâlâ, o zaman."

"Senden izin koparttım, değil mi?"

"Çıkıp benim suç mahallime gelmek için mi? Evet. Ama bu bana eskiden ben on yedi yaşındayken babamın nasıl gelip beni gece kulüplerinden topladığını hatırlattı."

"Kapıdaki görevlilerin bütün güvenini tamamen yıkarak mı?"

"Onlarla iki saniye konuştuktan sonra" diye onayladım. "Sahte kimlik kartı sadece bir kere işe yaradı."

"Şey, bu sefer bundan dolayı endişelenmene gerek yok. Burada olmaması gereken ben olduğuma göre, dikkat çekmeme gayretimi sürdüreceğim. Önden buyur, Kerrigan."

Bana söylendiği gibi yaptım. Panjurları çekilmiş evleri geçtim. Görünüşe göre sakinleri civarlarındaki karışıklıktan veya caddenin ortasında aşağı doğru yılan gibi kıvrılarak dizilmiş acil durum araçlarından haberdar değildi. Yolumuzu bulmak zor olmadı. Sokakta sadece bir araya toplanmış tek düze derme çatma altı dükkân vardı. Büyük bir ihtimalle burada oturanlar gazete bayileri ve içki satılan dükkânlardan epey alış veriş yapıyordu ama nasıl olup da özel bir döşemeci dükkânının ayakta kalabildiğini merak ettim. Küçük seyahat acentelerinden ve resim çerçevecilerinden bahsetmeye gerek bile yoktu. Halıcı dükkânı zor ayakta duruyormuş gibiydi. Pencerelerdeki boyalar el büyüklüğünde parçalar halinde yaprak yaprak dökülüyordu. Gerçi büyük bir binaydı, iki ön cephesi vardı ve yan tarafındaki boş arazi dağıtım araçları için yeterince büyüktü.

Eğer yolumdan emin olmasam, dar yolun sonunda duran Başkomiser Burt yolumu bulmam için iyi bir işaret olurdu. Cep telefonuyla konuşuyordu ama şaşılacak derecede içtenlikle el sallayarak merhaba dedi.

Rob "Yeni başkomiser mi?" diye kulağıma fısıldadı.

"Nereden anladın?"

"Verdiğin tarif ona pek uymuyor."

"Hınzırlaşma." Aklıma gelmeyen nedenlerden kendimi Başkomiser Burt'ü savunmak zorunda hissettim. Kendi başının çaresine iyi bakmıştı – ne de olsa kolayca rütbelerini yükseltmişti ve bunu sadece kadın olmasına bağlamıyordum. Muhtemelen ona karşı böyle hissetmemin sebebi en basit haliyle bana karşı iyi niyetli olmasıydı veya en azından art niyetli olmamasıydı. Derwent toplantıda beni yerle bir etmeye çalışırken o benim ya-

nında durmuştu, bu yüzden fırsatını yakaladığında bende onun yanında durmadım.

Dar yol şaşırtacak derecede uzundu ve iyi aydınlatılmamıştı, fenerimin pilleri neredeyse bitiyordu. Yolun sonundaki boşluk gürültüyle çalışan jeneratörlerin beslediği seyyar lambalarla parlak bir şekilde aydınlatılmıştı. Bu farklılık yüzünden nereye gittiğimi görmek daha da zor hale geliyordu. Onu doğru yürümeyi seçtim, yani başımdakinin bir paket servis dükkânı yerine bir halıcı dükkânı olmasından memnundum. Buna rağmen, ışıkta parlayan kırık bir süt şişesinden sakınmayı başardım ama leş gibi kokan plastik bir torbaya bastım. Jeneratörlerden gelen egzoz kokusunun arasında onun kokusuyla çöp kutularından havaya yayılan pis kokuyu alabiliyordum.

"Ah, kahretsin."

"Artık kesinlikle seni eve geri götürmek için gelmem."

"Eğer gerçek bir beyefendi olsan, önden sen giderdin."

"Dikkat çekmemeye çalışmakla pek uymazdı. Üzgünüm." Havayı kokladı. " Bu da neydi böyle?"

"Pişmiş bir tavuktu, sanırım. Bir zamanlar." Ayağımla sürterek onu uygun bir kapı eşiğine sürükledim, halıcı dükkânının arka çıkışına. "İğrenç. Temiz bir köpeğin pisliğini tercih ederim."

"İstiyorsan etrafta onlardan çok var."

"Şey, istemediğim belli." Elbiselerime çeki düzen verdim ve omuzlarımı kaldırdım, köşede yatan şeyle yüzleşmek için kendimi hazırladım. Bir çete çatışmasında üç ölü. Bu pek de güzel olmayacaktı. "Haydi."

"Teknik olarak, gecikmemize sebep olan sensin, ama sorun değil."

Birlikte köşeden döndük ve küçük, kare şeklinde bir avluyla karşılaştık, duvarlar yüksek ve üst tarafları betona gömülmüş cam kırıklarıyla örülüydü. Her düz yüzeyin üzerinde 'Park Ya-

pılmaz' levhaları vardı ama avlunun ortasında duran göz alıcı siyah Range Rover'ın sürücüsü buna aldırmamıştı. Arabaya ne olduğunu da umursamadığını tahmin ettim. Yoksa aracın ön tarafındaki bütün camlara birisinin ateş etmesine izin vermezdi. Yerdeki camlar kapkaraydı, araba camları için çok koyu bir renkti ve üzerine saçılan kanın rengi de bir o kadar koyuydu. Maitland'ın söz ettiği gibi hâlâ kurumamıştı.

Arabanın ne zaman bulunduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama birisi Londra'nın güneyindeki bütün olay yeri teknisyenlerini ayağa kaldırmış ve ekibin çoğuna çizmelerini giydirerek kukla gibi oynatmıştı. O birisinin kollarını bağlanış herkesi çalışırken izleyen Godley olduğuna hükmettim. Daha yeni kuru temizlemeden gelmiş gibi görünen gri bir takım elbise giyiyordu, ütüsü düzgündü ve tek bir kırışık yoktu. Kravatı kusursuz bağlanmıştı, gömleği bembeyazdı. Ellerini cebine sokmuştu ve yüzünde kasvetli bir ifade vardı. Başını kaldırıp bizi gördü ve bir an için yüzü aydınlandı. Rob yanımdan ayrılıp ona doğru gitti, elini sıkıp benim duyamadığım bir şeyler söylemek için ona doğru eğildi. Maitland tepeme çökmeden önce durup etrafa bakmak için pek şansım olmadı.

"Ev ev. Arabanın bu avluya gelene kadar önlerinden geçtiği bütün binaları araştırmalıyız ve bunlardan yüzlerce var. Birisi bir şey görmüş veya duymuş olmalı."

"Ve iş birliği yapmalarını bekliyorsun?"

"Kendi muhitlerinde çete vahşeti olmasını kimse istemez. Üstlerine düşeni yapacaklardır."

"Ve hiç kimse taciz edilmek de istemez ki tanık olmaya kalkışırlarsa başlarına gelmesini bekleyecekleri şeyde bu olur."

"Şey, bunları onlara şimdi söylemeyeceksin, değil mi? Bu işin kontrolümüz altındaymış gibi görünmesini sağla."

Başımla arabayı işaret ettim. "Ne oldu? Ne biliyoruz?"

"Üç kurban. Saat bir buçuk dolaylarında olmuş ama kesin zamanı bilmiyoruz çünkü bizi arayan kişiler – isimsiz elbette

vuran kişinin hâlâ oralarda olması durumuna karşı bir süre beklemişler. Arabanın dar yoldan girip 'sanki dükkânı soyma planları yapan hırsızlar gibi' bir süre burada takıldığını görmüşler." Maitland'ın kalın parmakları havada tırnak işareti yaptı. "Sanırım birisi çok fazla televizyon seyrediyor."

"Bunun bir suç eylemi olduğu konusunda haklıydılar" diye belirttim.

"Şey, öyle bile olsa, pek bir yararları olmadı. Araba dar yoldan inerken içinde kaç kişi olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. Kaç kişinin dışarı çıktığı hakkında da hiçbir fikirleri yok ama uzaklaşıp gitmeden önce gümüş rengi bir büyük bir arabaya bindiklerini söylediler. Model yok, plaka yok, tarif yok, başka bir detay yok."

"Muhteşem."

"Kontrol ettiğimizde arka koltukta iki bagajda bir ceset olduğunu bulduk. Vuran kişi dışarıda durup camlardan ateş etmiş otesturuculu silahla diye tahmin ediyoruz, çünkü diğer türlü komşuların yarısı 999'u arardı."

"Kurbanlar kim?"

"Ken Goldsworty için çalışan üç herif. Çoktan isimlerini bulduk. Catford'daki bir cinayetten dolayı bir tanesine sevindim." Omuzlarını silkti. "Büyük olasılıkla haklıydım, değil mi?"

İspatlayamadığımızdan çözülmemiş olarak dosya açık kaldığında tatmin olamıyorduk. "Patalog henüz gelmedi mi?"

"Yolda. Ama gel bir bak. Beklerken arabanın dışında çalışıyorlardı ama sanırım bitirdiler."

Maitland'ı takip ettim, arabanın içine bakmamak için bir mazeret aklıma gelmiyordu. Kanla vıcık vıcıktı, yaklaştıkça bir asker hissiyle kanın kokusunu alabiliyordum."

"Bu Lee Wright, henüz on dokuz yaşındaydı." Maitland'ın fenerinin ışığı çocuğun yüzünü aydınlattı. Ağzı açık kalmıştı, gözleri kapalıydı. İnanılmaz genç görünüyordu. Belirli bir açıyla öne yıkılarak yığılmıştı ama emniyet kemerinden dolayı yerinde kalmıştı. "Buradan göremiyorsun ama elleri bağlı."

"Neden pantolonu bileklerine inmiş?"

"Bu eski bir numaradır. Kurtulurlarsa kaçamasınlar diye. Ayakkabı da olmaz. Ayakkabıları ön tarafta ayak boşluğunda duruyor." Fenerin ışığı soluk, nasırlı, kirli ayak parmaklarında gezindi. Hallerinde acınası bir şey vardı, son derece insanı bir şeydi. On dokuz yaşındaydı ve uyuşturucu ticaretiyle ağır bir ilişkisi vardı. Ancak bütün bunlara rağmen o aynı zamanda bir insandı. Önünde bir hayat vardı.

"Arabanın diğer yanında Tottenham'dan ta buraya kadar gelen Curt Mason var. Goldswrothy oradaki hanelerden bir çeteyle anlaşıp, onları kendi amaçları için silahlandırdı. Şiddetten, uyuşturucu ticaretinden, hırsızlıktan – adını sen koy – mahkûmiyetleri var. Yaşı yirmi üç." İri, oldukça yapılı ve omuzları kaslıydı. Cildi fenerin ışığında parlatılmış abanoz ağacı gibi parlıyordu. Onu kafasından vurmuşlardı. Beyin parçaları arabanın arkasına sıçramış, Lee Wright'ın bulunduğu yanda onun saçlarına yapışmıştı.

"Aynı anda vurulmuş olamazlar, değil mi? Katiller için çok riskli."

"Açıya bağlı." Maitland doğruldu ve bana göstermek için kolunu uzattı. "Eğer geriye çekilip atış alanını daraltırsan, sana herhangi bir zarar gelmez. Unutma, hiçbir yere gitmiyorlardı. Hareket eden hedeflerden bahsetmiyorsun. Ben ateş eden iki kişi var derdim, üç değil, çünkü en son sıra gelene kadar birini bagajda bıraktılar ama ikisin aynı anda ateş ederek vurmuş olduklarını kesinlikle söyleyebilirsin. Fazla sürmezse dikkat çekme ihtimali azalır."

"Duygusuzca, değil mi? Bir infaz."

"Profesyonelce. Bunda kişisel bir şey yok." Maitland arabanın etrafında dolandı. "Bu Safraz Mahmood, yirmi yaşında, bagajda haklanmış. Onu en sona bıraktılar diye tahmin ediyorum, çünkü ölmeyi beklerken altına işemiş ve etmiş. Hayatta kalma içgüdüsüyle kaçıp kurtulmak için bagajı tekmelemiş. Bu şeyler tank gibidir – hiç umudu yoktu."

Ona baktım, arabanın dibine kıvrılmıştı. Gözleri kapalıydı, yüzünde üzgün bir ifade vardı. Bagajın bir yanında her tarafta ayak izleri vardı.

"Hiç birinin ağzına bir şey tıkanmamış. Diğer ikisi haydi neyse, o çığlık atıyor olmalıydı" diye neredeyse kendi kendime mırıldandım.

"Kapı kapı yapılacak soruşturmada ne soracağını artık biliyorsun. Bağrışmalar, yüksek sesli gürültüler, çığlıklar, arabaların motor sesleri." Bunları işaretledi. "Gördükleri veya duydukları başka herhangi bir şey."

"Tamam."

"İşte senin sokak listen. Sokağın iki tarafı, lütfen, evler kadar ticari işletmeler de."

"Bu bütün günümü alacak" dedim.

"Ne kadar gerekiyorsa o kadar sürecek."

"Bu öğleden sonra Derwent'la Kennford dosyasıyla ilgili yapacağımız sorgulamalar var."

"O halde hemen başlasan iyi olur."

"Uğraman iyi oldu, Kerrigan." Bellcott'a ait olduğunu hemen anladığım ses arkamdan geldi. "Biraz çalışmaktan hemen sızlanmaya mı başladın?"

Onu görmezden geldim. Dönüp Maitland'a "İnsanların kapılarını çalmaya ne zaman başlayacağız?" diye sordum.

"Alında. Herkes işe gitmek için evden çıkmadan önce onları yakalayabileceğimiz en iyi fırsat."

"Bu arada ne yapmamız gerek?"

"Herkesin yaptığıyla aynı şeyi. Saçma sapan konularda konuşarak takıl veya istersen bir kahve iç."

"Bana parayla satıyorsun. Yanımda getirmem gerekirdi." Bellcott imadan anlamamıştı ve şimdi de dirseğimin yanında Rob'a bakarak dikildiğini kayda geçiriyordum. "Onun burada ne işi var?"

"Ne işi varmış gibi görünüyor? Haydi, Belcott. Olağan üstü gözlem yeteneklerini kullan."

Rob hâlâ Godley'le yaptığı derin muhabbetteydi, her ikisi de ciddi bir tavır takındıkları muhabbet.

"Senin buna değdiğini düşünüp düşünmediğini merak ediyorum."

"Bununla neden ilgilendiğini merak ediyorum." Onun can sıkan, zehirli küçük bir adam olduğunu biliyordum ama ne kadar derine saklanmış olursa olsun, en kötü korkularımızla oynayacak içgüdüleri vardı.

"Kaybettik, değil mi? Sen bir erkek arkadaş edindin ve biz de gözde bir adamdan ayrılmak zorunda kaldık."

"Bahse varım onun yerine benim gitmemi dilerdin."

"Bundan kuşku duyacağımı sanmıyorum. Maalesef patron böyle düşünmüyor. Ama her nasılsa Langton senin yapabildiğin şeyleri yapamıyor."

"Arkamı dönüp ona baktım. "Son defa olarak söylüyorum, Godley'le yatmıyorum. Ayrılmayı Rob seçti. Bundan bir terfi aldı ve işleri gayet iyi gidiyor. Şimdi defol git ve geri gelme."

Maitland'ın son haberleri vermek için araya girmesi gerçekten şiirseldi. "Bu arada, Kerrigan, soruşturmalar için Belcott'la eşleştiniz. Günü birlikte geçireceksiniz."

"Ve bundan kurtulabileceğini sanmıyorum" diye Belcott kulağıma yılan gibi tısladı. "Bu defa kendi işini kendin görmen gerekecek."

Günüm nasıl bundan daha kötü olabilirdi bilemiyordum.

Malum olduğu üzere, bunun için hayal gücüm yetmezdi.

Bölüm On Üç

İnsanların kapılarını çalmaya başladığımız dördüncü uzun saatte umudumu kaybetmeye başlamıştım. Doğal olarak insana eziyet veren bir işti – kendini tekrarlayan, zaman tüketen ve bıktıran. Domuzlar diye seslenilmesi veya defolun denmesi ara sıra yaşadığımız bir heyecandı. Gözyaşlarına boğulan genç bir anne vardı çünkü Belcott'un kapı zilini saldırgan bir tavırla çalması bebeğini uyandırmıştı. Bize ne gördüğünü anlatmak için içeri davet eden, aklını kaçırmış, bezgin kocasının sözleriyle ispatlandığı üzere içinde et suyu parçacıkları olduğu anlaşılan kahve yapan orta yaşlı bir kadın vardı. Perdenin kenarından bize iyice bir baktıktan sonra kapıyı açmamaya karar verenler vardı. Böyle olmasından Belcott ve elindeki dosyayı suçlu buluyordum.

"Yehova Şahidi gibi görünüyorsun. Hiç şüphe yok bizimle konuşmak istemeyecekler."

"Yine de yapıldı olarak sayılacaklar." Posta kutusuna alelacele hazırlanmış bir broşürü zorlayarak attı ('CİNAYET – herhangi bir şey görüp, duydunuz mu?') ve varakasına bir şeyler karaladı. Neyle başlayacağımız ve ne bulmaya çalıştığımızdan çok adreslere tik atmaya odaklanıyordu. Bu da benim canımı sıktı. Dördüncü saatte, ayaklarımın sızlamasına, güven veren şekilde gülümsemekten yüzümün acımasına karşın, not defterim tamamen boştu. Çoğu gerçekten de elinden geldiğince yardımsever olmaya çalışan yerel ahaliyle konuşmanın hiçbir yararı olmamıştı. Alabildiğine kökleşmiş, komşularla ilgilenmeme veya sokakta kimseyle göz göze gelmeme arzusu, Londra'daki cinayet soruşturmalarının lanetiydi. Başını öne eğmekteki man-

tığı anlayabiliyordum. Yanlış insanların dikkatini çeken çok fazla şey görmek, ölüm veya ciddi yaralanmayla sonuçlanırdı. Ancak üç kişinin özellikle de bir yerleşim bölgesinde, gecenin bir buçuğunda birkaç defa vurulmasına nasıl olup da hiç kimsenin dikkat etmediğini merak ettim.

Ayrıca dikkat etmemekten bahsederken, Rob'un ayrıldığı anı kaçırmıştım. Onu ararken vardığımızdan yarım saat sonra ayrıldığını öğrenmiştim. Gitmeden önce hoşça kal demek için yanıma gelmeme nezaketini göstermesi hoşuma gitti – sonuçta ona dikkat çekmemesini söylemiştim. Avluda toplanmış yaşlı gözlerle yüzlerini buruşturarak bir adama bakan ekip üyelerinden yorumlar gelirdi. Ancak ben hâlâ Godley'den istediğini aldı mı diye merak ediyordum, o her ne ise. Ona cep telefonundan mesaj yolladım.

Cevap gelmedi. Bu alışılmadık bir şey değildi çünkü mesajlaşmaktan nefret ediyordu. Aynı zamanda, saat sabahın beşine geliyordu ve onun uyuyor olmasından yarı ümitliydim. Yatağıma geri dönmek için kendimden neler vermezdim. Yorgunluktan titreyen ve çok fazla kafein almış tek kişi olmaktan çok uzaktım. Esneme daimi ve bulaşıcıydı. Sadece Godley gerçekten uyanık görünüyordu. Kafasında önündeki sahneyi canlandırıyor, suç mahalli teknisyenleriyle, patalogla, suç mahalline ilk gelenlerle ondan sonra da saatlerdir bizi kuşatan bir avuç gazeteciyle konuşuyordu.

Canlı görünmesi gerekiyordu. Maitland kısık sesle bana söylemişti. Çünkü asıl amaç güçlü görünmekti. Bu adam vurma hakkında bizi uyaran pek çok istihbarat gelmişti ve biz hâlâ bunu önlemek için hiçbir şey yapmamıştık.

"Sadece pislik çuvalları olduğunda bir sorun olmadığı açıkça ortada. Ancak yan zararlara yol açması an meselesi. Serseri bir kurşun bir camdan içeri veya sokağın karşısına gider ve masum birini vurur. Bir çocuk bile olabilir. Burası gibi bir bölgede iyi, orta sınıftan ve temiz birisi ve basın çileden çıkar." Maitland

yavaşça başını salladı, dudaklarında sessiz bir ıslıkla mırıldandı. "Bu olduğunda işin başındaki kişi olmayı istemezdim."

"Endişeli gibi görünmüyor." Onun iş tulumu giymiş yorgunluktan bitap bir olay yeri teknisyenine eğilip söylediklerini dinlemesini izledim.

"Paniğe kapılmış gibi görünse hepimiz hapı yutardık, değil mi? O zaman ayvayı yiyeceğimiz gizli kapaklı bir şey değil. Ne yaptığını bilen biri gibi görünmek zorunda ama inan bana aklına gelen hiçbir fikir yok ve şansımız tükenmiş vaziyette."

Birçok tatsız sorgulamadan sonra, ben de aynı şekilde hissetmeye başlıyordum. Başka bir kapı, başka bir boş ifadeli yüz ve hayır anlamında sallanan baş. Az basamaklı merdivenden indim ve basamaklara oturup, ayakkabılarımı çıkararak ayaklarımı ovalamak için duyduğum dayanılmaz isteğe direndim. Sonunda sokağın gölge tarafına gelmiştik, bu sayede artık o kadar sıcak olmayacaktı. Belcott hâlâ ter döküyordu, saçları kirpi gibi dikilmişti.

"Daha ne kadar yapmak zorundayız?"

"Caddenin bu tarafının geri kalanı. Diğer taraf. Bu taraftaki takip eden iki cadde. Ondan sonra işimiz biter."

Kraliçe Victorya zamanında yaşayanlar yüksek yoğunluklu yapılaşmanın nasıl olacağını biliyorlardı, bu bölge uzun caddeleriyle ayrıcalığa sahipti, bu yüzden yüzlerce evden bahsediyordu. Suç mahallinden uzakta çalışıyorduk, herhangi birinin bir şey görebileceği alanın dışında gibiydi ve bunu yapmaya hiç de hevesli değildim.

"Mükemmel."

"Eğleniyor musun?"

"Hayal bile edemeyeceğin kadar çok." Onun yanından uzanıp bize doğru yaklaşan gümüş rengi Mercedes'e baktım. "Bu Godley'nin arabası değil mi?"

"Meşgul görün." Belcott aceleyle bir sonraki evin basamaklarından çıkıp zili çaldı, derin bir dikkatle dosyasını tarıyordu.

Araba bize yaklaştıkça yavaşlıyordu. Belcott'u takip etmek yerine, caddeye indim ve el salladım. Kayarak durdu ve sürücü camı indi. Godley kendisi kullanıyordu ve yalnızdı.

"Maeve. Tam da aradığım kişi. Nasıl gidiyor?"

"Maalesef, pek faydası yok. Şu ana kadar fazla bir şansımız olmadı."

"Başka hiç kimsenin de olmadı." Omuzlarını silkti. "Alışıldık hikâye, değil mi? Birisi muhtemelen işimize yarar bir şey fark etti ama bunu biz söylemezler veya söyleyemezler yahut da bunu bilmemiz gerektiğini anlamamışlardır."

Yoldan aşağı Mercedes'in ardından bir minibüs geliyordu, motoru gürültülü çalışıyordu. Her iki tarafta park etmiş arabalarla Godley'nin ki yolu tıkıyordu ve arabasını çekecek yer yoktu. Minibüs şoförü peşi sıra kornaya bastı, dik dik bakarak anladığımı işaret ettim. Başımı çevirir çevirmez yeniden korna sesi geldi. Godley dikiz aynasından bakıp yüzünü buruşturdu.

"Çabuk halletsek iyi olacak. Belcott'tan ayrılarak ev ev dolaşmayı bitirme işini ona bırakıp benimle gelmeni istiyorum.

Sonunda kurtulmuştum. "Nereye?"

"Wandsworth Hapisanesine. Belcott'a söyle ve çabuk hallet, yoksa şu minibüs arka koltuğa park edecek."

Gidilecek çok daha güzel yerler vardı ama gerçekten umurumda değildi. Tamam anlamında başımı salladım ve araya girip Belcott'la konuşmak için aceleyle basamakları çıktım. Kendinden yaşlı bir adamla uzayan bir konuşmaya tutulmuştu. Adam Belcott'un söylediği tek kelimeyi bile duymuyordu ve anladığı sorulara verdiği cevapları da Belcott anlayamıyordu. Etme bulmanın başka bir çeşidiydi.

"Ben gidiyorum. Godley bana bir iş verdi."

"Ne?" Arkasını dönüp arabaya baktı, ardından bana. "Acaba neden şaşırmadım?"

"Aklına bir şey getirme, Belcott. Düşündüğün gibi değil."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Hapishaneye, seni ilgilendirmez."

"Neden?"

Eğer cevap verseydim, neden hapishaneye gittiğimizi, kimi göreceğimizi veya benim niye bu işin içinde olduğumu bilmediğim ortaya çıkacaktı. Cehalet övünülecek bir şey değildi; Belcott'un ona kasten bilgi vermediğini düşünmesine izin vermek bundan çok daha iyiydi. Sıçrayarak merdivenlerden geri indim. "Soruşturmada iyi şanslar."

Listedeki adresleri tamamlaması saatler alacaktı ve bu süre içinde olabilecek en kepaze şekillerde Godley'le benim ne yaptığımızı hayal ederek kafasını dolduracaktı. Onu benim hakkımda olabilecek en kötü şeyleri düşünmekten alıkoyamazdım. Onu zor durumda bıraktığım için kendimi üzecek de değildim. Godley'nin arabası klimalı ve rahattı, neşeli bir gülümsemeyle yolcu koltuğuna oturdum.

"Eee, kiminle görüşeceğiz?"

"Eski bir arkadaşla." Godley gaza bastı. "Kesinlikle çok eski bir arkadaşla."

Patronun kim olduğunu tahmin etmek o kadar zor olmasa gerekti. Her şeye rağmen Güney Londra'da ne olduğunu tam olarak bilen bir vardı, bunu harekete geçmesinden anlamıştım. Tanıdığım bir kişi ve Godley'nin hâlâ benden daha iyi tanıdığı biri. Adı bilinen bir haydut, katil ve hırsız olan John Skinner, hayatında yaptıklarını ona hatırlatmak için Majestelerinin iradesiyle hapse konmuştu ama sessizce gitmeye pek istekli değildi. Özellikle de Skinner'ın elinde tuttuğu semtlerin nimetlerinden faydalanmak için saldırıya geçen Ken Goldsworthy'le ezeli rekabete giriştiğinden beri. Kavramakta yavaş davrandıysam bunun sebebi bildiğim kadarıyla cezasını çekmeye başlayınca, birkaç ay önce Skinner'ın Londra'nın dışına taşınmış olmasıydı. Londra hapishaneleri mahkemeye çıkana kadar tutuklu kalanlarla cezaya yeni çarptırılanlar arasından kendi payları-

na düşen mahkûmları ağırlamakla mücadele ediyorlardı. Bağlı bulundukları mahkemelere yakın olmak zorundaydılar ama bu aşırı kalabalık ve ömrünü doldurmuş tesislere büyük bir yük getiriyordu. Alışılmış uygulama, evlerine gitmeyecekleri fikrine alışır alışmaz, olabildiğince fazla sayıda mahkûmu ülkenin ücra köşelerindeki başka hapishanelere yollamaktı. Bu mahkûmları ve ailelerini kızdıran bir şeydi ama cezalarının bir kısmı da sonlarının ne olacağı üzerinde hiçbir kontrolleri olmamasıydı. Birlikte yaşadıkları insanlar ve çocukları için daha fazla üzülüyordum. Kendilerinin bir hatası olmamasına rağmen uzun, bıktırıcı yolculuklara mahkûm ediliyorlar veya hiç ziyarette bulunamıyorlardı. Ancak John Skinner'ın yaşayan hiçbir çocuğu olmadığından ve ondan soğumuş eşinin de ziyaret etmeye niyeti yok gibi göründüğünden bu durum onun için geçerli değildi. Hâlâ geri dönüp iş görebilirdi ve suç mahallerine çok yakındı. Muhtemelen sirenleri veya silah seslerini duyacak kadar yakın değildi kuşkusuz ama belki de onun bir parçası olmaya yetecek kadar yakındı. Biz tek bir şeyden emin olabilirdik: boğazına kadar bu işe bulaşmıştı.

Wandsworth Hapishanesi Londra'da Kraliçe Victoria zamanından kalan hapishanelerden biriydi ve hizmet dışına çıkarılamayacak kadar yararlı iş görüyordu. Yine de yaşını gösteriyordu. Şehirdeki en geniş, Avrupa'daki en büyüklerden biriydi. Civarındaki yeşil ve gölgelik güzel alana bitişik hapishane olmasa boş kıraç bir arazi olacak bir tepenin zirvesine doğru serilmişti. Yoldan görülecek çok az şey vardı. Hapishanenin büyük kısmı geriye doğru uzanıyordu. Başka türlü olsa kasvetli görünecek açık avludaki çiçek kutuları, canlılık katan bir eklentiydi. Hapishaneye girilen normalin iki katı yüksekliğinde lambri kaplı giriş kapısı ortama hâkimdi. Duvarlar griydi ve neredeyse hiç penceresizdi. Olağanüstü yaz günlerinde bile loştu. Orada bir mahkûmu daha önce hiç ziyaret etmemiştim. Ancak uygulama her yerdekiyle oldukça benzerdi. Cep telefonumu ve silah olarak kullanılabilecek her şeyi teslim ettim. Bir güvenlik turnike-

sinden geçip sıradan işlemleri tamamladım. Sonunda okullarda pişirilen yemekle çamaşır suyu kokusu alınan, zemini yer karosuyla kaplı bir koridorda Godley'i takip ettim. Bizi bekleyen görüşme odası tamamen sıradandı. Masanın diğer ucuyla aramızdaki cam duvardan başka göze çarpan önemli bir şey yoktu ama Skinner'ın kaybedecek fazla bir şeyi olmadığını hatırlatan bir gardiyan kapının dışında bekliyordu.

Kimi görmeye gittiğimizi öğrenince, onunla burun buruna geldiğim pek çok anı düşünerek kısa araba yolculuğu boyunca sessizliğe bürünmüştüm. Zaten Godley de sessizliği tercih ediyor gibi görünüyordu. Ben neden beni istemiş olduğunu, onunla gitmek için neden seçilmiş olduğumu merak ederek yanında otururken, Godley arabayı hassas ve büyük bir dikkatle kullanmıştı. Haydutun beni hatırlayacağından şüpheliydim.

Duvardaki saatin tik tak sesleri sinirlerime dokunuyordu. Sessizliği bozmak için "Skinner'ın Lincolnshire'da olduğunu sanıyordum" dedim.

"Bir hafta öncesine kadar oradaydı. Onu buraya getirttim."

"Neden?"

"Bir sebebi, onunla konuşması daha kolay. Ayrıca sağ kolu olan adamlarla arasındaki haberleşmeyi de keser diye düşündüm. Her nasılsa bunu başarıyor, katilleriyle ulaştığı bir kanalı var. Şimdi bile onlara ne yapmaları gerektiğini söylüyor."

"Onu tek başına kalacağı bir hücreye koymadıkça bunu nasıl durduracağını görmek zor. Zaten orada da sonsuza kadar kalamaz. Ve bir sefer çıkınca –"

"Eski numaralarına başlayacak" diye bitirdi Godley. "Evet, biliyorum."

"Peki burada ne yapıyoruz? Kalbinin iyi yanına yalvaracak mıyız?" Bunu şaka olsun diye söylemiştim ama emniyet amirinin yüzündeki ifade bana haklı olduğumu söylüyordu. Aynı zamanda bana geri adım atmamı ve bunu hemen yapmamı ifade ediyordu.

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Hayır. Yani, sanırım bu iyi bir fikir. Kesinlikle denemeye değer." Konuşmalarım en berbat cinsinden bir dalkavuk gibiydi. "Ben sadece adamın iyi bir yanı olmadığını düşünüyorum, hepsi bu. Sanırım en iyi halini kızı kayıp olduğunda gördük."

"O sıralar bir cinayet ve işkence kampanyası başlattı. Pek çok kişi bunu iyi bir hareket olarak tanımlamaz." Godley ellerini cebine soktu ve odada volta atmaya başladı, içindeki sinirle yanıp tutuşuyordu. "Ondan sadece ara verme çağrısında bulunmasını istiyorum, hepsi bu. Yaptıkları çok anlamsız. Bütün bu genç adamlar ölüyor ve ne için? Cesetler para getirmez ve John Skinner'ın her zaman ilgilendiği şey paradır."

"Ama şu anda bundan tamamen yoksun. Burada para harcayamaz. Eşine de bir destek vermiyor, değil mi?"

"Ayrılar."

"Yani keyfini çıkaramaz ve eşi de onun için bir harcama yapmayacak. Geriye ne kaldı? Gurur olsa gerek."

"Bu iyi bir anlayış." Goldley adım atmayı bıraktı. "Belki bunu kullanabilirim."

Saçımın diplerine kadar kızardım ama bunun getirisini üzerime alsaydım kendimi affedemezdim. "Ah, şey, aslında bunu ilk Çavuş Maitland söyledi."

"Doğru zamanda bana söylemedi." Gülümsedi, komik bir şekilde hapishane aydınlatmasında bile yakışıklıydı. Büyük çenesi ve gözaltı torbaları bunun için tasarlanmış gibi görünüyordu. "Seni getirmemde bir sebep olduğunu biliyordum."

"Memnun oldum" demeyi başardım, içimdeki öfkeyle boğuşuyordum. Kendimi bir çeşit tılsım, şans getiren bir nesne gibi hissettim. Godley beni bir hevesle yanında götürmeye karar vermişti. Sebebi bu muydu? İşe yarar bir şey söyleme ihtimalim miydi? Skinner'ı beklemek için tamamen rahatsız bir sandalyeye oturdum ve bu arada yeniden kesin bir sessizliğe gömüldüm.

Skinner içeri girdiğinden beri son birkaç aydır değişmiş-

ti – sonunda kendini gösterdiğinde fark ettiğim ilk şey buydu. Bunun ne kadarının çevresel şartlardan, binlerce poundluk takım elbise yerine üzerine giydiği hapishane üniformasından ve çektiği cezanın getirdiği kayıplardan duyduğu hoşnutsuzluktan kaynaklandığını söylemek güçtü. Önceden saçları omuz hizasındaydı, gür ve demir grisi rengindeydi ama şimdi neredeyse kafa derisine kadar kesilmişti ve geriye kalan saçları kirli beyazdı. Kısa saç hareketsizlikten yumuşamış, biraz donuk görünen hatlarında bir değişiklik yaratmamıştı. Yanakları dolgundu, çene hattı yumuşaktı. Buna karşın gözleri aynıydı – baygın ve hain, bakışları üzerimden geçerken tüylerimin diken diken olmasına engel olamadım. Bir an için baktı ve geçti.

"Bu zevki neye borçluyum?"

"Sanırım biliyorsun, John. Otur." Godley hâlâ ayakta duruyordu ama Skinner oturunca o da oturdu.

"Aslında, bilmiyorum. Neden başka bir yere alındığımı anlamaya başladım. Senin fikrin, anlıyorum."

"Bunun için üzgünüm."

"Londra'ya geri dönmek. Eski güzel Wandsworth hapishanesine geri dönmek." Sırıttı, timsah gibi gülüyordu. "Bana bir iyilik ettin, Charlie. Eski birkaç herifle yeniden irtibat kurmamı sağladın. Issız bir yerde kısılıp kalmaktan iyidir."

"Burada olmaktan memnunmuş gibi davranma."

Bir omzunu silkerek kaldırdı. "Benim için her yer aynı, dostum. Söylenen yere gidiyorum."

"Mükemmel, bunu söyleyen sensin."

"Öyle demedim. Ama bir yer diğerine çok benzer."

"Bunu nasıl yapıyorsun, John? Onlarla nasıl iletişim kuruyorsun?" Godley'nin sesinde daha önce hiç duymadığım bir ifade vardı. Sahte bir neşenin arkasında sakladığı bir çeşit umutsuzluktu. Beni kandıramıyordu ve gülmekte olan Skinner'ı da kesinlikle kandıramadı.

"Bilmeyi isterdin, değil mi? Beni oradan oraya göndermen bunu durduramaz, söyleyeceğimin hepsi bu."

"Ne durdurur?"

"Bilmiyorum. Tutuklamalar yapmak? Bunun yaran olabilirdi."

"Bir dizi soruşturma yürütüyoruz." Godley kendini tuttu. "Sana ne söylüyor gibi geliyorum? Uzun bir geçmişimiz olduğunu biliyorsun. Tutuklamak istediğim herkes zaten öldü. Yahut hapiste."

"Ben de ölebilirdim." Bunu pek sorun etmiyor gibiydi ama kelimeler acı gelmişti.

"Sana dürüst olacağım. Buna bir son vermeni istemek için geldim."

"Neye?"

"Savaş. Sen ve Goldsworthy. Güney Londra'nın her yanındaki cesetler. Bunlar sana bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Neden bahsettiğini biliyorum ama bunları durdurabileceğimi nereden çıkarttığını bilmiyorum." Skinner'ın yüzünde belli etmemeye çalıştığı bir sinsilik ifadesi vardı. Bundan hoşlandığını fark ettim.

"Çünkü bunu sen sürdürüyorsun. Onlardan çok fazla var, John. Çok fazla genç çocuklar."

"Bu konuda bir şey yapamayacağımı biliyorsun. Ben buradayım."

"Bununla bir ilgin yokmuş gibi davranma. Bu sabahki ölümleri benden daha önce biliyordun, buna eminim."

"Bir şeyler olacağını duymuştum." Tekrar bana baktı. "Seni nereden tanıyorum, tatlım?"

Cevap vermek için boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Kızının kaybolmasıyla ilgili soruşturmadan."

"Sorgu odasındaydın ve ondan önce de dairede." Parmaklarını şıklattı. "Seni tanıdığımı biliyordum."

Ense kökündeki tüylerim dikildi. Kayıtsızmış gibi görünmeye çalıştım. Genellikle suçlulardan gözüm korkmazdı. Özellikle ömür boyu hapis cezasına çarptırılıp içeri tıkılanlardan ama Skinner karşısına çıkan insanlardan intikam almak konusunda hak edilmiş bir unvana sahipti. Bu Emniyet Amiri Godley'i de içeriyordu.

"Adın ne, hayatım?" Skinner'ın ifadesi hoş ama gözleri buz gibiydi.

"Onu rahat bırak. Önemli biri değil." Nefes alınama fırsat kalmadan Godley'nin sesi bir kırbaç gibi odanın içinde çınladı. İstesem de Skinner'a cevap vermeye cesaret edemezdim.

"Ama onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. İyi olmalı, yoksa onu yanında getirmezdin. Yoksa sadece konu mankeni olmak için mi burada?"

"Ekibin genç üyesi ve senin ne şimdi ne de gelecekte ilgini çekecek biri değil. Tesadüfen bana katılmak için boştu. Hepsi bu."

Hiç renk vermedim, Skinner'ın tepkisini izliyordum. Kesinlikle ikna olmuş görünmüyordu ama ilgisinin azaldığını görebiliyordum. Bu Godley'nin dikkatini dağıtmanın başka bir yoluydu hepsi bu, Skinner'ın karanlık işlerinden dikkati başka yöne kaydırmak için yaptığı ucuz bir numaraydı.

"Onlardan üçü bu sabah öldü, John. Üç genç adam. Farklı geçmişleri, farklı aileleri olan." Parmaklarını şıklattı. "Öldüler."

"Çok üzücü. Yanlış tarafı seçmiş olmalılar."

"Bu karışıklığın içinde doğru taraf diye bir şey yok. Kimse kazanmıyor. Ne sen. Ne Ken."

"Ken'in işleri tıkırında."

"Bundan şüpheliyim. Bunun sona ermesi için her şeye razı. Sana ulaştı mı?"

"Denedi." Skinner canı yanmış göründü. "Ona da sana söylediklerimi söyledim. Şimdi bunu durduramam ve durdurmak da istemiyorum."

Godley olumsuz anlamda başını salladı. "Ondan gerçekten bu kadar nefret ediyor musun?"

"Karımı beceriyor."

"Bu kişisel bir mesele. Daha önce kişisel meseleleri işe karıştırmazdın." Godley masaya dayandı. "Hatalar yapıyorsun, John. Şu getirdiğin Doğu Avrupalılar – durdurulmaları gerek. Bu işi bırakmaları emrini vermenin zamanı geldi."

"Yanlış anlıyorsun, Charlie. Ben onlara iş vermiyorum. Yaptıkları bir parça paralı askerlik. Spekülatif işler."

"Goldsworthy ile ilişkili herkesi öldüremezler."

"Onlardan yeterincesini öldürürlerse kimse onunla ilişkili olmak istemez."

"Onlara söylediğin bu mu?"

"Tam olarak değil. Bunu kendileri çıkardılar." Gerindi. "Sen ne düşünürsen düşün, onlarla bir irtibatım yok. Onlara genel bir yön tayin etmiş olabilirim ama ne yapacakları onlara kalmış."

"Kim onlar?"

"Tanıdığın birileri değil."

"Nereliler? Kaynaklarıma göre Avrupalı olduklarını ve eski Sovyet bloğu ülkelerinin birinden geldiklerini biliyoruz.

"Kabalığımı bağışla ama kaynakların bir halt bilmiyor."

"Kim olduklarını bulacağız. Gittikçe yaklaşıyoruz."

"Taşeronlar için iyi bir şey bu – ilgilenmek zorunda kalmam. Eğer onları yakalarsan, haklı olarak, ayvayı yediler. Ama yakalayamadığın sürece, Kenny'i ve seni usandırmaya yetecek kadar iyi iş çıkarıyorlar. Bu da bana göre gayet iyi."

"Kontrol dışındalar. Senin oyununu oynamıyorlar. Kendi kaçakçılık işlerini yapıyorlar."

"Sana söylemek istediğim de bu. Haklısın, kontrol dışındalar ve istediklerini alana kadar durmayacaklar. Bu da Ken'in sahip olduğu her şey ve dahası demek oluyor."

Godley hayır anlamında başını salladı. "Yeterince iyi değil.

John. Bunun sürmesine izin veremezsin. Bir adım atmalısın. Bunu sen başlattın, sen bitirmek zorundasın."

"Sana yardım edemem."

"Evet, edebilirsin."

Uzun bir dakika boyunca iki adam birbirlerine baktılar. Sonunda, Skinner başını çevirdi.

"Neden bununla uğraşmak zorunda olduğumu açıklığa kavuşturmadın. Bundan benim çıkarım ne?"

"Benim ölümsüz minnettarlığım."

"Ve?"

"Yapılacak bir anlaşma yok, John. Cezanın kaldırılmasını sağlayamam. Çok ciddi bazı suçlara bulaştın ve sonuçlarına katlanmak zorundasın. Muhtemelen seni buradan çıkarıp günün şartlarına daha uygun bir hapishaneye yollayabilirim ama bundan hoşlanacağının garantisini veremem." Godley'nin alnı kırıştı. "Dürüst olmak gerekirse, bütün bu durum aklımı karıştırıyor. Elde etmek için uğraştığın her şeyin el değiştirmesini neden isteyeceğini anlayamıyorum. Her şeyi kaybetmekten neden hoşlandığını anlayamıyorum. Eğer işini yapmazsan ister şu Doğu Avrupalılar olsun ister bir başkası bundan başkaları yararlanacak, Ken değil. Goldsworthy'den nefret etmeni ve harcayamayacağın için artık para kazanmakla da özel olarak ilgilenmemeni anlayabiliyorum. Ancak sırf enselendin diye geride durup hâkimiyet alanının yandığını izlemekteki mantığını anlayamıyorum. Sen her zaman mantıklı biriydin, John. Bunu ikimiz de hep biliyorduk."

"Islah oluyorum." Skinner hayali bir gözyaşını sildi. "Sen anlayamasan da mantıklı, Charlie. Ben kargaşa istiyorum. Kapışmak istiyorum. Ölümler istiyorum. Para veya güç umurumda bile değil – hiçbir zaman umursamadım. Sadece düşmanlarımın ve onların dostlarının mahvolduklarını görmek istiyorum ve yeni ortaklarım harika iş çıkarıyorlar."

"Eğer öyle diyorsan. Ancak durmanın zamanı geldi." God-

ley kalktı ve kapıyı çaldı. "Tekrar görüşeceğiz, John. Bu arada onlarla irtibata geç. Fikrini değiştirdiğini söyle."

"Pek söz dinleyen kişiler değiller."

Godley'nin yüzünde acımasız bir ifade vardı. "O zaman öğrenmeleri gerekli. Seni dinlemelerini sağlayacak bir yol bul."

Dönüp ona bakmaktan kendimi alamadım, doğru duydum mu diye merak ediyorum. Seni dinlemelerini sağlayacak bir yol bul... Bu biri diğeriyle konuşan suçluları izleme kaydında duyulacak cinsten bir şeydi.

"Patron sensin." Skinner yine sırıtıyordu, kendi yaptığı şakadan kesinlikle hoşlanmıştı.

Emniyet amiri sanki bir karşılık verecekmiş gibi derin bir nefes aldı ama kapıyı tekrar çalmayı yeğledi, bu defa daha sert vuruyordu. Skinner'ı sandalyesinde otururken bıraktık. Yüzünde hâlâ o garip gülümseme vardı ve onu bir daha hiç görmesem umurumda olmazdı.

Godley arabayı hapishaneden geçen yolun karşısındaki bir ağacın altına bırakmıştı. Skinner'la geçirdiğimiz vakit, bize gölgenin arabanın üzerinden kaymasına mâl olmuştu. Güneş arabanın içindeki sıcaklığı kapıyı açınca irkilecek kadar yükseltmişti.

"Bekleyeceğiz. Kapıyı açık bırakıp taze havanın içeri girmesine izin ver."

Bana söyleneni yaptım, ardından dirseklerimle arabanın tavanına dayandım. "Of."

"Dikkatli ol. Kendini yakma." Her zamanki haline dönmüştü, medeni ve nazik. Şımartılmayı reddettim.

"Ondan ne yapmasını istiyordunuz?"

"Sen de odadaydın. Duydun." Gözleri doğruca benimkilerde sabitti.

"Duyduğumdan hoşlanmadım."

"Neden dolayı?"

"Eğer durdurulabilecekleri başka bir yol yoksa bu ölümlerden sorumlu olan kişilerin ölmesini ister gibi konuştunuz."

"Onları adaletin önüne çıkartmak istiyorum."

"Kusura bakmayın efendim ama Skinner'a söylediğiniz bu değildi. Aşağı yukarı ondan o adamları öldürmesini istediniz."

"Skinner gibi bir adamla anlayacağı dilden konuşmak gerekir. O bir katil, avukat değil."

"Yani onların öldürülmesi gerektiğini söylemiyordunuz." Kendimden bile şüpheli gibi konuştum.

"Elbette hayır. Neden isteyeyim ki?"

Bilmiyordum. Bu konu hakkında düşünmek istemiyordum. "Ne yapacağını düşünüyorsunuz?"

"Onları taciz etmesini. Uyarmasını. Belki de ülkeyi terk etmeye ikna etmesini." Gülümsedi. "Merak etme, Maeve. Eminim onlara bir zarar gelmeyecek."

"Neden benim orada olmamı istediniz?" Sormadan önce düşünmeye fırsat bulamadan bu soru ağzımdan kaçıverdi. Godley'nin kaşları çatıldı.

"Ev ev dolaşma işini yapmayı mı tercih ederdin?"

"Hayır, açıkçası istemezdim. Ancak neden burada olmamı istediğinizi anlamıyorum. Hiçbir şey söylemedim. Hiçbir katkım olmadı."

"Bu doğru değil."

"Ben çocuk değilim. Hak etmediğimde övülmeme gerek yok."

"Orada bulunmanın hakkını verdin."

"Nasıl?" diye sordum.

"Orada bana tanıklık edecek birine ihtiyacım vardı. Yasa dışı bir şey yapmadığımı veya Skinner'ın adamlarınca yapılacak yasa dışı bir öneride bulunmadığımı söyleyecek birine."

"Bir kayıt cihazı getirmeniz gerekirdi."

"Kişisel bir dokunuş istedim." Beni izliyordu, gün ışığında gözleri parlak ve dürüsttü. "Bana tanıklık edebilirsin, değil mi?"

"Gördüğümü ve duyduğumu söyleyebilirim." Ukalaca ko-

nuştum ama kendimi alamıyordum. "Hâlâ bunun ne gibi bir değeri olduğundan emin değilim."

"Kim olsa bu işe karışmaktan keyif almayacağını bilir." Bir şey söylemedim, Godley gülümsedi. "Seni değerlendirme fırsatını epeyce buldum, Maeve. Kim ne derse desin sanırım sende harika bir polis memuru yapısı var."

Son kısım biraz battı. "Ne diyorlar?"

Başını çevirdi. "Zaten fark etmediğine göre, şu an biraz meşgulüm. Yaptığın işte iyi olmandan ötürü sana kariyer nasihati çekmeye veya seninle dedikodu yapmaya zamanım yok."

Oldukça iyi... Oh. Godley'nin yorumunda yaralanmıştım ve beni Skinner'la aralarındaki kan davasına sürüklediği için ona kızgındım – eğer ilişkileri buysa. Bu konuda anlayamadığım bir şey vardı, kaçırdığım bir detay. "İyi olmaktan bahsediyorsunuz, bu durumda neden Komiser Derwent değil?"

"O meşgul."

"Hepimiz meşgulüz" diye belirttim. "Ancak ekipte çete cinayetleri konusunda en tecrübeli kişi o. Bu sabah suç mahallinde olması gerekirdi."

"Bu türden bir strese ihtiyacı yok." Godley son sözlerini söylemiş gibi konuştu ama ben biraz daha zorladım.

"O öyle olduğunu sanıyor. Kasten dışarı itildiğini düşünüyor."

"Şey, belki de haklıdır."

"Neden? Neden böyle bir şey yapasınız?"

Godley bana doğrudan cevap vermek yerine sürücü koltuğuna oturdu. Geçip kendi yerime oturdum ve beklenti içinde ona baktım.

"Bu işe bulaşmasını istemedim, Maeve"

"Neden istemediniz?"

"Kendi iyiliği için."

Ağzının sıkıca kapanmasından Godley'nin bu konuda söy-

leyeceklerinin bu kadar olduğu anlaşılıyordu. Boş gözlerle ön camdan dışarı baktım, arabayla ilerlerken başka bir şey sormak için aklım çok karışıktı.

Biraz önce onun hakkından geldiğimden oldukça emindim ama nedense kendi hayatımı yeniden düzene koymak için bunu yapamıyordum.

Bölüm On Dört

"Sana karşı dürüst olmam gerekirse, neden çıkıp gelmeye katlandığımı bilmiyorum. Kendi başıma halledemeyeceğim bir şey gibi görünmüyor. Üstelik berbat görünüyorsun."

Derwent kötü bir ruh halindeydi ve bunu karşısına çıkan ilk kişiye yansıtmak ona doğal geliyordu, özellikle de bu kişi bensem.

"Berbat görünmemin sebebi, üç saat uyumuş olmam" dedim sabırla. "Çıkıp gelmeye katlanmamın sebebi Gerard Harman'la görüşmek istememdi."

"Onun muhtemel bir şüpheli olduğunu mu düşünüyorsun? Altmışlarında bir adamın? Ölmüş kızı için hiç adalet bulamamış bir dul, Philip Kennford'a teşekkür mü etmiş? İki kişiyi doğramaya gücünün yeteceğini mi düşünüyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. Onu görünce karar vereceğim." Harman'ın evinin önünde arabanın içinde oturuyorduk. M25'ten fazla uzak olmayan Reigate yakınlarında küçük bir bungalovdu. Açık camlardan sürekli trafik gürültüsü ve kulak tırmalayan sesler geliyordu ve gürültü orada uzun bir süreden beri bulunsak da kulaklarımızın alışması için çok yüksekti. "Kennford'a karşı hınç duymak için her sebebi var. Ayrıca kızının ölümü nedeniyle yerine gelmesini beklediği ilahi bir adalet var, değil mi?"

"O yaşlı bir adam." Derwent başını salladı. "Ne kadar kızgın olduğu hiç önemli değil. Onun Laura'yı öldürdüğünü gören Vita'nın peşine düşüp birçok kez bıçaklayabileceğini sanmıyorum."

"Altmışlarındaki pek çok erkek güçlü ve fit. Eğer hareketli biriyse..."

"Kesinlikle olmaz. Deli gibi kaçarken." Derwent vites koluna parmak uçlarıyla vuruyordu, sinirlerinin gergin olduğu belliydi.

"Başka bir yerde olsan daha iyi."

"İşe yarar bir şeyler yapmayı tercih ederim, evet." Bana baktı. "Sen en azından bu sabah bir şeyler yapıp bana saçmalık gibi gelen patronun en son büyük fikrine davet aldın. Skinner'dan insanları öldürmeyi bırakmasını istemek bir balığın yüzmekten vazgeçmesini istemek gibidir."

"Ben buna biraz şaşırdım."

"'Ben buna biraz şaşırdım'" alaycı bir sesle tekrarladı. "Pekâlâ, ben en başta senin orada olmana biraz şaşırdım."

Ekip odasında tek başına yemek yerken onu bulduğumdan beri ağzını bıçak açmamıştı. Paket servis yağlı ve soğanlı sosisli sandviçleri yiyordu. Yedikleri yeni basılmış bozuk para gibi kokuyordu. Sabırla soru sormanın ve sonuna kadar direnmenin yardımıyla sabahı South Crown Mahkemesinde ifade vererek geçirdiğini anladım. Yani Kennford dosyasında bir şey kaçırmamıştım. North Clapham'daki suç mahalline çağırılmama ilişkin onun gönlünü alacak bir şey yapamayacağım açıkça belliydi. Bununla ilgili konuşmak için hazırlanmış olması neredeyse iç ferahlatıcıydı – şimdiye kadar bana bir şey sormayı mutlak surette reddetmişti. Bana öfkeyle bakarak ve sadece kendisinin olabileceği kadar kaba davranarak kendini tatmin ediyordu.

"Godley beni neden orada istedi bilmiyorum. Bu sabah senin suç mahalline çağırılmak için neden aranmadığını bilmiyorum. Bana öyle geliyor ki, çete cinayetlerinde görevlendirilmesi gereken tek kişi sensin ve böyle olmamasının hiçbir makul açıklaması yok. Ancak bunun nedenini sorman gereken kişi patron."

Homurdandı. "Parlak bir öneri. Sordum."

"Ne dedi?"

"Hiçbir şey."

"Gerçekten mi? Bana bunun senin iyiliğin için olduğunu söyledi." Bunu söylediğim anda dilimi ısırdım.

Derwent bana baktı, yüz ifadesi anlaşılmazdı. "Bunu ona sordun mu?"

"Kısaca. Skinner'la görüştükten sonra." Derwent'ın temelde bir hayvan olduğunu aklımda tutarak, aldırmaz davranıyordum. Zira korkumu ona hissettirmek bana saldırmasına yol açabilirdi. Lütfen ne kadar korktuğumu fark etme.

"Bu seni hiç ilgilendirmez, değil mi?"

"Patron elinin altındaki imkânları etkin bir şekilde kullanmadığında bu beni ilgilendirir. Sen kenara itildiğinde de öyle olduğundan beni ilgilendiriyor."

"Önemsediğin için teşekkürler."

"Bak, bundan hoşlanmıyor olabilirsin ama kesinlikle önemsiyorum. Senin dışarıda bırakıldığını görmek sinir bozucu. Şu Kennford dosyası garip bir dosya ama ekipteki herkes bunu soruşturabilir ve bizim yaptığımız kadar iyi iş çıkarabilir. Uyuşturucu katilleri farklı bir şey. Önceden onlarla mücadele ettiğin için tecrüben var. Senin bu işe bulaştırılmamanın makul bir yanı yok."

"Şey, bunun nedenini biliyorsun, değil mi? Bir kadın kadar yeterli değilim." Derwent'ın sesi alaylı geliyordu. "Diğer yanda Una Burt, teknik olarak kadın. Bu yüzden Godley'nin iki numarası olarak soruşturmayı yürütmeye devam ediyor."

"Eğer bir teselli olacaksa, patronun eli oldukça bu işin üzerinde."

"Değil aslında." Derwent sakinleşiyordu, kızgınlığı sönerek şaşkın bir hayal kırıklığına dönüşüyordu. Avluya bağlanmış bir köpeğin sessizliğe havlaması gibiydi. "Bu türden bir şeyi ikinci ağızdan öğrenmemiş olmam gerekiyordu çünkü Burt'ün yerinde olmam gerekiyordu."

Onun içini dökmeye başladığına sadece sevinmekle kalmak akıllıca olurdu. Kuşkusuz onu kışkırtacak bir şey söylememem gerekirdi. Her nasılsa, yine de başıma dert açacağını bilmeme rağmen kendime hâkim olamadım. Bu daha çok benim de umduğum kariyer başarısını elde ettiğinden dolayı Una Burt'a duyduğum sadakatin getirdiği aptallıktandı.

"Yine de Baş komiser Una Burt senden kıdemli. Eşit gibi değilsiniz. Sen dosyaya dâhil olsan da hâlâ Godley'nin hiyerarşisinde ikinci sırada olurdu. Sen de ona rapor veriyor olurdun."

"Benden rütbeli olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Saygı duymadığım veya sevmediğim kişilerden emir almak konusunda her şeyi bilirim – yeterince orduda kaldım ve orada enseme binmek için kuyruğa girmiş bir sürü cahil sersem vardı."

"Öyle olmuş olmalı."

"Yapımdan dolayı böyleydi."

"Besbelli."

"Bu ne anlama geliyor?"

Hemen "Kesinlikle hiçbir şey" dedim, geri zekâlının biri olduğuna hiç kuşku yok diye düşündüğümü anlamasını istemiyordum. "Ama polislikte işler farklıdır. Sen de kıdemli bir memursun, er değilsin. Orduya katıldığında oldukça genç olduğuna bahse varım."

"On sekizime yeni girmiştim."

"Evet, şey, artık genç bir delikanlı değilsin. Başkomiser Burt'ün onunla aynı fikirde olmadığında istediğini sana yaptırmak için seni taciz edecek güce sahip olduğunu sanmıyorum."

"Yani?"

"Yani belki Godley onunla didişmeni istememiştir. Belki seni ondan uzak tutmak istemiştir. Böylece olaylar tırmanmaz. Bu işin dışında kalmanın senin iyiliğin için olduğunu söylemekten kastı bu olabilir."

Başını hayır anlamında salladı, tıraşı gelmiş sakalları yaka-

sına sürtüyordu. "Bu büyük bir soruşturma. Bir şeyler yapmak için her ikimize de yeter. Yeterden de öte. Toplantılar hariç onu görmek zorunda değildim ve gerekirse dilime sahip olurum."

"Gerçekten mi? Bunu hiç tahmin etmezdim" dedim tatlılıkla. Bu bir kumardı ama kendimi pervasız hissediyordum. Derwent yine birden döndü, öldürücü kıvılcımlar saçıyordu ama bu şaşırtıcı bir şekilde öfkeli bir kahkahaya dönüşerek yatıştı.

"Pekâlâ. Genellikle böyle bir unvana sahip olmadığımı itiraf ediyorum."

"Ve bu ününü zor yoldan kazandın."

"Diğer herkes için zordu. Hıyarın teki olmak umurumda değil."

"Bunun sana doğal geldiğini bile söyleyebilirsin."

"Gerçekten demek istediğinin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Burt'ün canını sıkmamam için mi?" İncinmiş konuşuyordu, gardı birden düşmüştü.

"Bu bir şekilde akla yatkın geliyor."

"Başka bir şey olamaz."

"Hayır" diye ona katıldım.

"Skinner'ı görmeye neden gitti? Ne elde etmeye çalışıyordu?"

"Bilmiyorum."

"Seni niye götürdü?"

Ağır iş makinelerinin tek sıra halinde homurdanarak geçişini ve hızla giderek gözden kaybolan bir polis arabasının sirenının çığlığını dinleyerek bir dakika veya biraz daha fazla arabada oturduk. Derwent gerindi ve saatini kontrol etti.

"Şu işe devam etsek iyi olur."

Sorgulayan gözlerle ona baktım. "Bunun için sabırsızlanmıyor musun?"

"Pek değil." Yüzünü astı. Yaslı ebeveynleri sorgulamak her zaman zor bir iştir.

"Kız sekiz yıl önce öldü."

"Olay da bu, sekiz saat veya sekiz yıl fark etmez. Yas tutmayı bırakmazlar."

İlk bakışta Gerard Harman yas tutuyor gibi görünmüyordu. Galiba bizim için daha da önemlisi, ne ihtiyar bir bunaktı ne de olağanüstü fitti. Uzun boylu ve kısa gri saçları vardı, yüzü kalın gözlüklerin ardına saklanmıştı. Kolları ilikli, uzun kollu kareli bir gömlek giyiyordu. Yumuşak görünen bir çeşit tüylenmiş yünlü kumaştandı ama sıcak bir gün için çok kalındı. Yeşil askılar ve kahverengi yürüyüş botları taşra beyefendisi kıyafetini tamamlıyordu.

"Geç kaldınız. Gelmeyeceğinizi sandım. Köpeği gezdirmeye çıkmak üzereydim." Sanki bir şeyleri ispat etmek istermişçesine elinde tuttuğu tasmayı salladı. Giriş holünün arka tarafından gelen hırlama seslerini duydum.

"Fazla zamanınızı almayacağız." Derwent sanki ayakta dururken öyle yapıyormuş gibi gelişi güzel bir şekilde ayağını kapının eşiğine koydu. Harman'ın kapıyı yüzümüze örtmesini engellemeye hazırdı.

"İçeri gelseniz iyi olur." Harman'ın bir şeyler saklar gibi tekdüze kendine has renksiz bir sesi vardı. Bunu onun gergin olmasına verdim. Döndü ve kapıyı kapatmak için beni geride bırakan Derwent onun peşinden ilerlerken, adam sağ tarafta küçük bir oturma odasına doğru yol gösterdi. Bungalov temiz ama sanki pencereler hiç açılmamış gibi eski kokuyordu. Muhtemelen de açılmamışlardı – çift camla bile yoldan gelen gürültüyü duymazdan gelmenin yolu yoktu. Ev bir süredir elden geçirilmemişti ama eski olmaktan çok pejmürdeydi, duvar kâğıtlarının özgün seçimleri ve halının yumuşaklığı buna karar vermek için yeterliydi.

"Burada yalnız mı yaşıyorsunuz?" Diye sordu Derwent, odayı gözden geçiriyordu.

"Eşim öldüğünden beri."

"Ne zaman kaybettiniz?"

"On yıl önce gelecek ay."

"Yalnız yaşamak için uzun bir süre. Peşinize düşen kız kurularıyla dullar olur sanıyordum."

"O tür şeylerle ilgilenmiyorum." Bundan rahatsız olup olmadığını söylemek imkânsızdı; gözlerini kırpma hızında bile bir değişiklik olmamıştı. Adam bana döndü. "Lütfen oturun. Korkarım size içmek için bir şey ikram edemeyeceğim. Pongo'nun mutfaktan çıkmasına izin veremem artık. Asla yatışmaz. Tasmayı gördü."

"Nasıl bir köpek?"

"Spanyel türünde bir av köpeği ama tümüyle değil. Onu yerel bir hayvan barınağından aldım."

"Spanyel av köpekleri çok tatlı köpeklerdir."

Yüzü aydınlandı. "Evet, öyle değil mi?"

"Bu Kennel Club toplantısına bir son verebilir miyiz? Ardından yakanızdan düşebiliriz." Derwent sıkılmış gibi konuşuyordu.

"Elbette." Herman bir koltuğa oturdu ve iki eliyle bir bacağını tutup diğerinin üzerine attı. Beni onu izlerken gördü. "Birkaç yıl önce hafif bir felç geçirdim. Kalan tek hatırası bu."

"Pongo'yu idare etmenizi zorlaştırmış olmalı."

"Eksikliklerime karşı genellikle oldukça anlayışlıdır. Onu aldım, böylece yürüyüşlere çıkmak için bir sebebim oldu. Fizyoterapistim egzersiz yapmamda ısrar etti ama bir neden yokken bunu korkunç derecede sıkıcı buldum."

"Elinizi kolunuzu çok bağladı mı?" diye sordu Derwent, suç mahallini düşündüğünü biliyordum. Ters dönmüş masayı ve Vita'nın yakalanma yolunu. "Felçli olduğunuzu fark etmedim."

"Yorgun olduğumda biraz ayağımı sürtüyorum ve hiçbir zaman bacağımda fazla güç olmuyor. Bacak bacak üstüne atarken biraz yardım gerekmesinin sebebi bu." Bakışlarını bacağına in-

dirdi ve nazikçe vurdu. "O kadar da kötü değil, gerçekten. Eskiden olduğundan çok daha iyi durumda."

Sonuçsuz. Derwent besbelli aynı şekilde hissediyordu. "Telefonda belirttiğim gibi Philip Kennford hakkında konuşmak için buradayız."

"Evet. Şaşırmıştım." Gözlüklerini burun kemerinin yukarısına doğru itti. "Geçmişten bir isimdi."

"Duymaktan hoşlanmadığınız bir isim mi?"

"Akla olumlu çağrışımlar getirmiyor." Harman'ın gözleri şömine rafının üzerindeki resme gitti, elinde bir tavşan tutarak gülümseyen genç bir kızın fotoğrafıydı.

Derwent gibi, bende daha odaya girer girmez onu görmüş ve ölen kızı tanımıştım. Cevabını bilerek "Kızınız mı?" diye sordum.

"Evet. Bu Clara."

"Resimde kaç yaşındaydı?"

"On altı veya on yedi." Biraz gülümsedi. "Onun güzel bir resmini bulmak zor. Sadece o olan bir resmini yani. Annesiyle olan birkaç tane var ve birkaç tane de benimle olan ama sadece onun olduğu çerçeveletecek kadar iyi olan bir tek bu var. Şüphesiz, öldüğünde tam olarak böyle görünmüyordu."

"Yirmi dört yaşındaydı."

"Evet. Hâlâ gençti. Hayatını hep yaşından ilerde yaşadı, gerçekten." Gözlüklerinin arkasında gözleri parladı, o feci anda ağlayacağını sandım. "Ama işte buradayız. Yanlış kişiyle karşılaşma talihsizliğini yaşadı ve onu uyarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

"Denediniz mi?"

"Kendi fikirlerim vardı, bu yüzden onunla konuşmaya çalıştım, evet. Belki annesi yanında olsaydı, kızım ona güvenebilirdi. Ancak bana yanlış giden bir şeyler olduğunu itiraf etmezdi." Elleriyle mutlak bir ümitsizliği belirten işaret yaptı. "Aşıktı.

İhtiyar babasının ne düşündüğünü dinlemek istemiyordu. Dürüst olmak gerekirse, adamın nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer olsaydı, kızımı kaçırıp aklı başına gelinceye kadar onu bir yere kilitlerdim."

Derwent boğazım pardon ama hatırlatmama gerek var mı demek ister gibi temizledi. "Harry Stokes beraat etti."

"Onu öldürmeden önce üç sefer hastanelik etti." Bu ifade Derwent'ı susturmaya yetti, hayır demek cesaret isterdi.

"Mahkemede bundan söz edilmedi mi?" diye sordum.

"Doktora gitmek zorunda kaldığında nasıl yaralandığına dair yalan söyledi. Polise asla şikâyette bulunmadı." Harman olumsuz anlamda başını salladı, hâlâ şaşkındı. "Adam onun burnunu kırdı ve o takılıp düştüğünü söyledi. Onun bileğini kırdı ve merdivenlerden düştüğünü söyledi. Ona darbeler indirdi ve kızım doktorlara sadece sakar olduğunu söyledi."

"Aile içi şiddete maruz kalanlar arasında sanki öyle bir şey olmamış gibi davranmak alışılmadık bir şey değil."

Adam evet anlamında başını salladı. "Savcı şahitlik etsin diye kadın sığınma evinden birisini getirdi. Kadın kurbanın şikâyetçi olmadan önce yaklaşık otuz altı kez şiddete maruz kaldığını söyledi. Belki Clara bundan çok daha fazlasına tahammül etmişti veya korkmuştu ama o adamla iki yıldır beraberdi ve hiç kimseye gerçeği söylememişti."

"Hiçbir arkadaşına da söylemedi mi?"

"Hiç arkadaşı olmamasını kesin olarak sağladı. Onlarla konuşmasına veya kendi telefonu olmasına izin vermedi. Eskiden ankesörlü telefondan ara sıra beni arardı ve telefonunda kontör olmadığını söylerdi ama bunun nedeni telefonunu ondan almasıydı. Önce onu izole etti. Ardından kendine bağımlı hale getirdi. Sonra da öldürdü."

Dosyayı şöyle bir okumuştum ama yine de sordum "Nasıl öldü?"

"Kan kaybından öldü."

Derwent yeniden hayata döndü. "Bana bir cinayet gibi geliyor. Bundan nasıl kurtuldu?"

"Sormanız iyi oldu. Arkadaşlarıyla dışarıda olduğunu, döndüğünde onu kan deryasının içinde bulduğunu ileri sürdü." Yutkunmaya çalıştı. "Gerçekten gitmişti ama kızım o sırada çoktan ölmüştü."

"Hikâye neydi? Takılıp bir bıçağın üstüne düştüğü müydü?" Benim yaptığım kadar kısıtlı bile olsa ev ödevine çalışmamıştı. Derwent gerçekten merak ettiği için soruyordu.

"Maalesef, o kadar doğal olmayan bir hikâye değildi. Mutfaklarında cam bir kapı varmış ve kızım onun içinden geçmiş."

"Emniyetli cam değilmiş o zaman."

"O tip bir cam hiç takılmadı ama bu ev sahibinin hatasıydı. Adam becerikliydi, her şeyi kendisi yaptı. Çerçeveye takılmış cam levha bu amaçla kullanılmak için çok inceydi, bu yüzden ona çarpıp kırdığında batan uzun cam kırıkları vardı. Patalog ölmesinin fazla uzun olmadığını söyledi. Bir veya iki dakika."

"Ev sahibine dava açmalıydınız."

Harman Derwent'a göz kırptı. "Amacı ne olacaktı? Stokes bir gün onu öldürecekti. Eğer kapı olmasaydı, başka bir şey olurdu."

"Ama hüküm giymedi. Sanırım bunun bir kaza olmadığını ispat edemediler."

"Bu Kennford'un işiydi. Adli tıp raporu hakkında kıyamet kopardı – kapıda Clara'nın dışında hiç kimsenin DNA'sı yoktu. Neden olsundu ki? Stokes'un kızını kapıya doğru itmesi için kapıyı tutmasına gerek yoktu. Ama jüri bunun önemli olduğunu düşündü. O bitiriş konuşmasını yaparken onların evet anlamında başlarını salladıklarını görebiliyordum. Ona inanıyorlar ama yeterince düşünmüyorlardı." Çok hafifçe salladığı bir parmağın ucuyla alnına vurdu, konuşmanın gerginliği alnında beliren

boncuk boncuk terlerde ve vücudunu titreten heyecanda görünüyordu.

"Kennford sadece işini yapıyordu." Derwent tamamen avukatın tarafındaymış gibi konuşuyordu. Hiç kimse onun aslında adam için ne hissetiğini bilemezdi.

"O adına iş dediği şeyi yapıyordu. Ancak insani değerlere hiç önem vermiyordu." Harman uzun, titreyen bir nefes çekti ve ardından verdi. "Stokes'un masum olduğuna inanmıyordu, bilirsiniz. Mahkemenin yakınındaki bir kafeteryada tesadüfen ona rastlamam bana çok şey anlattı. 'Herkes düzgün bir savunmayı hak eder Bay Harman, ne yaptıkları veya ne tür bir pislik oldukları önemli değildir' dedi. Ardından güldü ve benden kendi müvekkili hakkında bunları söylediğini kimseye anlatmamamı istedi. Ona kazanmayı düşünüp düşünmediğini sordum ve bana hayır dedi, savcılık dosyası çok güçlüydü. Ancak içinden sıyrılmayı başardı. Bundan daha da kötüsü, Clara'yı alkol düşkünü ve dengesiz kişilikli biri yaptı, işinden ayrılmasının sebebinin bu olduğunu söyledi. Daha önce bir otelde resepsiyon görevlisiydi ama oradan ayrılmasının sebebi Stokes'tu. Kendisi orada olmadığında kızımın başka erkeklerle konuşmasını istemiyordu. Kendi geliri olmasını da istemiyordu. Bu da onu kontrol etmenin başka bir yoluydu.

"Bunun da aile içi ilişkilerde oldukça yaygın olduğuna inanıyorum" dedim sempatik bir şekilde.

"Üç dil konuşurdu, bilirsiniz. Gezer dolaşırdı. Bir gün bir otel işletmek istiyordu ama temelden başlamaktan ve işi öğrenmekten yeterince memnundu. İşte olduğu kişi buydu – makam hırsı olmayan, nazik bir kız. Sessizdi ama her zaman çok arkadaşı vardı çünkü sadıktı, ince düşünceliydi ve asla kimse hakkında kötü bir şey söylemezdi. Kennford onun yalnız ve asosyal olduğunu, bu yüzden Stokes'un arkadaşlarıyla içmeye tek başına gittiğini söyledi."

"Neden onu evde bıraktığını açıklıyor. Ancak kapıya çarpıp

nasıl düştüğünü veya neden sürekli yaralar aldığını açıklamıyor" diye belirttim.

"Öldüğünde her yanı çürüklerle kaplıydı – hepsi de değişik iyileşme seviyelerindeydi, yani çürüklerin bir tarihi vardı; bir seferde olmamıştı. Savcı bunun kızımın tehlikeli bir ortamda yaşadığını kanıtladığını söyledi. Kennford onun içki içmekten dolayı sakar olduğunu – kazaya eğilimli olduğunu söyledi. Ve Clara asla bir ayyaş değildi."

"Ölmeden önce alkol tüketmiş miydi?"

"Araba kullanmak için yasal sınırın üzerindeydi ama hepsi bu. Patalog tahminen iki kadeh şarap içmiş olduğunu söyledi. Cumartesi gecesiydi ve o zamanlarda bir şişe şarap açmayı alışkanlık haline getirmişlerdi." Harman bir anlığına durdu ve duyduğu acıyla yumruklarını sıktı. "O yıl ona Noel için bir kutu şarap aldım. Gazetelerde geçen şu özel fırsat olanlardan. Bilirsiniz. Bundan hoşlanacağını düşündüm, çünkü Fransa'da bir yıl geçirdikten sonra şarap zevki oluşmuştu. Kennford jüriye onun sürekli içmek zorunda olduğu miktardaki alkolle zorlukla ayakta durabilen öfkeli bir alkolik olduğunu ileri sürdü. Bunun doğru olmadığını biliyordu." Harman resmi işaret etti. "Resimden söyleyemezsiniz ama çok narindi. Genç bir kızken jimnastikçiydi ve hâlâ aynı fiziğe sahipti, küçük ve zayıftı. Onu Stokes'a karşı savunmasız hale getiren bu özelliğini, Kennford kendi yararına çok uygun bir şekilde kullandı. Kızımın aldığı alkol miktarını kaldı amayacak kadar ufak tefek olmasını ölüm sebebi olarak ileri sürdü. Bunun iğrenç olduğunu düşündüm.

"Mahkemede oturup bunu dinlemek sizin için zor olmuş olmalı" dedim.

"Kolay değildi ama her gün gittim. Ona bu kadarını borçluydum. Annesi de orada olmamı isterdi. Her ikisi için de oraya gittim." Harman gözlüklerini çıkarttı ve gözlerini ovuşturdu. "İtiraf edeyim ki bunun pek bir yararını görmedim."

"Ben hâlâ Kennford'un işini yaptığından başka bir şey gör-

müyorum." Derwent iyice tırmandırarak münakaşa çıkarmaya çalışıyordu.

"Haklısın. İşini yapıyordu. Takip ettiği yol insani değerlerden uzaktı ama kurallara aykırı değildi. Beni rahatsız eden sonuçlarına aldırmamasıydı. Suçlu bir adamı sokağa salmıştı."

"Jüri Stokes'u beraat ettirdi. Siz de bunun gerçek bir hata olduğuna kesin olarak emin olamazsınız."

"Olamaz mıyım?" Harman'ın dudakları dalga geçer gibi bir ifadeyle büküldü. "Stokes'un şu anda nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Derwent bana baktı ama ben de bilmiyordum. "Siz söyleseniz daha iyi."

"Hapishanede."

"Neden?"

"Clara'dan sonra edindiği kız arkadaşını öldürmeye teşebbüsten mahkûm oldu. Onun kafatasını kırdı. Kız hayatının geri kalan kısmında belirli seviyelerde bedensel ve ruhsal bozukluklarla yaşamak zorunda." Harman'ın sesi sertti. "Daha önce bir emlak komisyoncusuydu. Kendi evine sahipti. Şimdi bir sığınma evinde bu sayede onun için yirmi dört saat destek mümkün ve muhtemelen bir daha asla çalışamayacak."

"Tamam. Bu korkunç." Derwent'ın adama gerçekte ne hissettiğini söylememek için kendisiyle nasıl mücadele ettiğini görebiliyordum. Bir gayretle "Ama mahkeme sona erdikten sonra müvekkilinin yaptıkları için Kennford'u sorumlu tutamazsınız. Gerisi ona kalmış" dedi.

"Katılıyorum. Stokes'un bir katil olmasından dolayı onu suçlamıyorum. Ancak sonuçlarını düşünmeksizin adamın serbest kalmasına yardımcı olduğu için ondan nefret ediyorum ve bunu yapma şeklinden."

Rahatsız olarak "Nefret güçlü bir kelime" dedim.

"Yeterince güçlü değil. Kennford'un Clara'nın kim olduğu

ve nasıl yaşadığı hakkında yalan söylemesi kızımı bir daha öldürdü."

Odaya garip bir sessizlik çöktü. Daha fazla soru sormaya kalbim dayanmayacaktı ve Derwent da onda katil içgüdüsü bulamamış gibi görünüyordu. Köpek mutfakta yeniden havladı ve sert bir darbeyle kapıya çarptı, ardından yine sessizlik oldu. Acaba kapıyı kendisi açabilir mi diye merak eytim.

Harman boğazını temizledi. "Bitirdiniz mi? Gerçekten Pongo'yu dışarı çıkartmam gerekiyor. Bir süredir bekliyor."

Derwent bana baktı ama bende başımı olumsuz anlamda salladım. Şimdiye kadar olan en utanmış yüzüyle "Kennford'un arabasına ne yaptığınızı da sorabilir miyim?" diye sordu.

"Keskiyle kaputun üzerine kazıyarak bir kelime yazdım. Yapması kolaydı. Temple'da bürosunun yanında park edip bırakmıştı. Gün boyu insanların nispeten serbestçe girip çıktığı bir alandı. Mahkeme bittikten sonra elimden gelen daha iyi bir şey yoktu. Bu yüzden arabanın onun olduğundan emin olmak için onu birkaç hafta izledim – yeşil bir Jaguar, harika bir şey – ve bundan emin olduğumda Middle Temple Hall'daki bir konsere bilet aldım. Barok müziği. Elbette gitmeye hiç niyetim yoktu. Bilet bana korumaları geçme ve hava kararıp aşağı yukarı tenhâlâştığında Temple'ın her yanına giriş imkânı sağladı. Arabayı bulup, bunu yapmam fazla sürmedi."

"Kelime neydi?"

"Yalancı." Harman omuzlarını silkti. "Kısa ve hoş."

"Sizin yaptığınızı nereden bildiler?"

"Ertesi gün polise gidip teslim oldum." Yeniden alaycı bir gülüş. "Beni doğruca serbest bıraktılar. Mala zarar verme tahmin ettiğim kadar ciddi bir suç değildi."

"Neden bunu yaptınız? Eğer güvenlik kamerasında tespit edemezlerse izinizi asla bulamazlardı." Derwent daha fazla kavga etmeye zorlayamadığı için neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi konuşuyordu.

"Muhtemelen bunun suç olduğunu sanıyorsunuz ama değildi." Harman bakışlarını indirip ellerine baktı. "Bunu yaptıktan sonra bir bara gittim ve bir yudum viski içtim – ama bu aşamada ihtiyacım olduğundan çok kendimi şoka uğramış hissetmemden dolayıydı. Kendimi iyi hissettim. Elbette bana kendimi bu iyi hissettirmemişti. Hiçbir şey bunu yapamazdı. Ancak sadece yapmış olduğum şeyi umursamadım. Daha önce hiç park cezası bile almamıştım ama usta bir suçlu falan gibi davranıyordum. Clara halime gülerdi." Harman da biraz güldü.

"O halde neden polise gittiniz?" diye sordum.

"Şey, ardından bunu düşünmeye başladım ve kimin yaptığını bilmezse o zaman bunu neden yaptığımı veya bununla ne demek istediğimi Kennford'un bilmesinin hiçbir yolu olmadığını kavradım. Bu yeteri kadar iyi değildi. Bunun neden olduğunu anlaması gerekiyordu. Bu yüzden yerel polis karakoluna gittim ve onlara ne yaptığımı anlattım. Mahkemede suçumu savundum. Serseri herif yargıca benim üzerime fazla gitmemesini söyleme küstahlığını gösterdi. Özel muamele istemediğimi söyledim, özellikle de onun teklifiyle ama belki yine de bir fark yarattı. Bilmiyorum." Gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturdu. "İş ona gelince hapishaneye girmek zorunda kalmadığıma memnundum. Amacıma ulaştığımı düşündüm. Gazetelere çıktım – insanlıkla ilgili bir hikâye olduğunu söylediler. Böylece en azından toplum nazarında mahcup duruma düşmüştü."

"Bundan tatmin oldunuz mu? Başka intikam duygunuz yok muydu?" diye sordu Derwent.

"Elbette tatmin olmamıştım. Boş bir iş yapmış gibi hissediyordum ve öyleydi ama benden kızımın adaletini bu şekilde çalmasını telafi etmenin yolunu bulacak bir şey düşünemiyordum. Stokes'un incittiği bir sonraki kızdan bahsetmeye gerek bile yok.

"Kennford o mahkemede onu temsil etti mi, biliyor musunuz?"

"Hayır, öyle yapmadı. Sadece kazanabileceği davaları seviyor."

"Yani bunun sebebinin ilk defa onu temsil etmek hakkında kendini kötü hissetmesinden olmadığını düşünüyorsunuz" dedim.

"Keşke durum bu olsaydı ama hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Benim mahkememde bile çoktan Stokes'u unuttuğunu görebilirdiniz. Onun ilgilendiği kadarıyla kızım tarihin bir parçası olmuştu. Sonrandan bana söyledi 'Umarım bunu arkanda bırakıp yoluna devam edebilirsin.' Adam Clara'yı asla arkamda bırakamayacağımı veya yoluma devam edemeyeceğimi anlayamıyordu. Ancak kızını öldürülüp de nasıl bir şey olduğunu görürse, bu ders ona kısa sürede bir şeyler öğretir miydi bilmiyorum."

Derwent'a bir bakış attım, sakin bir şekilde oturuyordu. Bunun kendimle gurur duyabileceğimin bir göstergesi olduğu sonucunu çıkarttım. "Bugün sizinle görüşmek için niye geldiğimizi biliyor musunuz, Bay Harman?"

Şaşırmış göründü. "Benim peşimde miydiniz?"

"Hayır. Ondan değil." Olabildiğim kadar nazikçe, Philip Kennford'un ailesine olanları ve avukatın bilinen düşmanlarından birisinin de o olduğunu ona anlattım. "Bunlar durumu oldukça etraflı bir şekilde anlatır."

"Haberleri izlemiyorum veya gazete okumuyorum, görüyorsunuz. Bazen radyo dinlerim ama her zaman değil. Bunu üzücü buldum."

"Bu anlaşılabilir."

Derwent yeterince içlenmişti. "Pazar akşamı neredeydiniz, Bay Harman? Altıyla gece yarısı arasında, diyelim."

"Buradaydım."

"Yalnız mıydınız?"

"Pongo'yu saymazsanız."

"Birisiyle konuştunuz mu? Hiç komşularınızla görüştünüz mü?"

"Hayır. Üzgünüm."

"Özür dilemeyin. Sadece sormak zorundayım. Herhangi bir gerekçeniz olmaması benim için sorun değil."

"Bir tane olması gerektiğinin farkında değildim."

"Elbette gerek yok."

"Yine de zavallı kadın. Şu zavallı kız." Köpek boğuk bir ses çıkarttı, neredeyse feryat ediyordu ve Harman dinlemek için başını çevirdi. "Korkarım, gerçekten kalkmam lazım."

"Hepsi bu mu? En büyük düşmanınız payına düşeni alıyor ve siz köpeğinizi gezdirmek derdinde misiniz?"

Harman donuk nemli gözlerini Derwent'a çevirdi. "Başka nasıl olmam gerek? Kutlamamı mı isterdiniz? Yahut onun için ağlamamı mı?"

"Bir çeşit tepki beklerdim."

"Bunun için çok geç." Harman koltuğunun kollarına ellerini koyarken hayır anlamında başını salladı, kendini kaldırmak için hazırdı. "Bunun için çok fazla geç."

"Kolunuza ne oldu?" diye keskin bir ifadeyle sordum. Hareket etmesi gömleğinin kollarının çekilmesine sebep olmuştu, bilek kemiğinde kayan kol ağzı Harman'ın cildinde uzun kızarmış bir çizik ortaya çıkartmıştı. Ona sanki daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

"Yabani böğürtlenler. Bahçedeki. Onları budıyordum. Neden?"

"Görebilir miyim?"

Kolunun düğmesini açtı ve birkaç santim yukarı çekti. Çizik uzun ve mosmordu, etrafında yukarıya doğru iki tane daha vardı.

"Kötü görünüyor" diye gözlemini belirtti Derwent. "Bunu ne zaman yaptınız?"

"Pazar günü." Gömleğinin kolunu geri indirip gevşek bir şekilde elinin üstünde bıraktı. "Sizin için yapabileceklerimin hepsi buysa, artık gerçekten gitmem gerek."

"Çok yardımcı oldunuz" diye farkında olmadan mırıldandım, aklım başka yerdeydi. "Bize ayırdığınız zaman için teşekkürler."

"Kapıya doğru ilerlerken Derwent biraz aklı karışmış bir şekilde teşekkür etti. İkimiz birlikte yekvücut gibi dışarı çıktık. Özel bir gayret sarf etmeden düzgün ve uygun adımlarla bahçeye bakmak için evin köşesinden döndük. Çim sahâlârdaki kadar mükemmel tonda yeşil çim şeridinin etrafında çalılıklar büyüyüp uzamıştı. Sessizlik içinde arabaya geri döndük. Derwent kapısını kapatana kadar bekledim.

"Görebildiğim hiç yabani böğürtlen yoktu."

"Büyüyebilecekleri hiçbir yer de yoktu."

"Şu çizikler sana ne gibi göründü?"

"Her şeyden dolayı olabilirler."

"Buna benzeyen tırnak çizikleri gördüm. Paralel çizgiler."

"O halde yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok" dedim dürüstçe.

Harman'ın kendini evden çıkartmasını izledik, köpek heyecanla zıplayıp yaltaklanıyordu. Bizim orada olduğumuzu bildiğini belirten hiçbir emare vermeden caddeden aşağıya doğru yola çıktı. Buna karşın orada oturduğumuzu görmüş olmalıydı. Bir bacağı hafifçe sürükleniyordu; eğer buna dikkat etmeseydim fark edemeyebilirdim.

"Tıbbi geçmişini incelememiz gerek. Gerçekten felç geçirdi mi yoksa bu sadece bize bu onları öldürmeye kabil olmadığını düşündürmek için uydurduğu bir hikâye mi, bunu öğrenmeliyiz."

"Bu kahrolası dosya." Derwent iki yana başını salladı. "Listenden sadece bir kişiyi çıkartmak istedim, biliyor musun?"

"Ama eğer o yaptıysa neden Kennford'un kızını öldürmekten bahsetti?"

"İz kokusundan bizi uzaklaştırmak için mi? Kim bilir? Kim takar?"

"Ondan hoşlandın mı?" Neden sorduğumu gerçekten bilmiyordum ama öğrenmek istedim.

"Kişi olarak mı? Evet. Ben sevdim." Derwent kendisine şaşırmıştı. "Onun temiz bir ihtiyar herif olduğunu düşündüm. muhtemelen yalnız. Köpeğini seven."

"Sahip olduğu tek şey köpeği."

"Kennford'un en azından hâlâ bir kızı var."

"Eğer Savannah'ı sayarsan, iki."

"Bu doğru." Derwent'ın neşesi bu fikirle yerine geldi. "Onu yakalamanın bir fırsatı oldu mu?"

"Şu ana kadar hiç olmadı. Ajansı onun benimle irtibat kuracağına söz verip duruyor."

"Alçak herif." Derwent gözlerini ön camdan dışarıya dikti, yeniden yüzü asılmıştı.

"Mesele şu ki, mevcut şüphelilerimizden hiç birisi ciddi bir şekilde birbirine rakip değil. Hiçbirisi bırak genç bir kızı ve savunmasız bir kadını, herhangi birini öldürecek kadar öfkeli bile görünmüyor." Omuzlarımdaki yorgun kaslarımı rahatlatmak için gerindim. "Bu listeyi Kennford'un düşmanı olması gereken kişilerden yaptık ama gel gör ki onların hepsi sadece onun mesleki olarak yaptıklarından dolayı sorun yaşayan veya kin duyan insanlar."

"Bizim tatlı Litvanyalımıza ne demeli? En önemsiz şeylerden dolayı birisine ders vermek için onun en yakınındaki ve en sevdiğine zarar vermeyi bir an bile düşünmeyecek tipte, kılıksız haydutlara ulaşabiliyor. Litvanyalılar hakkında duyduğum bazı hikâyeler dudağını uçuklatır." Dikkatle bana bakıyordu. "Bunu bir kenara yaz. Belki senin işlerini de yoluna koyabilirlerdi."

"Çok komik. Haklısın, Adamkuté muhtemelen evinden bile çıkmadan cinayet için bir anlaşma yapmış olabilir. Ben sadece bunu neden yapmış olabileceğini anlayamıyorum. Bana Kennford'la ilişkisini bitirmekten mutlu olmuş izlenimi verdi. Şanslı bir kaçış, basit olarak."

Derwent acıyarak bana baktı. "Hikâyenin tamamını bu insanlardan öğrenemediğimizi düşünüyorsun, değil mi? Biz bir cinayet soruşturması yürütürken ve onlar muhtemel şüpheli olarak sayılırken, bize gerçekte ne hissettiklerini anlatmışa benzemiyorlar."

"Harman'ın ölümlerden haberi bile yoktu."

"O öyle söyledi." Şaşkınlıkla başını salladı. "Bunu cidden yutmadım, değil mi?"

"Hayır, ama ona inanmıştım."

"Çok açık ve dürüst olduğu için mi? Yapma yahu."

"Bak, Birisi bana yalan söylediğinde bunu anlamakta ustayımdır, tamam mı? Gerard Harman'ın anlattıklarının çoğunda böyle bir hisse kapılmadım. Kafama takılan şu ki, muhtemelen ona karşı önyargılı olduğumuzdan, yüksek profilli bir hedef olduğunu ve ona zarar vermek isteyecek kadar ondan nefret eden birini bulabileceğimizi düşünerek Philip Kennford'a odaklanıyoruz. Dik burunlu, zengin ve görünüşe göre sert seksten hoşlanan birisi olması dışında Vita hakkında hiçbir şey bulmadık. Ya da Miranda Wentworth'un anlattıklarına bakılırsa öyle biri değildi. Ayrıca Laura'nın üstünü de pek kazımadık. Ya baştan beri söylediğim gibi onlardan birisi gerçek hedefse."

"Gerçekten de bunun Kennford'la bir ilgisi olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Demek istediğim, onun bu işin bir parçası olması lazım. Sadece nasıl olduğunu anlayamıyorum."

"Sanırım sanki Kennford'un mesleki hayatında yanlış biriyle karşılaşmasından çok, zengin ve sersem bir ev kadınının katil bir manyakla girdiği bir ilişkiye benziyor."

"Kimsenin bilmediği çok gizli bir ilişki."

"Kadının hiç arkadaşı var mıydı? Güvendiği birisi?"

Derwent'ın yüzünü astığını görerek "İzini sürdüğü kadarıyla hiç yok. Tenis kulübündeki eş dostu işe yaramaz. Bunu denedim" dedim. "Dün bu konuda birkaç saat harcadım. Kadının telefonundaki birkaç irtibatı denedim ama pek arkadaş olarak tanımlayabileceğin kişiler değillerdi. Tenis ve spor salonu haricinde hiç hobisi yoktu. Bir araya gelip seçtikleri kitaplar üzerinde konuşan kitap gruplarına veya kulüplerine üye değildi. Dışarı çıkmıyordu. Tamamen ailesiyle meşguldü. Bir an için tereddüt ettim. "Ondan hoşlanmadığını biliyorum ama ben hâlâ Kennford'un karısını öldürmesi için bir neden görmüyorum, bunu biliyorsun. Bana gerçekten de doğruyu söylüyormuş gibi geliyor – hayatta kalması onun çok daha fazla işine yararlı."

"Eğer ondan boşanmayı düşünmüyorsa."

"Bir de bu var. Ancak bunu neden kafaya taksın ki? Adamın Litvanyalı hamile metresinin üstesinden geldi – bu onu ayrılacak biri gibi görmek için fazla bir imkân bırakmıyor."

"Çocuklarıyla ilgili bir şey" dedi Derwent akıllıca. "Bu neden olabilirdi."

"Bu da bana ikizler üzerinde odaklanmamız gerektiğini düşündürüyor." Yüzümü astım. "Orada bir şey var, biliyorsun. Henüz çözemediğimiz. Laura en sevilendi ve Lydia bir kurban olarak doğmuştu ama Laura öldü ve Lydia'ya zarar gelmedi. Keşke Lydia veya teyzesiyle daha iyi bir ilişkim olsaydı. Eğer onunla yeniden konuşabilseydim ve güvenini kazanabilseydim bunun gerçekten de çok yararı olurdu.

"Laura hakkında ne biliyoruz? Neden şüpheleniyoruz?"

"Onun hakkında hiçbir fikrimiz olmaması bizi şüphelendiriyor. Arkadaşlarının önemli bir faydası olmadı. Millie Caberry'i sorgularken sen de oradaydın ve geri kalanların hiçbirisi ondan daha işe yarar değil."

"Sorgulamaların gerisini kim yapıyor?"

"Liv Lydia'nın bize verdiği listenin kalanının sorgusunu yürütüyor. Birçoğu tatil nedeniyle uzakta bu yüzden onları bulmak zaman alıyor. Hiç kimse hiçbir şey bilmiyor."

"Peki Laura yalan söyledi mi?"

"Bunun bize bir faydası yok. Zaten bir erkek arkadaşı olması konunda yalan söylediğini biliyorduk. Bütün bildiğimiz şu ki, dışarı çıkmış olması gerekiyordu, dışarıda olmak için kendine bir sebep ayarladı, sonunda evde kaldı ve öldürüldü. Hâlâ onun telefonunu bulamadık veya erkek arkadaşının kim olduğunu."

"Tamam. Pekala, bu bize bakmamız gereken yeni bir şey veriyor. Lydia'yla yeniden konuşsak iyi olur. Bu sefer ben de geliyorum. Bakalım bu bir fark yaratacak mı.

İçim sızladı. "Lütfen konuşması için onu korkutma. Çok çıtkırıldım, biliyorsun."

"Hassas davranabilirim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu iyi saklamayı becerdiğin bir yeteneğin."

"Babacan bir tavrım vardır. Gençler bunu güven verici bulurlar."

"İlk olarak, sen kaç yaşındaydın – otuz beş?"

"Otuz altı."

"Pipoyla terlik yaşından az yani. Onun babası olmak için yaşın yetmez."

"Pipoya erken başladım."

Bunu geçtim. "İkinci olarak, hayatında hiç kimseye güven veremedin. İnsanları rahatsız etmeye o kadar bağımlısın ki senden kurtulmak için her şeyi söylerler. Üçüncü olarak – "

Devam edemeden önce cebimde duran telefonum çaldı. Çıkardım, ekranda gizli numaradan bir çağrı olduğunu otomatik olarak belirtiyordu.

"Alo?"

"Memur Kerrigan? Ben Savannah Wentworth." Sesi yumuşak ama temizdi. "Benimle konuşmak istediğinizi sanıyorum."

Kendimi bu öğleden sonranın sonuna doğru gelip bizimle görüşmesi için ayarlamalar yapmaya verdim. Yine de Derwent'in kiminle konuştuğumu anlayınca yüzünde beliren ifadeye gülümsemekten kendimi alamadım. Bunun yanında Noel sabahı hiç kalırdı.

Bölüm On Beş

Bütün polis karakollarında ortak olan şu garip haber yayma alışkanlığı yüzünden, Savannah Wentworth adımını içeri attığında binadaki herkes onun kimi ziyarete geldiğini ve neden geldiğini biliyordu. Derwent geri dönerken yol üstünde saçını kestirmeye vakit bulmuştu. Onun saçlarını kestirmeden önce daha iyi göründüğünü düşünüyordum – kısa saç kesimi kepçe kulaklarını fark etmemeyi imkânsız hale getirmişti – ama buna karışmayacaktım. Savannah'la görüşmek kesinlikle ona yıllarca keyif verecek bir şeydi ve mutlu bir Derwent her şeye rağmen daha iyiydi. Kişisel olarak, oldukça yaygın bir olgu olarak görünen histeriden etkilenmedim. Şöhretini modacıların diktiği elbiselerin içinde – veya dışında olmaya borçlu biriyle buluşmaktan hoşu duymak için bir neden göremiyordum. Yine de telefonla onun tarafından aranmış olmanın keyfini sürmekten de kendimi alamadım. Derwent ve ben ekibimize ait odaya girdiğimizde neredeyse ayakta alkışlanmıştık.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım." Liv masama koşup ortada hoplayıp zıplamaya başladı. "Benim gözümdeki ideal kadın olduğunu biliyor musun? Yani, hayatım boyunca hep onu şahsen görmeyi istedim. Gerçek hayatta o kadar güzel görünüyor olamaz, değil mi? Ya da olabilir. Aman Tanrım. Onun ne giyeceğini düşünüyorsun?"

"Elbise." Kendi sınırlarım içinde davranıyordum. "Aklını başına toplayacak mısın, Liv? Tamamen çıldırmış gibisin."

"Ah, haydi ama. Genellikle buradaki görünüşüyle uzaktan

dikkat çeken birine rastlamadığımızı itiraf etmelisin. Bu heyecan verici."

"Bu sıradan bir iş. Bir cinayet soruşturmasına yardımcı oluyor. Ve belirtmek gerekirse bunu istekli olarak yapmıyor."

"Bir köşedeki bu deliğe gelmekten yapacak çok daha iyi işleri olduğuna eminim. Not tutacak birisine ihtiyacın var mı?"

"Sanırım bunu halledebilirim."

"Maeve." Godley bürosunun kapı ağzında dikiliyordu. "Buraya baksana."

Başımın dertte olup olmadığını bilmemenin verdiği gerginlikten duyduğum ani heyecanla ona doğru yollandım.

"Bu hokkabaz sirkinin keyfini neye borçluyuz?"

"Savannah Wentoworth Philip Kennford'un ilk eşinden olan kızı. Bundan bize bahsetmemeyi başardı ama bunu onun bir iş arkadaşından öğrendim. Bir toplantı için şehirdeydi bu yüzden buraya gelip bizimle konuşmasını ayarladım."

"Ciddi olarak onun yarı kardeşinin ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünüyor musun?" Godley iğneleyici konuşuyordu.

"Bilmiyorum, efendim."

"Pek öyle gibi görünmüyor, değil mi?"

"Yine söylüyorum, onunla konuşana kadar bunu bilemem." Kendimi engin denizlerin kenarında küçücük bir kayanın üzerinde duruyor gibi hissediyordum ve çarpan her dalga onun bir kısmını götürüyordu.

"Ekibin üzerine bu şekilde dikkat çekilmesinden hoşlanmıyorum." Pencereye gidip dışarı baktı. "Yolun karşı tarafında fotoğrafçıların durduğunu biliyor musun?"

"Birisi onlara haberi uçurmuş olmalı. Belki de bunu kendisi yapmıştır."

"Buna şüpheliyim. İç geçirdi. "Bu görüşmeyi daha sessiz sedasız yapmanın başka bir yolu olmalıydı."

"Burada buluşmak Savannah'ın önerisiydi, efendim. Birle-

şik Krallık'ta olduğunda Sussex kırsalında oturuyor. Bu yüzden onunla burada görüşmek bana daha mantıklı gibi geldi. Buradan yola çıkarak Londra'nın merkezinde onunla konuşmamızdan mutlu oldu."

"Onu buradan olabildiğince çabuk çıkart, Maeve. Zaten şu vurulmalardan ötürü medyanın dikkatini yeterince üzerimize çekiyoruz. Savannah Wentworth'un bazı cinayet kurbanlarıyla ilişkili olabileceği ihtimaliyle ülkedeki bütün gazetelerin baş sayfalarında çıkmamasını tercih ederim."

"İşi uzatmaya hiç meraklı değilim, efendim."

Heyecandan tutuşmuş gibi görünen Derwent Godley'nin kapısını çaldı. "Kerrigan, o burada."

Kimden bahsettiğini sormaya gerek yoktu. Godley'nin yaptığı neşe verici konuşmadan kendi payına düşeni alması için onu yalnız bıraktım. Ayarladığım sorgu odasına gelene kadar geçecek sürede kendini toparlamasını ümit ediyordum. Zemin kattaydı ve penceresizdi – muhtemelen Savannah Wentworth'un pek alışık olmadığı tarzdaydı ama bunun üstesinden gelmesi gerekecekti. Merdivenlerden aşağı indim, huzursuzluktan dolayı kendimi diken üstünde hissediyordum. Godley benimle uğraşıyordu. Sıradan bir yolla sıradan bir görüşme ayarlamamı bana söylemesi için bir neden yoktu. Diğer soruşturmadan Derwent'ın hariç tutulmasına ilişkin ona sorular sorduğum için bana haddimi bildirmek istediğinden oldukça emindim. Buna Derwent'ın uzaktan bile minnettar olmaması ise en acısıydı. Moralim bozuk bir şekilde danışma bölümüne geldim ve orayı alışılmadık şekilde kalabalık buldum. Kısa bir zamanımı aldı ama bana arkası dönük çok uzun boylu, çok zayıf, koyu saçlı bir kadın koltukların yanında dikiliyordu.

"Savannah Wentworth?"

Dönüp gülümsedi. "Hayır. Ben Zoe Prowse." Melez ve aşırı derecede güzeldi, mat kahverengi bir cildi ve delici mavi gözleri vardı. Hızma takılmış burnunun üzerine çiller serpilmişti. Dişle-

ri beyaz ve bakımlıydı. Kulaklarından birinde kulak boyunca bir dizi halkalar şeklinde küpeler takılmıştı ve o yanındaki saçları yatay şeritler halinde kesilmişti.

"Savannah benim." Zoe onun görünmesini engellemek konusunda işini gayet iyi yaptığından ilk bakışta onu göremediğimin farkına vardım. Onu tanımak için gerçekten iyi bir sebebi olan tek kişi ben olsam bile lobide onu arayan bir tek ben değildim. Ayağa kalktı, kalktı, kalktı, öyle ki kendimi cüce gibi hissettim. Kadınların çoğundan uzun olmaya alışkındım – ve erkeklerin – ama Savannah ve refakatçisi benden bir kafa yukarıdaydı. Her ikisi de sıradan kot pantolonlar ve düztabanlı sandaletler giymişlerdi ama Savannah'ın üzerindeki magazin dergilerinden çıkmış gibi duruyordu. Zoe'den çok daha klasik tarzdaydı – her kulakta bir hızma, kusursuz bir şekilde yapılmış saçlar – ama ona bakmaktan kendimi alamadım çünkü bizatihi kendisi bu çelimsiz haliyle başka bir dünyadan gelmiş gibi kusursuzdu. Aşırı derecede zayıftı, jilet gibi keskin elmacık kemiklerinin üzerinde cildi gergin duruyordu ama bu ona yakışıyordu. Hiç makyajı yoktu ve cildi kendi doğal haliyle kusursuzdu. Babasını andırıyordu ama adamın hatlarını kibarlaştırarak ona sıra dışı bir güzellik veren kendine has bazı genetik özellikleri vardı. Onun kötü bir fotoğrafının çekilmesinin mümkün olmadığını düşündüm. Muhtemelen onun bir yıldız olmasının nedeni de buydu.

Neden orada bulunduğumu kendime hatırlatarak, bön bön bakmayı kesip kendimi tanıttım. Lobideki herkesin kulak misafiri olmak için ellerinden gelen her şeyi yaptıklarının farkındaydım. Karşımda bir diva bekliyordum ama bulduğum biraz endişeli bir genç kadındı.

"Üzgünüm bunu ayarlaması biraz uzun sürdü. Gerçekten önemli olduğunu biliyorum. Geçen birkaç gündür gerçekten çok yoğundum."

Kendimi ona güven vermek için "Bu sadece bir konuşma" derken buldum. "Endişelenecek bir şey yok."

"Zoe'nin de benimle gelmesinde bir sakınca var mı? Sanırım gerçekten faydası olur."

"Eminim bu iyi olurdu." Yardımcısının ona tarihleri ve zamanları hatırlatmasına ihtiyaç duyarsa buna şaşırmazdım. Meşhurların hayat tarzı kafa karıtırıcı olmalıydı. Sorgulama odasına kadar yol gösterdim. Daha kapıyı açmamla tıraş losyonunun ağır kokusunu almam bir oldu. Bunun kaynağının Komiser Derwent olduğunu keşfetmek için gizli dedektif olmaya gerek yoktu. Savannah'a uzatmadan önce sağ elini pantolonuna siliyordu.

"Bayan Wenthworth. Tanıştığımıza memnun oldum." Kadın muhtemelen 'Teşekkürler' anlamına gelen bir şeyler mırıldanırken tulumba ile su çeker gibi el sıkışıp düz plastikten sandalyelerden birine gömüldü. Zoe kadının arkasındaki köşeye oturdu. Muhtemelen Savannah'a eşlik ederken göz ardı edilmeye alışıktı.

"Bugün bizimle görüşmek için buraya geldiğiniz için teşekkür ederim." Derwent bütün benliğiyle kendini aldığı zevke kaptırmıştı.

"Bu öğleden sonra bir boşluk olunca gelip bu işi bitirmenin en iyisi olduğunu düşündüm. Boş zaman yakalamam zor oluyor. Çok seyahat ediyorum."

"Mesleğinizin bir parçası, değil mi?"

"Evet. Aslında işimin gözde yanı bu değil." Uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine attı, ayağını sallıyordu. "Yine de çok zamanımı alıyor. Güney Afrika'dan daha yeni geldim. Harika bir yer."

"Ne zaman döndünüz?"

"Geçen Cumartesi." Omzunun üzerinden başını sallayarak onu onaylayan Zoe'ya baktı. "Pazartesi bütün gün yeni bir derginin başyazılarıyla ilgili çekimler yaptım. O zamandan beri, bir sürü toplantı ve biraz mola. Seyahat etmem gerekmemesi iyi oldu. Vita ve Laura'ya ne olduğu belli. Beni asla yakalayamazdınız."

"Bundan ne zaman haberiniz oldu?" diye sordu Derwent.

"Pazartesi günü annem bunu duyar duymaz beni aradı." Savannah dudağını ısırdı, narin ve kederli görünüyordu. Modelliğin bir kısmınında rol yapmak olduğunu aklıma getirdim ve onlar hakkında gerçekte ne kadar samimiyetle bunu hissetiğini merak ettim. "Bu bir çeşit şoktu. Yani, Laura'yı pek de iyi tanımıyordum ama ara sıra onun ve kız kardeşinin büyüyüşlerini gördüm. Ve Vita – dünyadaki en sevdiğim kişi değildi ama zarar görmesini istemezdim."

"Onları en son ne zaman gördünüz?"

"Belki birkaç yıl önce. Tam emin değilim."

"Bugüne kadar öğrendiklerimden, babanızla aranızın açılmasının sebebi oydu" dedim. Derwent'ın saygılı davranması bir yere kadar eğlenceliydi ama kadını kızdırsa da onun Kennford'un ikinci ailesiyle olan ilişkisini aydınlığa kavuşturmadan çıkıp gitmesine izin veremezdik.

Öfke, her nasılsa, baskın bir duygu gibi görünmüyordu. Savannah'ın yüz ifadesi bir an değişti, acı yerini alaycı bir eğlenmeye bıraktı. "Bunu size kim söyledi?"

"Dedikodu" diye itiraf ettim.

"Şey, kaynağınız bu konuda pek güvenilir değilmiş. Yani, size annemin yeterince ağlamış olduğuna eminim ama babamın benimle konuşmamasının gerçek sebebini pek fazla kafasına taktığını sanmıyorum. Sanırım bu tamamen babamdan kaynaklanıyordu, onun davranışlarından."

"O zaman sebep neydi?" diye sordu Derwent.

"Bunun bu odadan dışarı çıkmasını istemiyorum."

"Buna söz veririm." Derwent bunu kesinlikle samimi olarak söylemiş gibi görünüyordu ve o an için muhtemelende öyleydi. Philip Kennford'un hikâyesinin iç yüzünü öğrenmek için çok sözler vermişti.

Savannah yeniden Zoe'ye baktı, bunu yapmak için sandal-

yesinde dönmüştü. Zoe evet anlamında başını salladı, yüz ifadesi yansızdı.

"Babam kadınları erkeklere tercih etmemi kabullenmeyi imkânsız buldu."

"Ne gibi..."

"Kadınlarla yatmam gibi. Ben bir lezbiyenim. Bir sevici." Savannah'ın sesi yükselmişti ve Zoe sandalyesinde onun omzuna elini koymak için uzandı. Model elini kısa bir an için onun elinin üzerine koydu ve ardından bıraktı. "Üzgünüm. Bağırmamam gerekirdi."

"Bunu bilmiyordum." Yarım yamalak bir gülümsemeyle yüzü donup kalmış olan Derwent'a neredeyse üzülecektim. O konuşamayacak durumda olduğundan ben devam ettim. "Bu iyi saklanmış bir sır, değil mi?"

"Bu başkasını ilgilendirmez." Savannah sokak kızı gibi konuştu ve ilk defa onda babasının kişiliğini gördüm.

"Bunu kim biliyor?"

"Siz. Ebeveynlerim. Zoe. Ajansım. Başka kimse bilmiyor."- Tereddüt etti. "Bunu söylerken, babamın Vita'ya anlattığını tahmin ediyorum ama ona hiç kimseye bahsetmemesini söylemiştim."

"Bunun nedeni nedir? Şöhretiniz bakımından kötü olacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Hayır. En azından, öyle olacağını sanmıyorum. Ajansım kazara öğrendi – gidip ona söyleyip ne diyeceğini görmek için yapılan bir şey değildi. Buna canı pek sıkılmadı ama başka kimseye söylememe konusunda benimle aynı fikirdeydi."

Derwent sandalyesinde geriye yaslandı, biraz kendine geliyordu. "Bu çağda bu zamanda neden bunu büyük bir sır olarak saklamaya ihtiyaç duyduğunuzu anlayamıyorum. İnsanlar bu tür şeylere alışık. Pek fazla skandal olmazdı."

"Bütün dünyaya söylemeye gerek olmadığını düşündüm.

hepsi bu. Mahrem kalması daha iyi olan şeyler vardır. İşim tamamen nasıl göründüğümle ilgili. İnsanlar istedikleri her şeyi bana yakıştırabilirler. Benim gerçekte kim olduğumu ne kadar az bilirlerse, o kadar çok merak ederler. Basınla röportaj yapmıyorum. Dergilere tırnak içinde laflar etmiyorum. Özel hayatımı kendime saklıyorum. Bu insanların gördüklerine odaklanmalarını sağlıyor, gerçeğe değil ve bu benim işime yarıyor."

"Hayranlarınıza gerçeği söylemeyi borçlu değil misiniz?"

Mavi gözleri buz gibiydi. "Sadece ünlü olarak yaşıyor olmam herkesin özel hayatım hakkındaki her detayı bilme hakkı olduğu anlamına gelmez." Bana döndü. "Eminim kapalı kapılar ardında ne yaptığını iş yerinde herkese anlatmıyorsundur."

Cevap verme şansı bulamadan Derwent araya girdi. "Bunu yapmak zorunda değil. Bu genel bir yargıdır."

Ona baktım. "Ekip içinde hiç sır yok ama olsaydı iyi olurdu." Savannah'a "Mantığınızı anlıyorum" dedim.

"Güzel o halde." Ne benim ne de onun gerçekte ne demek istediğimizi anlamayarak bir bana bir Derwent'a baktı. "Benimle babam arasında olan şey şuydu, geçen yıl ona ilk ve son defa olarak lezbiyen olduğumu söyledim ve aniden en sevdiği kızı olarak benimle övünmekteki hevesi keskin bir şekilde kayboldu. Bu ironikti, gerçekten, çünkü iki kadının birbiriyle sevişmesi fantezisinin herkes için aynı olduğunu sanmıştım."

Sesinde çok derin bir incinme vardı ama bunu itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi. "Buna gayet açık biri" dedim.

"Bunu sizin üzerinizde denemek istedi mi? Hayır mı? Ona zaman tanıyın." Gözlerini çevirdi. "Hiç kimse güvende değildir. Bir defasında veli toplantısında annemin önümde öğretmenime asıldı. Tahammül edilir yanı yoktu. Partilerde ve okul konserlerindeki diğer insanların anneleri. Büyüdüğümde, arkadaşlarım da. Yaşı küçük gençler, demek istiyorum. Düşünürseniz çok iğrenç."

"Hiç herhangi bir şey yaptı mı? Reşit olmayan biriyle yapmaya çalıştı mı?" diye sordu Derwent.

"Yasa dışı olan hiçbir şey yapmadı ama laf atardı. Bilirsiniz – çok tatlı bir genç bayan haline geldin, seni alan yaşadı. Bunun zevkli olduğunu düşünürdü." Omuzları ürperdi. "Gençken model olarak bunlardan çok duyarsınız. Çoğunlukla müşteriler ve fotoğrafçılar. Buna alışırsınız ama hiçbir zaman hoşunuza gitmez. Ben hoşlanmazdım ve arkadaşlarımın da usandığından eminim. Basitçe ifade ederseniz, o sadece itici bir ihtiyar."

"Onu özlüyor musun?" diye sordum.

Uzun bir sessizlik oldu. "Olduğunu düşündüğüm kişiyi özlüyorum. Kimliğime ve bana saygı göstermeyi reddetiği kadar hiçbir şey beni hayal kırıklığına uğratmadı. Ona hep hoşgörü gösterdim. Yaptığı şeyler için ona ne kadar kızgın olsam da karşılıksız sevgiye inandım. Hep onun içindeki iyiliği görmek istedim. Kadın delisi olmasını ve hiç kimsenin onun sınırlarının dışında olmadığını kabul ettim. Beni büyütürken çok zorlansa da annemi terk etmesini affettim." Savannah'ın kırpışarak titreyen gözleri yaşlarla doldu. "Üzgünüm."

"Özür dilemenize gerek yok. Sizin için zor olmalı" dedim nazikçe.

"Bunlar eski hikâyeler." Birkaç sefer burnunu çekti, Zoe tekrar ona doğru uzandı, bu sefer kâğıt mendil uzatmıştı. "Zoe'yle geçen yıl karşılaştım ve âşık oldum, babam bunu kaldıramadı. Ondan istediğimde onunla tanışmadı bile. Üstelik Zoe de gerçekten onunla tanışmak için sabırsızlanıyordu."

Hiç renk vermeyen bir yüz ifadesi takınmış olan Zoe'ye baktım. Eşcinsel mi yoksa normal mi oldukları hakkında ebeveynlerin ne düşündüğüne kafayı takanlar genellikle kız veya erkek arkadaşlar olmazdı. İçimde bunun sadece Savannah'ın fikri olduğu hakkında bir şüphe belirdi.

"Yine de hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum." Gürültülü bir şekilde burnunu sildi. Benim olacağım gibi burnu kızarmış sümüklü bir halde olacağına her nasılsa zarif görünmeyi başardı. "Benim için Zoe'nin bir kadın olmasının sorun olmadığını

anlamamış gibi görünüyordu. Zoe her şey olabilirdi. Ben kişi olarak ona âşık olmuştum, cinsiyetine değil. Kime âşık olacağınız konusunda elinizden bir şey gelmez. Bu zihinsel ve ruhsal bir bağlantı, fiziksel değil. Zoe ve benim birlikte olmamıza değer. Biz ruh eşiyiz. Karşılaştığımızda aynaya bakıp karşılığında Zoe'ninde bana baktığını gördüm. Çok ortak yanımız vardı bu çılgıncaydı. İstesem de ona âşık olmaya karşı koyamazdım."

Derwent bundan açıkça şüpheliydi. Onun ağzından kötü bir laf çıkmadan aceleyle araya girdim. "Babanızın şoka uğradığını mı düşünüyorsunuz?"

"Kabaca reddetti. Daha önce erkek arkadaşlarım olmuştu, anlarsınız. Bir kadından etkilenebileceğim hiç aklıma gelmezdi." Başını salladı. "Hâlâ da öyle. Lezbiyen olduğumu söylediğimde kendimi hep kendini aldatan biri gibi hissediyorum. Birisinin bundan büyük bir hikâye çıkarmasını veya beni etiketlemesini istemememin nedeni de bu. Ben sadece Zoe'ye aşığım."

Zoe'nin kendisi soğuk görünüyordu, önceden tembihlenmiş gibiydi. Savannah'ın yorumları hakkında ne hissettiğini merak ediyordum. Cinsel tercihi beni ilgilendirmezdi ama Savannah'ın babasına duyduğu kızgınlıktan dolayı kadının içi rahat değil gibi görünmesini garip buldum. Savannah bana hakaret sınırında bir laf gibi gelen ifadelerle Zoe'yi bir kadın olarak görmediğini söylemeye çalışıyor gibiydi. Kadın hizmalarına ve keskin kenarlı saç kesimine rağmen olağanüstü derecede kadınsıydı. Kendini aynı cinsiyete mensup birini çekici bulurken fark etmenin ne gibi bir şey olduğunu hayal edemiyordum. Rob'u düşündüm ve ona yakınken duyduğum fiziksel etkiyi – beraber olduğumuz ayları aşan sürede hiç azalmayan şu dizlerimin çözülmesi, kalbim duracakmış gibi heyecan duymamı – bunları ilişkimizin duygusal tarafından ayıramıyordum. Benim için kesinlikle önemsiz değildi. Savannah Wentworth'u aşk hayatı hakkında bu kadar gizleyici ve savunmacı olamaya iten babası-

nın tepkisinin gücü müydü yoksa özel hayatını korumaya zaten meyilli miydi, bunu merak ediyordum.

"Annenize söylediğinizde buna nasıl tepki verdi?" diye sordum.

"Tahmin edebileceğiniz gibi. Torunlarım olmayacak, zavallı ben." Savannah sırıttı. "İlk olarak, pek de bebek sahibi olmak istemiyordum. İkinci olarak, sperm donörlerinden hiç haberi olmadığını sanırdınız. Bu aşılmaz bir konu değil."

"Ama babanız kadar bozulmadı."

"Bu farklı sanırım. Oldukça sakinlikle karşıladı. Sanırım bunun bir geçiş aşaması olduğunu ve gelip geçeceğini düşünüyor. Her neyse, bana sarf edecek enerji bulmak için epeyce kendi derdine düşmüş, kendi dünyasına gömülmüş halde. Babamsa erkeklere sırtımı döndüğüm gerçeğinden hoşlanmadı. Benim fantezimi kuranların olmasıyla hep gururlandı – benim asla bir parçası olmayacağım şeyler. Kişisel olarak onun çok çeşitli nedenlerle yıllar sürecek bir tedaviye ihtiyacı olduğunu ve kendine has bu acayipliği ancak bir uzmanın anlayabileceğini düşünüyorum. Aynı zamanda, elbette bunu bilmiyorum ama ikizler üzerinde de olumsuz bir etkisi olabileceğinden endişelenmiş olabilir. Normal ve doğru yoldan çıkartmamdan." Gözlerini çevirdi. "Onlara karşı aptallık derecesinde katıydı. Onlarınki gibi kurallara hiçbir zaman uymak zorunda kalmadım. Erkek arkadaş yok, anlatılacak bir sosyal hayat yok. Bu haltların herhangi birini bana uygulamaya kalksaydı kıçına tekmeyi basardım."

"Neden yapmadığını düşünüyorsunuz?" diye sordu Derwent.

"Asi dönemlerimde ortalıkta yoktu. Çoktan Vita'yla birlikteydi ve ikizler daha küçüktü. Sadece bunu yapma şansı olmadı. Ya da hiç birine aldırmıyordu ve disiplinin nedeni Vita'ydı."

"Bize Vita'dan bahsedin. Nasıl biriydi?"

"Buzlar kraliçesi. Gerçekten korkunç olan rahatsız ev işi tarasımı ve ikizler dışında hiçbir şeye aldırmazdı. Benden hoşlanmazdı. Kızları için başa çıkılamaz bir rakıptim. Dediğim gibi,

babamın benimle konuşmaması hakkında hiçbir şey yapmadı ama bundan üzüntü duyduğunu da sanmıyorum."

"Sizin podyum defilelerinize gitmesini durdurduğunu duydum."

Savannah bir kaşını kaldırdı. "Bir önceki dedikoduyla aynı kaynaktan mı?"

"Şey, evet" diye itiraf ettim.

"Bu sefer daha doğru. Kadın hangi sebeple olursa olsun onun evden uzak kalmasından hoşlanmıyordu ve bunu ben de tekrarlıyorum. Avrupa moda haftası defilelerine çıkmaya başladım – Londra, Paris ve Milan'daydı – on altı yaşındaydım. Bebektim, gerçekten. Ajansım bana iyi bakıyordu ama kalabalığın içinde beni görmeye gelen birisinin olması çok şey ifade etti. Beni yemeğe çıkardı ve bana ne kadar muhteşem olduğumu söyledi" Şu anda zayıf görünüyordu, alt dudağını bükmüştü. "Bana güven veren tek şey buydu, onun orada olduğunu bilmek, seyirciler arasında ve sonrasında. Ayrıca çok uzun zamandan beri yoktu, ortaya çıkmaya başladığında sanki onunla ilk defa görüşmek gibiydi. Düşündükçe onu sevdiğimi hatırlıyorum. O benim babam ve gerçekten havalı biri." Yüzünü buruşturdu ve utandı. "Dediğim gibi, gençtim. Genç güzel bayanlarla yatmaya çalışmak için babamın bütün Avrupa'yı benim peşimden gezmesini utanç verici bulmak için çok gençtim."

"Orada olmasının nedeni bu muydu?" diye sordu Derwent.

"Ah, bilmiyorum. Fazla acımasız olmuş olabilirim. Beni sahne ışıklarının altında görmekten dolayı gerçekten büyük zevk duyuyordu. Öyle ki, gittiğim yerden ve birlikte olduğum kişiden faydalanıyordu. Restoranlarda ve kulüplerde iki veya üç kızla ortaya çıktığında dikkatlerin üzerinde olmasına bayılıyordu, bunlardan birinin kendi kızı olması umurunda değildi."

Derwent başını salladı. Nerdeyse kendisine söyleyerek "Onun daha fazla tanıdıkça, suratına bir tokat patlatmak için bir şansım olsa diye içimdeki arzu da o kadar artıyor" dedi.

Kadın güldü. "Söylediklerimi dinlemiyorsunuz. O kadar da kötü biri değildir, gerçekten. Sadece onu biraz kötü anlattım. İki kolunun altının da dolu olması bana yer olmadığı anlamına geliyor."

"İkizlerin olmasına gücendiniz mi?" diye sordum.

"Elbette. Başlangıçta ağır bir şekilde. Onlar doğduktan sonra aylarca küstüm. Ancak sevimli küçük şeylerdi ve beni kendi yanlarına çektiler. Küçükken minik maymunlar gibiydiler. Tatlı küçük buruşuk yüzler. Onların şimdi ne kadar büyüdüklerine inanmak zor geliyor. Ya da eskiden öyleydi." Çok üzgün görünüyordu. "Laura'nın öldüğüne gerçekten inanamıyorum. Okuduklarımdan çok feci yolla ölmüş gibi geliyor."

"On beşinizdeyken ölmek için iyi bir yol yoktur." Derwent haklıydı ama bu durumu daha az acımasız hale getirmiyordu. "Pazar gecesi neredeydiniz, Bayan Wentworth?"

"Evdeydim, Sussex'in olabilecek en ıssız yerinde. Bir süre uzakta olduktan sonra dinleniyordum. O gece on dört saat uyudum. Bitkin olmalıyım.

"Yalnız mıydınız?"

"Zoe oradaydı." Kadını işaret etmek için ona döndü. "Gerçi çoğu zaman çalışıyordun." Bana döndü. "Zoe mücevher tasarlar. Evin arkasında bir atölyesi var, eskiden bir ahır avlusu olan yerin diğer yanında."

"Yani sizinle birlikte değildi" dedi ağır bir şekilde Derwent.

"Otuz metre uzakta." Zoe'nin sesi yüksek değildi ama anlaşılırdı. "Pazar gecesi Savannah bir yere gitmedi. Arabanın sesini duyardım."

"Bunu kaçırmış olamazdı. Bir yere gitmek için arabaya ihtiyacım olurdu. Gerçekten çok uzak. Yolun bir millik kısmında kaplama yok. Özellikle bilmiyorlarsa orada bir evin olduğunu kimse anlamaz, demek istediğimi anlıyorsanız."

"Kulağa mükemmel geliyor" diye yorum yaptım.

"Öyle. İkimiz için çok büyük, gerçekten ama bundan hoşlanıyoruz."

"Londra'nın merkezine biraz yakın olmaya ihtiyaç duyarsınız sanıyordum."

"Pek değil. Olduğumuz yerden M25 kırk dakika. Yeterli. Ve işe erken gitmem gerektiğinde her zaman şehirde bir otelde kalırım."

"Ara sıra iyidir" dedi Derwent.

"İşimin ilave gelirlerinden birisi. Gerçi futbolcu olmak gibi, sonsuza dek sürmeyecek. Zirvedeyken olabildiğince fazlasını yapmalıyım."

"O halde işinize geri dönmenize izin verelim." Derwent bana baktı. "Başka bir şey var mı? Yok mu? O zaman ayrıdığınız zaman için teşekkürler, Bayan Wentworth. Bayan, eee?"

"Prowse" dedi Zoe. "Zoe Prowse."

Savannah ellerini masaya koydu, parmak uçları ahşabın üzerinde sesi çıkmayan bir trampet çalıyor gibiydi. "Bakın, gitmeden önce size sormak istediğim bir şey var."

"Sorun o halde."

"Lydia'yla ilgili." Parmaklar masaya vurdu. "O nasıl?"

"İyi" dedim, kısmen doğruydu.

"Bundan şüphem var. Kaldırabildiğinden şüphem var." Savannah'ın gözleri benimkilere takılmıştı, yüzümden gerçeği anladığını hissettim.

"Biraz mücadele ediyor. Ancak cinayetler meydana gelmeden önce bazı sorunları olmuş. Bu sorunlar durumuna pek yardımcı olmuyor."

"O sorunlar ve sizin onu sorguya çekmeniz, sanırım."

"Hassas davranmak için elimizden geleni yapıyoruz" dedim çabucak.

"Yapabileceğinizin en iyisi onu rahat bırakmak."

"Korkarım bunu yapamayız. Henüz değil. Olanlar hakkında yeniden onunla konuşmamız gerek."

"Neden?" diye sordu Savannah.

"Çünkü Laura ve annesine ne olduğu hakkında istediklerimizi ondan başkasından öğrenemeyiz."

"Babamdan?"

"Elinden geldiğince yardımcı olmaya çalıştı."

"Kendince sanırım. Çocuklarının nasıl olduğu hakkında hiçbir gerçek fikri yok. Çok tipik."

"Genç yaştaki çocuklarının hayatlarında neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri olmayan ilk baba değil."

"Sanırım değildir." Savannah tırnağını masadaki bir çatlağa soktu, endişeleniyordu. "Nerede?"

"Twickenham'da teyzesiyle. Vita'nın kız kardeşi."

"Renee mi? Sürtüğün tekidir." Alevlenmesi beni şaşırttı; çenem düştü ve uzun süren bir saniye diliminde öylece kaldı.

"Epey yardımcı oldu."

"Ağzınızı bile açmayın." Savannah masadan küçük bir parça koparttı, öfkeliydi. "Berbattır. Zavallı küçük Lydia."

"O zaman Renee ile karşılaştınız" dedi Derwent. "Ben bu zevke varamadım."

"Kertenkele gibi soğukkanlıdır. Babam bu konuda ne düşünüyor?"

"Şu anda Lydia'nın gözetimi onda değil" dedim.

"Çünkü o bir şüpheli mi? Tanrım. Ne saçmalık." Yeniden parmaklarını masaya vurdu, bu sefer daha hızlıydı. "Bakın, Lydia'yı ben almak istiyorum. Onu Londra'dan ve ona annesini ve kız kardeşini hatırlatacak her şeyden uzağa götürmek istiyorum. Yas tutmak için açıklığa, zamana ve bu korkunç ilişkiler yumağından uzağa gitmeye ihtiyacı var."

"Eminim haklısınız. Ancak –"

"Ancak ne? Bu zor değil." Savannah bana bir bakış attı. "O benim yarı kardeşim. Arayın onu. Ona ne yapmak istediğini sorun. Renee'ye onu başından atmayı umursayıp umursamadığını sorun – umrunda olmayacağına size garanti veririm."

"Peki ya baban? O ne der?"

"Bilmiyorum ve umursamıyorum. Bu onunla ilgili değil." Derwent'a baktı. "Lütfen. Sadece sorun. İlk önce Lydia'ya sorun, ardından Renee'ye sorun. Her ikisinin de kabul edeceğini garanti ederim." Bu beklediğim kaprisleri olan divaya daha fazla benziyordu ama hâlâ keyif veriyor, tavırlarıyla hoşnut ediyordu. Genellikle, bu tür şeylerin Derwent üzerinde en ufak bir etkisi olmazdı.

"Bunu yapabiliriz" dedi yavaşça.

"O zaman yapın. Haydi. Bir gerekçem var." Derwent'ın yüzüne bir gülümseme getiren çekici ve hınzır bir gülücük attı. "Benimle güvende olacak, söz veririm. Bu şartlar altında olduğu sürecede mutlu olacak."

"Biz sadece yardımcı olabileceğimizi düşünüyoruz" dedi Zoe yumuşakça. "Eğer güvenli bir yerde olduğunu hissederse biraz açılabilir."

"Bu doğru" dedim, Derwent'a bakıyordum. Şimdiye kadar duyduğum en kötü fikir değildi.

"Ona ve teyzesine soracağız. Ancak size hiçbir söz vermiyorum. Eğer hayır derlerse hiç birisini ikna etmeye çalışmayacağım."

"Bende bunu sizden istemezdim." Savannah yeniden bacak bacak üstüne atıp sandalyesine yayıldı. Siz gidip onları telefonla araken biz burada bekleyeceğiz."

"Ne, şimdi mi?"

"Durduğunuz kabahat."

Şaşkınlık halindeymiş gibi, Derwent ayağa kalktı ve kapıya gitti. Aklı başına gelir gelmez kendisinde Renee'nin ne telefonunun ne de adresinin olmadığının farkına varacağını bilerek onu takip ettim. Benim yararıma olan bir şekilde ofise giderken sessizdi. Zira bir yandan yürürken aynı anda not defterimden kadının bilgilerini yazıyordum. Tam kapının önünde durdu. "Ben ne yapıyorum?"

"Güzel bir bayanın sana söylediğini." Üzerine bilgileri yazdığım sayfayı ona verdim ve teselli ederek omzuna vurdum. "Kısa kessen iyi olur. Onu bekletmek istemezsin."

"Kahretsin." Gerçi bunu genel kanaatinin dışında söyledi. "Kendimi sanki bir Ferrari sürüyormuş gibi hissettim."

"Fakat birisine böylesine yakın olmaya değdi, değil mi? Şimdi, biraz önce duyduklarımızdan kimseye tek kelime etmeyeceğimizi aklından çıkarma." Ona kapıyı açtım.

"Merak etme, İstesem de yapamazdım." Yürüyerek uzaklaşırken bütün ciddiyetiyle bir şeyler mırıldandığını duydum "Bazı şeyleri yüksek sesle dile getirmek için çok acıklı."

Bölüm On Altı

"Bir bu" diye gözlemini belirtti Derwent " eksikti."

'Bu'ndan kasıt Philip Kennford'du, söyleyeceklerini tasarlayarak büyük adımlarla Godley'nin bürosuna doğru gidiyordu. Sandalyeme birkaç santim gömüldüm, öyle bilgisayarın arkasına saklanmıyordum ama kesinlikle onun dikkatini de çekmemeye çalışıyordum. Derwent en az benim kadar zekice davrandı. Sanki bir şey düşürmüş gibi yaparak masanın altına eğildi. Sandalyemde geriye yaslandım, böylece onu görebiliyordum.

"O gidene kadar orada mı kalacaksın?"

"Eğer zorunda kalırsam."

"Sana vurduğunu biliyorum ama ondan korkacağını sanmazdım."

"Korkmuyorum." Derwent bana saatini gösterdi. "Neredeyse sekiz oldu. Yorgunum, yazı çizi işleri yapmaya doydum ve açım. İstemediğim şey, o adi herifle ağız dalaşına girmek."

"Ya da yumruğu yemek."

"Son defasında olan olayı yumruk yemek olarak ifade etmezdim. Ben bakmıyorken vurdu."

"Bu hiç adil değildi."

"Hayır." Derwent kuşkuyla gözlerini kıstı. "Bana gülüyor musun?"

"Asla. Buna cüret etmem. Sen çöp kutusunu karıştırıyor olsan bile."

"Kafamı kaldırdığım anda yakalanacağım."

"Sen paranoyak olmuşsun." Karşı taraftaki Godley'nin ofisine baktım. "Kapı kapalı. O içerdeyken kaçabilirsin."

"Neden daha önce söylemedin?" Derwent masanın altından çıktı ve dizlerindeki tozu silkeleyerek doğruldu. "Tanrım, bunun altı çok pis."

"Günlük temizlik yapan personelin canına okuyabilirsin."

"Onları suçlama, tatlım. Bunlar senin kırıntıların."

"Ben masamda yemek yemiyorum" dedim böbürlenerek. "Burada en son yemek yiyen sendin. Senin sosislilerinden kalanlar olduğunu bilmek için adli tıp uzmanı olmama gerek yok."

Gözlerini şaşılaştırarak yere baktı. "Haklı olabilirsin."

"Haklı olduğumu biliyorum. Kırıntıları döktüğünü gördüm."

Derwent ceketini alıp bir parmağına takarak omzuna attı. Gömlek kolları kıvrılıydı, kravatı bir cebine tıkılıydı. Miami Vice'ın kötü bir kopyasından çıkmış gibiydi. "Haklısın. İş ezikler içindir. Bu günlük benden bu kadar."

Godley'nin zamanlaması mükemmeldi. "Josh? Buraya gelir misin, lütfen? Sen de, Maeve."

Derwent'ın omuzları çöktü. "Ah, kahretsin. Bunun olacağını biliyordum."

"Haydi. Tekrar karşılaşmanın zamanı." Godley'nin bürosuna önden giderek yol gösterdim, bir an önce atlatmak istiyordum. Patronun sesi yorgun geliyordu ama sinirli değildi, bunu iyi bir işaret olarak saydım. Savannah'la ilgili tam bir cesaretle davrandığım için her zaman önceden kalan sinirini benden çıkartma şansı vardı. Bunu umursadığım için hafifçe kendimi hor gördüm ama Godley'nin kara listesinde olmaya duyarsızmışım gibi davranamazdım. Bana, fırsat eşitliği formundaki kutulara tik atmak için değil, ekibin üyesi olduğum için saygı duymasını isterdim ama bu bazı günlerde beyhude bir istek gibi görünüyordu. Bugün de bütün özellikleriyle bunlardan biriydi.

Kapıdan içeri girer girmez odadaki havayı anladım. Kennford Godley'nin göz önü panosunun yanında dikiliyordu, kaşları çatıktı. Bana bir göz attı ardından ölü çete elemanlarının yakın

çekim fotoğraflarını incelemeye devam etti. Genelde olduğundan daha resmi giyinmişti, sanki mahkemeden gelmiş gibiydi, gerçi saatlerce mahkemede kalmıyordu. Çizgili takım elbisesi vücudunun mükemmel şekilde üçgen görünmesi için dikilmişti ve boyunu olduğundan fazla gösteriyordu. Ye kürküm ye vaziyeti olduğunu anladım ve bunu yapmaktaki maksadını merak ettim.

"Otur, Maeve. Josh biraz acele et." Godley çoktan çalışma masasının arkasına oturmuştu. Derwent sallana sallana büroya giriyordu, büyük bir titizlikle kapıyı kapattı. Pek fazla rahatsız edecek insan yokmuş gibi görünüyordu; o gün için bina boşalmıştı.

Godley masasına dayandı, parmaklarıyla yüzünü örtmüştü bu yüzden yüz ifadesinin ne olduğunu tahmin etmek zorundaydım. "Bay Kennford senden şikâyetçi olmak için burada."

"Ne hakkında, tam olarak?" diye sordu Derwent, küstah bir yeni yetme gibi yanımdaki sandalyeye kendini bıraktı.

"Kızımı uygun olmayan bir ortama yerleştirmekle ilgili." Kennford arkasını dönüp Derwent'a öfkeyle baktı. Yumruklarını sıktığını fark ettim. Onların arasında kaldığımın da farkındaydım. O an gerçekten başka bir yer seçmiş olmayı diledim. "Sen kimsin ki onun hakkında böyle kararlar veriyorsun?"

"Ben onunla ilgi bir karar vermedim. Memur Kerrigan da öyle. Diğer kızınız Lydia'ya bir yer sağlayıp sağlayamayacağını sordu. Ben de baldızınızla basit bir şekilde konuştum ve bu isteği ilettim."

"Eminim bir an bile durup düşünmemiştir."

"Aslında bunun Lydia'ya kaldığını söyledi. Her iki türlü de onun için fark etmeyeceğini söyledi."

Tesadüfen, bundan daha fazlasını söylediğini biliyordum. Kızın oraya yerleştirilmesinin kendi ailesine getirdiği yük, basının sürekli tacizi, ayakta tedavi gören Lydia'yı kesiklerine pansuman yaptırmak için götürüp getirmenin kendisi için uygun

olmadığı ve Lydia'ya gidecek başka bir yer aramak için geçen zamanın hüsranla sonuçlandığı konularında söyleyecek çok şeyi olmuştu. Meşgul bir kadındı ve Lydia'nın kadının zorunlulukla yaptıklarından daha fazlasına ihtiyacı vardı. Lydia'nın yarı kardeşinin yerine teyzesiyle kalmasının daha iyi olduğunu anlamak zordu ama Kennford'un bunu nasıl doğru bulduğunu da merak ettim.

"Evet, kendi kendine zarar veren, on beş yaşındaki bedbaht bir kız neden nerede kalacağına ve nereye gideceğine karar vermesin ki?" Kennford ellerini saçlarında gezdirdi. "Neden bunu bir sorun olarak gören tek kişi benim?"

"Belki de onun yarı kardeşinden hoşlanmayan tek kişi sizsiniz." İğneleyici olmak istememiştim ama Kennford bana dik dik baktı.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorsunuz."

"Savannah'ın onu normal sıkıcı hayatından koparıp alabileceğini biliyorum, bu da muhtemelen onun ihtiyacı olan şey. Lydia'nın buna karar vermesinin uzun sürmediğini biliyorum. Ona olanlardan sonra Lydia'nın sevgiye ve ilgiye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Aklıma gelmişken, hastanede onu ziyarete gittiniz mi? Yoksa çok mu meşguldünüz?" Ettiğim lafların uygun olup olmadığını düşünemeyecek kadar Kennford'a kızgındım.

"Oraya gitme şansı bulamadan onu taburcu ettiler. Mahkemedeydim."

"Orada gece boyu kaldı. Mahkemeler öğleden sonra dörtte biter."

"Ziyaret saatlerinden hiç haberiniz var mı?"

"Onlar size karşı işlemez. Siz babasısınız."

"Şey bunu bilmiyordum."

"Çünkü araştırmayı umursamadınız."

"Maeve. Bu kadar yeter." Bitkinliğinden dolayı Godley'nin sesi cılızdı.

"Yeter mi?" Başparmağımı Kennford'un bulunduğu tarafa doğru salladım. "Bize gelmiş Lydia'ya kalacak bir yer bulduğumuz için şikâyetçi oluyor ve ona kızının yaralarından bahsettiğimde gidip onu görmeyi bile umursamıyor. Bunun adil olduğunu sanmıyorum. Ya sen?"

"Adil veya değil, Bay Kennford'un kızının güvenliği hakkında samimi endişeleri var."

"Hangi endişeler? Kennford'a döndüm. "Savannah'ın cinayetlerle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?

"Bunu söylemedim" diye kısa bir cevap verdi.

"Eğer onun bir ilgisi olduğunu düşünüyorsanız, bize bunun nedenini söylemeniz gerekir." Kollarımı bağladım. "Bizi aydınlatmadınız, Bay Kennford. Bize diğer kızınızdan bahsetmediniz bile. Sizde bize söylediklerinizden çok daha fazlası var. Eğer gerçekten Lydia'nın tehlikede olduğunu düşünüyorsanız, bize şimdi söylemelisiniz."

"Onun bir gerekçesi vardı." Derwent konuştuktan sonra ağzını kapatmayı önemsemeden kocaman açarak esnedi.

"Kimin vardı?" diye sordu Godley.

"Savannah. Partneriyle birlikte evde yalnız."

Kennford'un yüzünü izliyordum ve göz kapaklarının titrediğini gördüm. "Sebebi bu mu? Lydia'yı şeye dönüştürmesi mi -"

"Hey, hey." Derwent elini mısır hiyerogliflerindekilere benzer şekilde çenesinin altında tutup dans ediyormuş gibi yaparak sözümü kesti. "Biliyorsun bu konu hakkında konuşmaya iznimiz yok."

"Emniyet Amiri Godley'nin kimseye söylemeyeceğine eminim."

"Bu işler böyle olur zaten. Hiçbir şey söylememeye söz verirsin ama sonra güvendiğin birine söylersin ve onlar da başkalarına söyler, sen daha farkına bile varmadan herkesin bildiği bir şey olur."

"Birisi bana neler olduğunu söyleyebilir mi?" Godley bunu sabrının tükendiğini belirten bir ifadeyle söyledi.

"Bay Kennford'un büyük kızının cinsel tercihiyle ilgili bir sorunu var. Savannah'ın bir kız arkadaşı var. Ancak bu bir sır." Derwent parmağını dudaklarının üzerine koydu.

"Benim bununla bir sorunum yok." Kennford acıyla konuşuyordu.

"Koca bir homofobiksiniz, Bay Kennford. Gerçi, bu iyi bir şey. Benim güzel kızım da kadın memesi yalayan bir lezbiyene dönüşseydi bundan mutlu olmazdım."

"Tanrı aşkına, bu kadar kaba olmak zorunda mısın?"

"Bunun O'nunla bir ilgisi yok" dedi Derwent ciddi bir şekilde. "Hoşuma gidiyor."

Kennford tekrar Godley'e döndü. "Bakın, ben size bir baba olarak yalvarıyorum. Lydia'nın yarı kardeşiyle birlikte olmasını istemiyorum. Sebeplerine girmek istemiyorum ama bunun onun için iyi bir ortam olduğuna kani değilim. Daha fazla ilerlemeden bunu durdurmanızı istiyorum."

Godley başını salladı. "Bu bir aile meselesi, Bay Kennford. Lydia'nın nerede olduğunu ve orada emniyette olduğunu bilmemiz gerekiyor ama bunun yanında onun hayatına karışamayız. Biz polisiz, sosyal hizmetler kurumu değiliz. Eğer Bayan Wentworth'un kızınıza bir tehdit olduğuna inanmamız için bir nedeniniz varsa, lütfen bunu bize söyleyin. Eğer elinizde Bayan Wentworth'un diğer kızınız ve eşinizin cinayetleriyle bir ilgisi olduğuna dair kanıtınız varsa, tekrar söylüyorum, umarım bize söylersiniz. Ancak bizden bir aile kavgasına karışmamızı beklemeyin."

"Fark ettiğim kadarıyla işinize geldiğinde yapıyorsunuz." Kennford arkasını dönüp yeniden göz önü panosuna gözlerini dikti. Görmeden baktığına dair bir izlenimim vardı. "Ne yapmamı önerirsiniz?"

"Lydia'yla konuşun. İsterseniz, endişelerinizi onunla payla-

şın." Godley başını ellerine dayadı, daha fazla katlanamayacakmış gibiydi. "Şu anda nerede kalıyorsunuz, Bay Kennford? Hâlâ Temple'da mı?"

"Hayır. Bir arkadaşımda."

"Kızımızın sizinle kalması için uygun mu?"

Yalpaladı ama doğruyu buldu. "Pek değil. Her ikisinin de bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Tesadüf eseri bayan bir arkadaş."

"Yakın bir arkadaş mı?" Derwent bir cevap beklemiyordu ve burun deliklerinin açılmasını saymazsak bir cevap da gelmedi.

"Şey, siz kendiniz ona emin bir ev sağlayamadığınıza göre" dedi Godley nazikçe "galiba en iyisi onun bir aile üyesiyle kalması. Yaşına teyzesinden daha yakın biriyle."

"Siz öyle sanıyorsunuz."

"Aksine bir kanıt olmadıkça, evet."

"Kaldığınız şu arkadaşınız kim?" Derwent talepkarca sordu.

"Tanıdığınız birisi değil."

"Belki eski müvekkillerinizden birisidir?"

Kennford kaskatı kesildi. "Bundan ne anlam çıkarmam gerekiyor?"

"Memur Kerrigan ve ben eski kız arkadaşlarınızdan biriyle ilginç bir konuşma yaptık. Bir Bayan..."

"Adamkuté" diye onun sözlerini tamamladım. Kadından haberimiz olduğunu Kennford'a açıklamamızın keyfinden bile olsa Derwent onun adını söyleyemiyordu veya söylemiyordu.

"Niele?" Kennford topuklarının üzerine kalktı, sarsılmış görünüyordu ardından gülümsedi. "Onu nereden bulup çıkarttınız?"

"Bunu boş verin." Derwent yüzünü astı ve şaşırmış gibi yaparak başını kaşıdı. "Bu arada, onunla yaptığınız şey çok da ahlaki değildi, değil mi?"

"Bu özel bir meseleydi. Benim müvekkilim olmaktan çıkın-

caya kadar hiçbir şey olmadı. Tek ilgisi nasıl tanıştığımız, iş yoluyla tanışıp ilişkisi olan birçok kişi var."

"Resmi bir şikâyette bulunmadığı için acayip şanslısınız." Derwent bana döndü. "Kadının hâlâ biraz canının sıkıldığı hissine kapıldın mı, Maeve? Çünkü işleri daha ileri götürmek için bütün ihtiyacının biraz cesaretlendirme olduğu izlenimi edindim."

"Haklı olabilirsin."

"Yeniden gidip onunla konuşmamız gerekiyor mu sence? Her şeyi yeniden kurcalamamızdan dolayı nasıl hissettiğini görmek için?"

"Benimle istediğiniz oyunu oynayabilirsiniz ama Niele'e bir suçlu değilmiş gibi davranamazsınız. Kimse onun söylediklerine inanmaz." Kennford'un yüzünün rengi koyulaşmıştı.

"Yo yo, Bay Kennford. Suçlu değil. Daha davanın yarısında bütün suçlamalar düştü, değil mi? Görünüşe göre parlak bir avukatlıkla."

"Ya onun kazıkçı olduğu gerçeği? Bu nasıl olur?"

Derwent omuzlarını silkti. "Siz söyleyin. Zamanında onu şikayet ettiniz mi?"

"Hayır."

"Kendiniz hiç para verdiniz mi?"

Dişlerini sıkarken Kennford'un çenesindeki bir kas seğirdi. "Ona Vita para ödedi."

Derwent tamamen kederli bir ifadeyle başını salladı. "Ama artık Vita o kadar iyi bir tanık değil, değil mi? Neile paranın bir hediye olduğunu söyleyebilir. Avukatı olsanız kullanmaktan mutluluk duyacağınız bir savunma olurdu."

"O uyuşturucu müptelası. Bunu biliyor muydunuz? Ve bir yığın kötü insanla çalışıyor. Ciddi suçlular, demek istiyorum. Bu tip şiddet içeren şeyler yapan insanlar." Arkasında asılı duran göz önü panosunu işaret etti, bir gri ve kırmızı harmonisi

olan resimleri. Uzaktan bakınca tek resim gibi görünüyorlardı. Yer kaplamalarının üzerindeki kan kime ait olursa olsun aynı görünüyordu.

"Onun uyuşturucu kullanması ve çete işlerine bulaşması – bunların hiç birisi zafiyetinden yararlanarak onunla yatmaktan sizi alıkoymadı" diye belirtti Derwent.

"Bu benim hatamdı, itiraf ediyorum. Ancak hatalı değerlendirmem bir tarafa, yanlış bir şey yapmadım. Karşılıklı rızayla oldu ve bitti. Onu kapının dışına koymam karşısında tam anlamıyla ondan beklendiği kadar makul davrandı. Bana onun 'benden yararlandı' lafına kandığınızı söylemeyin, çünkü bu bir saçmalık."

"Hamile kaldı, değil mi?" Derwent dişlerinin arasından içine nefes çekti. "Onun geçmişini ve işin önünü arkasını düşünerek daha dikkatli davranacağınızı sanırdım."

"Kazalar olur."

"Kazalar onun dosyasını doğrulayan tıbbi kayıtlar bırakır."

"DNA testi yapmadı."

"Nereden biliyorsunuz?" Derwent sahte bir blöf yaptı. "Dinleyin beni, Bay Kennford. Sadece işimizi yaptığımız için buraya gelip bizi resmi bir şikâyette bulunmakla tehdit ettiniz. Bu yüzden aynı türden bir tehditle karşılaşmaya hazır olun. Eğer bunu uzatmak istiyorsanız, çekinmeyin. Ancak Ben şahsen kesinlikle gidip, o Baroya mektubunu yazarken sizin Litvanyalı güzelinizle oturacağım ve bütün uzun kelimeleri yazarken hatasız yazmasına yardımcı olacağım. Ondan yararlanmadığınıza inanıyor olmama rağmen, sanırım o herkesi güzel bir şekilde ikna edecektir."

"Pisliğin tekisin." Kennford sinirden titriyordu.

"Hayır, Bay Kennford, ben eşinizi ve kızınızı kimin öldürdüğünü bulmaya çalışan bir polisim ve sizin açıkça can sıkıcı davranışlarınızın beni bıktırmasına izin vermemek için elimden geleni yapıyorum. Onlar cevapları hak ediyorlar, Lydia'da öyle."

"Ya ben neyi hak ediyorum?"

"Ah, Bay Kennford. Ömre bedel sorular soruyorsunuz. Bundan daha iyi sorular bilmeniz gerekir." Derwent başını olumsuz anlamda salladı, yayvan bir şekilde sırıtıyordu. "Size söylemeye başlardım ama gece yarısı olduğunda bile hâlâ burada olurduk."

"Sizin için yapabileceklerimizin hepsi bu mu, Bay Kennford?" Godley hiç olmadığı kadar kibardı, komiserinin tersine çok medeniydi. "Yoksa bizimle konuşmak istediğiniz başka bir şey daha var mı?"

"Bir şey daha vardı." Elini ceketinin içine soktu ve bir zarf çıkartıp Godley'nin masasının üzerine attı. "Bu pislik hakkında birkaç kelime etmek istiyorum."

"O nedir?" Derwent görmek için çabalıyordu.

"Bir taziye kartı." Kennford çenesini sıkıyordu. "Bu sabah posta kutuma geldi."

"Hangi adrese? Evinize mi?" diye sordu Godley.

"Şirkete."

Godley okumak için kartı açtı, bu sayede ön taraftaki resmi görebildim, bir haça yaslanmış beyaz zambaktı. El yazısıyla yazılmış 'Taziyelerimle' notu en üste iliştirilmişti. Sadece yanlış tarafa yerleştirilmişti. "'Yakınlarını kaybettiğini duyduğuma üzüldüm. İsa onlarla ilgilenecektir ve eğer kalbine girmesine izin verirsen seninle de ilgilenecektir. Belki de bu ona gelmen için bir fırsattır. Umarım mutluluğu bulursun. C. Blacker.' Onun kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet ve siz de bilmelisiniz" diye kısa bir cevap verdi Kennford.

"Christopher Blacker" diye açıkladım, patronun onun adını unutmuş olmasına aslında şaşırmamıştım. "Tecavüzle suçlandığında onu temsil ederken Bay Kennford'un çıkardığı işten memnun değildi. Onunla dün konuştuk."

"Ve tahmin ediyorum ki olanları ona anlattınız. Bu yüzden

böyle büyüklük taslayan bir saçmalıkla karşılaşmak zorunda kaldım." Kenford zarfa işaret etti, parmağı titriyordu. "Ona benden uzak durmasını söyleyin."

"Üzerinde yazılanlara değer verebilirdiniz, dostum. Affetmek, 'Clinton Cards'larda olduğu gibi." Derwent onu emniyet amirinin elinden çekip aldı, böylece kendisi de okuyabilirdi. "Ciddi mi yoksa dalga geçmek için mi olduğunu düşünün. Bize bir Hıristiyan olduğunu söyledi. Bunu samimi olarak söylemiş olabilir."

"Onun bunu samimiyetle söyleyip söylemediği umurumda değil. Bunu taciz olarak görüyorum. Onunla ilgili hiçbir şey istemiyorum ve bunu ona da söylerseniz çok memnun olurum."

"Ben söylerim" dedi Derwent, bunun özel olarak acil bir şey olduğunu düşünmüyor gibi görünüyordu. Muhtemelen bunun göstermelik olduğunu düşündüm – normalde Kennford'un endişelendiğinden daha fazla endişelenirdi. Bu kafama takıldı. Chris Blacker konusunda bir şeyler olmalıydı, sular hâlâ durulmamıştı. Benim kitabıma göre Kennford'a kart göndermek pasif saldırgan bir hareketti, dikkatleri üzerine çekmek için hesaplanarak yapılmıştı ama katil o olsa kesinlikle böyle bir niyeti olmazdı.

Ama yine de, Blacker kez biz onun doğruyu söylediğini düşünürken aslında yalanlar uydurabilecek kadar zeki bir adamdı.

"Bu bende kalabilir mi?" diye sordu Derwent, kartı sallıyordu.

"Onunla ne yapacağınız umurumda değil. Ben onu istemiyorum." Kennford sinirli bakıyordu. "Bakın, kızıma yardım edecek misiniz, etmeyecek misiniz?"

"Onun isteklerine karışmamız için bize bir neden göstermediniz. Bildiğimiz kadarıyla, emin bir yere gidiyor ve orada olmaktan mutlu."

Kennford içinden bir şeyler söyledi ama dile getirmedi.

"Bakın, Bay Kennford, Lydia'nın mutluluğuna gölge düşür-

mek istemem. Size yeniden sormak istiyorum, onun diğer kızınızla kalmaması için özel bir neden var mı?" Kennford başını hayır anlamında sallamadan önce bir an duraksadı. "O halde yapabileceğim bir şey yok."

Avukat buna karşılık olarak ikimize baktı ama bu boş bakış yine bu konuda içinin rahat olmadığını düşündürdü. Büyük bir ağırbaşlılıkla hareket ederek kapıya gitti ve dışarı çıktı.

"Ayırdığınız zaman için teşekkürler" diye Derwent arkasından seslendi. "İstediğiniz zaman uğrayın."

"Josh, onunla alay etmemeni sana söylememe gerçekten gerek var mı?" Godley iç geçirdi. "Bakın, ikiniz de, umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur. Lydia gittiği yerde güvende mi?"

"Bildiğim kadarıyla" dedim. "Eğer Savannah bir aktörse, bunda çok iyi. Samimi ve dürüst olduğunu düşündüm."

"Ben de. Ve hiç kimsenin dürüst olmadığını düşündüğümü bilirsin" diye ekledi Derwent.

"Zaten yarın Lydia'yı eve arabayla bırakmayı önerdik, böylece ikisinin nasıl yaşadıklarını görmüş olacağız."

"Neden bunu yapmaya karar verdiniz?" diye sordu Godley. "Temel olarak bu sayede Savannah Wentworth'un evine burnumuzu sokabileceğiz" diye itiraf ettim. "Ama aynı zamanda arabada Lydia'yla da konuşabileceğiz. Yüz yüze bakmamanın üzerindeki baskıyı azaltacağını ve biraz açılabileceğini düşündüm."

"Sana söyleyecek başka şeyleri olduğunu mu düşünüyorsun?

"Buna eminim."

Derwent yeniden esnedi. "Sence onun sorunu ne?"

"Kennford'un mu? Hiçbir fikrim yok. Ama bizimle konuşmaya hazır oluncaya kadar endişelerini gideremeyiz." Godley olumsuz anlamda başını salladı. "Eğer başlangıçtan itibaren Lydia'nın güvenliğini umursamış olsaydı, şu anda bunu daha fazla anlıyor olabilirdim. Ancak gidip onu hastanede görmeyi bile umursamadı. Bunu anlayamıyorum."

"Eğer senin kızın olsaydı hiçbir şey seni orada bulunmaktan alıkoyamazdı."

Godley cevap vermedi, yüzünde sert bir ifade vardı, onun için kızının konuşulması yasak konulardan biri olduğu aklıma geldi. Derwent bir hata yaptığının farkına varmış olmalıydı, çünkü konuyu değiştirdi.

"Blacker'ı aracağım. Ona kendi işiyle ilgilenmesini söyleyeceğim."

"Sence onun kart göndermesi garip mi?" diye sordu Godley.

"Hem de çok. Sence değil mi?" Derwent kartı bir delil torbasının içine koydu, temkinli bir şekilde tutuyordu. "Şu ana kadar kanıta davranılması gerektiği gibi davranılmadı ama onu Kev Cox'a vereceğim. Wimbledon'daki evden topladığı malzemelerin herhangi biriyle karşılaştırmak için kullanabilir mi göreceğiz."

"İyi fikir."

"Kennford'un buraya gelip bize bağırması için bir başka sebep daha var" dedim.

"Nedir o?" diye sordu Godley.

"Şu ana kadar ne bulduğumuz hakkında güncel bilgi almak için. Eğer ona biraz yaklaşmışsak bile bizi sürdüğümüz izden uzaklaştırmak için. Dikkatimizi dağıtmak ve onun yerine Savannah'tan şüphelenmemizi sağlamak için."

"Hâlâ ondan şüpheleniyor musun?"

"Anladığım kadarıyla şüphelenmemek için bir neden yok." Derwent aklında bunu irdeleyerek delil torbasının ucunu çalışma masasına vuruyordu. "Ve bunun nedeni sadece yaptığı işten hoşlanmamam değil. Ondan başından beri hoşlanmadım."

"Sen kimseden hoşlanmazsın" diye belirttim.

"Doğru ama birisi benimle oynamaya çalıştığı zaman bunu bilirim ve onun hakkında başından sonuna kadar düşündüğüm de bu." Başparmağını Kennford'un gittiği genel yöne doğru sal-

ladı. "Hikâyenin sadece yarısını biliyoruz, inan bana ve gerisini elde ettiğimizde, sana söz veriyorum, dosyamızı tamamlamış olacağız."

Nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama kendimi Derwent'a bir şeyler içmeyi isteyip istemediğini sorarken buldum. Masasında oyalanmasıyla ilgiliydi, amaçsız bir şekilde dosyaları karıştırıyordu. Daha önceki acelesine rağmen bürodan çıkınca gidecek hiçbir yeri yokmuş gibi hissettim. Bu konuda haklı olsam da olmasam da, garip olan davetimin daha yarısındayken gelmeyi kabul etmesiydi.

Tıka basa dolu bir metro treninde London Bridge'e doğru yolu yarılamışken "İyi bir bar mı daha onu bile bilmiyorum" dedim. "Ya da ne gibi bir buluşma olacak. Hiçbirisiyle daha önce karşılaşmadım."

"Onlar senin erkek arkadaşının yeni iş arkadaşları, değil mi? Çevik Kuvvetten birkaç adamı tanıyorum. Benim için endişelenme. Elimden tutmak zorunda değilsin."

"Elbette değilim." Fikirde geçen irkiltici şeyi yapmak zorunda değildim.

Derwent ağır kolunu omzuma attı. "Bir başına kalmana da izin vermeyeceğim. Josh Amca'nın yanında dur ve ben de kesin olarak iyi vakit geçirmeni sağlayayım."

"Benim iyi vakit geçirmemi sağlamana gerek yok." Koltuğunun altından kurtulmak için inişli çıkışlı rayla üzerinde tıngırdayarak giden vagonun sallanmasından faydalandım. "Ben sadece bir içki içmeyi hak ettiğini düşündüm, hepsi bu. Son birkaç gün zorlu geçti."

"Yarısını bilmiyorsun."

"Özel hayatının detaylarını bilmek istemiyorum. Buna hiç kuşkun olmasın."

"Elbette merak ediyorsun. Neden etmeyesin ki? Benimle bu kadar yakın çalışırken, aklından neler geçtiğini ara sıra merak ediyor olmalısın. Kimi düşündüğümü. Birlikte olmadığımız zamanlarda akşamları neler yaptığımı."

"Hayır, gerçekten." Bir istasyona yaklaşınca nerede olduğumuzu anlamak için dikkatle baktım. "Waterloo. Ah, kahretsin, peron tıklım tıklım."

"Çarpışmaya hazır ol." Derwent bunu derken, bir insan seli bizi geçerek kapılara doğru ilerlemek için itmeye başladı. Başımı yana çevirdim, komiserin vücudunun güçlü bir şekilde benimkine yaslanmasından mahcubiyet duyuyordum. "Bunu şahsi alma, Kerrigan."

"Elbette almıyorum."

"Metroda daha da kötü tecrübelerim var."

"Benim olduğundan emin değilim." On beş santimden daha yakın bir mesafeden onunla göz teması kurmaktan kesinlikle kaçındım. Buna rağmen yüzümün yan tarafına baktığını hissettim. Arkasında vagon tıka basa doluyordu, kapıların neredeyse kapanmak üzere olduğunu belirten bip sesinin çoktan gelmiş olmasına rağmen, bekleyen yolcular kendilerine yol açmak için zorlamaya devam ediyordu. Kapılar en sonunda kayarak yerine otururken peronda onu kınayan yüzleri arkasında bırakarak genizden gelen bir kahkaha atıp, hafifçe geriye çekildi.

"Kendi yüz ifadeni görmelisin. Tam sefil haldesin."

"Burası neredeyse elli derece ve patronumla tamamen vücut teması içindeyim. Böyle sefil görünmeme neden şaşırıyorsun ki?"

"Ah, şaşırmıyorum, gerçekten. Bana bu kadar yakın olmak senin için gerçekten işkence olmalı."

"Öyle" dedim, sesimde kesinlikle samimiyet vardı. "Ama senin aynı şekilde düşünmediğine oldukça eminim."

"Hep karşı koyuyorsun, değil mi?"

"Ve hep de devam edeceğim."

"Evet, iş arkadaşlarınla kırıştırdığın için adın çıksın istemezsin."

"Sana söyleyeyim, bir tek bu nedenden dolayı hiç cazip gelmiyor."

Derwent onunla herhangi bir şey yapmanın hayalini kurmadığını gayet iyi bilerek, sırıttı. "Haklısın. Şey, büroda olmamanın ve şu kahrolası dosyadan uzakta olmanın bir kez olsun keyfini çıkaralım. İlk içkiler benden."

Sözünün eriydi, metrodan çıkıp yerini bulduğumuzda tıklım tıklım bir barda bankoya ulaşmak için mücadele veriyordu. Dışarıda cadde sanki bunu yapmaları için para veriyorlarmış gibi çok yüksek sesle konuşan ve sigara içen insanlarla doluydu. İçerisi yine sıcaktı ama hoş bir şekilde sigara dumanının ağır kokusu yoktu. Yasaktan önce ne gibi bir şey olduğunu sadece hayal edebiliyordum. Barın tamamında durulacak tek boşluk gibi görünen yere doğru kalabalığı dürtükleyerek geçtim ve telefonumu kontrol ettim. Mesajlarımı okurken buz küplerinin tıngırtısıyla uzun, buzlu bir bardak cin yanımdaki duvara monteli kısa masaya indi. Bunu bir şişe takip etti.

"Tonik. Kendininkini ekle. Yerinde olsam olabildiğince azar azar içer geceye oradan başlardım."

"Mükemmel bir tavsiye, patron." Yolculuktan sonra son derece susamıştım, şişeyi içine boşaltıp bir dikişte içtim. "Bu duble miydi?"

"Kesinlikle öyleydi." Derwent koluyla sıkıştırarak tuttuğu başka bir bardağı bana uzattı. "İşte bir tane daha. Yuvarla gitsin."

"Rob'un arkadaşlarıyla buluştuğumda kör kütük sarhoş olmayı hiç istemiyorum, teşekkürler."

"Her neyse." Derwent elindeki büyük bardak biradan sonra içmek için aldığı ikincisini masaya koydu. "Onlardan bir iz var mı?"

"Rob şimdi mesaj attı. Görünüşe göre arka salondalar. Oraya gitmek için mücadele etmeyi göze alamıyorum. Buradaki kalabalık biraz boşalıncaya kadar bekleyeceğimi söyledim." Etrafa bakındım. "Bunlar işten sonra kafayı çekenler. Şu andan itibaren acıkırlar ve burada yiyecek servisi yapılmıyor. Tahminimce yarım saat içinde haklı olduğumuzu göreceğiz."

Yeterince küçük bir bardı, geleneksel meyhaneyle şık bir barın karışımı garip bir yerdi. Son zamanlarda yeniden dekore edildiğini tahmin ettim. Küçük avize, mavi kadifeden banketler ve ahşap yer kaplamaları yeniydi. Büyük maun banko kesinlikle eskiydi, çöküktü ve üzerinde nesiller boyu burada içenlerin yaptığı çizikler vardı. Odanın iki yanından aşağı inen aynalar, içeriye doluşmuş avazı çıktığı kadar bağırarak konuşan yüzlerce insanı iki katına çıkarıyordu. Arka taraftaki odayı görmek için turna gibi uzandım. Hayal meyal bizim olduğumuz kısımdan daha bile kalabalık olduğu izlenimini edindim. Rob'u hiçbir yerde göremiyordum.

"Buraya ne zaman geldiler?"

"Bir saat önce."

"Harika. Çakır keyif oluyorlardır. Hiç birisi ketum olmayı akıllarından bile geçiremeyecektir." Derwent ikinci içkisini gövdeye indirdi. "Haydi. Seninle konuşarak zaman öldürebilirim ama yapılması gereken bir dedikodu var. Cesaretin yoksa Çevik Kuvvete katılma."

"Önce sen git" diye teşvik ettim.

"Utanıyor musun?"

"Hayır ama benden irisin ve insanlar sana yol açar gibi geliyor."

"Doğru. Yakınımda dur."

Dediği gibi yaptım, ardında sarsılmış ve sinirlenmiş kalabalığı bırakarak ilerlerken onun arkasında dokunma mesafesinde kaldım. İç salonun kapı ağzına kadar gitmeyi başardı ve orada donup kaldı, bu yüzden ona çarptım. İleriye uzanıp kulağına "Ne var ne yok? Onu görebiliyor musun?" dedim.

Cevap vermek yerine geriye döndü, sanki tepesi atmış gibi görünüyordu. Neşeli içki arkadaşı gitmiş; hafif meymenetsiz kıdemli memur haline geri dönmüştü, bunu çok rahatsız edici buldum. "Bak, şu ana kadar buna göz yumdum ama daha fazla görmezden gelemem. Bu meslek ahlakına aykırı bir davranış ve bunu yaptığına şaşırdım."

"Ne?"

"Büyük bir soruşturmanın ortasındayken içki içmeye çıkmak tamamen sorumsuzluk. İkinci olarak, bir de çete meselesi var. Oysa bunun üzerinde çalışabilirdim ve çözeceğimiz ikili bir cinayet olduğu gerçeğini sen fazla dikkate almasan bile ben Kennford dosyasının ihmal edilmesini istemiyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Sersemlemiş olarak ona baktım.

"Ben sadece nasıl bu kadar meslek ahlakına aykırı davrandığına şaşırıyorum."

Aptalca "Meslek ahlakına aykırı" diye tekrar ettim.

"Eğer yorgun ve akşamdan kalma olursan işini en iyi şekilde yapamazsın."

"Hayır ama ahım şahım bir şey yapmayı planlamıyordum." Ve duble içkiler alan da sensin...

"Buradan çıkman gerek." İleriye doğru yürümeye başladı bu yüzden ben de gerilemek zorunda kaldım. "İkimiz de çıkmalıyız. Yapabileceğin en iyi şey büroya geri dönmek ve yeniden sorgulamaların notlarını okumak. Yarın sabah ilk iş bunların raporunu masamda görmek istiyorum – aklına takılan her şey, sence yeniden üzerinden geçmemiz gereken önemli noktalar."

"Anlamıyorum. Neler oluyor, Josh?"

"Sana kalmış. Eğer mesleğini ciddiye aldığını ispat etmek istiyorsan, şimdi burayı terk edersin. Eğer almıyorsan..." Omuzlarını silkti. "O zaman ben de yerinin ne olduğunu bilirim."

Muhtemelen durumu geç kavramama neden olan cindi. Konuşurken beni arka salondan uzaklaştırıyordu ama Derwent'tan uzun boyluydum ve hâlâ onun omuzlarının üzerinden görebiliyordum.

O anki görüntü, erkek arkadaşımın arkası bana dönük olarak salonun köşesinde oturmasından oluşuyordu. Arkasında sarışın bir kadın duruyordu, sıkıca oturan eteği ve gömleği kum saati

şeklindeki vücudunu olduğundan güzel gösteriyordu. Masadaki hiç kimseye görünmeden, kadın bunun tanıdık, sevilen ve samimi olduğunu gösteren bir hareketle, elini onun boynunda omuzlarına kadar sokuyordu. Onun bir önceki gece fotoğraflarda gördüğüm kadınla aynı kişi olduğundan çok emindim. Rob'un kulakları kızarmıştı, ben onu izlerken öne doğru eğildi böylece dizleri dirseklerine dayandı, ondan uzaklaşıyordu.

Ancak o sırada, barda olduğumu gayet iyi biliyordu. Bir yandan etrafta sinsice takılırken, diğer yandan yakalanmak istemiyordu.

Derwent yüzümün değiştiğini açıkça görmüştü. Riski göze alıp omzunun üstünden ardına baktı sonra tekrar bana döndü. "Ah, onları gördün."

"Gördüm."

"Denemeye değerdi."

"Rob'u başının derde girmesinden kurtarmak için mi? Senin için büyük iş ama sanırım bu işler böyle yürüyor. Siz erkekler birleşip bizi aptal yerine koymaya çalışıyorsunuz. Buna karşı biz sadece kuş beyinli aptallarız. Başımıza gelenleri hak ediyoruz."

"Yapmaya çalıştığım bu değildi." Derwent hayır anlamında başını salladı. "Ah, kahretsin. Sanırım gitsem daha iyi olur. Planın ne?"

"Tam olarak bilmiyorum. Kendi kırmızı çizgilerimi koyacağım, bu kesin."

"Sadece rezalet çıkartma."

"Neden çıkartmayayım?"

Derwent'ın yüzünde alışılmadık bir ifade vardı, yavaşça bunun duygudaşlıktan kaynaklanan bir bakış olduğunu anlıyordum. "Eğer yanılmıyorsam, sarışın Rob'un patronu. Yani sen resmi olarak kız arkadaşı olabilirsin ama bu sana bir üstünlük sağlamaz, değil mi? Ve kadın ne yapmaya çalışırsa çalışsın, er-

kek arkadaşının hatırına dilini tutmak zorunda kalabilirsin. Eğer gerçekten onu önemsiyorsan, demek istiyorum."

Bu onun ayrılırken söylediği son dokunaklı sözler sandım ama yanılıyordum. Bir tane daha kalmıştı ve kapıya doğru ilerleyerek uzaklaşırken onu da söyledi.

"Fazla bir seçenek yok, değil mi? Onun kariyerinin içine etmek veya ilişkine elveda öpücüğü kondurmak. Yerinde olmak berbat bir şey, Kerrigan, sakın hata yapma."

Gerçekten, bütün samimiyetimle onunla aynı fikirde olmamayı dilerdim.

Derwent'ın benden saklamaya çalıştığını görmemiş olsaydım, garip bir şeylerin olduğunu fark etmeyebilirdim. Bu da aslında güven duymakla çelişen bir durum olurdu. Derwent'ın kalabalığın içinde kaybolmasından birkaç saniye sonra Rob başını çevirdi ve beni gördü. Bu yüzden gülümseyip arka salona doğru ilerlemekten, onun kollarına atılıp soğuk bira tadı alarak öpmekten ve tahminimden uzunca bir bir süre boyunca bunu yapmaktan başka bir seçeneğim yoktu.

Konuşabildiğimde "Bu büyük bir hoş geldin oldu" dedim.

"Seni özledim."

Ah, öyle mi, diye düşündüm. Samimiyet dışında bir şey göremeden gözlerinin içine bakıyordum. Yoksa bu patronuna kız arkadaşın geldiği için elini çekmesini söylemenin bir yolu mu.

"Seni daha bu sabah gördüm."

"Bu çok uzun bir zaman önce."

Yanılmıyordu. Sanki günlerdir ayaktaymışım gibi hissediyordum. Uykusuzluktan gergindim ve sonuç olarak kavga etmeye yer arıyordum ama onunla geçirdiği gün ile bara biraz geç gelerek neler kaçırdığım hakkında medeni bir şekilde konuşmak için kendime hâkim oldum. Bana iş arkadaşlarını tanıtırken herhangi yanlış bir şey hissetmemiş olduğundan oldukça emindim. Kuşkusuz, keçinin sevmediği ot burnunda biterdi. Beni kırmızı

dudaklarıyla alaycı bir şekilde gülümseyen Deborah Ormond'un bulunduğu köşedeki masaya götürdü. Kadına tokadı patlatmak için avucumun içi kaşınıyordu.

"Ve bu kim?"

"Bu Maeve, kız arkadaşım. Charles Godley'nin cinayet ekibinde çalışıyor."

"Yani Rob'un ayrılıp bize katılmasının sebebi sensin."

"Sebeplerin bir tanesi" diye ona katıldım.

"O halde sanırım sana teşekkür etmem gerek."

"Buna gerek yok." Cılız bir şekilde gülümsedim. "Gitmek için Rob kendi kararını verdi."

Kadın ona yorumlayamadığım hızlı bir bakış atarak "Nasıl karar vereceğini bilir" dedi. Ona baktığımda Rob'un yüzü buna tepki vermeyen bir ifadeyle duygusuz kaldı. Boğazıma bir yumruk gibi tıkanan öfkeme hâkim olup beni tamamen salak gösteren bir kahkaha atarak ona katıldım.

"Pekâlâ, ben sizi tutmayayım." Bunu izin istemek için söylermiş gibi yaptı. Ne demek istediğini biliyordum. Bu sohbet bana sıkıcı geldi ve sen iki çift laf etmek için çok patavatsızsın.

Rob rahatça "Bu doğru" dedi. "Tanışman gereken pek çok insan var, Maeve. Seni merak ediyorlardı."

"Onlara neler anlattığını bana söylesen iyi olur." Ona yeniden gülümsedim. Aramızdan çekilip giderken Komiser Ormond'u görmezden geliyordum. Ancak beni tepeden tırnağa süzdüğünün ve şüpheye yer bırakmayacak şekilde gördüğünden etkilenmemiş olduğunun tamamen farkındaydım. Onun pahalı saç yapımını ve belirgin özelliklerini çoktan kayda geçirmiştim, dantelin altında ne olduğu hakkında ipucu vermeye yetecek kadar gömleğinin birkaç düğmesini açtığı hususunu belirtmeye gerek yoktu. Güzel ve hâlâ çekici olduğunu da fark etmiştim ama göz kenarlarında ve ağzının etrafında kırışıklıklar vardı. Her nasılsa bu olması gerektiği kadar beni rahatlatmıyordu. Benden

yaşlıydı, doğru ama kendini gösterip ikna edecek tecrübesi vardı. Belki Rob başka bir şey istiyordu. Belki bunun anlaşılmasını istiyordu, böylece ipucunu anlayacak ve onu kendi özgürlüğüne bırakacaktım. Belki de birisi fotoğrafları beni uyarmak için göndermişti.

Onun beş ya da altı iş arkadaşıyla tanıştım ve isimlerini veya neden bahsettiklerini anlamaksızın onlarla konuştum. Bir tane daha cin tonik içip duymadığım ve anlamadığım şakalara güldüm, herkes halimden çok memnun olduğumu düşünüyordu. Komiser Ormond'a her baktığımda birisiyle koyu bir muhabbetteydi veya telefonunu kontrol ediyordu. Hiç göz göze gelmedik ama onun da beni aynı şekilde izlediği izlenimine kapıldım. Rob beni hiç boş bırakmıyordu, onun alışıldık tarzının dışında elini sırtımda veya belimde tutuyordu.

"Bir tane daha?" Tuğla suratlı bir çavuşun işaret ettiği bardağımın boş olduğunu fark ettim.

"Hayır. Birazdan yola düşeceğim."

"Gerçekten mi?" Rob şaşırmış gibi konuştu. "Bu kadar erken mi?"

"Biliyorum. Ama Dün akşam çok az uyudum." Esnedim, aslında yorgunmuş gibi davranmak için değildi. "Eğer içmeye devam edersem bir yanıma devrileceğim."

Yüksek sesli bir kahkahayla "O zaman, sana daha çok içki lazım" dedi çavuş.

"Cidden, eve gideceğim. Yarın önümde uzun bir gün var."

"Seninle geleceğim." Rob elindeki büyük boy bira bardağını bıraktı.

"Aptal olma. İyi zaman geçiriyorsun. Eve kadar bana eşlik etmene gerek yok." Sevgi dolu bir tarzda kolunu sıktım. "Kal."

"Büyük bir olay değil." Biraz kaşları çatılmıştı. Dünyada uyumaktan başka istediğim bir şey yokmuş gibi görünmek için daha büyük bir çaba harcadım ve sesimi alçalttım.

"Kılıbık olduğuna dair adının çıkmasını istemezdin, değil mi? Eğer şimdi gidersen çocuklar ne der?"

"Kimin umurumda?" omuzlarını silkti. "Bu tür şeyler için daha önce hiç endişelenmedim."

"Şey, bu yeni bir takım. Yeni kurallar ve adının kötüye çıkmasına ben sebep olmak istemiyorum. Bu konuda zaten yeterince suçluluk duyuyorum."

"Bunun benim seçimim olduğunu sana söyleyip duruyorum." Sesinde bundan duyduğu rahatsızlık vardı, bu iyiydi. Bu sayede beni rahat bırakması için daha iyi bir şansım oldu, bütün istediğim yalnız başıma kalmaktı böylece düşünebilirdim. Arpacı kumrusu gibi düşünmeyecektim, kendimi buna inandırdım. Sadece olayı gözden geçirecek ve paranoyakça davranıp davranmadığıma kadar verecektim.

"Biliyorum ama hâlâ bundan endişeleniyorum. Yeni iş arkadaşlarının çok tatlı görünmesine rağmen."

"Ben bundan pek emin değilim." Sırıttı. "Seninle gelmemi istemediğine emin misin?"

"Kesinlikle. Benim yapacak işlerim var ve sen de iyi vakit geçiriyorsun." Uzanıp onu öptüm, Komiser Ormond bizi izliyor mu acaba diye göz ucuyla etrafa bakmamak için içimdeki güçlü dürtüyü zor bastırdım. "Hâlâ yapmadıysan, resimleri kimin gönderdiğini bulup çıkar."

"Yapacağım."

"Sonra görüşürüz."

Ben uzaklaşırken hâlâ elimi tutuyordu ama ondan kurtuldum ve dönüp arkama bakmadım.

Bardan temiz havaya çıkınca, onu Deborah Ormond'a bıraktığım için pişmanlık duymaya başladım. Kadının onunla benim hakkımda konuşacağından hiç şüphem yoktu. Muhtemelen tepeden bakan laflar edecekti. Bu ona doğal olarak yakışan şeydi. Havasız, sıcak metroya kendimi attım ve bu sefer oturacak

yer buldum. Dalgın bir şekilde tren değiştirdim. Sonra kendimi tepem atmış halde Rob'un dairesine doğru yürürken buldum. Eğer tecrübeli olanları seçen taraftaysanız, o çok çekici bir kadındı. Kendinden büyük bir kadınla yatmak belki de Rob için bir güç meselesiydi. Onun nefesini kesmek. Kollarımı kendime sardım, dökmek istemediğim gözyaşlarımla mücadele ediyordum. Kendimi sokağımızda bulduğumda oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum.

Kendimi binaya attım ve mektuplarımızı almak için posta kutusuna uğradım. Kutudan başka bir katalog çıktı, naylon poşetinde kalın ve kuşe kâğıda basılıydı. Kahrolası posta adresi listesi, diye düşündüm, basamakları üçerli çıkıyordum.

Gerçekten canımı sıkan şey Rob'un da diğerleri gibi olduğuna inanmak istememiş olmamdı. Sözünün eri bir adam olduğuna inanmak istemiştim ve onun beni sevdiğini kabul edememenin benim sorunum olduğunu sanmıştım. Yıllar süren bir tecrübenin sonunda edindiğim hayal kırıklığına uğratan veya yalan söyleyen yahut da aldatan erkeklerden edindiğim tecrübenin getirdiği sonuç kendimden şüphelenmek olmuştu.

Kendimi içeri atıp kapıyı çarparken avazım çıktığı kadar bağırarak "Asla kötü hisleri görmezden gelme. Asla her şey yolundaymış gibi davranma" dedim. İyi şeylere odaklanmak çok güzeldi ama bu kötü şeyleri görmezden gelmek anlamına gelmiyordu. Çantamı bırakırken kendi kendime bu beni kötümser yapmazdı dedim. Âşık olmamı imkânsız hale getirmezdi. Bu beni her şeyden çok üzdü ve akıllandırdı.

Mektuplara bakmaya başladım. Aynı anda telefondaki mesajları dinliyordum. İki tanesi annemdendi, her zamanki gibi onu aramadığımdan sızlanıyordu; birisi eski arkadaşımdandı, Aisling. Hem evlendiğini hem de hamile olduğunu haber veriyordu. Bana adresli kalın zarfı yırtarak açmak için duraksadım. İşle ilgili bir mektup gibi görünüyordu, etiket daktilo ile yazılmış ve kodlanmıştı. Ancak zarfın üzerinde kimden geldiği yazmıyordu.

"... ki kulağa tamamen hatalı geldiğini biliyorum ama doğrusunu söylemek gerekirse buna üzülüyorum diyemem. Biz sadece mutluyuz."

Bunu o söylüyordu. Aklımdan alaya alan şeyler geçirmemeye çalıştım – ve onun için gerçekten mutlu oldum – ama birkaç günlüğüne telefonuna cevap vermemeye karar verdim. Sadece işler yatışıncaya kadar. Şu veya bu şekilde yakında yatışacaklardı.

İçindekileri mutfak masasına dökmek için zarfı yan döndürdüm. "Kahretsin."

Bir kurşun kalemin ucuyla hepsini dışarı çıkarttım. Bir yığın kaygan fotoğraf kartları etrafa saçılınca çıkan her şeyin siyah beyaz olduğunu gördüm. Daha yakından bakınca gözüme daha iyi görünmediler. Hatta düşündüğümden de berbattı

Ve ne yapacağımı bilemiyordum.

Bölüm On Yedi

"Beni böyle şüphede bırakamazsın."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." İşe geldiğinden beri Derwent ve benim konuştuğumuz konu aynıydı. Sabah trafiğindeki kırk dakikadan sonra beni gerçekten gıcık etmeye başlıyordu.

"İçini dökmen lazım. Tarafsız bir dinleyiciye anlat."

"Eğer bunu yapmak isteseydim, senden daha iyi bir dinleyici bulurdum."

Derwent alınmış gibi göründü. "Benden daha iyi olan dinleyici kim?"

"Neredeyse herkes."

Bunu bir anlığına düşündü. "Haklı bir nokta."

Dün gece karar verdiğim tek şey Derwent ona söylemek zorunda olduğumdan fazlasını bilmeyecekti.

Twickenham'a doğru ilerliyorduk ama birden Derwent arabayı McDonald's'a çekti.

Kamyonların kornalarının sesini bastırarak "Burada ne işimiz var?" dedim. Derwent Trafik Kuralları El Kitabında belirtilen – veya aklıselimin gerektirdiği kadar boşluk bırakmamıştı.

"Açım. Bir kahve istiyorum."

"İyi tarafından bak" dedim yüzümü ekşiterek. "Karar verme yeteneğin sayesinde gece erken yattın ve akşamdan kalma olmadın."

"Sen öyle yapmadın mı?" Derwent kontaktan çekerken anahtarlar şıngırdadı. Sanki giderken anahtarları alıp cebine

koymasa arabayı alıp gidecektim. Düşününce bu fikir beni öyle yapmaya teşvik ediyordu.

"Haydi. Detayları istiyorum. Yorgun görünüyorsun. Ne zaman çıktın?"

"Seni ilgilendirmez." Yorgun görünüyordum çünkü bir gece önce hiç uyuyamamıştım ama bunun nedeni Rob'un yediği haltlar değildi. Derwent'la tartışmayacağım bundan çok daha büyük sorunlarım vardı. Yahut başka hiç kimseyle. En iyi yolu bulana kadar böyleydi. Bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu, sudayken esen rüzgâr gibi ürperten, baygınlık verici huzursuz bir duyguydu.

"Akşamdan kalma değilsin." Beni kokladı. "Bunun gibi bir havada, kafayı çekmenin bir sonraki sabah getirdiği terleme yok."

"O kadar uzun kalmadım" diye itiraf ettim.

"İyi vakit geçirmiyor muydun?"

"Çok değil."

"Erkek arkadaşını bardan söküp almayı başardın mı yoksa onu orada mı bıraktın?"

"Eve yalnız gittim. Kendim isteyerek."

"Ah evet."

"Bu doğru. Akşamını mahvetmek istemiyordum."

"Senden ayrıldığımda bunu yapmak için kendini hazırlıyor gibi görünüyordun."

Hayır anlamında başımı salladım. "Öyle değildi. Onun erken ayrılmasını istemedim çünkü yeni ekibinin benim hakkımda yapışkan ve kontrolcü biri olduğumu düşünmesini istemedim."

"Evet, sen öyle değilsin."

Dalga mı geçtiğini yoksa gerçekten bunu mu demek istediğini söyleyemezdim ama dalga geçmek Derwent'ın kanında vardı. "Bak, gerçekten bu konuda konuşmak istemiyorum, tamam mı?"

"Tamam. Anladım." Kapıyı açtı. "Bana onun Debbie Ormond'la çalıştığını söylememiştin."

"Bunun sana bir şey ifade edeceğini bilmiyordum."

"Ah, çok şey ifade ederdi inan bana."

Canımı sıkmak için gizli kapaklı konuştuğunu biliyordum ama kendimi tutamadım. "Onu tanıyor musun?"

"Tanıyor muyum? Her şeyden çok desem yeridir. Kesinlikle onu çok iyi tanıyorum." Bana ağzı kulaklarına varan, dişlerinin çoğunu gösteren geniş bir sırıtmayla karşılık verdi. Takip eden birkaç soruyu sormadan önce arabadan indim. McDonald's'da aylak aylak gezdi, sonsuzluk kadar uzun bir zamanı menüyü incelemeye harcadı. Ardından parasını öderken yeni yetme kasiyerle çene çaldı ve çıkarken yolunun üzerinde duran atılmış bir gazetedeki başlıkları okumak için durdu. Arabaya iki kahveyle döndüğünde hiç de gönlümü almış değildi."

"Kruvasan?"

"Aç değilim."

"Kahve?"

Teşekkür etmeden kahveyi ondan aldım.

"Suratını asmana gerek yok, Kerrigan. Elçiye zeval vermek sana yakışmıyor."

"Eğer şu elçi salakça şeyler yapmak yerine biraz bilgi verseydi sanırım fena olmazdı."

Yeniden sırıttı. "Sinirlerine dokundu, değil mi?"

"Senin olmasını istediğin gibi." İçilemeyecek kadar sıcak olan kahvemden bir fırt çektim ve dilimin ucu yandı. "Of."

"Haydi. Debbi Ormond hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsun ve ben de ben gittikten sonra zevkli şeyler oldu mu diye merak ediyorum. Adil bir alış veriş." Dikkatle bana baktı. "Görünürde yara bere yok buradan olayın şiddete dönüşmediğini tahmin ediyorum."

Onu duymazdan geldim. "Renee Fairfax'ın evine fazla uzakta değiliz. Bunu Lydia'nın önünde konuşmayacağım."

"Yapmanı da beklemezdim. Her şeye rağmen hassas biri ve yetişkinlerin pis işlerini konuşarak kızının kötü yola düşmesine sebep olduğum için Philip Kennford'un beni suçlamasını istemem."

Tereddüt ettim. Gerçekten de onun Komiser Ormond hakkında ne bildiğini öğrenmeyi çok istiyordum. "İstersen kısa bir özetini öğrenebilirsin."

"Detaylar lazım, Kerrigan. Arabayla uzun yoldan gidebilirim." Kahvesini kaldırdı. "Renee'yle karşılaşmadan önce bunu bitirmek gerekiyor. Bizi yarım saatten önce beklemiyorlar."

"Ve eminim Renee yarım saat erken geldik diye çok bozulur." İç geçirdim. "Bak, burada kalalım böylece kahvaltı ederiz ve sana olanların hepsini anlatırım. Ama önce sen anlatacaksın."

"Debs'in üstündeyken yaptığım pis şeyleri öğrenmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Bir seferliğine evet. Eğer senin için sakıncası yoksa, çok detaylı olmasın."

"Seni utandırıp yüzünü kızartacak hiçbir şey. Tamam. Bunu yapabilirim. Yiyecek, lütfen."

Ona poşeti uzattım. "İkisini de alabilirsin."

"Yapmamam gerek. Sonra on millik bir koşu yapıyorum, ancak bu sayede yakabiliyorum."

"Bu sıcakta nasıl koşarsın bilmiyorum."

"Eğer yeterince hızlı yaparsan ve güneşte kalmazsan farkına varmıyorsun. Durduğun zaman kendine dikkat etmen gerek. Bu durumda aşırı şekilde sıcaklayabilirsin." Parmaklarını çıtlattı.

Eğer arabada benimle birlikte bir başkası olsaydı hayatın nasıl olduğu hakkında bazı dokunaklı yorumlar yapabilirdim – bunu anlamak için, çok yoğun bir dönemde olduğunda her şeyin yolunda gittiğini sanabilirsin ama durup düşündüğün anda, aslında her şey bir felakettir. Sonuçta arabada yeni hayat felsefem hakkında yorum yapmaya niyeti olmayan Derwent'la tıkılı kalmıştım.

"Bana Deborah Ormond'dan bahset."

"Şey. Onu tanıdığımda Debbie'ydi." Yediği çikolatalı kurovasanı inceledi. "Sanırım bu bayat, biliyor musun."

"Acıklı. Debbie'yle ne zaman tanıştın?"

"Eğitimden sonraki ilk devriyemde, Kentish Town'da. Aynı yaştayız, aşağı yukarı aynı hizmet süresindeyiz. Benden önce Hendon'a alınanlar arasındaydı."

"Ve?" Derwent konuşmaktan çok kahvaltısıyla ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

"Ve birkaç sefer onunla yattım. Ya da daha çok, o benimle yattı. Benimle yatmaya karar verince karşı koyma şansım yoktu."

Ettiği lafların içime dokunmasına rağmen çekinmeden devam etmeyi başardım. "Bundan pek de şikayetçi gibi konuşmuyorsun."

"Genç bir delikanlıydım ve çok azgındım. Bu yüzden Debbie tarafından kullanılıp taciz edilmek bana uygun geldi. Kamuya açık yerlere bir ilgisi vardı, bunu hatırlıyorum – yeterince karanlıksa arabanın arka koltuğunda veya karakolda kapı koluna sandalye dayanmış bir büroda." Sırıttı. Risk almaktan hoşlanıyordu. Onu Debbie yapan da buydu ve ben de umursamadım. Ancak aynı zamanda canı istediği zaman biriyle yatmaktan hoşlanıyordu. Ben boşta olmadığım zaman listesindeki bir sonraki kişiyi veya ondan sonrakini arıyordu. Kiminle yattığına aldırmıyordu. Ben oradayken bir yuvayı yıktığını biliyorum. Daha yeni eşinin ikizleri olan bir Çavuşunkini. Kişisel durumuna aldırmadan, biriyle yatmak için bir an bile düşünmezdi.

"Bu gibi insanlara dayanamıyorum."

Omuzlarını silkti. "Bunu ona sordum. Ona göre, başı bağlı değildi ve istediğini yapabilirdi. Hayır demek istiyorlarsa bu erkeklere kalıyordu. Kimseyle zorla yatmıyordu. Eğer seninle yatmak istiyorsa çok fazla bir seçim şansın olmadığından değildi."

"Bunların hiçbirisi bana kendimi daha iyi hissettirmedi" diye belirttim.

"Bekle, aklıma başka şeyler de geliyor." Bir an düşündü. "Evet, o Debbie'ydi. Eklemleri çok esnekti bu sayede kendini akıl almaz pozisyonlara sokabiliyordu. Orgazm olurken kendinden geçmek gibiydi. Bahse varım yıllar içinde biraz kilo almasına rağmen bu yeteneğini kaybetmemiştir."

Ağzımı bozarak "Biraz kendine has bir düzüşme tarzı var" dedim. "Ve vücudunun durumu ne olursa olsun kesinlikle göz kremi kullanmayı sürdürmemiş."

"Her zaman güneşten hoşlanırdı. Eskiden tatillerde çıplaklar kampına giderdi böylece hiç mayo izi olmazdı." İçini çekti. "Bak ne diyeceğim, yıllardır onu hiç düşünmemiştim ama eskiden adamı yatakta kendinden geçirirdi."

"Yine ihtiyaç duyduğumdan fazla detaylı. Sonunda ne oldu?"

"Derwent kahvesinden bir fırt çekti, bardağın kenarıyla gülümsemesini saklıyordu. "Bunu itiraf etmek istediğimden emin değilim."

"Başkasına söylemem."

"Benim için biraz fazla biriydi. Çok istekliydi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Birisine bağlı kalmak istemeyen biri gibi geliyor."

"Bununla ilgili değil. Tamamen seksle ilgiliydi. Sürekli yeni bir şey denemek istiyordu yahut daha riskli şeylerle çıtayı yükseltiyordu. İşten başka bir arkadaş ve onunla birlikte üçlü yapmak için başıma musallat olduğunda bıraktım."

"Bu senin yapacağın bir işe benzemiyor. Sana bir hayalinin gerçekleşmesi gibi gelir sanıyordum. Eğer diğer iş arkadaşı bir erkek değilse."

Derwent kızardı. "Yani çok açık fikirli biriyim ama bir herifle konuşmaktan bile hoşlanmıyorum."

"O kadar açık fikirli değilsin." Ona sırıttım. "Denemediğine hâlâ şaşırıyorum."

"Git başımdan." Rengi hâlâ kırmızıydı.

"Sadece o kadar alışılmadık bir şey değil demek istiyorum, değil mi? İki erkek ve bir kadın? Senin eşcinsel falan olduğun anlamına gelmezdi."

Derwent sesimdeki ironiyi tamamen kaçırmıştı. "Evet ama bu sadece ikimizin onu becermesi değildi. Bizi seyretmek istiyordu. Birlikte olmamızı."

"Oh."

"Evet."

"Kulağa çok tatlı geliyor."

"Onu yüzüstü bıraktığım için bana çok kızmıştı." Derwent başını olumsuz anlamda salladı. "Sonunda nakil istemek zorunda kaldım."

"Kaçtın mı?"

"Yorgunluktan bacaklarım sızlayana kadar koşarak kaçtım hem de. Neden uzun mesafe koşuları yaptığımı sanıyorsun?" Sırıttı. "Dürüst olmak gerekirse o zamandan beri onu görmedim. Şehir Emniyeti onun gibi birinden sakınmak için yeterince büyük. Çevik Kuvvete katıldığını duymamıştım. Bunun ne zaman olduğunu merak ediyorum."

"Rob'un söylediğine göre sanırım yeniymiş. Hâlâ uyum sağlıyormuş."

"Bunu nasıl yapıyor?"

"Dürüstçe mi söyleyeyim? O kadar iyi değil." Ona yanlış giden gözetleme işinden bahsettim. "Sanırım ondan biraz bıkıp usanmışlar."

"Evet ve işlerin görünüşüne bakılırsa çalıştığı kişilerle yatmaması konusunda hiç ders almamış." Yüzümdeki bakışı gördü "Üzgünüm, Kerrigan. Onu demek istemedim – "

"Rob mu? Evet, onu demek istedin. Ancak yattıklarını sanmıyorum."

Cevap vermek yerine, Derwent kahvesinden bir fırt çekti.

"Tamam, bana inanmak zorunda değilsin."

"Bunun hakkında o ne dedi?"

Konuşmaktan ziyade kahvemi içmekle ilgilenme sırası bana geliyordu.

"Bana ona bunu sormadığını söyleme."

"Doğru zamanı beklemek zorundayım."

"Ve dün gece doğru zaman değil miydi?"

"Kesinlikle değildi." Saat dörtte gelmişti. Geldiği sırada gece boyunca gözüme hiç uyku girmeyeceğinden artık oldukça emindim. Beni dışladığını düşünmesine meydan verdim. O gece daha önce erken ayrılarak onu bir başına bırakmıştım. "Uygun bir fırsat olmadı."

"Sana Rob'un kadının kaşıntısını gidermediğini düşündüren ne?"

Ürperdim. "Bu iğrenç bir ifade ama bilmen gerekiyorsa, çünkü bunu yapacağını sanmıyorum."

Derwent homurdandı. "Çok mu namuslu?"

"Çok dürüst." Derwent'ın yüzüne bakmaya çekindim. "Öyle biri, tamam mı? Bana her zaman açık davranıyor. Genelde oyun oynayacak biri değil. Üstelik benim orada olmamı isteyerek büyük bir iş yaptı. Birlikte olduğumuz gerçeğini kimse görmezlikten gelemezdi."

"Sen oradayken Debbie'yi ondan elini çekmesi için ikna etmeye çalışıyordu."

"Yahut ona ciddi bir ilişkisi olduğunu ve onunla hiç ilgilenmediğini göstermeye çalışıyordu."

"Onunla konuşup ortaya çıkartmak zorundasın, değil mi?"

"Hımm." Bunun için sabırsızlanıyordum. "Bu akla yatkın geliyor. Orada çalışmaya başladığından beri bir şey onun canını sıkmaya başladı. Ya Debbie o orada çalışmaya başladığından beri peşinden ayrılmıyorsa?"

"Öyle gibi görünüyor. Tarafsızca konuşmak gerekirse o eli yüzü düzgün bir adam."

"Her zaman öyle düşündüm." Kendimi tutamadım. "Sen ve Debbie'nin hâlâ erkeklere karşı aynı zevki paylaştığınızı görüyorum."

"Bu ağza alınmayacak bir laf, Kerrigan." Bana baktı, hiç hoşuna gitmemişti. Sıklıkla olduğu gibi, intikamı gecikmedi. "Bu yine de onun için aldatıcı. Çünkü Debs hayırı kolay kolay cevap olarak kabul etmez. Birini elde etmeye karar vermişse, geri adım atmaz. Rob Çevik Kuvvete yeni katıldı bu yüzden nakil için pek hevesli olmaz, değil mi? Kadın sıkılıp ondan vazgeçene kadar zorlu bir mücadeleye girişecek, ya da teslim olacak gibi görünüyor."

"Ne pahasına olursa olsun, ikinci seçenekten hoşlanmıyorum."

"Ne pahasına olursa olsun, Debbie'nin birinci seçenekten hoşlanmayacağını sanıyorum. İlginç zamanlar, Kerrigan. Beni bilgilendirmeye devam edeceksin, değil mi?"

Palamut kavağa çıkınca ancak diye sessizce kendime söz verdim ama Derwent'a sadece gülümsedim.

Hapishane olmayan bir yeri terk etmeye bu kadar istekli başka birini daha görmedim. Lydia teyzesinin evinin giriş holünde oturmuş bizi bekliyordu ve saatlerdir orada olduğunun bütün işaretleri vardı.

"Ben hazırım." Ayağa kalktı ve onun için çok ağır olduğu belli olan bir çantayı omzuna attı. "Gidebilir miyiz?"

"Eğer buralardaysa önce Bayan Fairfax'la birkaç kelime konuşmak istiyorum." Derwent soran gözlerle evin kâhyasına bakıyordu ama cevap veren Lydia oldu.

"Muhtemelen meşguldür."

"Sana hoşça kal diyecek kadar meşgul değildir elbette." Derwent yine keyfimi kaçırıyordu; gerçekten de işime karışmamasını dilerdim.

"Uygun olduğunu sanmıyorum" diye mırıldandı kâhya.

"Bu ne anlama geliyor? O burada mı?"

"Bayan Fairfax çalışıyor."

"Ona çay molasının zamanının geldiğini söyleyin."

"Bir müşterisi var"

"Çok mu özel, lezbiyen falan mı?" Yüzümdeki ifadeyi gördü. "Üzgünüm."

"İsteseydi, muhtemelen olurdu." Biz ona bakmak için döndüğümüzde Lydia bize kendini sıkarak zorlukla tuttuğu belli olan bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bu kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmemen gerekirdi" dedi Derwent.

"Ben on beş yaşındayım, beş değil."

Ve göründüğü gibi kendi başına davranabilme yetisi büyük oranda geri gelmişti. İlk sorgulamaya Derwent'ıda, yanımda getirmiş olmam gerektiğini düşünmeye başladım. Bunu o da isterdi. Lydia ayağının ucunu yere vurup duruyordu.

"Bak, gidebilir miyiz? Geç kalmak istemiyorum."

"Henüz değil, tatlım. Ama çantanı arabaya koyabiliriz." Derwent kâhyaya döndü. "Dinle, canım, Bayan Fairfax'la konuşmak istiyorum. Gidip onu getir, beş dakika sonra dönmüş olacağım."

Kâhya tartışmak için ağzını açtı ardından Derwent'ın tartışmaya niyeti olmadığını anlayınca kapattı. Onun yerinde olmak istemezdim. İkisini de kızdırmak istemezdim.

Arabada, Lydia arka koltuğuna geçiyordu.

"Öne oturabilirsin."

Bana baktı, ardından Derwent'a. "Ya sen?"

"Ben arabayı kullanıyorum. Komiser Derwent arka koltukta olacak." Eve gelirken Lydia'nın benimle konuşmaya daha elverişli olduğu ve benim yanımda otururşa yalan uydurmasını engellemenin daha kolay olacağı konusunda anlaşmıştık.

"Ben arabanın arkasında olmaktan hoşlanıyorum" diye açıkladı Derwent. "Yazı çizi işlerimden geri kalmıyorum."

"Uyumak demek istiyor" dedim. Lydia solgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. Uzanıp arkasına baktım. "İşte Bayan Fairfax."

"Harika." Derwent kadının yüzündeki ifadeye bakarak daha bir kendine güvenle konuşuyordu. Renee bugün gri pantolon ve siyah gömlek giyiyordu, zayıf vücudunu saran kıyafeti ipekliydi. Kollarını bağlamıştı. Kapı ağzından izleyerek dikiliyordu.

Çekingen bir ifadeyle "Buraya geleceğini sanmıyorum" dedim.

"O zaman biz ona gideriz."

Lydia'ya dönup onun kabuğuna çekilen bir deniz böceği gibi arabaya girerek ortadan kaybolduğunu fark ettim. Öne eğildim. "İyi misin? Teyzenle konuşurken seni bekletsek sorun olur mu?"

Başını tamam anlamında salladı.

"Hoşça kalın demek ister misiniz?"

"Her şey yolunda mı Lydia?"

"Ben hemen gitmek istiyorum." Sesi bir fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu.

"Birazdan yola çıkacağız."

Renee'nin bize uzun bir zaman ayırmak istememesine karşın, beklediğimden uzun sürdü. Derwent kadının bir iki dakika süren kızgın demir kadar yakıcı ilk tavrıyla karşılaşınca, bize ayrılandan lafı fazla uzatmak istemiyordu.

"İyi ki kurtuldum. Kız sorundan başka bir şey değil."

"Bu pek hayırsever bir davranış değil, Bayan Fairfax. O bir kurban, değil mi?"

"Onu bunu bilmem. Bütün bildiğim o burada olduğundan beri istemediğimiz halde çok çeşitli çevrelerin ilgisini üzerimize çektik. Kesintiye uğrayan toplantılarım oldu. Yeniden dikiş

attırmak için onu hastaneye götürmek zorunda kaldım – bunu biliyor muydunuz? Bana yardıma ihtiyacı olduğunu söylemeden önce antika bir yastık kılıfını kana buladı. Ayrıca Salı gecesi yasa dışı bir şekilde bahçeye giren garip adamın kim olduğunu bulmakla azıcık bile olsun hiç kimse ilgilenmedi."

"Ne garip adamı?" Derwent şaşkınlıkla bakıyordu.

Kadın homurdandı. "Tipik bir durum. Size bunu söylemediler bile. Orada garip bir adam gördüm." Uzun, kemikli bir parmakla nehre doğru işaret etti. "Gece geç vakit. Gizleniyordu."

"Bununla ne demek istiyorsunuz?"

"Siyah giyinmişti. Çalıların arkasına gizleniyordu. Evi gözetliyordu."

"Polisi çağırdınız mı?"

"Elbette."

"Ne oldu?"

"Ben onların yerine işlerini yaptıktan kırk dakika sonra bir polis arabası geldi."

Telaşlanarak "Ne yaptınız?" diye sordum.

"Adama orada olduğunu bildiğimizi göstermek için elimde bir fenerle dışarı çıktım. Kaçarak uzaklaştı."

"Cesurcaymış" dedi Derwent. "Pek uzun olmayan bir süre önce kız kardeşinize ve yeğeninize olanları düşünürsek."

"Kendi evime çekilip saklanmayacağım. Birisi evime bulaşmaya çalışırsa bunun hesabını vermesi gerekecek."

"Sizinle konuşmaya çalışmadı mı?"

"Hayır. Tavşan gibi kaçtı."

Derwent'a baktım. "Gazetecidir belki de."

"Olabilir. Kamerası var mıydı?"

"Onu incelemedim. Bunun sizin işiniz olduğunu düşünmeyi tercih ettim."

"Ancak gelen ekibin onu bulamadığı anlaşılıyor."

"O zamana kadar çoktan gitmişti."

Derwent not alma işini bana bırakarak "Bir tanımlamaya ihtiyacım olacak" dedi. Renee pek fazla detay vermeyi başaramadı. Koyu renk elbiseler. Yirmi ile otuz yaş arasında olduğunu sanıyordu. Orta boyluydu. Koyu renk saçlıydı. Beyazdı.

"Ve gerçekten beyaz demek istiyorum" dedi. "Çok soluk."

"Saat kaçtı?" diye sordum.

"On, on buçuk gibi bir şeydi."

"Hava epey kararmış olmalı."

"Yani?"

"Teninin rengini alaca karanlıkta kesin bir şekilde değerlendirmek zor olabilir." Ana nokta kadının gizemli adamı hakkında hatırladıklarının onun izini bulmak için bize pek bir faydası olmadığını diplomatik bir yolla söylemekti. "Saç şekli hakkında herhangi bir şey hatırlayabiliyor musunuz? Ya da vücut hatları? Yahut ne giydiği?"

"Size bildiğim her şeyi anlattım. Gerçekten onu iyi bir şekilde göremedim."

"Ve o zamandan beri ondan bir iz yok" diye teyit etti Derwent.

"Çok şükür, yok."

İmalı bir şekilde Derwent'a baktım. Katilimiz o olabilirdi. Hiçbir şey olmayabilirdi. Hangisi olursa olsun, şu ana kadar anlattıklarına dayanarak onu yakalama şansımız yoktu.

Renee uzanıp yanımızdan arabaya baktı. "Anlayışsız gibi görünmek istemiyorum ama keşke bütün bu karışıklığa hiç bulaşmasaydık. Benim ona bakmak için doğru kişi olduğumu Philip'in nereden çıkarttığını anlamıyorum."

Nazik davranmaktan çok gerçeği söyleyerek "Sanırım çaresizdi" dedi Derwent.

"Eğer diğer kızının ona bakmasını istediyse, hâlâ öyle demektir." Renee başını olumsuz anlamda salladı. "Şimdi ondan kötü etkilenecek."

"Bununla ne demek istiyorsunuz?" diye sordum.

"Vita bana ondan ve tercihlerinden bahsetti. İğrenç. Ama diğer yandan öyle bir babayla başka ne beklersiniz?"

"Geçen sabah bana söyleyeceğiniz şey buydu." Bu kafamı kurcalamıştı. "Kendinizi tuttunuz ama onun lezbiyen olduğunu ima edecektiniz, değil mi? Lydia'nın önünde bunu yapmak istemediniz."

"Bir kızın önünde konuşmak istemedim. Vita bana Savannah hakkında ne düşündüğümü sordu ve ona ikizlerin etrafında olmasına izin verilmemesi gerektiğini düşündüğümü oldukça açık bir şekilde ifade ettim. Daha kendini lezbiyen olarak açıklamamıştı." Kusursuz saçlarını pürüzsüz alnından geriye attı. "Yaşı küçük gençleri özenmeye teşvik edecek cinsten biri değil."

"Çok güzel ve çok başarılı" diye belirti Derwent.

"O tatsız bir fahişe. Bir defasında Vita'nın evinde onunla karşılaşmıştım. Hiç etkilenmedim." Burnunu çekti. "Vita'yla görüşen Philip onunla pazarlık ediyordu. Ne Miranda'nın ne de kızının sosyeteye uygun hiçbir yanı yoktu. Vita'ya kadının onun kızlarını pisliğe sürükleyeceğini söyledim ve çok şükür ki beni dinledi."

"Philip Kennford'la kızının arasının soğumasını siz sağladınız" dedim.

"Evet, onların üzerinde yaptığım tek olumlu etkiydi."

"Biraz züppe olduğunuzu söylesem haksızlık etmiş olur muyum?" diye sordu Derwent, tamamen duygusuz davranıyordu.

"Defol git, komiser. Defol git artık."

"Sosyete dilberlerinden küfürlü sözler duymak için para ödeyecek insanlar olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Epey para kazanabilirdin. Telefonda seks demek istiyorum. Denemeden yabana atma – en azından temiz bir iş."

Yüzünün kızarıklığı hâlâ duruyordu ama kızgın lav gibi ağzından püsküreceğe sözleri söylememek için kendini zorlukla tutuyormuş gibi dudaklarını sıkıyordu.

"Sadece şaka yapıyorum." Renee'yi iğrendirerek yüzünü buruşturmasun diye tahrik etmek için elinin tersiyle alnında biriken terleri sildi. "Kız kardeşinize hiç iyi bir tavsiye verdiniz mi?"

"Ona Philip'in gayrı meşru dölü için hiçbir şey yapmamasını söyledim."

"Litvanyalı kızın bebeği" dedi Derwent. "Yine de ona para ödedi."

"Litvanyalı mıydı? Onun zenci olduğunu sanmıştım ama muhtemelen yanıldım." Renee bir an kararsız göründü. "Korkarım, hatırlayamadım. Geçen yıl kız ortaya çıktı. Vita bana ne yapacağını sordu. Ona kız başından gidene kadar görmezden gelmesini, geri çevirmesini, reddetmesini söyledim."

"Philip'in haberi var mıydı?"

"Vita'ya eğer aklı varsa hiçbir şey anlatmamasını söyledim. Neye benzerse benzesinler bir çocuk için bir adamın aklını ne zaman yitireceğini bilemezsiniz. Kendisini ve kızları herife kabul ettirmek için zor günler geçiriyordu."

"Bu da koşuyu, yüz kremlerini ve seks oyuncaklarını açıklıyor" dedi Derwent. "Adamın ilgisini çekmek için."

Eğer Renee yüzünü tam olarak asma şansına sahip olsaydı, şu anda yapardı. "Kız kardeşimin hayatının bu yönünü düşünmemeyi tercih ediyorum."

"Seks yanını mı?"

"Kesinlikle." Ürpermiş gibi göründü. "Bu sizi de ilgilendirmez."

"Bizi her şey ilgilendirir." Derwent bunu haddini aşarak söylemişti ama gerçeklik payı da vardı.

"Şey, benim işim lüks üstüne ve lüks işi ortalığı boş bırakmayı kaldırmaz. Bu yüzden eğer işiniz bitirdiyseniz, beni bekleyen müşterilerim var."

"Gittik bile." Hayali bir şapkayı başından çıkardı. "Bilgiler için teşekkürler, Bayan Fairfax. Çok yararlı oldu."

Sanırım ona kendi kendini becermesini söylerdi ama bu tür bir konuşmayı Derwent'in müstehcen bularak tahrik olması riskini göze almayı pek istemedi. Kapıyı olabildiğince sert çarparak rahatladı. Derwent buna dik dik baktı.

"Sanırım, iyi gitti."

"İster inan ister inanma, onunla son karşılaştığımızdan daha iyi gitti."

"Bunun sebebi senin işin keyfini sürmemen, Kerrigan."

"Keyfini sürmek birisine telefonla sekste karşısındakine öldüresiye zevk vereceğini söylemek mi?"

"Buna bayıldı." Başını salladı. "Başından beri burada bulunmam gerektiğini biliyordum. Lydia'nın nasıl bayılacağını seyret."

"Bir ton tuğla gibi olacağına eminim." Tanımlamayı yeniden okudum. "Adam hakkında ne düşünüyorsun?"

"Karanlık yabancı mı? Gazeteci ya da kafasındaki bir hayal, bire bin katıyor."

"Seninle asla kumar oynamazdım."

"Şanslı olabilirdin."

"Hile yapardın." Tereddüt ettim. "Yani endişelenecek bir şey yok."

"Muhtemelen yok." Omuzlarını silkti. "Onun izini nasıl bulacaksın Kerrigan? Bahçede durup tırnaklarını keskin bir bıçakla temizlemiş olsa bile, onunla konuşmak için hâlâ onu bulmak zorundayız ve korkunç Renee onu korkutup kaçırmış."

"Buraya gelen ekibe söylenenlerle iki defa kontrol etmeye değer. Onun hakkında ellerinde daha fazlası olabilir."

"Evet, şu veya bu şekilde zamanını boşa harcayabilirsin."

"Tanımlama aklına hiçbir şey getirmedi mi?"

Bunu düşünürken Derwent'ın alnı kırıştı. "Fazla bir şey getirmedi. Klasik karanlık yabancı."

"Tanım Christopher Blacker'a oldukça uyuyor gibi düşündüm."

"Kahretsin. Haklısın."

"Evet. Kadına Bay Blacker'ın bir resmini göstermeye değer."

"Diğer yandan onu pek görememiş."

"Şey, bir resim aklına bir şey getirir mi hiç bilmezsin."

"Cristopher Blacker'la daha fazla ilgilenmemiz gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Bunu düşünmek istemiyorum" dedim, dürüstçe davranıyordum. "Ondan hoşlandım veya hoşlandığımı sandım. Oldukça sevimli biriydi."

Ama belki de planı buydu. Sana sevimli görünmek, hayatının bir pisliğe dönüşmesini kafaya takmıyormuş gibi davranmak, Philip Kennford'a zarar vermek için kumpas kurmak."

"Ben olsam bunu daha iyi yapamazdım."

"Sanırım gidip Bay Blacker'ı görmemiz gerekiyor. Sadece bir merhaba demek için."

"Elimizde bir kanıt yok" diye belirttim. "Burada olduğuna dair bir saç kılı. Onu suç mahalliyle irtibatlandıracak bir şey. Ve eğer onu kanıt olmadan suçlarsan, sadece daha dikkatli davranması konusunda uyarmış olursun."

Derwent gözlerini ovuşturdu. "Tamam. Onu takibe almak için talepte bulunacağım. Birkaç gönlüğüne onu izlemelerini sağlayacağım. Ona karşı kullanabileceğimiz bir şeyler elde etmeden daha uzun bir süre için izin alabileceğimden şüpheliyim."

"Arama kararı çıkartmaya çalışabiliriz. Dairesine bir göz atmak, orada şüpheli bir şey var mı diye bakmak için."

"Kocaman bir bıçak gibi mi? Bunu çok isterdim ama bu durumda adama onunla ilgilendiğimizi fark ettiririz." Derwent içini çekti. "Onu bir süre daha durumdan habersiz bırak, Kerrigan. Onu tamamen unuttuğumuzu düşünmesini sağla. Eğer burnunun ucunu çıkartırsa, buna hazır olacağız."

Çakıllığı geçerek bizi bekleyen Lydia'nın bulunduğu arabaya geldik.

"Şu Renee. Ne öküz." Bunu bana Lydia duysun diye söyledi. Kızın yüzünde bir gülümseme parladı. Öne eğildi. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet."

"O halde buradan gidelim."

Söylemesi yapmaktan kolaydı. Trafik yol çalışmalarının iki şeridi kapattığı M25'e kadar uzayıp gidiyordu. Bu karmaşadan çıkana kadar Derwent başı arkaya düşmüş, engellenemez bir şekilde horlayarak uyuyakalmıştı. Göz ucuyla Lydia'ya baktım.

"Gördün mü? Sana uyuyacağını söylemiştim."

"Bunu hep yapar mı?"

"Neyi, arabada uyumayı mı? Hayır. Ama bunun tek sebebi genelde arabayı onun kullanması."

"Peki şimdi niye o kullanmıyor?"

Çünkü senin bana açılacağını umuyordum. "Çünkü sanırım yorgun."

"Ah." Pencereden tatil dökümtüleriyle dolu bir steyşın arabaya baktı: bavullar, kova ve kürekler ve arkaya bağlanmış bisikletler. Arka koltukta üç çocuk vardı. Çoktan göz ucuyla bir bakmıştım, hepsinin emniyet kemerleri bağlıydı. Tamamen bir alışkanlıktı. "Gittiklerini mi yoksa döndüklerini mi düşünüyorsun?" diye sordu Lydia.

"Gidiyorlar, eşyalarına bakılırsa."

"Nereden biliyorsun?"

"Araba oldukça düzenli, yani eşyalarını toplamak için epey zaman harcamışlar. Ayrıca hepsi mutlu görünüyor." Bize en yakın olan çocuk dönüp onları izlediğimizi gördü. Olabildiğince uzatarak dilini çıkarttı. "Sevimli."

Lydia gülüp ona el salladı. "Bunu hak ettik. Onları gizlice gözetlememeliydik."

"Trafikte sıkışıp kalmanın tek iyi yanı bu. Diğer insanların hayatları hakkında adamakıllı meraklı olabiliyorsun."

"Sizin işiniz bu, değil mi?"

Şaşırarak ona baktım. "Öyle olsa gerek. Bu ve kötü şeyler yapan insanların cezalandırılmasından emin olmak."

Başını çevirerek pencereden dışarıya baktı. "Eğer onları yakalarsanız, Laura'yı ve annemi öldüren kişiye ne olacak?"

"Hapishane."

"Uzun süre mi?"

"Muhtemelen ömür boyu." Tereddüt ettim. "Bu şartlara bağlı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kaç yaşında oldukları. Neden yaptıkları."

"Eğer geçerli nedenleri varsa?" Kararsız konuştu.

"Hayır. Daha çok hasta olup olmadıkları ve bunu onlara hastalıkları mı yaptırdı gibi. Hapishane yerine hastaneyi boylayabilirler."

Evet anlamında başını salladı ve dışarıyı seyretmeye geri döndü. O sabah saçlarını yıkamıştı. Biz trafikten kurtulup biraz hızlanırken saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Yüzüne dağılmıştı, bu yüzden onu göremiyordum.

"Lydia, anneni ve Laura'yı kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

"Hayır." Cevabı çok hızlıydı.

"Ya Laura'nın erkek arkadaşı?"

"Ne olmuş ona?"

"Onun adını biliyor musun?"

"Bilmediğimi size söyledim."

"Evet ama bu birkaç gün önceydi. Hatırlamış olabileceğini düşündüm."

"Eğer onu tanımıyorsam nasıl hatırlayabilirim."

"Sanırım hatırlayamazsın."

"Bana inanmıyorsun, değil mi?"

Omuzlarımı silktim. "Bize anlattıklarından fazlasını bilmen beni şaşırtmazdı. Laura'yı korumaya çalışman beni şaşırtmazdı. Bu bizim için çok can sıkıcı çünkü temize çıkartmak için onunla gerçekten konuşmamız gerekiyor."

"Onları onun öldürmüş olabileceğini düşünüyor musun?"

"Bunu bilmiyorum ama onunla konuşmadan önce bu ihtimali göz ardı etmemenin daha iyi olduğunu biliyorum. İnsanlar aşk için garip şeyler yaparlar. Laura'nın öldüğü gece birisiyle buluşması gerektiğini biliyoruz ama o her kimse, arkadaşlarından bir sır olarak saklamış. Belki de o çocuktu."

"Belki."

"Eğer Laura'nın telefonu elimizde olsaydı onun izini bulabilirdik."

Hiçbir şey söylemedi.

"Onu hâlâ bulamadık, Lydia. Hâlâ da Laura'nın e-postalarına girmeye çalışıyoruz. Şu anda kız kardeşin hakkında hiçbir şey bilmiyoruz, gerçekten."

"Benden ne yapmamı istediğinizi bilmiyorum." Onu kaldırabileceğinin üzerinde zorlamaya mecburdum.

"Sadece bizimle konuş, Lydia. Bize güven. Laura'yı veya onun hatırasını incitmek için hiçbir şey yapamazsın. Yapabileceğin en iyi şey bize onun katilini bulmakta yardım etmen olur."

"Edebilseydim ederdim." Kucağında ellerini birbirine bağladı, kendimi kötü hissettim, alenen bir boğa gibi onun üzerine gidiyordum.

"Biraz üzerinde düşün."

Cevap vermedi. Zaman vermek için durdum, arabayı makul olan en yavaş hızla sürüyordum. Konuştuğunda, o kadar yumuşaktı ki neredeyse duyamayacaktım. "Laura bir şeyden ötürü anneme kızgındı."

"Neden ötürü?"

"Annemin geçen hafta yaptığı bir şeyden dolayı ona kırılmıştı."

"Ne tür bir şey."

"Emin değilim."

"Nereden biliyorsun?"

"Geçen Perşembe onu telefonda birisiyle konuşurken duydum. Yatak odalarımızın arasındaki banyoda dişlerimi fırçalıyordum. Orada olduğumu bildiğini sanmıyorum."

"Ne söyledi?"

"Tam olarak hatırlamıyorum. 'Annemin tipik halleri. Senin onunla konuşmana bile izin vermeyeceğini düşünemiyorum' gibi bir şeydi."

"Başka bir şey var mı?"

"Zaten bunun annemi ilgilendirmediği ve bu işi halletmeye çalışacağını söyledi. Ardından 'Pazar Gecesi' dedi."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Çünkü dışarı çıkacağını o zaman söylemişti, bunun bir bağlantısı olduğunu farz ettim."

"Sence erkek arkadaşıyla konuşuyor olabilir miydi?"

"Bilmiyorum." Tırnağıyla yarasının kabuğunun bir kısmını koparttı. "Belki. 'Seni gerçekten görmek istiyorum' dedi. Bu o olabilirdi."

"Ya Laura onu ebeveynlerinle tanıştırmak istediyse ve nasıl bir tepki vereceğini görmek için ilk önce annenle onu tanıştıracaksa? Böyle bir şey mi?"

"Belki. Çoğunlukla birbirlerine bağırarak sonuçlansa da, Laura annemle konuşmayı daha kolay bulurdu."

"Yani ona kızgın olması alışılmadık bir şey değildi."

Lydia başını salladı. "Öyle değil. Aslında o telefon konuşmasından sonra annemle konuşmadı. Öldüğü geceye kadar, yani. Laura genelde daha çok bağırıp çağıran, etrafa bir şeyler atan tipte bir kişiydi, bu yüzden biraz garipti."

"Annen ne düşündü?"

"Onunla konuşmak istedi. Bana ne sorunu olduğunu sordu ama bilmiyordum."

"Laura'ya sordun mu?"

"Hayır. Bana söylemeyeceğini biliyordum. Sır tutmayı severdi. Lider olan hep oydu ve ben hep onu takip ederdim. Ya da etmezdim."

"İnsanlar hep ikizlerin birbirlerine çok yakın olduklarını söylerler."

"Biz değildik, gerçekten. Pek fazla bir ortak yanımız yoktu. Ancak ben onu severdim o da beni severdi." Lydia yutkundu. "Sanırım, beni korumaya çalışıyordu, bilirsin. Onu kızdıran şeyin ne olduğunu bilmemi istemiyordu, böylece olayla bir ilgim olmazdı. Hep benim arkamı kolamaya çalışırdı. Sanki benden iki dakika değilde, iki yıl büyükmüş gibi."

"Genellikle senden büyükmüş gibi mi davranırdı?"

"Öyle olsa gerek." Lydia yine penceresinden dışarıya bakıyordu, başını çevirmişti. "Eskiden annem onun büyümek için acele ettiğini söylerdi. Evden ayrılmak için beklemeye sabrı yoktu. Babamın bizi kontrol altında tutumak için avuttuğunu düşünüyordu."

"Bu da asi tavrını açıklıyor. Bir erkek arkadaşa sahip olmak, yani."

"Bu ve aklına gelen diğer her şey." Lydia bazen yaşından büyükmüş gibi konuşuyordu, tıpkı sade ve onaylamayan tavırlı kız kurusu teyzesi gibi. "Her zaman onları zorlardı. Onların sözünü dinlememenin yollarını bulmak hoşuna giderdi – onlara meydan okumanın yolları. Bunun ne olduğu hiç önemli değildi. Onları kızdırmaya bayılırdı."

"Kulağa eğlenceli gibi geliyor."

Lydia ürperdi. "Bundan nefret ederdim. Her dışarıda yemek yendiğinde, her arabayla gezildiğinde, hep aynıydı. Ne olacağı-

nı görmek için bir kavga başlatırdı. Annem bu huyunu babamdan aldığını babamsa bunun suçunun kendisinde olmadığını söylerdi."

"Ve sen de sadece rahat bırakılmak isterdin."

"Aynen öyle." Lydia şaşkınlıkla bana baktı. "Nasıl tahmin ettin?"

"Sadece edindiğim izlenimden."

"Şey, işte böyleydi."

Yani Laura ebeveynlerine eziyet olsun diye bir şey – veya birini bulmuştu. Ve Lydia bunun ne olduğunu öğrenmek istememişti. Kızgınlığımı belli etmemeye çalışarak dişlerimi gıcırdattım. Bir şey için uğraşmanın anlamı yoktu; o fırsat kaçmıştı. Diğer yandan, eğer biraz daha meraklı olsaydı kendimizi onun ölümünü de soruştururken bulabilirdik. Bu da işin şanslı tarafıydı.

İkimiz yeniden sessizliğe gömüldük. Asfalt yoldan sapıp dolambaçlı taşra yoluna dönene kadar sadece arka koltuktan gelen horultularla bölünen bir sessizliğe. Derwent bir horultuyla uyandı. "Neredeyiz?"

"İyi soru." Bunu konuşmak için kemerli bir köprüye doğru giderken yavaşladım. "Eğer yol bilgisayarını bozmasaydın, bir fikrimiz olurdu."

"Eğer elinde bir harita varsa, yol bilgisayarına gerek kalmaz." Derwent arka camda tuttuğu katlanmış yol haritasını açtı.

"Bu yolun senin haritanda belirtildiğine dair ciddi şüphem var. Bir isim görmedim. Üstelik daha en başta nerede olduğunu bilmen gerekiyor. Biz kaybolduk."

"Savannah sana tarif etmedi mi?" diye sordu Lydia.

"O tarifler pek bir fayda vermedi gibi görünüyor." Tariflerin çizili olduğu kâğıdı ona verdim.

"Beyaz geçitten sağa dön" diye okudu. "Ondan sonra kahverengi sığırın yanındaki ikinci soldan sap."

Derwent bunu açıklığa kavuşturdu. "Bu bir bar mı? Her za-

man belirgin yer işareti olurlar. Birkaç yerli hödüğe yol sorabiliriz."

"Sanırım gerçek bir sığırdan bahsediyor" dedim.

"Ne? Bu gülünç."

"Şey, elimizde olan bu."

"Sende onun telefonu var mı?"

Arabayı sürerken telefonumu başımla omzum arasına kıstırdım. "Telesekreter var."

"Şey, ona çıldırmış bir sürtük olduğunu söyle."

Kayda geçmeden önce "Kapa çeneni" diye hemen onu susturdum. Beni araması için kısa ve öz bir mesaj bıraktım.

"Neden ona kaybolduğumuzu söylemedin?"

"Kaybolmamamız gerekiyordu. Eğer yol bilgisayarını kırmamış olsaydın –"

"Yol bilgisayarına bel bağlamamalısın. Biliyorsun, Onun olmadığı zamanlar da vardı."

"Şey, eğer yol göstericimiz arka tarafta uyuyor olmasaydı yol bilgisayarına ihtiyacım kalmazdı." Arabayı bir geçide çekip durdum. "Bak, haritayı bana göster. Belirgin bir yer işareti var mı diye bakacağım."

Yol haritası iki ön koltuğun arasından havada dönerek geçip yaralı bir kuş gibi ön panele düştü. Tam ağzımı açıp Derwent'a söylenecektim ki, yanımdaki koltuktan ağlama sesi geldi.

"Lydia? İyi misin?"

"Birbirinize karşı neden bu kadar kötü davrandığınızı bilmiyorum." Feryat eder gibi ağzından çıkmıştı.

"Berbat davranmıyoruz."

"Evet." Derwent çok heyecanlı bir Labrador gibi başım iki koltuğun arasından çıkardı. "Bu sevgi emaresi, gerçekten."

"O kadar ileri gitmezdim." Arkayı görebilmek için başımı indirdim. "Ama gerçekten, birbirimize kızgın değiliz. Sadece kaybolduğumuzdan biraz moralimiz bozuldu."

Lydia gözyaşlarını silerek başını salladı. "Üzgünüm."

"Özür dilemene gerek, hayatım." Derwent kızın saçlarını karıştırıp ardından yeniden yerine oturdu. "Bir fikrin var mı, Kerrigan?" Asfaltan ayrıldığımız yeri bulmak için sayfaları karıştırdım ama neredeyse daha o an yolu kaybettim. "Hiçbir ipucu yok. Sadece sürmeye devam edebiliriz."

"Gerçi telefonun çekiyor, değil mi?" dedi Lydia. "Çünkü eğer çekiyorsa, nerede olduğumuzu kontrol etmek için onu kullanabiliriz."

"Zekice" diye bağırıp kafasına bir fiske attım. "Ama gerçekten çekmiyor."

"Bakayım benimki çekiyor mu?" Çantasını karıştırıp bir cep telefonu çıkarttı ve açtı. Ben oturmuş bir ona bir telefona bakarken kısa bir sürede ağa bağlandı. Diyecek bir laf bulamadım. Ciddi bir tavırla dikiz aynasından benimle aynı kanıya varan Derwent'a baktım.

"Lydia... Bir telefonunun olmadığını sanıyordum."

Başını kaldırıp bana baktı. "Kullanmıyorum."

"Yine de bu telefon senin, değil mi?"

Sessizce başını salladı.

"Onlardan hoşlanmadığım söyledin."

"Hiç kimseyi aramam. Hiç. Sadece acil durumlar için tutuyorum." Yüzü kıpkırmızıydı. "Numarasını bile bilmiyorum. Sadece 999'u aramak ve kaybolunca nerede olduğumu bulmak için. Annem aldırttı. Fihristi bile boş, bak." Çevirip bana gösterdi, böylece boş olduğunu gördüm.

"Bu acil durumlarda kullanmak için güzel bir telefon" diye gözlemimi belirttim. Sınıfının en iyisi bir Samsung'du.

"Bu acil bir durum değilse nedir, Kerrigan? Kıza bir rahat ver." Derwent arka koltukta kollarını boylu boyunca açmıştı, tavrında aşırı bir rahatlık vardı. "Ne kadar haklısın. Çenemi kapatıp yol tarifini bekleyeceğim." Sesim çok keyifliydi. Yeniden aynadan baktım, Derwent'ın gözlerinden benimle aynı izlenimi taşıdığını anladım. Şüphe.

Bölüm On Sekiz

Sonunda vardığımızda bizi ilk gelip karşılayan Zoe oldu. Yüzünde büyük bir gülümseme ve kız arkadaşının yarı kardeşine sıcak bir karşılamayla. Bahçe kapısı boş boş beklediğimiz yerden geçip arabanın eve giden çukurlu yolda daha fazla ilerlemesine engel oldu. Bu sırada eski, bir araya toplanmış kırmızı tuğla kaplamalı binalar, dökülen boyalar, eğri büğrü çatı ve hovardaca etrafa saçılmış döşeme taşlarından belli belirsiz bir hisse kapıldım. Hepsinin üstünde, kendimi evde gibi hissettim. Pencere önündeki saksılarda pembe çiçekler vardı. Kapının yanında duran eski bir süt güğümünden kırmızı sardunyalar dökülüyordu. Zoe eşiğe uzanmış uyuklayan şişko bir kedinin üzerinden atlayarak bahçe kapısını açmaya geldi. Doğruca arabanın camına gelip içeriye baktı.

"Sav uyuyor, ister inanın ister inanmayın. İçeri gelin, onu uyandıracağım."

"Neredeyse gün ortası." Derwent on bire kadar kalkmamasını ayıpladı.

"Ne olmuş?" Kadın omuzlarını silkti. "Kalkması için bir sebep yok. Bugün boş günü ve haftanın kalanında hep erken kalkacak."

"Güzel iş, böyle bir işin varsa."

"Evet, şey, böyle bir işi var çünkü o emsalsiz biri." Zoe Lydia'ya bakıyordu. "Önce gezmek mi istersin yoksa yerleşmek mi?"

"Gezelim lütfen."

Arka koltuğa ters ters baktı. "Aslında size söylememiştim."

"Biliyorum." Derwent onunla dalga geçme keyfini kaçırmıyordu. Bunu da saklamıyordu. Düşüncesini kolayca anladım ama Zoe'nin bunu sorun ettiğine şüpheliydim. Bir lezbiyene nazik davranmanın anlamı yoktu, değil mi? "Ama teklif eden siz olunca."

"Evet, ama etmiyordum." Allak bullak olmadan sağlam duruyordu.

"Bakın, burayı kontrol etmeliyiz. Güvenli bir yer olduğundan emin olmalıyız."

"Gördüğüm sosyal hizmetler görevlilerine hiç benzemiyorsunuz."

"Ah öyle mi? Çok gördünüz mü?"

"Birkaç tane." Göz kapakları kırpıştı. Onun konuşmanın bu yöne evrilmesine pişman olduğuna dair güçlü bir hisse kapıldım.

"Tamam. Size etrafı göstermenin bir zararı olmaz. Belki Lydia'nın babasına da buranın bir kötülük yuvası, yahut o nasıl bir yer olduğunu düşünüyorsa, olmadığını anlatırsınız."

"Ah, bunu duydunuz, değil mi?"diye sırıttım. "Beklenmedik bir sıkıntıyla karşılaştık."

"Biliyorum. Buna minnettarız." Geri dönüp kapıyı açtı ve ben dikkatli bir şekilde avluya girerken kapıyı tuttu. Arabayı evin ön kapısına, gümüş rengi bir Audi'nin yakınına çektim. Avlu Arnavut kaldırımlı bir meydandı, taşların arasından çıkan otlar vardı. Yan tarafında ahırlar uzanıyordu ama kapıları kapalıydı ve at kokusu yoktu.

"Burası eskiden bir at çiftliğiymiş" diye açıkladı Zoe. "On yıldır bu amaçla kullanılmıyor."

Derwent arka koltukta emniyet kemerini çözmüş geriniyordu. "Tipik bir durum. Erkeklerden faydalanılacak hiçbir şey yok."

"Bir şey mi dediniz?" Zoe'nun sesinde kızgınlık vardı, gülümsemeni bastırdım. Lydia'nın da aynısını yaptığını görmek hoşuma gitti.

"Devam et." Amirane bir tavırla elini salladı. "Senin şu stüdyo nerede?""

Avluda evin karşı tarafını işaret etti. "Eskiden bir güvercinlikti. Savannah orayı benim için sürpriz olarak döşedi."

"Kapı nerede?"

"Köşede. Şu yeşil olan. Ancak oraya giremezsiniz" diye hızla ekledi.

Derwent çoktan avluda yolu yarılamıştı. "Neden olmasın?"

"Çünkü özel. Üstelik görecek bir şey yok. Sadece bir çizim masası ve birkaç kutu var."

"Odada ne olduğuyla ilgilenmiyorum. Ben yeriyle ilgileniyorum."

"Sawannah'ın gerekçesiyle." Dudaklarını sımsıkı kapattı. "Pekâlâ. Buyrun."

Derwent'ı teşvik etmek için başka bir şeye gerek yoktu. Kapıyı sertçe açıp merdivenlerden çıktı.

Zoe'ye döndüm. "Kendi malzemelerini sen yapmıyor musun?"

"Bazen. Basit şeyler yapıyorum. Ama ben genellikle tasarlıyorum ve başka birilerine yaptırıyorum. Çizimde ve tasarlamakta iyiyim ama gümüş işçiliğinde değil." Omuzlarını silkti. "Sınırlarını bilmek her zaman faydalıdır."

"Savannah ile bir ilişkin olmasınında yararı vardır. Bedava reklam yapmanın kolay olduğuna bahse girerim."

"Savannah benim bazı şeylerimi takıyor ama başka pek çok şeyi de takıyor." Lydia'ya ışıl ışıl gülümsedi. "Mücevher takar mısın?"

"Fazla değil."

"Pembe turmalin takmalısın. Sende çok güzel durur."

Derwent yanımıza geri dönerken Lydia utanarak başını öne eğdi. Bana omuz silkti. Sonuç vermemişti.

"Başka dış bina var mı yoksa hepsi bu mu?" diye sordum.

"Evin diğer tarafında bir garaj var. Ve bir ambar. Onları pek kullanmıyoruz."

"Her zaman arabanı burada mı bırakırsın?"

"Genellikle." Sanki orada olduğunu unutmuş gibi dönüp ona baktı. "Öyle olsa gerek. En kolayı bu."

Derwent "Bana garajı göstersene" diye istekte bulundu.

"Neden?"

"Çünkü bunu senden istiyorum ve bunu bana göre nazik bir şekilde yaptım." Saç çizgisinin terini sildi. "Bak, bunu büyük bir mesele haline getirme. Bunun için çok sıcak bir gün."

"Pekâlâ." Zoe uzun ve sinirli adımlarla evin yan tarafına doğru yürüdü. Yanımızda gölgelerin içinde duran bir çoban köpeğini ilk kez fark ettim.

"Kediyle uğraşmıyor mu?"

"Kim? Beckett mi? Hayır. Birbirlerini görmezden geliyorlar. Kedi düzenli olarak yavrular ve sıcakta kaldığında, hamile olduğunda, karıştıracak bir çöp bulduğunda huysuzluk eder. Yani hep huysuzdur, gerçekten. Köpeğe onu rahat bırakmayı öğretti."

Boz renkli köpek peşimizden sürüklenerek geliyordu. Ara sıra uzun pembe bir dille burnunu yalıyordu. Elimi kaldırıp parmaklarımı şıklattım ama bana aldırmadı.

"İnsanları sever mi?"

"Çok değil. Onu bir hayvan barınağından aldım. Hayata pek de iyi başlamamıştı."

"Senin köpeğin mi?"

"Evet. Aslında Savannah köpekleri sevmiyor ama o seyahatteyken bana arkadaş olmasından hoşlanıyor."

"Mollie'ye benziyor." Bu Lydia'nın gerçekten konuştuğu ilk andı. "Babamın köpeği."

"Rengi siyah beyaz değil mi?" dedim.

"Evet. Ama kafaları aynı şekilde."

"Bir sanatçı olmalısın" dedi Zoe. "Bunu fark etmen için, yani."

"Harika çizimleri var." Gurur duyan bir anne gibi konuştuğumu fark ettim ve lafı biraz çevirdim. "Her halükarda iyi olduklarını düşünüyorum."

"Bu sadece bir hobi" diye fısıldadı Lydia.

"Ben de öyle başladım. Ve şimdi hobim sayesinde hayatımı kazanıyorum."

"Bu ve multi milyoner bir süper modelle yatarak." Derwent doğruca sadede geldi. Utandı mı diye görmek için Lydia'ya baktım ama yüz ifadesi kasten duygusuzdu. "Bana böyle bir yere kendi kazancımla sahip olabileceğini söyleme."

Zoe düz bir şekilde "Muhtemelen hayır" dedi.

"Savannah'la tanışmadan önce mücevher tasarımı yapıyor muydun?" diye sordum.

"Geçinmek için değil."

"Ne yapıyordun?"

"Şunu bunu. Garson olarak çalıştım. İsviçre'de birkaç sezon kayak eğitmenliği yaptım. Bir süre baş ahçı eğitimi aldım." Omuzlarını silkti. "Aslında canım neyi isterse. Özel olarak bir şeyle uğraşmadım."

"Üniversiteye gittin mi?"

"Param yetmedi."

"Şimdi gidebilirsin" diye belirtti Derwent. "Kız arkadaşın bunu karşılar."

"Karşılayabilir ama parayı almazdım." Zoe dik dik ona baktı. "Ondan bir şeyler kopartmak için Savannah'ylaymışım gibi bir anlam çıkartmaya çalışmayı kes."

"Adil bir varsayım."

"Öyle değil. Hiç adil değil."

Bizi evden biraz uzağa doğru, bir dizi binanın olduğu yola götürdü. Uzun çimlerin üzerinde yürüdük, cırcır böcekleri her iki yanımızda zır zır ötüp duruyorlardı, kızgın güneş tepemdeydi. Ensemde ve pantolonumun içinde görünmeyen haşere gibi bir şeyler yavaş yavaş içerilere doğru ilerliyordu. Kendime inatla bunun hayal ürünü olduğunu söyledim.

"Garaj. İstendiği üzere." Zoe süslü bir konuşmayla işaret etti.

Eski moda ahşap bir yapıydı. Kapının üstünde penceresi vardı. Çatısının her yanı camdı. Otomobillerin ilk kullanılmaya başladığı eski günlerde inşa edilmişti, tam görünmesi için orta yere bir Ford Model T park edilmesi gerekiyordu. Kapı açıktı, içerde yayılmış bir yağ izinden başka bir şey olmadığı görülüyordu. Duvarlar raflıydı. Raflara benzin, soğutma sıvısı ve yağ bidonları doldurulmuştu. Arabanın küçük sorunlarını gidermek için gerekli alet edevatlara sahip olmaları mantıklı gibi görünüyordu; en yakın araba tamircisine yürüyerek gitmek uzun zaman alırdı. Aynı zamanda yerdeki birikintiye her ne sebep olduysa uzun zaman önce olmuş gibi görünüyordu. Derwent içeri girdi ve lekenin yanında çömelip bir parmağını ona bulaştırdı.

"Bu taze. Sızıntı sorunun mu var?"

"Aralıklı olarak."

"Bu yeterince büyük bir birikinti. Çok defa arabayı buraya park etmiş olmalısın."

"Evet. Bunu söyledim, değil mi?"

"Genellikle avluya park ettiğini söylemiştin. Ama bu garaj epey kullanılmış görünüyor."

"Şey, muhtemelen yarı yarıya." Huzursuz olmuş gibi konuşuyordu. "Sorun ne anlamıyorum."

"Geçen Pazar gecesi neredeydi?"

"Hatırlamıyorum."

"Çünkü eğer burada park edilmiş halde olsaydı, ayrıldığını duyamazdın, değil mi? Evin diğer yanından duyamazsın."

"Şey, eğer avluda dediysem, avludadır."

"Ama emin değilsin."

"Eminim." Güneşte duruyordu, o anda gözlerini gölgelemek için elini kaldırdı. Bu yüz ifadesini saklamak için ilave bir tayda da sağlıyordu.

"Daha şimdi hatırlayamadığını söyledin" dedi Derwent.

"Yanıldım."

"Ne zaman? Biraz önce bize avluda olduğunu söylediğinde mi yoksa şimdi mi?"

"Şimdi."

"Bunun gerçekten önemli olduğunu anlıyorsun, değil mi? Neden sorduğumu biliyor musun?"

"Elbette."

"Sen Savannah'ın şahitisin."

"Bunu anlıyorum." Bakışlarını Derwent'a indirdi, malum boyundan dolayı gözlerini indirmesi epey sürdü. "Eğer bana Savannah'ın Londra'ya gidip Vita ve Laura'yı öldürmüş olabileceğini düşünüyor musun diye soruyorsanız cevabım kesinlikle hayır."

"Sana araba neredeydi diye soruyorum."

"Avluda."

"Emin misin?"

"Evet."

"Hiç şüphen yok mu?"

"Hiç yok."

"Pekâlâ. Sadece netleştirmek istedim."

"Yardımcı olabildiğim için mutluyum." Kaşlarını kaldırdı. "Yeterince gördünüz mü?"

"Başka bir ambar daha olduğunu söyledin" diye belirttim.

"Garajın arkasında eski bir tane. Onu hiç bir şey için kullanmıyoruz. Çatı içeri göçük, bunun dışında dört duvardan ibaret."

"Dördümüz de ona bakmak için döndük. Uzun alçak bir yapıydı. Bazı kısımları gözle görülür şekilde diğerlerinden daha eskiydi. Ancak hiçbir tarafına yeni denilemezdi. Tuğlalarda yüzlerce delik vardı. Pencereleri küçük ve alçaktı, yerleri gelişigüzel dağılımlıydı. Bizim olduğumuz taraf avludan daha korunaklıydı. Sekiz ya da dokuz küçük ağaç evin arkasında dikiliydi. Olgunlaşmamış elmalar yapraklardan daha yeşildi.

"Harika." Yüksek sesle söylemek istememiştim ama Zoe bana gülümsedi.

"Bizce de."

"Zengin birinin yaşamak için seçeceği bir yer gibi görünmüyor." Derwent etkilenmiş gibi konuşmuyordu.

"Bu sadece hayal gücünüzün eksikliğini gösterir. Sav için harika. Tüm zamanını şehirlerde ve uçaklarda geçiriyor. Bu tamamen tersi. Ne giydiğini görecek kimse yok. Onun ünlü biri olduğuyla ilgilenecek bir komşu yok. Gerçekten dinlenebilir."

"Onu sadece kendine ayırmanın da iyi bir yolu, değil mi?"

"Benim hakkımdaki hislerini bilmek için Savannah'ı dünyanın kalanından koparıp almama gerek yok." Zoe sakince fakat söylediklerine tamamen inanarak konuştu.

"İçeri girebilir miyiz?" diye sordu Lydia.

"Elbette. Hâlâ dışarıda durup ne yaptığımızı bilmiyorum. Haydi." Zoe patikadan aşağıya doğru indi. Bacakları çimleri biçiyordu. Lydia yaşına bakıldığında Jack Russel teriyer köpeği gibi aceleyle peşinden gidiyordu. Ben daha yavaş takip ediyordum. Arkamda Derwent'ın içinden küfür ettiğinin farkındaydım. Canını sıkan sıcak da olabilirdi engebeli arazi de ama içimde bunun Zoe'nin kendisi olduğu hissi vardı.

Metalin metale sürtme sesinin gıcırtısıyla çatının saçağının altındakilerden döndürülerek açılan bir pencereye bakmak için başımı kaldırdım. Savannah dışarı sarkmış el sallıyordu. Saçı her yana dağılmıştı ve üzerinde sütyensiz giydiği bir fanila vardı. Gülüyordu ve keyfi tamamen yerindeydi. "Lydia! Geldin! Burdasın!"

"Gözünden de bir şey kaçmaz, değil mi?"

Dönüp Derwent'a baktım. "İçin yanıyor mu?"

"Ne için?"

"Erkeklere ilgi duymaması?"

"Boş ver gitsin. Ben daha çok mazeretiyle ilgileniyorum, onunla değil." Avlunun genel istikametini işaret etti. "Ayrılırken arabanın altına bakacağım. Kucak dansına bahse varım ki altında veya avlunun başka herhangi bir yerinde yağ lekesi yok. Şu araba garajdan başka hiçbir yere park edilmedi. Bizim geldiğimizi bildikleri bugün hariç. Bunlar sadece göz boyama."

"Ben kimin kime kucak dansı yapacağında takıldım."

"Kendini matah bir şey sanma, Kerrigan. Eğer ben haklıysam, bana yapması için bir profesyonele parayı sen ödüyorsun.

"Ve eğer yanılıyorsan?"

"O zaman gece ikimiz de rahatlamış olarak uyumanın keyfine varırız, değil mi?" Başını salladı, çenesi ağzındaki cikleti hızla çiğniyormuş gibi oynuyordu. "Keşke Philip Kennford'un bize neyi söylemediğini biliyor olsaydım. Keşke Lydia'yı burada bırakmanın doğru olduğundan emin olabilseydim. Bu konuda bir şey canımı sıkıyor."

Önümüzdeki ikisi çoktan eve varmışlardı. Zoe arka kapıyı açarken Lydia kapının hemen yanında dikiliyordu. Sanki üşüyormuş gibi kollarını cılız bedenine sarmıştı. Kapı ardına kadar açıldığında güneşin parlaklığı gözümüzü aldığından içeriyi görmek imkânsızdı. Bizim tarafa bakmadan Zoe karanlığın içinde kayboldu. Bir anlık tereddütten sonra Lydia onu takip etti. Görüşümüzden tamamen çıkmasıyla sanki sonsuza dek yutulmuş gibiydi. Bu hayra alamet değildi.

Derwent'ın haklı çıkmasından nefret ediyordum.

Çiftlik evinin içinde karşılaştığımız şey eski model pejmürde bir şıklık ile kumaşlarının rengi atmış perdeler ve yaban çiçekleriyle dolu vazolardan oluşan bir sürü ıvır zıvırın karışı-

mı gibi görünüyordu. Yer ahşap kaplıydı. Duvarlar meşe rengi lambri veya krem rengi boyalıydı. Tavanları tutan alçak ve karanlık kirişler yoktu. Eski olduğunu belli eden sıvası köy peyniri gibi yumru yumruydu. Pencerelerde antika keten ve danteller asılıydı – eski çarşaflar ve masa örtüleri perde olarak yeniden tasarlanmıştı – ve yerdeki halılar el dokumasıydı, kuşkusuz pahalıydı. Evin kalbi mutfaktı, geniş bir alanın ortasında temiz büyük bir masa vardı. Duvarlara sıra dışı çeşitlilikte bakır demlikler çivilenmişti. Eskitilmiş rafların, dolapların ve iki kat geniş Belfast tipi evyenin güzel ahşap işçiliğine bakarak, bu bir servete mal olmuştur diye düşündüm. Beklendiği üzere, satış mağazalarındaki sergi stantlarında görülen cinsten gösterişli, kırmızı renkte demirden bir ocak vardı. Bir duvar ocak başı tarzında bir şömineye ayrılmıştı. İki yanında ahşap iskeletli kanepeler vardı. Zoe buraya oturmamızı işaret etti. Mutfağın yanındaki kap-kacak konulan kısımda uğuldayan büyük Amerikan tip buzdolabına yöneldi.

"Ev yapımı limonata?"

Öfkeyle bakan Derwent'a aldırmadan "Bu iyi olur" dedim.

"Geliyor."

Buzlar şelaleden akar gibi sürahiye dökülürken buzdolabı madeni bir ses çıkarttı; taşra yaşamında kır hayatının getirdiği mutluluk bu yaşam tarzına uyulduğu müddetçe güzeldi. Ancak modern hayatın getirdiği kolaylıkların küçük zevklerinden vazgeçmek için bir sebep yoktu. Aklıma telefonumu kontrol etmek geldi, tam çektiğini ve hemen gelen Wi-Fi'yi görmek beni şaşırtmadı.

Zoe bir tepsiyle geri döndüğünde "Bütün bunları kendimiz mi yaptınız?" diye sordum.

"Hayır. Bir önceki sahibi yaptı." Etrafa bakındı. "Bu dekorasyonu yapmak için antikacı dükkânlarını veya açık arttırmalarını gezecek sabrı gösteremezdim ama kadın buna bayılıyordu. İç mimari kursu veriyordu ve burası onun sergi odasıydı."

"Ve Savannah mülkü satın aldı."

"Hoşuna gitti. Bunları bir araya getirecek zamanı bulamazdı ama bu ilgisini çekti." Zoe sırıttı. "Burası onun diğer evlerinden oldukça farklı."

"Başka nerelerde yaşıyor?"

"New York ve Paris. St Lucia'da bir villası var. Eskiden Chelsea'de bir evi vardı ama burayı bulduğumuzda orayı sattı."

"Paranın satın alabileceği her türlü küçük zevk." Derwent acıyla konuşuyordu.

"Yüksek değerli evlere yatırım yapar. Burası âşık olarak aldığı tek ev."

"Sana âşık olduğundan, ayrıca senin de mahremiyetini koruman için kimsenin bunu öğrenmemesi gerektiğinden satın aldığını düşünmüştüm."

Zoe'nin yanakları kızardı. "Doğru olsa gerek. Bir yönüyle."

"Sen yokmuşsun gibi davranması seni hiç rahatsız ediyor mu?"

"Bu anlaşmanın bir parçası." Kendini uzun bardaklara limonata doldurmaya verdi. Muhtemelen yaptığı işe olması gerektiğinden daha fazla dikkatini veriyordu.

"Senin evinden biraz farklı, değil mi Lydia?" dedi Derwent.

Kız gözlerini baykuş gibi kocaman açıp gıcırdayan ahşap basamaklardan gelen çıplak ayak seslerine sabit gözlerle bakarken evet anlamında başını salladı. Kapı ardına kadar açıldı ve Savannah rüzgâr gibi içeri girdi. Şimdi üzerinde çiçek desenli bir elbise vardı ama saçları hâlâ dağınıktı.

"Çok üzgünüm, hâlâ yataktaydım. Zoe'ye siz geldiğinizde beni kaldırmasını söyledim." Kollarını yarı kardeşine sardı ve onunla kısa bir an kucaklaştı. "Geldiğine çok sevindim, hayatım. Senin için güzel olmasına çalışacağız."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok." Lydia'nın sesinde paniğe varan bir şeyin belirtisi vardı. Yüzünü çevirmişti ama kızardığını

söyleyebilirdim. Aklıma odasındaki dergi yığını geldi ve Savannah'ı gösterdikleri için mi onları biriktirdi diye merak ettim. Akraban bile olsa kahramanınla karşılaşmak kolay olmayabilirdi.

"Pekala, kalacağın yerin güzel olmasından emin olmalıyız. Henüz odanı görmedin mi?"

Zoe cevapladı. "Daha yeni içeri girdik. Lydia'yı üst kata çıkarmayı bekliyordum."

"Ne için bekliyorsun?" Savannah'ın gözleri bana ve Derwent'a kaydı. "Ah, siz hâlâ buradasınız."

"Bana aldırmayın." Derwent oturduğu köşeye neredeyse kök salmış gibi görünüyordu. İçeceğini kafaya dikti ve etrafındaki havayı aniden ekşi limon kokusuyla bozan bir geğirmeyle teşekkür etti. "Ferahlatıcı."

"Beğendiğinize sevindim." Yüzünde Derwent'ın gösterisinden sonra içemeyecekmiş gibi bir ifadeyle bardağını tepsiye bıraktı. "Sav, sanırım artık Lydia'ya odasını gösterebilirsin."

Model ellerini çırptı. "Yaşasın! Benimle gel."

Davetin bana kadar pek uzanmadığını fark ettim ama odadan çıkarlarken onları takip ettim. Savvanah'ın çok nazik davranarak beni yanlarında istemediklerini söylememesi konusunda kumar oynuyordum. Bizi dar, gıcırdayan merdivenlerden üst kata çıkarttı. Bizi ev boyunca uzayıp giden, bir yanındaki pencereler mevye bahçelerine bakan, diğer yanında yatak odaları bulunan uzun bir koridora getirmişti. Onu gördüğüm pencere hâlâ açıktı. Havayı yeterince serinletmeyen rüzgârda perdeler uçuşuyordu. Neredeyse dayanılamayacak kadar havasızdı. Eğimli tavan tam olarak çatı boşluğunda olduğumuz hakkında açık bir fikir veriyordu.

"Üzgünüm burası çok sıcak. Klima yok ama bütün gece pencereni açık bırakabilirsin."

"Sıcak havaya aldırmam." Lydia'nın sesi fısıltı gibiydi.

"Bu siyah giymeye nasıl dayandığını açıklıyor. Uzun kollu

gömleği de. Gerçekten bunu kastettin, değil mi?" Lydia sefil bir şekilde başını eğdi. Büyük olan kız kolunu kız kardeşinin omzuna attı ve sıktı. "Eğer bütün bu Gotik görünüşten hoşlanmazsan, bana haber vermen yeter. Ödünç almak istersen bir sürü şeyim var. Alışman biraz zaman alabilir ama bunun üstesinden geleceğiz."

"Ben iyiyim."

Sanırım Savannah bunu üsteleceyecekti ama ona şüpheli bir bakış attı ve ardından devam etti. "Sen en son odadasın çünkü en güzeli o. Manzarayı görene kadar bekle."

Koridorun sonuna doğru yürüdü, geçerken kendi yatak odasını işaret etti. Kapıyı rahatça geçilecek kadar açtı, yapılmamış dört direkli bir yatak görünüyordu. Pencere tarafında bir sandalyenin üzerine tepeleme elbiseler yığılmıştı ve üzeri çok çeşitli tipte kozmetik eşyalarla dolu köhne bir masa vardı. "Zoe kendi dağınıklığımı hiç toplamadığımdan çok berbat biri olduğumu düşünüyor."

"Bunu senin için o mu yapıyor?" diye sordum.

"O benim kız arkadaşım, kölem değil." Sesinde yine bana babasını hatırlatan o küçümseme ifadesi aniden belirdi.

"Onun senin yardımcın olduğunu sanmıştım."

"İdari işleri yapıyor." Savannah omuzlarını silkti. "Eğer onu işe alıp ücretini ödüyorsam bu sadece vergi maksatları için. Ondan yararlanıyorum anlamına gelmez."

"Ama bu evi o idare ediyor."

"Öyle olsa gerek." Koridorun sonundaki odanın kapısını açtı ve geri çekildi. "Bir bak, Lydia."

Lydia yavaş yürürken önce ikisinin girmesine izin verdim. Geniş bir yatakta kabartılmış yastıklar ve kırlentler epey yer tutuyordu. Yatak büyük arazilerin ötesinde, uzak tepelerdeki bodur ağaçların göz kamaştıran manzarasını gören, geniş çerçeveli bir pencereye bakıyordu. Keyfini en çok çıkartmak için, dört

bacak üstünde duran bir küvet vardı. Tercihen soğuk bir kadeh şarabı yudumlarken içine uzanıp gün batımını seyretmeyi çok isterdim.

Savannah Lydia'nın tepkisini görmek için izliyordu. "Banyo da var. Tuvalet ve duş burada." Köşedeki kapıyı açtı ve ışığı yaktı. "Eğer hoşlanmazsan küveti kullanmak zorunda değilsin."

"Güzel." Lydia'nın sesi alçaktı ama sanırım memnun kalmıştı. Boğazını temizledi. "Laura buna bayılırdı. Hep böyle bir küveti olsun isterdi."

"Ben de. Bu evi istememin sebebi buydu."

Gerçekten merak ederek "O halde neden bu odayı kendi odan olarak kullanmıyorsun?"diye sordum.

"Çünkü diğeri içine girilebilen bir elbise dolabına ve diğer tarafında kocaman bir banyoya sahip. Eğer mecbur değilsem dar gardroplara yerleşemeyecek kadar nazlıyım." Omuzlarını silkti. "Ne diyebilirim ki? Ara sıra bir şeyler tutturuyorum."

"Gidip kendi eşyalarımı getireceğim." Lydia kapıdan çıkmak için çoktan yolu yarılamıştı. "Her şeyi yerleştirmek istiyorum."

"Aceleye gerek yok." Savannah yatağının kenarına oturdu. "Ama eğer bu seni mutlu edecekse."

"Öyle tercih ederim."

Lydia'nın bir eve yeniden kavuşmuş bir hayvan gibi olduğunu düşündüm, gerçekten kalacağına emin olmak için her şeyi göze almıştı. Ne kadar minnetar olduğunu göstermek istiyordu ama bunu söyleyemiyordu. Koridordan aşağıya inişini dinledim, giderken elini duvarlara sürterek tıslamaya benzer bir ses çıkartıyordu. Onun merdivenlerin sonuna inmesini duyduğumda, yüz yüze gelmek için Savannah'ın etrafından döndüm.

"Lydia'nın... problemleri hakkında ne biliyorsun?"

"Ne demek istiyorsun? Cinayetler mi?"

"Hayır. Gerçi bu da durumu kötüleştiriyor." Kısaca, yeme

bozukluğu ve kendi kendine zarar verme hastalığını açıkladım. Gelişinin sesini duymak için bir kulağım Lydia'daydı.

Dinlerken Savannah'ın gözleri doldu. "Zavallı küçük ördek. Babamın onu Renee'ye bırakmasını daha da mantıksız hale getiriyor."

"Baban çok anlayışlı biri değil. Onun kendi sorunlarını kendisinin yarattığını düşünüyor."

"Tipik bir durum."

"Lydia'nın çok desteğe ihtiyacı var ve şu ana kadar bunu gerçekten görmedi."

"Bu çok belli." Savannah manzaraya doğru benden başını çevirdi, sevgi dolu ama uzaklara dalmıştı.

"Ona göz kulak olmanın büyük bir sorumluluk olduğunu anlıyorsun." Sinirlerime hâkimiyetimi kaybettiğimi hissedebiliyordum. "Eğer bu sadece babana dönmenin bir yoluysa, bana şimdi söylesen iyi edersin böylece ona gidecek başka bir yer bulurum. Ona ihtiyacı olan ilgiyi göstermek konusunda ciddi olmalısın."

"Bana büyüklük taslama" diye tartıştı Savannah.

"Bunu yapmıyorum. Sadece –"

"İş hayatımda bir sürü yeme bozukluğu görmedim mi sanıyorsun? Ve kesikler? Hatta yanıklar?" Savannah odada turlamak için ayağa kalktı. "Duymayan kalmamıştır. Modeller çok dengeli insanlar değildirler."

"Vücudun işinse kendi kendine zarar verme hastalığın olsa yakayı ele verirdin diye düşünmüştüm."

"Her zaman kendine zara verebilecek görünmeyen bir yer bulabilirsin. Ayak parmaklarının arası eskiden beri en gözde yerdi. Ağzının içi. Hatta cinsel organlar bile."

"Buna aşinaymışsın gibi konuşuyorsun. İtiraf etmeliyim benden daha çok. Ya sen? Sen hiç denedin mi?"

"Ben mi?" Güldü. "Hayır. Ben bunun için babama daha çok

benziyorum. Ben kendime zarar vermem. Sadece diğer insanlara zarar veririm."

"Bunun anlamı ne?"

Omuzlarını silkti. "İyi bir fikir gibi geliyor."

"Açıkla bunu, Savannah" diye hemen karşılık verdim. "Ne demek istedin?"

"Sadece Zoe için kolay olmadı – ve onunla birlikte olmak için ayrıldığım erkek arkadaşım için de – pek memnun olmadı." İç geçirdi. "Zarar vermek istemiyorum ama babama benziyorum. İnsanlardan yararlanıyorum ve bunu yaptığımın farkındayım ama engel olamıyorum."

"Zor olmalı. Yaptığına bakılırsa, yani."

"Neden?"

"Çünkü insanlar seni memnun etmek istiyorlar. Yahut senin fantezilerindeki gibi yaşamanı istiyorlar."

"İşte bu. Beklentileri var." Savannah yüzünü astı. "Nerden biliyorsun?"

"Tereddüt ettim. "Sadece istenmeyen ilgi hakkında her şeyi bildiğimi söyleyelim ve orada bırakalım."

"İstenmeyen ilgi mi? Gerçekten bunu bildiğinden şüpheliyim. Sadece geçen yıl peşimde on-on iki kişi vardı. Adam akıllı ciddi, polise aksetmiş taciz."

"Buna üzüldüm." Çekişmeye girişmeyecektim, oysa bunu yapmayı deneyebilirdim.

"Hâkimiyet alanıyla ilgili, dediğim gibi." Keyifsiz bir kahkaha attı. "Bu yüzden gerçekten normal olmayı seviyorum aslında. Sıradan bir iş yapmak: hatta sıradan görünmek. Böylece bu tip şeylere bir son verebilirim.

"Seni üzmeyi hiç istemiyorum ama sıradan birçok insan tacizle baş etmek sorunda. Ve birçoğu senin imkânlarına sahip değil. Kız arkadaşlarıyla birlikte taşrada ihtişamlı bir hayatı gizlemek için yeterli paraları yok."

"Aslında bu benim fikrim değildi. Zoe bunu önerdi."

"Gerçekten mi?" Edindiğim izlenim bu değildi.

"Bak, bir sığırın diğerinden farkını bile bilmeden büyüdüm. Hiç taşrada yaşamadım. Buradaki sessizliğe veya bir bardak süt için arabayla uzaklara gitmeye hiç alışamadım. Burası kesinlikle benim tarzım bir yer değil ama hoşuma gidiyor. Onu mutlu ediyor ve böylece beni mutlu ediyor." Başını salladı. "Bu konuya nereden geldik?"

"Çünkü senden gözünü Lydia'nın üstünde tutmanı istedim." Kapıyı açıp hâlâ aşağıda olduğunu kontrol ettim.

"Onu keskin bıçaklardan uzak tutmak mı demek istiyorsun?" Savannah dudağını ısırdı. "Tanrım. Sanki cinayetleri o işlemiş gibi konuştum. Kuşkusuz öyle demek istemedim."

"Kesinlikle" diye ona katıldım.

"Ama bunu yapması ihtimali yok, değil mi? Yani aldığı yaralar – bir kavgadan değildi."

"Öyle olmadığına inanıyorum" dedi dikkatlice. Savannah'ın buna takılmış olması ilgimi çekti. "Neden soruyorsun? Bu işle bir ilgisi olduğuna ilişkin düşüncelerin mi var?"

Savannah huzursuzca kıpırdandı. "Bilmiyorum. Pek sanmıyorum. Yani, o sadece bir çocuk. Ama Zoe'nin bana söylediği bir şey bunu aklıma getirdi. Şimdi sen de kolunda ciddi bir kesik olduğunu söylüyorsun ve bu da biraz sinirlerime dokunuyor. Sorayım diye düşündüm."

"Onun seninle kalmasını istemeden önce bunu düşünmemene şaşırdım."

"Şey, düşünmedim."

"Hâlâ onun burada olmasından mutlu musun? Çünkü onu götürmemizi istersen –"

"Hayır! Onun burada kalmasını istiyorum. Gerçekten istiyorum." Savannah yine kıpırdandı. "Üstelik diğer seçenek ne? Renee'ye geri yollamak mı?"

"Muhtemelen."

"Başka yolu yok."

"Neden ona bu kadar kaptın?" diye merakla sordum.

"İçinde hiç sıcaklık yok. Şefkatli değil. Endişelendiği tek şey kendi unvanı ve değerli ailesi. Vita'ya babasının benimle ilişkisini kesmesini söyleyen kişi oydu."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Babam söyledi. Onunla sadece bir kez karşılaştım. Onun bir cadı olduğunu düşündüm ve haklıydım. Bilirsin, bir keresinde babama neden Vita'yla kaldığını sordum. Bana birkaç yıl önce Vita'nın ondan boşanmak istediğini ama sonra Rence'nin ta mayatlarıyla geri adım attığını söyledi. Rence ona tercihini yaptığını ve bununla yaşaması gerektiğini söyledi. Eğer bir ablam olsaydı, bu ondan duymak isteyeceğim bir şey değildi."

"Benim de. Vita'nın evliliğini neden sürdürdüğünü gerçekten merak ediyordum."

"Sanırım bu onun takıntısıydı. Bu ve kızları ama ister öyle ister böyle olsun babamla evli kalmasının asıl suçlusu Rence'ydi. Vita sırasında babama istediği gibi davranma hakkını veren oydu ve babam da bundan sonuna kadar faydalandı. Ondan boşlandığını falan sanırdım."

"Edindiğim izlenim bu değildi."

"Belki de babam onla yattı ve bir daha görüşmedi." Savannah'nın gözleri açıldı. "Hey, yani sen..."

"Lydia geri dönüyor." Konuşmayı kestiğim için gerçekten pişmandım ama Lydia'nın ebeveynleri hakkında duymaması gereken şeyler vardı ve zaten bunların hepsi kurmacaydı. Gillette'in paparazi ve alçak tondan küfürlerden Lydia'nın Derwent'ı hamallık ettirdiği anlaşılıyordu.

"Bir asansöre ihtiyacımız var." Kapıyı omuzlayıp açtı ve çantayı yatağa attı, az daha Savannah'ı çarpacaktı. "Yine de bu iş tamam."

"Teşekkürler. Senin için bunun bir kez [illegible]
tım."

"Evet ben de bunun senin için bir kez [illegible]
tım." Olduğu yerde topaç gibi döndü. "TV nerede?"

"TV yok."

"Şurada küçük bir plazma ekran TV'ye ihtiyacın var." Köşenin yanındaki duvarda bulunan boşluğu işaret etti. "Soğuk bir birayla köşenin içinde oturup Manchester United'ın yenildiğini seyrederken mutluluktan ölürdüm."

"Öldüğün müddetçe nasıl olduğuna aldırmazdım." Savaş nah artık Derwent hakkındaki fikirlerini saklamakla uğraşmıyordu. "Bizim için yapabileceğin bir şey var mı yoksa bizi kendi huzurumuzla baş başa bırakmak için gitmeye mi hazırlanıyordunuz?"

"Beni zaten burada tutamazdın." Bana baktı. "Hazır mısın, Kerrigan?"

"Sanırım."

Derwent ve ben değişik şekillerde nezaket göstererek onlardan ayrıldık. Derwent Zoe'nun araba hikâyesini yeniden kontrol ederken fazla meraklı davranmaya gerek görmedi. Elimde bir fenerle her santimine varasıya kadar zeminin her yanına bakarken ben de yolcu koltuğuna oturmuş onu bekliyordum. Zoe ve Savannah hiçbir yorum yapmadan izlediler. Lydia bahçe kapısının yanında durmak için gitmişti. Ona alışmış gibi görünen köpek kıza eşlik ediyordu. Sonunda Derwent arabaya dönünce yüzünde tam bir zafer ifadesi vardı.

"Hiçbir şey yok."

"Ve bu iyi haber."

"Şey, tarafsızca bakmak gerekirse hayır." Kibarca utanma lütfunda bulundu. "Bu gerçekte Lydia'nın tehlikede olabileceği anlamına geliyor sanırım."

"Ama bundan daha önemlisi, sen haklıydın."

"Ben de bunu biraz önce gördüm, evet."

"Sen erkeklerin prensisin."

"Sonunda bunu itiraf etmeye hazırsın." Motoru çalıştırdı, Lydia'ya bahçe kapısını açmak için yeterli zaman vererek dikkatli ve yavaş bir şekilde ilerledi. "Seni alt edeceğimi biliyordum."

"Ama eğer onların yalan söylediğini düşünüyorsan –"

"Dürüst olmak gerekirse, eğer onun burada tehlikede olduğunu düşünseydim, göz açıp kapayana kadar onu buradan çıkarırdım ama böyle bir tehlike göremiyorum. Sanırım bu bayanlar bizim onların bir mazereti olması gerektiğini düşündüğümüzü sandılar ve bizi ikna etmek için bir tane uydurdular. Fiziksel kanıtlar bize yalan söylediklerini gösteriyor ama bundan onun katil olduğu anlamı çıkmaz."

"Biraz soluklan." Elimi Derwent'ın koluna koydum. "Bir saniyeliğine dur."

Onu bir toz bulutunun içinde bırakarak Lydia'nın yanında durdu. "Hoppala."

Penceremi açtım ve öksüren genç kıza kartımı uzattım. "Toz için üzgünüm. Her şeye rağmen bir tane telefonun olduğuna göre, sadece numaramı ona kaydetmeni istiyorum.

"Tamam."

"Numaraları nasıl ekleyeceğini biliyorsundur diye tahmin ediyorum."

"Bunu halledeceğim."

"Ve ihtiyacın olunca kullan."

Başını salladı. "Teşekkürler."

"Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Arkamızdan kapatmak için koşup bahçe kapısına geri döndü. Böylece yeniden dışarıdaydık. Yanımda duran Derwent hareketlenerek vitesi taktı.

"Telefon olayı garipti. Onun yalancı olduğunu aklın alır mıydı?"

Düşünmek için beklemeye gerek yoktu. "Aslında, alırdı."

"Neden böyle?"

"Çünkü aile içinde işler böyle yürüyor gibi."

Derwent homurdanarak bana katıldı. Ben aynadan evin küçülerek geride kalışını izlerken araba yavaşça toprak yolda ilerliyordu. Aklımdan aldatma, şüphe, aile sırları ve acaba bu olayı çözmemizi isteyen birisi var mı diye geçiriyordum.

Bölüm On Dokuz

"Tamam, sorun ne?" Liv çalışma masamın ucuna pat diye oturdu.

"Sakıncası var mı? Bunlar önemli." Bir tomar formu kalçasının altından çekip çıkarttım.

"Dökül bakalım. Boş şeylerden şikayet etmek senin yapacağın bir iş değil. Ne var?"

"Yok bir şey."

"Son yirmi dakikadır boşluğa bakıyorsun."

"Düşünüyorum."

"Bunda bir saçmalık var" diye fikrini belirtti. "Beyin fonksiyonları durmuş derdim. Ne oluyor?"

Başımı ellerime koyup sızlandım. "İstediğini sor."

"İşle mi ilgili yoksa özel mi?"

"İkisi de."

"Kötü mü?"

"En kötüsü."

"Seni sevindirmek için otomatik satış makinesinden bir kutu içecek alıp sana ısmarlayacaktım. Bu daha ciddi bir durum gibi görünüyor."

"Yanılmıyorsun." Zamanı kontrol ettim. "Maalesef bara gitmek için çok erken. Makineden başka çare yok."

Makinenin temel üstünlüğü ekip odasından iki kat aşağıda ve bir girintinin içinde olmasıydı. Bu özelliği ve soğutma biriminin petrol kuyusu kadar gürültülü çalışması fazla dikkat çekmeden özel olarak konuşmayı mümkün hale getiriyordu. Ancak lafı da

fazla uzatmaktan sizi alıkoyuyordu. Sessizlik içinde fareler gibi alt kata indik. Liv ısmarladı. İki teneke kutu tıngırdayarak *gözü* indi. Bunları çıkarıp aldı.

"Baklayı ağzından çıkart bakalım."

Derin bir nefes aldım. "Rob patronuyla bir ilişki yaşıyor olabilir, Derwent ve ben anahtar rolünde bir tanığı tehlikeye atmış olabiliriz, geçen gece çok kötü bir şey oldu."

Liv hızla göz kırptı. "Yani ilk ikisi gerçekte o kadar kötü değil miydi?"

"Üçüncüsünün bağlamında değil." Açma halkasını çekip portakal gazozundan bir fırt çektim. O kadar tatlıydı ki ürperdim. "Tanrım, bu çok keskin."

"Kalanın hepsi buydu. Makineyi yeniden doldurmadıklarına inanamıyorum. Sanki bir sıcak dalgasının ortasında falan değilmişiz gibi." Liv henüz kendisininkini açmamış, serinlemek için ensesinde tutuyordu. "O zaman üçüncüsünden başlasan daha iyi olur, bu arada Rob hakkında yanıldığından oldukça eminim."

"Keşke öyle olsaydım." İnce metali esneterek kutunun kenarlarını sıktım. "Chris Swain'i hatırlıyor musun?"

"Senin peşindeki aşağılık sürüngen, Chris Swain mi? Senin binada yaşayan ve seni filme çeken kişi ve Rob –"

"Başkasıyla kırıştırıyor. Evet. Ve sesini alçalt."

Tanımadığını bir adam dalgın bir tavırla ve avuç dolusu bozuk parayla bize doğru geliyordu ama ben onu tanımıyorum diye onun da beni tanımadığını düşünemezdim. Seçeneklerinin ne kadar az olduğunu keşfetme hakkını kullanırken sessiz kaldık. Adam uğradığı hayal kırıklığıyla başa çıkmaya çalışırken portakalı da razı oldu. O köşeden dönüp gözden kaybolurken, ben Liv'e geri döndüm. "Belcott ve Vale eski daireme kabloyu bulduğundan beri Swain ortalıktan kayboldu. Onu sorgulamaya fırsat kalmadan kayboldu."

"Bunu hatırlıyorum. Onun için oldukça iyi emek sarfettiler."

"Even Colin Vale diğer her işte olduğundan fazla bir şey yapmadı ve Belcott'sa sadece delice merak ediyordu. Tamam bunun için saatler harcadılar ama hiçbir yerde onun izini bulamadılar pasaportu çıktığından beri hiç kullanılmamıştı. Kredi kartları da aynı durumdaydı ve adına açılmış hesaplarda hiçbir hareket yoktu. Onun kendini öldürdüğünü ve cesedinin bulunamadığını düşünmek pek akla yatkın gibi gelmiyor."

"Yer altına inmeye hazırdı, değil mi?"

"Her şeyi planlamıştı." Genzimi yakarken buna pişman olarak biraz daha portakallı gazoz içtim. "Her neyse. Gittiği iyi oldu diye düşünüyordum."

Live gözlerini çevirdi. "Ortaya çıkmadı."

"Kişisel olarak değil."

"Nasıl o zaman?"

"Evdeki posta kutuma gelen garip şeyler alıyordum. İç çamaşırı katalogları, bunun gibi şeyler. Adresimin bir yerlerdeki listenin birine kayıtlı olduğunu düşünüyordum."

"Bunlar olur. Biraz can sıkıcı ama oluyor işte."

"Evet. Öyle. Ama resimler de vardı, Rob'un ve patronunun." Yüzündeki bakışı görerek "Özel bir şey yapmıyorlardı" diye hemen ekledim. "Sadece beklediğinden daha samimi bir şekilde birbirlerine bakıyorlar. Rob bunu eşek şakası diye geçiştirdi ama onun da bunun Chris Swain'in işi olduğunu düşündüğünü sanmıyorum. Eğer dün gece geç vakit eve döndüğümde posta kutumuzda bir zarf bulmasaydım ikisini birbirine bağlamazdım."

"Ondan mı?"

"Sanırım bu akla yatkın bir varsayım."

"İçinde ne vardı?"

Metal kutuyu içecek makinesinin yanına yerleştirdim, birden içimi bulandırmıştı. "Fotoğraflar."

"Senin, muhtemelen."

"Çoğunlukla. Ve diğer insanlar. Geçen gece Clapham'daki suç mahallinde çekilmiş resimlerim. Uzaktan çekilmiş Rob'layken sokakta ve evimizde çekilmiş resimlerim. Rob'u bunların içinden kesip çıkartmış, Liv. Yani fiziki olarak yüzünü oymuş."

Rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Bu çok alçakça."

"Bundan da kötü, değil mi? Bu bir tehdit."

"Yahut sadece Rob'u çıkartıp yerine kendisini koymak istemiş olabilir. Tahmin ediyorum ki yakaladığı özel anlardır. Bilirsin, yüzün burada, o tür şeyler."

"Bir not vardı."

"Ne diyordu?"

"'Sen daha iyisine layıksın. Bunu göremiyorsan, bırak sana onun hakkındaki gerçeği göstereyim. Hâlâ ondan kurtulmak için yeterince aklın yoksa o artık ölmüş bir adamdır.'"

"Kelimesi kelimesine bu muydu?"

Alaycı bir ifadeyle "Bir şekilde bu kafama kazındı" dedim.

"Başını salladı. "Maeve, ortada endişelenecek bir şey yok. O kaçıp saklanacak tipte bir çatlak. Röntgencinin teki. Hiç kimseye saldırmayacak. Sadece biraz hoşgörülü davranıp gözünü kapat ve Rob'u bir daha ortalıkla çıplak dolaşmamaya ikna etmeye çalış."

"Endişelenmem gereken sadece adam değil, kendi ürettiği bir sürü sorun da var. İşlettiği websitesini hatırlıyor musun? Onun kirli işlerini yapmak için bir an düşünmeyecek tonla kaçık vardı."

"Rob kendi başının çaresine bakabilir."

"Yapabilir mi?" Çekiniyordum. "Bilmiyorum. Beni aldatıyor olsa bile onun bu riski almasını ister miyim bilmiyorum."

"Onun seni aldattığına inanıyor olamazsın." Liv'in sesi tatsızdı. "Bir yabancının onun hakkındaki sözlerini ciddiye almayacaksın, değil mi? Çöpe atılacak rezil bir ajandası olan yabancının tekini mi? Sana ne olacağını zorla kabul ettirmesine izin

veremezsin. Bütün olay bu, değil mi? Eğer Rob'dan ayrılırsan onun elinde sadece bir oyuncak olursun."

"Ya Rob patronuyla fingirdeşiyorsa?"

"Pekâlâ, işte şimdi tamamen kafayı yediğini anladım. Sen neden bahsediyorsun? Nasıl bir ilişkisi olabilir?"

Ona gördüklerimi ve Derwent'ın Komiser Deborah Ormond hakkında söylediklerini anlattım. Liv doğrudan karşılık verdi.

"Onunla konuş."

"Ama –"

"Aslında neler olup bittiğini bilmeden çıkarttığın sonuçların üzerine atlamasan iyi edersin."

Ellerimin dipleriyle gözlerimi ovuşturdum. "Ben sadece en iyisinin çekip gitmek olduğunu düşündüm. Sadece üzerini çizip hayatıma devam etmeyi."

"İlk defa olmayacak, değil mi?" Liv kaşlarını kaldırdı. "Genelde ayrılırken yaptığın bu anladığım kadarıyla."

Başımı hayır anlamında salladım. "Biz her şeyi çok hızlı yaptık. Birlikte yaşamaya başladık çünkü başımı sokacak bir çatıya ihtiyacım vardı ve ardından ona işini kaybettirdim."

"Sen yapmadın. Swain'ın sizi gizlice izlemesinden dolayı Godley ilişkinizin farkına vardı, senin bir hatan yoktu. Ve Rob ayrılmayı seçti. Yarı yarıya sen de kapının dışına konmuştun hatırladığım kadarıyla."

"Ama sonunda giden Rob oldu. Başkasıyla yatıyor olsa bile beni terk edecek tipte biri değil. Bir şeylerin yanlış gittiğini benim fark etmemi bekledi ve ben de buna göre davranıyorum."

"Bu Rob'un yapacağı bir iş değil gibi."

"Başka ne sebepten dolayı Deborah Ormond'un orada olacağını bildiği halde beni bara davet etsin ki? Başka ne sebepten kadın benim önümde onunla cilveleşsin ki? Birisi bana bir mesaj gönderiyor."

"Ve sana Rob Komiser Ormond'a başının bağlı olduğunu

gösteriyormuş gibi gelmedi mi? Göz alıcı bir kız arkadaşı olduğunu ve artık piyasadan çekildiğini kadına ispat etmiyor muydu?"

"Onu bir şekilde uyarmak istemiş olması mümkün." İsteksizce itiraf ettim.

"Resimlerin ve notun bir başkası tarafından gönderilmiş olması mümkün mü?"

"Başka kim bununla uğraşır?"

"Seni telaşlandırmaya çalışan malum nemfomanyak komiser? Bir şakayı uygulamaya geçirmiş birisi?" Liv teneke kutunun sonunu boşlatmak için başını arkaya eğdi. "Sanırım olması gerektiğinden daha ileri gidiyorsun."

"Chris Swain mi yoksa Rob hakkında mı?"

"İkisi de" dedi gevrek bir şekilde.

Saati kontrol ettim. "Geri dönsek iyi olur. Bu arada, destek olduğun için teşekkürler."

"Destekleyici olmaya çalışıyorum. Yine de paniğe kapılmana gerek olmadığını düşünüyorum." Buna karşın Liv'in gözleri bulanıktı. Bir sonraki sorusuyla o ana kadar dikkatle sürdürdüğü umursamaz tavrını bir yana bıraktı. "Mektubu ve resimleri Godley'e vermek istemediğini düşünmekte haklı mıyım?"

"Kesinlikle hayır."

"Mümkün olduğu kadar çok insana anlatmalısın. Yaygarayı kopart. Bunun araştırılmasını sağla. Seni rahatsız etmeyi eğlenceli bulan kişiyi korkut ve aynı zamanda işi sağlama al. En azından Derwent'a söylemelisin çünkü seninle en çok o zaman geçiriyor. Eğer Swain seni işte takip ediyorsa etrafta dolanan birini görme şansı en yüksek olan kişi o."

Başımı hayır anlamında salladım. "Daha fazla bilgi edinene kadar hiç kimseye hiçbir şey söylemek istemiyorum. Eğer sen haklıysan ve ben yanılıyorsam, endişelenmeye değmez. Ve eğer ben haklıysam –"

"O zaman sen bunu bulana kadar iş işten geçebilir."

"Biraz önce söylediğin bu değildi."

"Güvenini tazelemek istiyordum, böylece aşırı bir heyecana kapılmazdın."

Merdiven boşluğunun kapısını iterek açtım. "Bak sana ne diyeceğim Liv, bir dahaki sefere bana moral vermek istediğinde buna uğraşma."

Kızgın bir şekilde kollarını bağladı. "Çok hoş."

"Aradığım uzun uzun öğüt dinlemek değildi" diye belirttim.

"Sana sadece bir tane vermeye çalıştım."

"Bana öyle geldi."

"Her zaman sana hep haklı olduğunu söyleyen kafanın içindeki sesi dinlemen beni şaşırtıyor."

"Bayanlar, bayanlar. Lütfen." Ben Dornton merdivenlere doğru koşarak yanımızdan geçti. "Kimsenin sizi göremeyeceği bir yerde kavga etmenize gerek yok. Ekip odasına saklayın. Böylece kimin kazanacağı üzerine bahis oynayabiliriz."

"Defol git" dedim.

Adam çekilip giderken Liv arkasından "Bu seni ilgilendirmez" diye seslendi.

Merdiven boşluğunda "Âşıklar arasındaki bir atışma mı?" diye bir ses yankılandı.

Karşılığında Liv'in bana dik dik bakmasına neden olarak "Kesinlikle değil" dedim.

"Kendini matah bir şey sanma."

"Derwent da böyle söyledi. Kayıt düşmek için söylüyorum, ne senin ne de onun bana ilgi duyduğunu sanmıyorum. Bunun bir yararı oldu mu?"

"Kesinlikle."

Duvara yaslandım, birden bitkinlik hissettim. "Ah, kahretsin, Liv. Bu senin hatan değil."

"Hayır, değil." Hâlâ canı sıkkın görünüyordu ama daha

azdı. "Hâlâ Godley'le konuşman gerektiğini düşünüyorum ama Rob'la başla. Buralarda mı?"

"Öğleden sonranın sonuna doğru dönmüş olması gerek."

"Mükemmel. Patrona başının ağrıdığını ve erken çıkman gerektiğini söyle."

"Yalan da değil aslında ama çok anlayışlı davranacağını sanmıyorum."

"Sen neden bahsediyorsun. Seni çok seviyor."

"Artık değil. Sicilimi lekeledim."

"Nasıl oldu?"

"Derwent'ı kollamak için. Biliyorum, kulağa mantıklı gelmiyor."

Güldü. "Bana onun senin gözünde büyümeye başladığını söyleme."

"Sarhoş oldum galiba." İç geçirdim. "Doğru bir şey yapmanın, yaptığımın doğru olduğu anlamına gelmediğini ne zaman anlayacağım?"

"Mezar taşına yazıldığında" Omuzuma vurdu. "Haydi. Farklı düşündüğümüz için çamur güreşine tutuşmak veya Dornton'un aklında başka her ne varsa onun yerine yeniden arkadaş olarak erkekleri hayal kırıklığına uğratalım."

"Teşekkürler ama Dornton'un aklında ne olduğunu düşünmek istemiyorum." Onu merdivenlerden çıkarken takip ettim. Yine de aynı anda hem iyi hem kötü hissediyordum. Gülüp geçmemişti ve bu da kafama takıldı. Ancak daha çok kafama takılan Rob'a güvenip güvenemeyeceğimi bilemiyordum.

Kapıyı açtığım anda dairede birisinin olduğunu biliyordum. Havada rahatsız edici bir şey vardı, gürültü olamayacak kadar ince bir şey. Eşikte dikildim, bütün hislerim keskinleşmişti. İşten dönerken yaptığım yolculuk heyheylerimi tepeme çıkartmaya yetmişti; tren her durduğunda inip binen insanlara bakmaktan kendimi alamamıştım. Eve yürürken dolambaçlı bir yoldan

gelmiştim. Yolda durup beni izleyen biri var mı diye bakabileceğim keskin köşelerle doluydu. Paranoyadan nefret ediyordum; yapmakta haklı olduğum gerçeğinden nefret ediyordum.

Dairede, banyo kapısı açıldığı anda biber gazı spreyimin nerede olduğunu düşünecek kadar ileri gitmiştim (işteki dolabımdaydı, maalesef). Bunun Rob olacağını biliyordum. Ancak yine de yüreğim kalktı. Birkaç adım uzakta durmasından anlaşıldığı üzere yüzüm hoşnutluğun tam tersi bir ifade almış olmalıydı.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Kendimi zorlayarak gülümsedim. "İyiyim."

"Neden orada duruyorsun?" Uzanıp gayet nazik bir şekilde beni dairenin içine çekti. "Anahtarı kilide soktuğunu duydum ama sonra içeri girmedin."

"Burada olup olmadığını anlamaya çalışıyordum."

"Buradayım ama dışarı çıkıyorum. Tahmin edebileceğin gibi koşmak için parka gidecektim."

"Üzerindeki kıyafetleri fark ettim." Kendi eşyalarımı yere bıraktım ve alnıma yapışmış saçlarıma üfledim. "Benim aksime sen iyisin. Feci şekilde sıcak."

"İçeride sıkışıp kalmaktan sıkıldım. Üstelik bugün o kadar kötü olduğunu sanmıyordum. Ayrıca koşarken aslında bunu hissetmeyeceğim."

"Derwent sadece durduğun zaman diyor."

"Gerçekten o da söylüyor mu? Şey, o da bilirdi."

"Çok su içmen gerekiyor ve güneşte de koşma."

"Ağaçların altında olacağım. Bol bol gölge. Ayrıca yeterince geç bir vakit, günün bu saatinde güneşin o kadar güçlü olacağını sanmıyorum. Şaşkınlıkla başını salladı. "Sorun ne, Maeve? Otomatiğe bağlamış gibi konuşuyorsun. İşte bir şey mi oldu?"

"Hayır. İşte değil." Onunla konuşmaya nereden başlayacağımı bilmiyordum ama birden pek de hoş olmayan bir şekilde ona sinirlendim.

"Ağzın sıkı." Oturma odasına gitti ve ben de onu takip ettim. Rob'un kanepenin kenarına oturup ayakkabılarını bağlamasını izliyordum. "Bana neler olup bittiğini anlatacak mısın?"

"Ben aslında senin başlayacağını umuyordum."

Yüzü asıldı, dönüp bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu aklına bir şey getirir mi?" Uzanıp Deborah Ormond'un tekniğini kullanarak sırtında elimi bir aşağı bir yukarı gezdirmeye başladım."

"Kes şunu." Eğilerek uzaklaştı. "Ne yapıyorsun?"

"Komiserin yaptığında hoşlanıyor gibi görünüyordun. Bir de ben deneyeyim dedim. Sana yaptığı, denememi istediğin başka bir şey varsa, istemen yeter."

Ayağa kalktı. "Komiser Ormond'dan mı bahsediyorsun?"

"Aynen öyle. Barda seninle cilveleşirken gördüm."

"Geçen gece için hiçbir şey söylemedin."

"Fırsat bulamadım. Onun önünde bunu büyütmek istemedim."

"Belki de yapmalıydın. O zaman sana söyleyeceğim şeyi o da söyleyebilirdi. İşe yanlış tarafından bakıyorsun." Bakışları ihtiyatlıydı.

"Öyle mi bakıyorum? Derwent da aynı izlenime kapıldı. O da onu gördü." Kahkaha attım. "Benim kör veya aptal ya da her ikisi birden olduğumu düşünmüş olmalısın. Gerçekten de neler olup bittiğini fark etmeyeceğimi mi sandın?"

"Olup biten bir şey yok."

"Saçmalama."

"Yemin ederim yok."

"Ne gördüğümü biliyorum ve sadece ben görmedim. Derwent da gördü, bu yüzden ikimizin de yanıldığını ileri süremezsin. Ben sadece neden inkâr etmekle uğraştığını bilmiyorum."

Elini saçlarında gezdirdi. "Bak, göründüğü gibi değil."

"En sonunda bir yerlere geliyoruz. Görülecek bir şeyler olduğunu itiraf etmeye hazırsın."

"Hiçbir şey itiraf etmeye hazır değilim" diye hemen cevap verdi. "Ama diyeceğim o ki, Komiser Ormond o gece bir süredir içiyordu. Ayıkken bile fiziksel temastan hoşlanıyor ve çakır keyif olunca orayı burayı ellemeyi seviyor."

"Onunla konuştum, hatırlarsın. Çakır keyif değildi. Kesinlikle ayıktı."

Güldü. "Gerçekten değildi."

"Onu senin kadar tanımadığım açıkça ortada. Ancak lafları kötü telaffuz ettiğini duymadım ve dikkatini toplamakta güçlük çekmiyordu." Ayakkabılarımı çıkarttım ve sessizce yürüyerek yatak odamıza gittim. Omzumun üzerinden "Ayrıca ben orada olduğum sürece başka birisine dokunduğunu görmedim."

"Belki de bakmıyordun."

"Yine söylüyorum, kör değilim, aptal da değilim." Üstümü değiştiriyordum, elbiselerimi çekip çıkartarak nasıl göründüğüne bakmadan elime geçirdiğim şeyi giyiyordum."

"Yine inatçılık ediyorsun."

Arkama döndüm. "Bak, neden inkâr etmeye uğraşıyorsun? Yakalandın, Rob. Ne ona kısaca seni rahat bırakmasını söyledin ne de neler çevirdiğini anlamama aldırmadın. Nezaket ve dürüstlük adına biraz daha fazlasını beklerdim ama bana gerçeği söylemezsen yemin ederim üstüne gelmeyi kesmeyeceğim. Bunu yapabilirim."

"Bunun hakkında kararını verdin, değil mi?" Yatağın ucuna oturdu. "Neler olup bittiğini bilmiyorsun."

"Pekâlâ, bana anlatmayı dene." Duvara yaslandım. "Haydi, Rob. Yeni işine başladığından beri bir sorun olduğunu biliyordum. Kendinde değildin. Bunu sadece alışmakta zorluk çektiğinden olduğunu sanmıştım ama bundan daha fazlası var, değil mi?

"Bir parçası buydu." Gözlerime bakmak için bakışlarını kaldırdı. "Neyi fark ettin?"

"Başlangıç olarak, iyi uyumuyordun."

"Bu sıcakta kimse iyi uyuyamaz."

"Söyle artık, Rob. Pek ortalıkta yoktun ama burada olduğunda da benim iş hakkında gevezelik dediğim konulara pek girmiyordun. Zira işinden hoşlandığın zamanlardaki kadar çok anlatmıyordun. Bunun nedeni Godley'nin ekibinden nakil edilmenden dolayı suçluluk hissetmemi istemediğinden diye düşündüm ama yanıldım, değil mi?"

"Konu iş değildi. Yani tamamen değildi."

"O kadındı."

"Komiser Ormond'du."

"Eğer istersen ona Debbie diyebilirsin. Edindiğim bilgilerden erkek arkadaşlarının ona bu şekilde hitap etmesini tercih ediyor."

"Ona Debbie demiyorum." Bunu kesin bir ifadeyle söyledi. "Bunu nereden duydun?"

"Derwent. Onu eski erkek arkadaşı."

"Duyduğuma göre çoğundan biri. Yine de biraz tesadüfi."

"Hiç de değil. Çalıştığı herkesle yatıyor gibi görünüyor – hep böyleymiş. Ayrıca polis teşkilatının epey bir kısmını elden geçirecek kadar uzun bir süredir ortalıktaymış."

İçini çekti. "Bak, sana bundan bahsetmek istemedim. Çünkü endişelenmeni istemedim. Benim adıma kızmanı istemedim ve bunu mesele edebileceğini düşünerek lafını bile etmedim. Ancak çevik kuvvete katıldığımız andan beri benim hayatımı zorlaştırmak için elinden geleni yapıyor. İsteklerine boyun eğmeyenlere dadanıp bütün numaraları çektiğine dair kötü bir şöhreti var. Onun istediklerine hazırlıklı değildim."

"Çünkü istediği sendin."

"Temel olarak. İlk günden itibaren bana göz koydu. Sen he-

men bir sonuç çıkartmadan söyleyeyim, bunun nedeni yaptığım veya söylediğim bir şey değildi, onunla işbirliği yapmayacaktım."

"Ne kadar da takdire şayan."

Ayağa kalktı. "Senden madalya takmanı istemedim. Sana söylemeyecektim bile, hatırladın mı?"

"Yakalanıncaya kadar."

"Eğer gerçekten sizi birbirinizden ayrı tutmak isteseydim, geçen gece bara gelmemen için mazeretler ileri sürerdim."

"Neden yapmadığını merak ediyorum."

"Çünkü saklayacak bir şeyim yoktu."

"Yani saklamak sadece deneyim kazanmak içindi."

"Bu kadar sürtükleşme."

Kaşlarımı kaldırdım. "Böyle laflar etmek sana yakışmıyor."

"Bu kadar mantıksız olmakta sana yakışmıyor." Gözleri çakmak çakmaktı. "Ciddiyim, Maeve, kendine gel. Önemli konularda yalan söylemediğimi bilirsin. İyi niyetlerle senden sakladığımı ve dalavere çevirmediğimi biliyorsun."

"İyi niyetler dediğin bana aşırı tepki göstermek konusunda güvenmemen."

"Yani? Bununla hatalı olduğumu ispatlamış olmuyorsun."

"Çok olağanüstü." Odadan dışarıya çıkmak için yürüyünce önüme geçti.

"Beni bırakma. Öylece çekip gitme. Bu çok önemli."

"Bu önemli. Bana bir yetişkin gibi davranmaya başlaman gerek. Senin eşitin, tam olarak."

"Seni zaten öyle görüyorum."

"Bana öyle davranmıyorsun. Hep sorumluluk sendeymiş gibi davranıyorsun. Beni sevdiğini söylerken bile – olup bitenleri anlamayayım diye beni şaşırtmak için tuttuğun yol."

"Fesatsın." Bana suratını astı. "Başka olup biten ne? Bana başka neyi söylemiyorsun?"

"Lafı bana çevirme."

"Neler oluyor?"

"Hiçbir şey." Geri adım atma sırası bendeydi.

"Asla bir şey yok gibi değilsin." Hâlâ bana dik dik bakıyordu. "Komiser Ormond'u abartmaktan daha fazlası var. Aklında başka bir şey daha var."

"Ah, bir seferliğine şu telepatiyi bırak. İşte neler olduğunu bana söylemek için yeterince güvenmediğine dair açık gerçek dışında bir şey yok. Benim kitabımda bu temeli olmayan bir ilişki olarak yazar."

"Benimle bu yüzden ayrılmayacaksın" dedi Rob yumuşakça. "Bu yeterli bir nedenmiş gibi davranmaya kalkma."

"Bana yeterli bir neden gibi geliyor."

"Beni yanlış anlama, bu konuşma bitmedi ama şu an bunu uzatmanın bir yararını görmüyorum. Dışarı çıkacağım ve artık seni öldürmek istemeyinceye kadar koşacağım. Sen de istediğini yapabilirsin ama sana parkta benimle buluşmayı öneriyorum – bir saat içinde gölün kenarındaki kafeteryada diyelim – böylece bu konuyu insan gibi konuşuruz. İnsan lafından herhangi birimiz için kötü bir anlam çıkartma."

Bu iyi bir teklifti, genelde yaptığından daha iyiydi. Neredeyse ona konuşmak için başka bir yere gidebilir miyiz diye soracaktım. Eğer tacizcim tarzına sadık kaldıysa, dairede kablolu vidyo kamera olmasa bile dinlemek için böcek vardı. Chris Swain'in ondan sakınabileceğim hakkında fazla bir şey bilmesini istemiyordum. İstediğim, Rob ve benim ilişkimizin bittiğine inanmasıydı ve bu gerçekten de olacakmış gibi görünüyordu. Keşke ayrılıyor olmamıza daha fazla sevinebilseydim.

"Pekâlâ. Seninle orada görüşeceğim. Hatta sana bir şişe su bile alacağım. Ancak fondaki değişimin duygularımda bir değişiklik yaratacağını sanmıyorum."

"Göreceğiz." Anahtarlarını ve telefonunu alıp saati kontrol etti. "Tamam. Bir saat. Seninle orada buluşuruz."

Kapıyı çarpmasıyla irkilerek gidişini dinledim. Böyle gergin bir anda duygularına hâkim oldu. Bunun tek ifadesi ne kadar kızgın olduğuydu.

Doğru şeyi yapmak hiç bu kadar zor olmamıştı.

Bölüm Yirmi

Eğer parkta yürümekten pek hoşlanmıyor olsaydım bile orada bulunmak için çok güzel bir yer olduğunun hakkını verirdim. Battersea Park uzun, sıcak yaz akşamına yakışan bir haldeydi. Ulu çınar ağaçlarının altında çocuklar oynuyordu. Civarda oturanlar aşağı taraftaki kayınların olduğu ağaçlı yollarda el ele yürüyorlardı. Her yanda safkanlardan melezlere her türden köpekle vardı, çoğunlukla kötü cinslerdendi. Birçoğu şurasından veya burasından göle girmiş gibi görünüyordu. Kenarda bekleyen sahiplerinin bazıları ıslanmıştı.

Kafayı dinlemek üzerine tasarlanmıştı ve bende kafeteryaya giderken bundan yararlandım. Göl yemyeşil bitkiler ve vahşi orman gibi görünen özel olarak yapılmış adalarla çevriliydi. Zamanımı etrafı gezerek, kiralık kürekli teknelerde küfürleşerek konuşan yeni yetme gençleri ve bundan etkilenmeyerek ağır başlılıkla kıyıdan onları seyrediyor gibi görünen ördekleri izleyerek geçirdim. Görünüşe göre Romantik şampanyalar piknikçiler arasında revaçtaydı; neredeyse her bank cıvıl cıvıl çiftlerle doluydu. Bunlardan kaçının ömür boyu birlikteliğe varacağını, kaçının birbirine yalan söylediğini merak ettim. Aslında anlaşılır biçimde, çifte kumrular için uygun bir ruh halinde değildim.

Kemerli bir yaya köprüsünden adalardan birine geçtim ve sonunda kafeteryanın ters tarafında boş bir bank buldum. Muhteşem Battersea Power İstasyonunun bacalarının oturduğu kaideler istasyonun arka tarafında kararan semaya karşı duruyordu. Bu bacalar beni çevreleyen dönümlerce çim ve ağaca rağmen Londra'nın tüm pisliğinin çok uzaklarda olmadığını hatırlatıyor-

du. Tahminimce her zamanki gibi parkın dış eteklerinde koştuğu yolu tepen Rob'dan hiçbir iz yoktu. Patika bir yanda Thames nehrine bitişikti. Esintinin değişmesiyle akşamın bu saatinde koşmak için güzel bir yer diye düşündüm. Kuşkusuz gölde bile soluk alacak hava yoktu. Üzerimdeki yapraklar kımıldamıyordu ve uzun yaz günlerinde güneşten kavrulmuş çimlerde kahverengi lekeler vardı. Suyun üstündeki yusufçuklar ve sinekler pırıl pırıl parıldıyordu. Kennford dosyasını, Rob'u ve yaklaşmakta olan sohbetimizde acaba şarabın bir faydası olur mu diye düşünerek oturup onları seyrettim. Kafeterya yoğundu; dışarıdaki masların çoğu doluydu. Sohbetleri uğultusu oturduğum yerden duyulabiliyordu. Batan güneş manzaranın üstüne saçtığı altın gibi ışıkla herkesi hak ettiğinden on kat daha göz alıcı ve güzel gösteriyordu. Eğer sıcağı kafaya takmazsanız yahut bundan sakınabilseniz Londra yazının en güzel zamanı diyebilirdiniz. Her havada dışarıda olmak polis memuru olmanın lanetlerinden biriydi. Cesetlerle hiçbir zaman onlarla uğraşmak için yeterince ışık ve zamanın olduğunda, vardiya başlangıcında veya ılıman günlerde ortaya çıkmıyor gibiydi. Cinayet uygun bir dal değildi ama yapmak istediğimin tam da bu olduğunu giderek daha çok anlıyordum. Ekibe katıldığımda benden daha yaşlı bir dedektif mesleğin bir yaşam tarzı haline geldiği konusunda beni uyarmıştı. "Kalbini kıracak ve özel hayatında değer verdiğin her şeyi elinden alacak ama bırakamayacaksın." O zamanlar tipik bir Suç Araştırma Bölümü abartısı diye düşünmüştüm. Şimdiyse bundan o kadar emin değildim.

Koşu yapan birisi geçti – Rob değildi. Ardından başka ikisi, kadınlar birlikte koşuyorlardı, düğünler hakkında konuşuyorlardı. Bir tanesi ince zayıf kalçalıydı; diğeri kesinlikle armut şeklindeydi ve iyi bir amaç uğruna nefes nefese yol tepiyordu. Kişisel çalıştırıcısı diye düşündüm, iyi motive olmuş ancak biraz daha çalışması gereken bir gelindi. Bir bisikletli pedal çevirerek geçti, üstünde zümrüt yeşili bir likra görünüyordu. Güneş ge-

çirmeyen koyu siyah gözlükleri vardı. Bisikletinin zinciri ağaç altında bulunan çalılıklardaki böcekler gibi cır cır ötüyordu. Bir başka koşucu, bu adam tıknazdı ve fena halde terliydi. Uzak kıyıda mavi şortlu ve koyu renk bir üst giymiş bir silüet gördüm. Bu Rob olabilirdi, gözlerimi kısıp bir makinenin pistonları kadar ölçülü, sabit ama hızlı bir ritimle hareket eden kol ve bacaklarını izleyerek ona baktım. Sinirini atmak için nasıl koştuğu aklıma geldi. Hızlı hareket ederdi.

Beynimin içindeki bir karıncalanma beni etrafa bakmaya zorladı; bu hafife almamam gerektiğini öğrenmiş olduğum izlenme duygusuydu. Nasıl oluyordu bilmiyordum ama şans eseri olduğu konusunda çok defa haklı çıkmıştım. İlk önce, kimseyi göremedim. Arkamdaki çalılıkta evsiz bir adam ve oturmadan önce fark etmemiş olduğum yünlü kumaştan bir bohça vardı. Muhtemelen oturduğum bankın boş olma sebebi buydu ve her nasılsa adam uyuyordu. Etrafımdaki ağaçları ve çalılıkları gözlerimle taradım, komik geliyordu ama yüreğim ağzımdaydı. Cep telefonumu lazım olursa diye kot pantolonumun cebinin ucuna kadar çıkarttım. Sağ tarafımda bir şey yoktu, buna emindim. Başımı çevirip sanki kendimi manzaraya kaptırmış gibi çaktırmadan sola baktım.

Yüz metre ilerde bir köprüdeydi ve kamerası vardı. Daha önce yanımdan geçen bisikletli ve kaskı gölgeler arasında belirsizleşmişti. Şimdi onu yeniden görüyordum ve yüzünü bile görmeden kim olduğunu biliyordum. Kaba sakallıydı ama sarımtırak kızıl saçları ve ince uzun vücut yapısından onu tanıdım. Ele veren doğruca bana dönük objektifti. Bu mesafeden şak şak diye çektiği resimlerin sesini duyamıyordum ama sadece objektiften bakmaktan fazlasını yaptığına hiç şüphem yoktu. Yeniden başımı çevirip göz ucuyla telefonuma baktım, bir isim seçmek için kişiler listesini karıştırıyordum.

Lütfen cevap ver.

Çaldı.

Yeniden uzun bir çalma sesi. Ardından iki tane daha ve ardından sesli mesaj geldi.

Belki cevap vermemişti. Belki hâlâ çok sinirliydi veya anlaştığımız zamandan on dakika önce neden onu arayıp rahatsız ettiğimi merak ediyordu.

Ve telefon çaldı.

Belki de telefonu duymamıştı. Belki de başkasını aramam gerekirdi.

"Alo?"

"Rob?" Sesimdeki gerginliği saklayamadım.

"Maeve? Sorun ne?" Nefesi tıkanmıştı.

"Bu Chris Swain, Rob. Beni gözetliyor. O burada."

"Nerede?"

"Göldeki adaya giden köprüde" diye anlatmaya başladım ama cümlenin ortasında dönüp bakınca köprünün boş olduğunu gördüm. "Kahretsin. Gitmiş."

"Ne giyiyordu?"

Onu ve bisikleti elimden geldiğince tarif ettim.

"Bakalım onu enseleyebilecek miyim. Ne yöne gittiğini gördün mü?"

"Hayır." Ayaklanıp ileriye doğru suyun kenarına gittim. "Neredesin?"

"Kafeteryanın yanındayım. Seni görebiliyorum."

Sahili gözlerimle tarayarak "El salla" dedim. "Ah, tamam. Seni gördüm." Sesindeki sakinliğe karşın umutsuzca ileri geri yürüyüp durduğu belliydi.

"Etrafa iyi bak. Eğer bisikletteyse hızlı hareket ediyor olabilir ama parkta her yere gidemez. Ağaçların arasındaki boşlukları gözle."

Görmeye gayret ederek bana dediğini yapıyordum. Kısa bir an parlayan beyaz ve yeşil dikkatimi çekti. Gözlerim zorlanmaktan acıyıncaya kadar suyun karşı tarafına baktım.

"Tamam. Onu buldum. Sana doğru geliyor, şu an sağ tarafında. Hızlı geliyor."

"Bu yoldan mı?"

"Bir arkadakinden, sanırım." Rob'un çitlerin üstünden atlayıp çiçeklikten geçerek kestirme yoldan gelişini izledim. Telefonu yüzüme kapatmıştı – kovalamaca için bütün enerjisine ihtiyacı olacaktı ve zaten yorgundu, acıyla bunu hatırladım.

Chris Swain'i yakalarsa ona ne yapacaktı? Boğuşacak mıydı? Rob'un üzerinde silah yoktu ama Swain'in silah taşıma ihtimali her zaman vardı. Onu bu işe karıştırdığıma neredeyse pişmandım. 999'u aramam gerekirdi ama halktan sıradan biri gibi yardım istemek bana doğal gelmedi. Parkın ortasında telsizimden ve donanımlarımdan millerce uzaktaydım. Gerçekten de durumum buydu. Rob da öyleydi. Numarayı çevirdim ve kim olduğumu, nerede olduğumu ve neden acil yardıma ihtiyaç duyduğumu açıkladım. Çekinmeden verdiğim raporun ağırlığını arttırmak için Godley'nin ismini de zikrettim. Operatör öncelikle işlem yapacağı konusunda bana teminat verdi.

Süvarileri çağırmıştım, bankımın yanında dikilip alt dudağımı çiğneyerek telefonumun çalmasını beklemekten başka yapacak fazla bir şeyim yoktu. Rob'dan veya bir başkasından haber alıncaya kadar yerimden hareket etmek istemedim. Etrafımda insanlar sanki garip hiçbir şey yokmuş gibi konuşmaya, koşmaya ve gülmeye devam ediyordu. Sinirlerim kopacak kadar gerilmişti. Telefonum titreştiğinde ilk çalmasıyla açtım.

"Onu kaybettim." Onu zorlukla duyuyordum.

"Sen iyi misin?"

"İyiyim. Sinirliyim."

"Onu gördün mü?"

"Evet."

"O seni gördü mü?"

"Muhtemelen." Birkaç derin nefes aldı. "Neredeyse yakalayacaktım."

"Ah, Rob. Nereye gitti?"

"Parkın girişlerinden birinden çıkıp gitmiştir."

"Kontrol merkezine söyleyeceğim."

"Gerek yok. Biraz önce çağrıya gelen devriyeyle konuşuyordum. İşin üstündeler."

Yetersiz gelen bir ifadeyle "Ah, iyi olmuş" dedim.

"Sen neredesin?"

"Hâlâ adadayım. Haber almayı bekliyordum. Gelip seninle buluşabilirim."

"Rosary Kapısının yanında."

Yine kapanan bir telefonla kalakalmıştım. Chris'i gördüğüm köprüye giden yol boyunca koşmaya başladım, ağır yürüyen yayaların yanından sıyrılarak geçiyordum. Acil bir durum yoktu ama gerçekten iyi olduğuna emin olmak için Rob'u görmek istiyordum. Ona bir zarar geldiyse... Ama gelmemişti. Köprünün diyer yanına geçtim. Piknikçilerin arasında doğaçlama yapılan bir futbol maçındaymışım da yakındaki diğer oyunculardan özür diliyormuşum gibi mırıldanarak çimleri aştım. Sandaletlerim ince kösele tabanlıydı, koşmak için uygun değildi. Kaymamak için dikkatli olmalıydım.

Telefon yeniden çaldı.

"Kerrigan."

"Acele etmeye gerek yok. Hiçbir şey kaçırmıyorsun."

Ses alaycıydı, hatırladığımdan daha kendinden emindi ama hemen tanınıyordu. "Chris?"

"Ben olduğumu biliyordun." Sesi gerçekten keyifli geliyordu.

"Oldukça tuhaf ama seni hatırlaması kolay oldu." Yavaşça arkama döndüm, kalabalıkların içinde onu seçmeye çalışıyordum, orada bir yerde olduğunu biliyordum. "Bundan beni görebildiğin sonucuna varıyorum."

"Haklısın."

"Ben seni niye göremiyorum."

"Sanırım doğru yere bakmıyorsun. Bu senin ve meslektaşlarının ortak sorunu."

"Elimizden geleni yapıyoruz."

"Çok beceriksiz bir çaba, Maeve. Banka hesapları ve bilgisayardan izlerin takibi, demek istiyorum. Kaçınmayı başaramayacağım bir şey değil. Yarım akıllı herkes başarabilirdi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Sırtımdan süzülen terleri hissedebiliyordum. Parkın çıkışlarını tutmayacaklardı. Onun gittiğini düşünüyorlardı. Parkın yeniden içeri sızabileceği pek çok kapısı, bir sürü yeri vardı. Onu köşeye sıkıştırabileceğimiz en iyi şanstı ama ben onunla konuşarak telefonda kapana kısılmıştım. Rosary Kapısına doğru yürümeye başladım.

"Sana gönderdiğim mektupları aldın mı?"

"Senin işin gibi göründüğünü düşündüm." Yutkundum. "Buna bir son vermen gerek, Chris. Bu doğru değil."

"Hayır, doğru olmayan benim işimi ve web sitemi kaybetmem. Doğru olmayan arkadaşlarının evimi aramasına karar verdiğin için benim evimi kaybetmem. Sadece bir polis memuru olmanın seni özel yaptığını sanıyorsun."

"Beni gizlice gözetliyordun ve herkes bir özel hayata sahip olmayı hak eder."

"Öyle bir şey yok."

"Sen başkalarının ilişkilerini dikizliyorsun ama araştırılan sen olduğunda bundan hoşlanmıyorsun. Tamda bundan şikâyet ediyorsun. Biraz daha tutarlı ol, Chris."

"Bana meydan okumuyorsun, değil mi, Meave?" Alaylı bir tavırla dilini şıklattı. "Bunu yapmak istemezsin. Neler yapabi.eceğimi bilmiyorsun."

"Hayır, bilmiyorum." Korkudan çok adrenalinden titriyordum. "Bütün bildiğim benim hayatımı sefalete dönüştürmeye kararlısın."

"Hiç de değil. Ben sadece buna değmeyecek biriyle zaman harcadığını görmek istemiyorum."

"Bunun Rob'la bir ilgisi yok." dedim hemen. "Bu seninle benim aramda."

"Keşke öyle olsaydı. Ama o burada, değil mi? Senin kas kafalı kahramanın beni arayarak etrafta koşturuyor. Ondan hoşlanmıyorum Maeve ve hâlâ onunla birlikte olman da hoşuma gitmiyor. Onun nasıl biri olduğunu sana göstereyim diye düşündüm."

"Resimleri gördüm. Takip görevi yapıyorlardı."

"Sana söylediği bu mu?"

"Bak, onu kafana takmana gerek yok. Sana söyledim. Ayrılıyoruz."

"Hayatına devam mı ediyorsun? Sırada başkası mı var?"

"Hayır." Toplayabildiğim bütün gücümle bunu söyledim.

"Sana inanmıyorum. Senin gibi kızlar için her zaman sıradaki hazırdır. Yalnız olmak hoşuna gitmiyor, değil mi? Birisinin sana bakmasını istiyorsun." Sesinde ağlamaklı bir ima vardı. "Ben sana bakabilirdim, biliyorsun."

"Bu asla olmayacak."

"Asla asla deme, Maeve."

"Benim tipim değilsin."

"Sen aslında aradığın tipin ne olması gerektiğini bilmiyorsun. Sana bu işte yardımcı olacak birine ihtiyacın var. Sadık biri. Seni ilk gördüğüm andan beri sana sadığım. Başka kadınlara çok nadir bakıyorum. Senin birlikte olduğun sefil serseri gibi değilim."

"Sana söyledim, unut onu. O artık eskide kaldı."

"Kalacak."

İçimin cız ettiğini hissettim. "Bu ne anlama geliyor?"

"Anlayacaksın." Kısa bir kahkaha attı. "Gitmem gerek, Maeve. Ortalıkta fazla gezinmesem iyi olur. Sonunda biri benim

burada olduğumu bulacak veya etrafta beni arayan polis memurlarından birine haber göndermeyi başaracaksın ve işte o zaman gerçek av başlayabilir."

"Zaten seni arıyorlar" dedim.

"Yanlış yerde yanlış adamı arıyorlar. Bisikletten ve malzemelerden kurtuldum. Beni öyle gördüğün için üzgünüm. En çekici şekilde giyinip süslenmemiştim ama amaçlarıma uygundu. Sana söyleyeyim, şimdi beni görsen tanımazdın."

"Yakında mısın?"

Kıkırdadı. "Tahmin bile edemezsin."

Yeniden etrafa bakmaktan kendimi alamadım. Strateji ve sakince gözetlemekten gerçek bir dehşete doğru kaymıştım, her zamanki gibi berbattı çünkü böyle bir şey hesapta yoktu. "Lütfen, beni rahat bırak, Chris. Bunu hak etmiyorum."

"İstersen yalvarabilirsin. Kadınların yalvarmasına bayılırım. Başını derde sokmamak için hiçbir şey yapmayacağına söz vereceksin. İş buna gelince ahlak yok. Cesaret yok." Mutlu bir şekilde içini çekti. "Seninle irtibatta kalacağım, Maeve. Yatağını paylaştığın herifi uyar, arkasını kollaması gerekecek."

"Beni dinle, Chris" dedim acilen. "Biz ayrıldık. Ben taşınıyorum."

"Bu iyi. Ancak ona bir ders borçluyum." Sesi keyifli gibi geldi. "Çok geç, Meave. Onu kurtarmaya çalışmanı sevdim ama yapabileceğin bir şey yok. Hiçbir şey yok."

"Chris, lütfen." Daha çok öfke ve hayal kırıklığından gelen akmamış gözyaşlarım boğazıma tıkanmıştı. "Bırak gitsin."

"Ne şimdi, ne de sonra. Sonuna kadar seninleyim, Maeve. Sonuna kadar."

Tartışmak için ağzımı açtım ama çok geçti. Konuşma sona ermişti. Gitmişti.

Rob için endişelenmeyi bırakmış olmalıydım – olanlardan sonra onunla konuşmuştum ve hem iyi olduğunu hem de etrafta

pek çok polis memuru bulunduğunu biliyordum – ama yeterince rahatsız olduğumdan onu görene kadar koşmaya devam ettim. Kısmen şişen dalağım beni nefessiz bıraktığından, kısmen de ona ne söyleyeceğimi bilmediğimden onu görünce yavaşladım. Üniformalı bir memurla konuşuyordu ve arkasın bana dönüktü, bu sayede lafa nereden başlayacağımı düşünmek için çok zamanım oldu. Halbuki arkasına döndüğünde, yapabildiğim tek şey kulağının üzerindeki bir yarıktan çıkıp başının yanından akan kanı görerek nefesimin kesilmesi oldu.

"Sana ne yaptı?"

"Olduğundan daha kötü görünüyor."

"Bakayım."

"Bırak." Rahatsız olmuş bir şekilde başını çekti. "Önemli bir şey değil."

"Bana önemli bir şey gibi geliyor."

"Gidip temizlensem iyi olacak, o zaman. Memur Michaels seninle konuşmak istiyor." Bana başka bir yorum yapmadan yürüyerek uzaklaştı. Memur özür dileyen bir ifadeyle boğazını temizleyene kadar gidişini izledim.

"Sizden ifadenizi almam gerek, gerçekten, böylece raporumu yazabilirim."

"Elbette." Chris Swain ve benim hakkımdaki hikâyeyi biraz açıklayıp, halka açık bir yerde neden böyle davrandığıma ilişkin bazı ipuçları vererek onun sorularını otomatik olarak cevapladım.

"Sizi veya bir başkasını tehdit etti mi?"

"Özel tehditler mi? Hayır." Her şeye rağmen ona karşı kullanabileceğim bir şey yoktu.

Memur mizacı gereği nazikti ama mevcut durum itibarıyla şaşırmış olduğunu söyleyebilirdim. Diğer seçeneğin Rob'la konuşmak olmasına rağmen memurla konuşmamızın sonuna gelmiş olmak rahatlatıcıydı. Rob yüzünde haşin bir ifadeyle kolla-

rını bağlamış halde bir bankta oturuyordu. Memurların birinden bandaj almayı kabul etmişti ama uygun tıbbi müdahaleye razı olmamıştı. Gidip onun başına dikildim.

"İlk yardım çağırıp seni kontrol etmelerine izin vermen gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Bilincimi kaybetmedim ve o kadar derin değil. Sadece fazla kanıyor. Şimdi daha iyi görünüyor, temizledim."

"Öyle diyorsan."

"Gerçekten, iyi."

"Ne oldu?"

"Bunu benim sana sormam lazım." Bana dik dik baktı. "Swain'in geri döndüğünü ne zaman bana söyleyecektin?"

"Daha yeni anlamıştım."

"Ne yani, bugün mü?"

"Dün" diye itiraf ettim. "Dün gece daireye döndüğümde. Ama o olduğundan emin değildim."

"Konuşmaya başla."

Ona bizim yüzleri oyulmuş resimlerimizden ve aldığımız kataloglar için benim yerime nasıl kaydolduğundan bahsettim. "Galiba senin ve Deborah Ormond'un resimlerini de o gönderdi."

"Ve tahminimce senin gösterdiğin tepkiden hayal kırıklığına uğradı."

"Sanırım fırtına gibi esip gürlemem gerekiyordu."

"Bana yapmak istediği ahlaksız şeyleri yapmasına izin vererek adamın işini kolaylaştırmam gerekirdi."

"Bunun yardımı dokunurdu."

Boşluğa doğru baktı. "Evde, daha önce – bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Aramızdaki bütün sorunları döküp saçmadığını biliyordum çünkü Komiser Ormond'a çok canın sıkılmıştı."

"Çocuk olma. Bunun Chris Swain'le bir ilgisi yok."

"Yazık. Eğer ayrılmamızı istiyorsan, bunun için iyi bir sebebin olmasını umardım."

"Hiç de ayrılmak istemiyorum." Bunu söylerken dediğimin doğru olduğunu fark ettim. "O kadar kızmamın sebebi sorunlarını anlatacak kadar bana güvenmemendi. Bilmemi istemedin."

"Hayır, istemedim. Seni endişelendirmek istemedim."

"Diğer türlü olsaydı da ben sana söylemeseydim, bu sana kendini nasıl hissettirirdi?"

"Bilmiyorum."

"Şey, biliyorsun, çünkü sana Chris'ten bahsetmediğim için mosmor oldun. Üstelik son geceye kadar onun döndüğünü bilmiyordum. Sen aylardır kendi başına Deborah Ormond sorunuyla uğraşıyorsun ve gerçek şu ki aslında bundan bahsetmemen bana kendimi kötü hissettirdi."

"Seni korumaya çalışıyordum."

"Senin yanında olmama izin vermiyordun. Anlayış göstereceğimi düşünmedin." Ona fark ettirmeden gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. "Beni çok fazla umursamıyorsun, değil mi?"

"Maeve."

"Hayır Rob. Beni bu konuda yanıldığıma ikna etmeye çalışma. Yapabileceğimiz en iyi şey bütün bunları bırakıp gitmek ve birlikte olmamızın bir anlamı olmadığının farkına varmamızdan memnun olmak."

"Buna itirazım var."

"Hangi kısmına, tam olarak? Çünkü Chris Swain saldırgan biri, aklını oynatmış ve ciddi şekilde sana kızgın. Bu yüzden başka hiçbir sebep olmasa bile çok uzaklara kaçıp gitmen gerek."

"Ben kaçıp gitmenin çözüm olacağına inanmıyorum." Parka doğru uzaklara bakıyordu. "Senden uzaklara değil."

"Sanırım bunun güven vermesi gerekiyor."

Bana bakmadan elini uzattı ve bir an sonra ben de elimi ver-

dim. Hiçbir şey söylemedi, sadece elimi tuttu, avucunun içinin benim avucumun içine değmesinin verdiği huzuru başka hiçbir kelime veremezdi.

Bir Mercedes parkın kapısından içeri girip birkaç metre uzağımızda durduğunda hâlâ böyle oturuyorduk.

Sürücü ve yolcusu arabadan inip kapıları çarparken Rob "Hiç iyi görünmüyor" diye gözlemini aktardı.

"Emniyet amirinin burada olmasına şaşırmadım. Ancak diğerinin burada olması beni şaşırttı." Bizi duyacak kadar yaklaşmadan önce homurdanmaya zamanım olmuştu.

"Ne halt dönüyor burada?" Godley'nin siniri tepesindeydi ve Derwent da ondan daha sakin görünmüyordu.

"Üzgünüm" diyerek başladım.

"Üzgünüm yeterince iyi değil. Yine Chris Swain tarafından taciz ediliyorsun – haklı mıyım? Ve o tam anlamıyla ortaya çıktıktan sonra – daha önce değil – polisi işe karıştırmaya karar veriyorsun. Üstelik onun hakkında henüz sonuçlanmamış bir tutuklama emri olduğunu, ekibimdeki memurların onu bulmakla görevlendirildiğini ve bu olayla ilgili her türlü hem de her türlü gelişmenin benim dikkatime sunulması gerektiğini bilmene rağmen."

"Her şey çok çabuk oldu" dedim.

"Eğer bir teselli olacaksa, bana bile söylemedi." Rob ayağa kalkıp Godley'le ardından Derwent'la tokalaştı. "Seni yeniden görmek güzel."

"Keşke daha iyi şartlarda olabilseydi" dedi Godley ağır bir ifadeyle.

"Sana ne oldu?" Derwent Rob'un kafasındaki bandaja bakıyordu.

"Biraz fazla yavaştım ve çok hevesli davrandım. Onu bisikletinden şekip almaya çalıştım ama beni tuttuğu gibi ağaca fırlattı.

"Offf."

"Yaralayan ağaçtı" dedi Rob hızlıca. "O değildi. Sadece şanslıydı."

"Artık bu ikinci şanslı oluşu beni bıktırdı." Godley bana geri döndü. "Bazı konuşmalar yapman gerekecek, Memur Kerrigan. Benim için olaydaki boşlukları doldur. Bir dahaki sefere emniyet müdürlüğünden bana ekibimden birinin başının dertte olduğunu söyleyen bir telefon aldığımda, önceden neler olup bittiğini bilirsem iyi olur."

"Bir şey söylemediğim için üzgünüm. Boş yere yaygara koparmak istemedim."

"Ne oldu?"

Son birkaç günde olan olayları, fotoğrafları anlatıp sonunu Swain'in telefonla aramasına bağladım.

"Senin numaranı nereden buldu?" diye sordu Rob.

"Bilmiyorum. Ona ben vermedim."

Godley başını salladı. "Bu yattığı yerden bulabileceği bir şey. Buna şaşırmadım. Şaşırtıcı bulduğum şey şu ki, kendini bu şekilde açığa vurması."

"Belki de saklanmaktan bıkmıştır" dedim.

"Belki de çok mutlu görünüyordun" diye ileri sürdü Derwent. "Seni bulduğunda, yani."

"Ya da yeni patronumla aramızda olup bitenleri sana söylemeye değer diye düşündü." Rob Godley'le göz göze geldi. "Ki bu arada böyle bir şey yok."

"Geçen gece benden niye tavsiye mektubu istediğini anlamaya başlıyorum."

Rob'a bakmak için döndüm, kaşlarımı kaldırmıştım. "Tavsiye mektubu mu? Başka bir yere gitmek için mi?"

"Seçenek erimi değerlendirerek" dedi düz bir şekilde.

"Debbie Ormond'u eskiden tanıyorum dostum ve bir kaçış yoluna ihtiyaç duymanı anlayabiliyorum. Ondan kurtulmak için

kafanı kesmelerine razı olurdun." Derwent ellerini cebine soktu, testislerini havalandırmak için ne kadar açması gerektiğini göstermek için bacakları epey açıktı. "Buna ihtiyaç da duyabilirsin. Seni gözüne kestirdi mi, ayvayı yersin."

"Şimdiye kadar çok yakınlaşmaktan sakınmayı başardım. Swain bir şekilde bundan bir şeyler çıkarmış gibi görünüyor – benim Komiser Ormond'la taviz sınırında gibi görünen resimlerimi çekti. Bunun yeni iş arkadaşlarımdan birinin eşek şakası olduğunu tahmin etmiştim."

"Ben de bu hikâyeyi kabul ettim" diye açıkladım. "Onları başkasının gönderdiğini düşünmek için hiçbir nedenim yoktu. Sadece dün gece yüzleri oyulmuş olan resimleri aldığımda farklı düşünmeye başladım."

Godley bana yüzünü astı. "Yine de bir şeyler söylemen gerekirdi."

"En azından birimize" dedi Rob. "Kendi başına halletmek yerine."

"Bana bile bir şey söylemedin." Derwent gerçekten incinmiş görünüyordu.

"Ben sadece özel hayatımı günlük işimizden ayrı tutmaya çalışıyorum." İçimi dökeceğim en son kişinin Derwent olduğunu belirtmeme gerek yoktu. Kollarımı sıkıca kendime sardım, ılık akşama rağmen üşüdüğümü hissediyordum. "İşleri başka türlü yapmam gerektiğini biliyorum ama düşünmem gereken başka bir sürü şey vardı. Ekip de çete cinayetleri ve Kennford dosyası nedeniyle şu an pek boşta değilmiş gibi görünüyordu."

"Yani?" Godley'nin gözlerinde soğuk bir bakış vardı. Taktik olarak çete soruşturmasından bahsetmek akıllıca değildi. Aceleyle devam ettim.

"Yani yanlış yaptığımı kabul ediyorum ama şu anda asıl bilmek istediğim bundan sonra ne yapmam gerektiği. Üzerinde durabileceğimiz özel bir şey söylemese de Rob'a karşı tehditler savurdu. Nerede yaşadığımızı biliyor. Rob'un nerede çalıştığını

biliyor. Onunla son karşılaştığımızdan bu yana kendine güveninin arttığı belli oluyor. Daha önce ondan korkmuyordum – özel hayatıma girdiği için sinirlendim ve tabi ki Rob'un ekipten ayrılmak zorunda kalmasına öfkelendim – ama korku hissetmedim.

"Korku benim kitabımda normalin ötesinde bir durumdur." Rob kolunu omzuma koydu. "Kendi güvenliğini riske atmaya çok isteklisin."

"Ah ve sen de arkanı kollamaya hazır mısın? Her günkü alışkanlıklarını değiştirmeye? Londra'nın başka bir tarafına taşınıp yeniden başlamak istiyor musun?"

"Gerekiyorsa yaparım."

"Sana bunu ne yaptırırdı? Çünkü onun senin hakkında konuşma tarzını duydum. Senin en büyük hayranlarından değil. Sen ve Komiser Ormond hakkındaki mesajı aldığımdan emin olmak uğruna davetsiz misafir olarak ortaya çıkarsa, senden kalıcı olarak kurtulamaya hazır olabilir."

"Ona Rob'la ayrıldığınızı söyledin, değil mi?" Derwent ona manidar bir bakış attı. "Adamın ona inanması ihtimaline karşı halka açık yerlerde görünmemeyi tercih edebilirsiniz."

Gönülsüzce, Rob yeniden kolunu omzumdan çekti. "Onunla birlikte olsak da olmasak da bunun kendisi için fark etmediğini söyledi."

"Çok şey söyledi. Bunun yardımı olabilir." Yalvaran gözlerle ona baktım. "Eğer benim yüzümden sana bir şey olsaydı kendimi affedemezdim."

"Hiçbir şey olmayacak."

"Yine de, kendinizi tehlikeli durumlara düşürecek şeyler yapmakta bir mantık yok. Şu anda hiç birinizin o dairede kalmasını kesinlikle istemiyorum." Godley Rob'a baktı. "Artık senin patronun değilim ama tavsiyemi tutmanı ve gelecek birkaç gece otelde kalmanı istiyorum. Sana saldırmasını kolaylaştırma."

"Bizden istediği şeyleri yapmak hoşuma gitmiyor."

"Şey, bir trajedi olduğunda parçaları etraftan toplamak da benim hoşuma gitmiyor ve emniyet tedbirlerinizi gözden geçirmenizi istiyorum. Yeni kilitler. Eğer yoksa bir alarm sistemi almayı düşünün. Saldırı anında basılacak düğmesi olanlardan olmasını tavsiye ederim. Bunu eğer aynı dairede kalmayı düşünürseniz diye söylüyorum."

Rob kibarca "Dairemi seviyorum" dedi. "Sen de öyle Maeve, değil mi?"

"Güzel bir daire." Orada kalacağıma dair herhangi bir söz vermiyordum. "Gerçi bir süre için oradan uzak durmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Ne yapmamız gerektiğini belirleyelim. Belki biz dışarıda kalırken Swain'i yakalarlar."

"Elimizden geleni yapacağız." Godley bir bana bir Rob'a baktı. "Bunu ciddiye almanız gerek. Sadece polis memuru olduğunuz için bize bir şey olmaz diye düşünmeyin. Başka herkes gibi sizin de kanınız kolayca akar."

Rob başını salladı. "Ne demek istediğinizi anlıyorum. Mesele şu ki, efendim, Chris Swain'le gerçekten konuşma şansı bulmayı tercih ederdim."

"Konuşmak mı?" Derwent şüpheli göründü. "Çok fazla bir şey konuşabileceğini sanmıyorum."

"Eğer beni ilgilendiriyorsa, pek öyle değil." Yüzündeki ifade sözlerindeki sakinliği yalancı çıkarıyordu; Rob'u daha önce hiç bu kadar tehlikeli görmemiştim.

"Şimdi bundan konuşmayalım."

"Güzel. Dediğin gibi, gerçekten endişelenecek başka şeylerimiz var." Godley ince bir tebessümle bana gülümsedi. Henüz tamamen affedilmediğimi görebiliyordum.

"Uyuşturucu çatışmalarında herhangi bir gelişme var mı, efendim?" diye sordu Rob.

"Şu ana kadar sükûnet hâkim."

Derwent yardımsever bir edayla "Bitmiş olamaz" dedi. "Henüz yanıp kül olmadı."

"Verdiğin değerli bilgi için teşekkürler." Godley bana döndü. "Bu gece dışarıda kalmayı ayarlayabilir misiniz?"

Evet anlamında başımı salladım.

"Tamam. Şey, işlerime geri dönsem iyi olur. Seni bırakmamı ister misin, Josh?"

"Olabilir." Gözlerime baktı ve her şeyden önce onun burada ne işi olduğunu merak ettiğimi açıkça anladı. "Patron dumanlar püskürerek bürosundan çıkıp senin başının dertte olduğunu söylediğinde ekip odasındaydım. Heyecanlı olur diye şamataya katılayım dedim."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Sorun değil." Arabaya doğru gitmeye başladı, o sırada döndü. "İyi olduğuna sevindim, biliyorsun."

"Ne kadar dokunaklı." Ama hayalimdeki parlayan zırhının içindeki şövalye olmasa da kurtarmak için koşup gelmesine minnettardım.

Tekrar Godley'e döndüm. "Çıkıp geldiğiniz için teşekkürler. Ortalığı birbirine kattığım için üzgünüm."

"Neden böyle olduğunu anlayabiliyorum. Ancak bir daha olmasına izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

Elimdeki telefon yeniden hayata döndü, ekranına bakınca çığlığımı zor tuttum. Bildiğim bir numara değildi. Çevremde olan Rob'un eğilip baktığını, Godley'nin birkaç adım ötemde durup beklediğini ve Derwent'ın bir ayağının arabada bir ayağının yolda kaldığını fark ettim. Hepsi de sanki '1-2-3 tıp' oynuyormuşuz gibi duruyordu.

"Cevapla şunu, kahretsin." Bunu söyleyen kaçınılmaz olarak Derwent'tı ama yapmam gereken de buydu. Denileni yaptım.

"Kerrigan."

Diğer ucundaki ses cılızdı – o kadar zayıftı ki zor duyuyordum. "Lütfen... Lütfen..."

"Siz kimsiniz? Alo?"

"Lütfen." Bu zorlukla duyulan bir fısıltıydı. "Bize yardım et."

"Lydia?" Derwent'ın da dikkatini verdiğinden emin olmak için ona baktım, yüzündeki her çizgiden anlaşıldığı üzere veriyordu.

"Lydia, bu sen misin?"

"Evet."

Kollarım diken diken oldu. "Ne oldu? Sorun ne?"

Sessizlik, sonsuza dek sürecekmiş gibi bir sessizlik.

"O burada..."

Bölüm Yirmi Bir

İlk akla gelen kurtarmaya koşma dürtüsüydü ama gerçek başkaydı. Lydia'nın yardım çığlığına koşan Sussex Polisiydi, biz değildik. Godley bizi karakola geri götürdü, böylece bir araba alabilirdik. Durumun kontrol altına alındığını öğrenince nazik ama kararlı bir şekilde bizi oraya götürmeyi reddetti. Bunu telafi etmek için arabayı son sürat sürdü ve Battersea ile karakol arasındaki bütün kırmızı ışıkları geçme cesaretini gösterdi.

"Oraya canlı varmak istiyorum, patron."

"Sızlanmayı bırak, Josh." Godley dikiz aynasından bana baktı. "İyi misin, Maeve?"

"Ben iyiyim." Güven eksikliğini hemen anladı.

"Lydia'nın güvenliğinden şüphelenmeye hiç gerek yok."

"Ben onun için endişelenmiyorum. Şey, endişeleniyorum ama sanırım sadece şu ana kadar bize karşı dürüst olmadığı için."

"Chris Swain'den dolayı mı endişeleniyorsun?"

"Biraz" diye itiraf ettim ve Rob için ama bunu söylemeyecektim. Bizim için çantaları toplamak üzere daireye geri dönmüştü; geceyi geçirmek için bir yer bulduğunda beni haberdar edeceğini söylemişti. Sussex'ten döndüğümde ve eğer istersem ona katılacaktım. Ya da katılmayacaktım, galiba.

"Gözaltındaki şahıs hakkında ne biliyoruz?"

Onlarla irtibat kurduğumda Suç Araştırma Bölümünün bana telefonda söylediklerini tekrarladım. "Çocuk ondokuz yaşında. Seth Carberry."

Derwent bana bakmak için koltuğunda döndü. "O kim?"

"Laura'nın en iyi arkadaşının erkek kardeşi. Onu sogulamaya gittiğimizde bize içeri aldı – hatırladın mı?"

"Detaylı olarak değil" dedi Derwent huysuzca. "Sussex'te ne yapıyormuş?"

"Lydia'nın dediğine göre, sanırım Laura'mn kamerasındaki çocuğu teşhis etmek üzereyiz."

"Gizemli erkek arkadaş." Direksiyonu kavrarken Godley'nin parmak boğumları beyazladı. O daha söylemeden aklından ne geçirdiğini tahmin ettim. "Eğer kızımın bu tür bir şey yaptığını bulsaydım, yapacaklarımın hesabını veremezdim."

"Bu Philip Kennford'a haber vermemek için iyi bir neden." Derwent iç geçirdi. "Kızın ve onun erkek arkadaşının öldürülmesi, bunu Philip Kennford'un yapması çok daha mantıklı olurdu. Carberry neden kız arkadaşını ve annesini öldürmek istesin?"

"Ve neden onun kız kardeşinin etrafında dolansın?" diye ekledim.

"Onu nerede bulacağını nasıl biliyordu?" diye sordu Godley.

"İyi nokta. Onu daha bugün Sussex'e götürdük. Babası, teyzesi ve iki kadın hariç hiç kimsenin orada olduğunu bilmemesi gerekiyordu ve onlardan hiçbirinin çocuğa kızın yerini söyleyeceğini sanmıyorum."

"Seni hiç kimse takip edememeliydi o halde."

Buna cevap verebilirdim. "Kesinlikle yoktu. Bir mil uzunluğunda toprak bir yol ve hareket eden her şey ardında bir toz bulutu bırakıyor. Düz bir kırsal alan ve kaybolduk bu yüzden iki sefer başladığımız yere geri döndük. İzlenmiş olmamızın hiçbir yolu yok."

"Şey, bu ona soracağım ilk soru."

"İkincisi de son günlerde Twickenham'da olup olmadığı" dedim.

"Renee'nin gördüğü yabancı mı?"

"Eğer onu Twickenham'da bulduysa bu Savannah ve Zoe'yi dışarıda bırakır. Orada olduklarını söyleyene kadar bilmiyorlardı."

"Evet, şey, ona nerede olduğunu söyleyebilecek tek kişinin Lydia'nın kendisi olduğu aşikâr."

"Kız çok korkmuştu" diye belirttim. "Beni panik halde aradı."

"Bu çocuğu kapısına getirmediği anlamına gelmez." Derwent yine dönüp bana baktı. "O ilgi arayan biri, değil mi? Yemiyor, kendini kesiyor – bu onun kız kardeşi yerine dikkati kendi üzerine çekme yolu. Panikle seni araması buna uyuyor. Ona doğrudan yardım edemeyeceğimizi biliyor olmalıydı. Seni değil 999'u araması gerekirdi. Çocuğa kendini takip ettirmesi de uyuyor. İşi kız kardeşinden devralıyor, onun yerine geçiyor. Bir değişiklik olarak ilk defa popüler oluyor."

"Yanıldığını söylemiyorum ama onunla sen konuşmadın. Sesi gerçekten çok korkmuş geliyordu."

"Göreceğiz."

"Pekâlâ." Pencereden tanıdık sokaklara baktım, fazla yolumuz kalmadığını anlamak dışında pek dikkat etmiyordum. Neredeyse kendi kendime "Bizi kandırmasının başka bir nedeni olmalı" dedim.

"Devam et" dedi Godley.

"Eğer suç ortağı enselendiyse, tahmin ediyorum ki Lydia çocuğun onunla bir ilgisi olmadığı konusunda çok emin olmak isterdi. Kendini ondan uzaklaştırmanın daha iyi bir yolu olmaz."

"Bu işte beraber olduklarını mı düşünüyorsun?" diye sordu Derwent.

"Bilmiyorum. Lydia'nın annesini ve kız kardeşini öldürmesini aklım almıyor ama onun yapmadığını bilmiyoruz. Yahut onun planlamadığını." Birden bundan rahatsız olarak ucu pü-

türlenmiş bir tırnağımı koparttım. "Yani, o hayatta kaldı. Hiç zarar görmedi. Geçen Pazar günü olanlardan Philip Kennford bile hafif yara aldı. Sorunlarından dolayı ona dokunmadan etrafında dolanıp duruyoruz ama dediğin gibi hepsi aynı şeyin bir parçası – ilgi istemesi. Bu babasının listesinde bir numara olmak için yüksek ihtimalle en iyi yol, değil mi?"

"Tek kalan o olacağı için mi?" Derwent başını salladı. "Çok fesatsın."

"Bu daha önce söylenmişti."

"Gerçekten Lydia'nın cinayetlerle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Godley.

"Bu ihtimali dışlamıyorum, hepsi bu."

"O halde ben de dışlamıyorum" dedi Derwent. "Ama meşhur Kerrigan sezgisi şüphelenmem gerektiğini söylediğinden değil."

"Kız daha önce haklıydı." Godley arabayı avluya çekti ve Derwent'ın arabasının yanında durdu. "Gitmeden önce bürodan almanız gereken bir şey var mı?"

"Muhtemelen ama ne olduğu düşünemiyorum."

"Merak etme, Kerrigan. Elimizdekilerle başarabiliriz." Derwent'ın neredeyse nazik konuştuğunu düşünüyordum, gardımı tamamen indirdim. Alışıldığı üzere gevşemek bir hataydı. "Bütün ihtiyacın olan bir not defteri ve bir kurşun kalem, böylece benim için not tutabilirsin. Sussex Suç Araştırma Bölümünün bile bunları verebileceğine bahse girerim."

Seth Carberry'i Savannah Wentworth'un evine en yakın yere, pazar kurulan küçük bir kasabadaki polis karakoluna götürmüşlerdi. Derwent yolda arabayı kullanırken oranın derme çatma bir bina mı yoksa bir odadan daha fazlasına sahip bir yer mi olduğu konusunda ileri geri konuşmuştu. Karakolun dışında duran son model BMW devriye arabalarını görüp, telsiz antenleriyle donatılmış çok modern bir bina olduğunu keşfedince hoş bir şekilde afallamıştı.

"Bir kurşun kalem vermekte sorun yaşamazlar bence" diye gözlemimi belirttim ve karşılığında dik dik bakışlar aldım.

"Bu sadece göz boyama. Kusursuz görünerek topluma güven verme. Aptal olma. Bunların hepsi bir bal kabağı."

"İnsaflı ol. Hâlâ Home Counties'deyiz."

"Bunların hepsi büyükşehir polis teşkilatına katılmak isteyen polisler. Bekle ve gör. Sen inanmasan da sadece bizim yerimizde olmak istedikleri için dikkatleri üzerimize toplayacağız."

"Bu şekilde davranmaya devam edersen kesinlikle öyle olacak." Merakla ona baktım. "Gerçekten de dünyadaki bütün polis memurlarının büyükşehir polis teşkilatında çalışmak istediğini mi düşünüyorsun?"

"Neden olmasın? En iyi güç. En iyi kaynaklar. En iyi suçlar."

"Bu tartışmaya açık."

"En fit bayan memurlar da." Sırıttı. "Sadece şaka yapıyorum. En fit polis köpekleri demek istedim."

"Asla değişmeyeceksin."

"Öyle olmasını ummak daha iyi." Arabadan inip gerindi. Ardından Londra'dan gelip yerel polislere bir iki şey gösterecek olan büyük polis cakasıyla binaya doğru ilerledi. Daha yavaş adımlarla onu takip ettim. O anda başka biriyle orada olmayı dilerdim. Herhangi biriyle. Hatta kendi başıma bile. En gerekli zamanlarda sorumlu biriydi ama her zaman bir baş ağrısıydı ve acaba başkasıyla çalışsam daha mı iyi diye düşünmeye başlıyordum. Başkomiser Burt, mesela. Kadın duyarlı, hoş tutumlu ve profesyonel gibi görünüyordu. Derwent 'yukarıdakilerden hiç biri' kategorisindeydi.

O sırada içeri girdim. Derwent bankoya yaslanmış, danışmada görevli memuru elinden gelenin en iyisiyle etkilemeye çalışıyordu. Kız çok gençti, sarı saçları uzun ve düzdü, gülümsediğinde veya konuştuğunda ağız dolusu metal görünüyordu.

Derwent kızın başında daha fazla durursa gülümsemesinin gittikçe azalacağını önceden kestirebiliyordum.

"Perşembe akşamları genelde bu kadar yoğun olduğunuzu sanmıyorum. Bir çok insan gelip gidiyor."

"Normaldekiyle aynı."

"Gerçekten mi? Büyükşehir emniyetinden gelen bizim gibi çirkin herifler için bile mi?" İlave vurgu için ilk iki kelimeyi uzatarak söylemişti. Dikkate değer bir şekilde kız etkilenmemiş gibi göründü.

"Bize her yerden memurlar gelir."

"Londra'dan?"

"Hatta ülke dışından." Kız korkutmak istermiş gibi yaparak gözlerini açıp ona baktı. Öyle çabuk kanan birine benzemiyor diye düşünüp alkışlayasım geldi. Bankoda Derwent'a katılmak için yanaştım ve ona kimlik kartımı gösterdim.

"Lydia Kennford burada mı acaba biliyor musun?"

Cevap arka tarafımdan geldi. "Sorgulama odalarımızdan birinde."

Sert rüzgârlardan yüzü yıpranmış, köşeli çeneli tıknaz bir adamdı. Ancak koyu renk lüleli karışık saçları daha genç birine ait gibi görünüyordu. Bu hali ona merak uyandıran uyumsuz bir görüntü veriyordu.

"Çavuş Saunders. Barry Saunders." Elimi sıktı, kısa ama acı vericiydi. Derwent sıra ona geldiğinde tepki vermemek için kıvranırken ağzım açık seyrettim. "Memur Kerrigan sizseniz, sanırım sizinle telefonda konuşmuştum."

Çoktan onun sesini ve yerel aksanındaki yumuşak pürüzleri tanımıştım. "Kesinlikle. Lydia'nın güvenliğini temin ettiğiniz için teşekkürler."

"İyi vakit geçirdik. Çocuğun pencerelerden içeri bakmaktan başka bir şey yapmaya pek fırsatı olmadı. Ardından çiftlikteki kızlardan biri onun hakkından geldi. Elini ayağını bağlayıp müdahale için gelen ekibin onu almasını bekledi.

"Bu Zoe miydi?" diye sordum. Savannah'ın birini yakalayabileceğini hayal edemiyordum.

"Bu doğru. Zoe Prowse. Hoş bir kız."

"Bay Carberry'nin böyle düşünmediğine bahse varım." Derwent'ın diğer memura Zoe'nin bir lezbiyen olduğunu ve bu yüzden her şeye rağmen öyle pek hoş bir kız olmadığını söylemek için yanıp tutuştuğunu görebiliyordum. Onun cinsel eğitim derslerindeki eğitmenine acıyordum. Ona diğer insanların yaşam tarzlarına, ırklarına veya cinsel tercihlerine saygı duymayı öğretmenin bir yolu yoktu. Barry Saunders'ın biraz daha açık fikirli biri olduğunu düşünmek hoşuma gitti.

"Çocuk onun abartılı davrandığını söylüyor." Adam yüzünü astı. "Onu suçlamalı mıyım pek emin değilim. Her yere millerce uzakta yaşayan üç genç bayan ve davetsiz bir şekilde gelip evin etrafında dolanan bir genç. Arabasını da oldukça uzak bir yere park etmişti. Kimsenin orada olduğunu bilmemesini istiyordu, bence. En azından kendini iyi hissedip hazır oluncaya kadar."

"Çocuğu araştırdınız mı?" diye talepkarca sordu Derwent. "Ve arabayı?"

"Elbette." Saunders rahatlamadan önce bir anlığına bu cevabın ardından sustu. "Üzerinde silah yoktu ama arabada bir bıçak vardı."

"Ne tür bir bıçak?" Derwent'ın sesi bir oktav yükselmişti, basit bir cümlenin ardından gelen sessizlik tamamen sinir bozucuydu. Büyükşehir polis teşkilatının korku salan polislerinin soğukkanlı davranması için oldukça aşırı bir durumdu.

Saunders neşeli görünüyordu. "Küçük bir tane. Bıçak kısmı beş santim – o kadar bir şey. Tornavidalar, makaslar, bu türden şeyler. Asla orada olduğunu fark etmediğini söyledi."

"Heyecanlanacak bir şey yok o halde." Derwent'ın tavrında hayal kırıklığı yoktu.

"Hayır, böyle bir durumu pek umursamazdım. Dediğim gibi, araba evin yakınında değildi – yirmi dakikalık yürüyüş

mesafesindeydi, bu yüzden eğer bıçağı kullanmayı planlasaydı, yanında getireceğini düşünürdünüz."

"Yine de alacağız. Adli tıptaki adamlara kontrol ettireceğiz. Muhtemelen bir polis laboratuvarınız yoktur, değil mi?"

"Özel bir tane kullanıyoruz. Maliyetinden dolayı sadece çok ciddi suçlar için. Aslında haneye tecavüz bile olmadığına bakılırsa, bu muhtemelen ciddi bir şey sayılmaz." Saunders'ın sesinde Derwent'ı pek de ciddiye almıyormuş gibi bir hava vardı ki bu iyiydi. Çünkü eğer kızmaya eğilimli biri olsaydı ciddi bir şekilde dışarıya atılmak tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirdik. "Ama istediğiniz testleri yapmanızı hoş karşılarız. Onunla konuşmadan önce eşyalarına bir bakın. Olayla ilgisi olmayan benim gibi birisinin gözünden kaçan bir şey yakalayabilirsiniz."

Derwent adaba aykırı bir şey söylemeden araya girdim. "Aslında bizim yapmak istediğimiz önce Lydia'yla ardından Seth Carberry'le konuşmaktı."

"Onu sizinle konuşması için beklettik."

"Onu gözaltına almadınız, değil mi?" diye sordu Derwent.

Saunders buna gerçekten de şaşırmış göründü. "Neden yapayım ki? Memur Kerrigan onunla konuşmak istediğinizi ifade etti. Bu yüzden onu buraya davet edip beklettik. Yeterince iyi bir çocuk gibi görünüyor."

"Kendi başına mı?" diye sordum.

"Yarı kardeşinin onunla beklediğine inanıyorum."

Derwent'a baktım. "Savannah uygun bir yetişkin sayılır mı? Çünkü Renee'yi bu gece buraya getirme şansın olduğunu hayal bile edemiyorum, yardım edebilir mi diye babasını da bu işe karıştırmak istemedin."

"Bir çaresine bakarız. Bize sadece işlerin iç yüzünü görmekte yardım ediyor, değil mi? Ona şüpheli muamelesi yapmıyoruz. Şu an için."

"Onu neden dolayı şüpheli sayabilirsiniz? Eğer sormamın

bir sakıncası yoksa." Saunders'ın geniş yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Yuh dedirtecek bir şey değildir herhalde."

"Emin değiliz. Belki de hiç bir şey yok." Derwent memuru etkilemeye çalışarak gözlerini kısıp sesini alçalttı. "Belki cinayet."

"Bu doğru mu?" Saunders omuzlarını silkti. "Kimin ne olduğu bilinmez, değil mi?"

Derwent'ın umduğu karşılık bu değildi ama koridorda uzun adımlarla yürürken aldığı bu cevapla yetindi. "Her neyse, kıza bir göz atalım."

"Bu taraftan, aslında" diye Saunders arkasından seslendi, diğer yönü gösteriyordu. "Ancak etraftan dolanıp uzun yoldan gitmek istiyorsanız ben sizi alıkoymayayım. Bu sizin büyükşehir emniyet müdürlüğünde uyguladığınız yöntem olabilir. Bilemezdim."

Bu Savannah'ı polis karakolunda ikinci sefer görüşüm. Aynı zamanda ikinci sefer onun etrafındaki pis pasak şeylerin arasında nasıl üstün bir şekilde kendini gösterdiğinden etkilenişimdi. Haki renkte bir şort ve üstünde beyaz gömleğin içinde zayıf görünüyordu, saçları atkuyruğu yapılarak arkaya atılmıştı. İçeri girdiğimizde arkasını duvara yaslamıştı. Lydia masasında oturuyordu, başı kollarının arasına gömülüydü. Savannah bir parmağını dudaklarına götürdü.

"Uyuyakaldı."

"Çok kötü. Onu uyandırmak zorundayız."

"Ona biraz zaman verin. Bitkin durumda." Savannah doğrulup dikildi ve bir ayağını yana açarak ellerini cebine soktu. Böylece bir ayağını üzerinde duruyordu. Tay gibi ve genç görünüyordu, Derwent'ın kadının istediği her şeyi yapmasına karşı hazırlıklıydım. Düşündüğümün tersine bacaklarını yer karosu zeminde sürükleyerek masadan bir sandalye çekti. Ona dik dik baktım ama çok geçti; Lydia başını kaldırmış ağzı yüzü birbirine karışmış bir halde bize bakıyordu.

"Nasılsın?" diye sordum.

"İyi." Bunu fısıldayarak söyledi. Yüzü soluk, gözleri kırmızıydı. Ağlamış olduğundan mı yoksa uykusu bölündüğünden mi böyle göründüğünü olduğunu merak ettim.

"Bırak kendine gelsin." Savannah keskin bir ifadeyle konuştu. "Konuşmaya hazır oluncaya kadar onu sorgulamayın."

"Kimse kimseyi sorgulamıyor. Biz sadece bu akşam neler olduğu hakkında biraz daha fazlasını öğrenmek istiyoruz." Bunu Derwent'ın yararına olduğu kadar Lydia'nın da yararı için de söyledim. Lydia'ya karşı elimizde bir delil olmadığını aklında tutması gerekiyordu – onu tutuklamamıza neden olacak hiçbir şey yoktu. Kanıt olmaksızın onun iş birliği yapacağına güveniyorduk. Lydia'yı keyfi kaçmış bir şekilde öfkeyle karakoldan çıkarken hayal edemezken, Savannah'ın bunu yaptığı gözümün önüne geliyordu.

"O halde çocukla konuşmalısın. Şu ucubeyle. Etrafta sürüngenlik edip, bizi korkutanla."

"Öğrendiğime göre Zoe oldukça etkili bir şekilde onun hakkından gelmiş."

Savannah'ın yüzü aydınlandı. "Onu ölesiye korkuttu. Onunla boğuşmaya kalkıştığını bile sanmıyorum. O sırada yüzü aşağıda, elleri arkasından bağlı halde kıskıvrak yakalandığını biliyordu."

"Yani Zoe yaralanmadı."

"Hem de hiç. Ancak Lydia'yla birlikte karakola benim gelmemin daha iyi olacağı konusunda anlaştık bu sayede aileden birisi onun yanında olacaktı. Moral desteği." Uzanıp arkamıza baktı. "Babam geliyor mu?"

"Bu gece olan olaylarla ilgili onu henüz haberdar etmedik. Onu bu işe karıştırmadan önce olan bitenleri biz öğrenelim istedik." Lydia'ya baktım. "Onun burada olmasını ister miydin?"

"Fark etmez."

"Sanırım, onunla ilgilendiğini göstermesini istedi." Savannah'ın ağzının ince dudaklı görünmesine imkân yoktu ama o an böyle göründü.

"Burada işimiz bittiğinde onunla irtibata geçeceğim. Duruma bakılırsa, muhtemelen yarın. Sonuçta saat oldukça geç geliyor." Biraz daha az solgun görünen Lydia'ya gülümsedim. "Bir şeye ihtiyacın var mı Lydia? İçecek veya yiyecek bir şey?"

"Hayır. Sadece geri dönüp biraz dinlenmek istiyorum."

"Seni fazla uzun tutmamaya çalışacağız." Derwent masaya dayandı, onu biraz sıkıştırıyordu. "Ama biraz konuşman gerek, değil mi?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Senin nerede olduğunu nasıl bildi? Sadece bu sefer değil. Londra'da olduğun zaman da." Derwent aşağı yukarı kızın burnunun hizasında bir parmağını masaya vurdu. Kız ondan uzaklaşmak için geriye yaslandı. "Onunla irtibat kurmuş olman gerekir Lydia. Ona seni nerede bulacağını sen söyledin."

Kızın yüzü buruştu ve birkaç dakika boyunca odada hıçkırarak ağlama sesinden başka bir ses yoktu. Bir süre sonra Savannah ona doğru yaklaştı ve yanında dikildi, biraz tuhaf bir şekilde eliyle omzuna birkaç sefer yumuşakça vurdu. Bunun bir yardımı dokunmuş olabilirdi; sonunda Lydia kendini kontrol edip gözlerini gömleğinin kollarıyla sildi.

"Pekâlâ. Haklısın." Zorlukla duyulabiliyordu.

"Seth Carberry'yle başından beri irtibattaydın."

"O benimle irtibat kurdu."

"Nasıl?"

"Laura'nın telefonu."

"O sendeydi" dedi yumuşakça. Evet anlamında başını salladı. "Şimdi nerede?"

Fark etmemiştim ama Lydia'nın kucağında bir çanta vardı, küçük bir omuz çantası. Açıp içinden bir iPhone çıkarttı, ardından masanın üzerinden kaydırarak diğer tarafa itti.

"Parolası bir iki üç dört."

"Teşekkürler." İçine bakmadan kapattım.

"İçinde neler olduğunu görmek istemiyor musun?" diye sordu Savannah.

"Düşünüyorum ama teknik incelemeye gitmek zorunda." Omuzlarımı silktim. "Kanıtları kurcalamamızdan hoşlanmıyorlar. Ben uzmanı değilim. Önemli bir şeyin kaybına yol açabilirim."

"Yalnız bir şey ekleyebilir. Ona güvenemezsin." Derwent bana sırıttı. "Sadece şaka yapıyorum."

"Seth seni niye istedi? Ve sen onu niye istedin?" diye Derwent'ı görmezden gelerek Lydia'ya sordum.

İtiraz eder gibi göründü. "Onu ben istemedim."

"Seni nerede bulacağım ona söyledin."

"Çünkü onun kim olduğunu bilmek istiyordunuz. Yardımcı olabilir miyim diye siz sordunuz, ben de oldum. Doğru şeyi yaptığımı sandım."

"Telefonu bize vermen ve onun izini sürmemize izin vermen gerekirdi. Kendini tehlikeli bir duruma sokabilirdin."

"Bana anlatmasını sağlayabilirim diye düşündüm. Konuşmak istediği buydu. Laura hakkında konuşmak."

"Ve onunla ayrıldıktan sonra seninle takılmak için mi?" diye sordu Derwent.

Lydia saç diplerine kadar kızardı. "Hayır. Hiç de öyle değil."

"Kız kardeşin öldüğünde hâlâ onunla bir ilişkisi var mıydı?" diye sordum.

"Kardeşimin ondan ayrılmış olduğunu söyledi. Onun kendisiyle görüşmek için çok meşgul olduğunu söylemiş. Zaman ayırması gereken başka şeyler olduğunu anlatmış. Artık gizli saklı etrafta görüşmekle uğraşmak istemediğini belirtmiş."

Yüzümü astım. "Erkek arkadaşını ebeveynlerine tanıştırmak istiyormuş gibi gelmiyor, değil mi?"

"Öyle olmasa gerek."

"Laura ölmeden önce onunla görüşüyor muydun? O zaman onu tanıyor muydun?" diye sordum.

"Hayır, onunla hiç görüşmedim. Onunla bu hafta iki kez konuştum, telefonla. Hepsi buydu." Kesin konuşuyordu, gözlerindeki bakışlar dürüsttü. Onların işbirliği yaptığına dair teorim aşırıya kaçıyordu.

"Sana Laura hakkında başka herhangi bir şeyden veya ilişkilerinden bahsetti mi?"

"Hayır. Sadece onun hakkında konuşmak için beni görmek istedi." Yüzünde yine numaracı bir ifade vardı. "Onu özlediğini söyledi ve ben de onu özlüyorum."

"Elbette özlüyorsun." Savannah kollarını kardeşinin boynuna doladı. "Buna artık bir son verebilir miyiz?"

"Pekâlâ." Derwent Lydia'ya yiyecek gibi baktı. "Ancak bize karşı dürüst olmaya başlaman gerek, genç bayan. Sakladığın başka bir şey var mı?"

Cevap vermek yerine, Lydia Savannah'a baktı. Tam bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyordu ama hayır anlamında başını sallayarak vazgeçti.

"Tamam, o zaman." Derwent uzanıp çenesinin altına bir fiske attı. "Öyle yapacaksın. Ancak bizim yerimize işimizi yapmaya kalmayacaksın. Bize bunun için para ödüyorlar. Şimdi evine git ve başını artık başka bir derde sokma."

Başını salladı, ona sanki güneş gözünü alıyormuş gibi baktı. Birisinin Derwent'ı onun kendisini gördüğü kadar büyük görmesi hoştu. Tavrı babacanlığa hiç bezemiyordu. Yine belirtmek gerekirse, Philip Kennford da ideal baba diyeceğim biri değildi. İkisini karşılaştırınca Derwent bile daha iyi biri olabilirdi.

Beklemesi için Seth Carberry'i karakolun bodrum katında bir hücreye koymuşlardı – pek hoş bir yer değildi, bu yüzden sorgu odasına çıkıp geldiğinde oradan kurtulabilmek için olabildiğince işbirliği yapmaya istekliydi. Diğer taraftan, bu onun iş birliği yapmaya hazır olduğu anlamına gelmiyordu. Laura'nın

gizli erkek arkadaşından ne beklediğim konusunda tam emin değildim ama karşılaştığım şey beklediğim şey değildi. Carberry ufak tefek ve cılızdı, cildi sanki hiç güneş görmemiş gibi bembeyazdı. Asi görünüşlü saçları, kalın kaşları ve hâlâ büyüme çağında olduğu düşünülürse tuhaf bir burnu vardı. Ancak gözlerinde hipnotize edici bir şey vardı, kesinlikle koyu renkliydi – öylesine etkileyiciydi ki kendimi zorlayarak göz bebeklerine bakıyordum. Onu daha önce ailesinin evinde görmüş ama bu kadar fark edememiştim. Ancak şimdi ona başında bere olmadan bakınca daha önce başka bir yerde gördüğüme emindim ve bunun ne zaman olduğunu tam olarak hatırlayamıyordum. Unuttuğum bir ismi düşünür gibi zihnimi geriye doğru taramak canımı sıktı. Düşünmemeye çalıştım ve doğal olarak yapamadım, bu sefer başka bir şey düşünmeye çalıştım. Bu Laura'nın kamerasındaki bir şey değildi. Çünkü hiçbir yönüyle resimlerdeki yıldız o değildi. Oradaki çocuğun üçgen vücudu, aşağıya doğru az miktarda kıl olan düz bir karnı, bir resmin kenarında ince bir şerit gibi inen kalçaları vardı. Onu kısmen daha büyük olarak hayal etmiştim, çünkü Laura hep güzel, sosyal hayatı olan bir kız olmuştu ve onun kendisini hak edecek birini bulduğunu düşünmüştüm. Seth Carberry buna yakın bile değildi. Bu özellikler onda yok gibiydi. Dövüş horozu kadar doğal bir kibri vardı ve kemikli burnu Derwent'la bana aynı beğenmemişlik hissini vermişti. Koltuk altlarında belirgin ter izleri olan gri bir tişört giyiyordu ve çok kirli çoraplarıyla kot pantolonu en az bir beden büyüktü. Pisliği affetmeye razıydım; karakollar en steril yerler değildi. Diğer yandan onu ikinci defa pasaklı görüyordum. Yeni yetme modası diye tahmin ettim ve görüştüğüm erkeklerin genellikle çamaşır makinesinin yolunu ve duş almayı bilmelerine sevindim.

"Bu ne için? Neden benimle konuşmak istiyorsunuz? Yerel polislerle başımın dertte olduğunu düşünüyordum, şehir emniyetiyle değil."

"Otur." Derwent kaşımızdaki sandalyeyi işaret etti ve ardından kayıt aletlerini çıkarttı. "Bunun neyle ilgili olduğunu biliyorsun, değil mi?" Senin Bayan Savannah Wentworth'un evinde ortaya çıkıp hafiyelik etmen ve bunun bizim araştırdığımız olayla bir bağlantısının olup olmadığı. Vita ve Laura Kennford cinayeti." Kaydın bir fayda sağlaması için çocuğun onu temsil etmek üzere bir avukat bulundurmaktan feragat ettiği hususu da dâhil, resmi giriş konuşmasını yaptı. Bu hiç birimize onun masum yahut saf olmaktan başka bir şey olduğunu düşündürmüyordu ama hayatı kolaylaştırıyordu. "Bay Carberry, Bayan Savannah Wentworth'un Godetts Farm, Sussex'teki mülküne On dokuz Ağustos günü akşam saat sekizde hırsızlık teşebbüsünde bulunduğunuz için tutuklandınız. Orada ne işiniz vardı?"

"Hiçbir şey. Onun evi olduğunu bile bilmiyordum."

"Orada ne yapıyordunuz?"

"Lydia'yı görmek istedim. Gazetelerde veya TV'de anlatılanları değil, gerçekte Laura'ya ne olduğunu bulmak için. Beni göreceğini söylemişti ama oraya gittiğimde ortada yoktu."

"Ve Zoe üzerine atladı."

"İsmi bu mu? Tanıştırılmadık. Ona davet edilerek geldiğimi açıklamaya fırsatım olmadı." Yüzünü astı. "Gizlice de yapmadım. Hâlâ gündüzdü. Saklanmak istemiş olsaydım gece giderdim."

"Genellikle yaptığınız bu mu?" diye sordum.

Sandalyesinde döndü. "Genellikle böyle şeyler yapmam."

"Ama Lydia'nın Twickenham'daki evine onu görmeye çalışmak için gittiniz. Ve fark edilince kaçtınız."

"Evet." İsteksizce itiraf etti ama gerçekten itiraf etti. Derwent'a bir bakış attım, bana hafifçe kısılmış gözlerle karşılık verdi. O halde bahçedeki Christopher Blacker değildi. Ve yine de hâlâ onun hakkında kafam pek rahat değildi.

"Bu durumda ona zarar verme niyetinde de değildiniz" dedi Derwent.

"Dediğim gibi sadece onunla konuşmak istedim. Ve onun da beni görmek istediğini düşündüm. Bana bu izlenimi verdi."

"Siz mi onunla irtibat kurdunuz o mu sizinle?"

"O benimle irtibat kurdu. Laura'nın telefonundan mesaj gelince beni çok korkuttu ama neler olduğunu çarçabuk anladım."

"Lydia'yla daha önce görüştünüz mü?"

"Kahretsin. Hayır. Çok acayip biri, değil mi? Dışarı pek fazla çıkmaz. Arkadaşı yoktur. Kız kardeşim ondan bana bahsetmişti, bu yüzden pek hevesli değildim. Zaten Laura onunla karşılaşmamı bile istemedi, bu yüzden sorun olmadı."

"Laura sizi gizli tutmak istedi. Bunun nedeni neydi?" diye sordum.

"Kendine göre sebepleri vardı diye tahmin ediyorum. Ve buna aldırmadım. Benden çok daha küçük olduğu için herkesin bizi bilmesine pek de hevesli değildim. Benim durumuma bir faydası yok zararı vardı."

"Ama artık Laura öldü, Lydia'yla gerçekten konuşmak istiyorsun."

"Dediğim gibi, neler olduğunu merak ediyorum. Onun nasıl öldüğünü bilmek istiyorum." Omuzlarını silkti. "Bu o kadar garip değil, değil mi?"

"Laura'nın öldüğü gece Kennford'ların Wimbledon'daki evlerine gittin, değil mi?" Biraz zamanımı aldı ama sonunda onu nerde gördüğümü hatırladım. Beyzbol kepli çocuk.

"Bunu nereden bildin?" Kâhinmişim gibi bana baktı. Yanımda duran Derwent da aynısını yapıyordu.

"Oraya vardığımızda bahçe kapısının yanında kalabalığın içindeydin. Girip çıkan polisleri izliyordun."

"Bunda şüpheli bir şey yok."

"Buna biz karar vereceğiz, evlat" dedi Derwent. "Orada ne yapıyordun?"

"Eve onu görmek için gittim – onunla konuşmak için, ona

bir şey olduğunu düşündüğümden değil. Geçen Pazar gecesi görüşmemiz gerekiyordu. Uzun zaman önce ayarlanmıştı ve sonra o iptal etti."

"Bu canını sıktı mı?"

"Evet, sıktı." Koyu renk gözler benimkilere baktı. "Aslında doğum günümdü. Bizim için güzel bir akşam olsun diye yemediğim halt kalmadı – bir arkadaşımın evini ödünç aldım. Böylece rahatsız edilmeyecektik ve piknik yemeği için şampanya satın aldım. İptal ettiği zaman kızdım."

"Kızman ondan hırsını almak için yeterli miydi?" diye sordu Derwent.

"Bununla ne demek istiyorsun?" Huzursuzlandı, sanki bir şeyi elinden temizlemek istermişçesine elleriyle kotunun dizlerini ovuşturuyordu. "Onu öldürmek için mi? Kesinlikle hayır."

"Onunla tartıştın mı?" diye sordum.

"Kavga ettik."

"Ne tür bir kavga?"

"Sonunda ayrıldığın türden bir kavga." Bana acıyarak baktı, sağlam bir kibirle.

"Fiziksel bir şekle dönüştü mü?" diye sordu Derwent.

"Bu soruyu anladığımı sanmıyorum."

Derwent beni bile şaşırtarak ayağa kalkıp masaya abandı. "Bunu anlarsın. Sana tartıştığınız zaman veya başka herhangi bi zaman Laura'ya vurdun mu diye soruyorum. Ona şiddete yönelik olarak elini sürdün mü diye soruyorum."

Seth ihtiyatlı görünüyordu. "Neden soruyorsun?"

"Yüzünde morluk vardı. Otopside ortaya çıktı. Ölümünden bir gün önce veya o civarda olmuş, yani zamanlama uyuyor. O sen miydin?"

"Başımın derde girmesini istemiyorum."

"Çoktan başın derde girdi" diye belirttim. "Konuşmaya başla."

Omuzlarını silkti. "Ona küçük bir fiske attım."

"Küçük bir fiske" diye Derwent tekrar etti, çok yavaşça yerine oturuyordu. Masanın diğer tarafına doğru çocuğa saldırmak istediğini söyleyebilirdim. "Bana bundan bahset."

"Anlatacak bir şey yok. Onu tokatladım." Elini açıp tokat atma taklidi yaptı. "Çat."

"Neden?"

"Çünkü beni yanlış bir şekilde silip attı. Bana benimle işini bitirmek istediğini söyledi. Görünüşe göre benim verebileceğimden daha fazlasını istiyordu." Güldü. "Kendini bir şey zannediyordu, Laura."

"Senden ayrıldığı için ona vurdun." Yüzümdeki öfkeyi bastırmaya bile çalışmadım. "Doğru kararı vermiş gibi görünüyor."

"Geri dönecekti."

"Neden bunu söyledin?"diye sordum.

"Çünkü dönecekti. Bitmemişti."

"Bu beni çok aşar gibi görünüyor. Ne kadardır bir ilişkiniz vardı?"

"Yedi hafta."

"Hepsi bu mu?" Derwent sanki tıraş olduktan sonra nasıl olduğunu kontrol edermiş gibi ellerini yüzünün yanlarında gezdirdi. "Vay canına, bir çeşit büyük aşk ilişkisi olduğunu sanmıştım."

"Genç olduğunda yedi hafta uzun bir zamandır" dedim Derwent'a. Seth itiraz etti.

"Ben neredeyse yirmi yaşındayım."

"Ve bunun bir anlamı var" dedi Derwent yumuşakça. "On beş yaşındaki biriyle ne yapıyordun?"

"Kız kardeşimin arkadaşıydı. Bunu biliyorsunuz. Bir proje hakkında konuşmak için bir seferinde evimize geldi ve konuştuk."

"Ve sonra hareketini yaptın. Kız kardeşin yaşındaki bir

kıza." Derwent'ın sesinin tonunda tam bir iğrenme vardı ama numaradan yaptığına oldukça emindim. Bunu kaşla göz arasında yapardı ve adına kafesteki kuşu avlamak derdi.

"Hepsini yapan oydu, inan bana. Eğer bana kur yapmasaydı onunla böyle bir şey yapmazdım. Güzel olduğunu düşünüyordum ama genç ve tecrübesizdi. İlk başta ne yaptığını gerçekten bilmiyordu ki bu tatlıydı." Midemi kaldıran bir sırıtmayla bana baktı. "Bu tür bir masumiyet – sadece onlara ne yapmaları gerektiğini öğretmek istersin ve öğretebilirsin. Dediğin her şeyi yaparlar."

"O sadece on beş yaşındaydı."

"On beş yaşında gibi davranmıyordu."

"Biliyorum. Resimleri gördük." Derwent bunu doğrudan söyledi.

"Ah." Biraz kızardı, ne gördüğümüzün farkında olduğu açıktı.

"O halde resimlerde onunla birlikte olan sensin. Onun kamerasında."

"Muhtemelen. Eğer başkasıyla yatmıyorsa. Emin olmak için onları görmem gerekir."

Derwent'a baktım, tersini söyleyeceğini biliyordum. "Yanımızda bir kopyası yok."

"Onları görmeni ayarlayabiliriz. Resimlerdekinin sen olduğunu doğrulamak için."

"Sana benziyor" dedim ve Seth'in dudakları bükülerek sırıtmaya başlarken keşke demeseydim dedim.

"Onlar için ne düşünüyorsun?"

Öfkeyle baktım. "Reşit olmayan bir kızın işi daha iyi bilen kendisinden büyük biriyle cinsel ilişki esnasında çekilmiş resimleri olduğunu düşündüm."

"Buna karşın oldukça tahrik edici. Bunu söylemen gerekirdi."

"Bana oldukça yasa dışı gibi göründü." Biraz korktu, ilk defa sinirlerinin gerildiği görülüyordu. Daha fazla üzerine gittim. "Onlarla ne yaptın? İnternete koydun mu?"

"Hayır. Öyle bir şey yok. Sadece kişisel kullanım için."

"Senin mi?"

"Laura'nın. Onun fikriydi."

Derwent homurdandı. "On beş yaşında bir bakire seksin müstehcen dünyasındaki ilk tecrübesinin anısını yapmak istedi, bu doğru mu?"

"Temel olarak."

"Üzgünüm. Sana inanmıyorum."

"Bu doğru. Laura'nın yapmak istediklerinin bir listesi vardı. Çok porno film seyretti."

"Böyle şeyleri nereden buluyordu? Satın almak için yaşı tutmuyordu."

"Aa, bedava, internetten olabilir mi?" Sanki Derwent'ın ne tür bir dinazor olduğunu bilemiyormuş gibi Seth'in ses tonu iğneliydi.

"Birlikte seyrettiniz mi?"

"Bazen. Zamanımız olduğunda. Daha çok kendi kendimi tatmin ederim." Yine gülümsedi, bunu düşünmenin ona keyifli geldiği belliydi ama o kadar itici bir kişiliği olmasa bile keskin gözleri canımı sıkıyordu. "Laura büyük bir porno hayranıydı."

"Sebebi neydi?"

"On üç yaşındayken ebeveynlerinin evinde bir yığın bulmuştu ve bu işe oradan başlamıştı. Bu onu meraklandırmıştı. Onunla tanıştığım sırada, o ana kadar gördüğü her şeyi yapmak istiyordu. Sadece teoriyi biliyordu. Gerçeğini denemenin zamanıydı ve ben de yapabildiğim kadarıyla yardım ettim."

"Bütün hayallerinin gerçeğe dönüştüğünü düşünmüş olmalısın" dedi Derwent kuru bir sesle.

"Fena değildi. Bazen sıkıcı oluyordu." Bir ayağını diğer di-

zinin üzerine attı. "Sonrasında ebeveynleri hakkında konuşmaktan hoşlanıyordu 'Biraz önce yaptığımı görselerdi ne derlerdi?' gibi. Onların tasvip etmeyeceği şeyleri yapmak asıl meseleydi, biliyor musun?"

"Bir asi olmak onun için önemliydi, o halde." Lydia'nın bana bahsettiği Laura'nın anne ve babasıyla tutuştuğu kavgaları düşündüm.

"Bütün günü geçirme tarzı buydu. Annesinin sürekli onun işlerine karıştığını, babasının orada hiç olmadığını ve bir sürü ilişkisi olduğunu, kız kardeşinin yarı deli olduğunu anlattı. Sanırım yalnızdı. Pek aile gibi değildi. Daha fazlasını arıyordu."

"Ve sonunda seni buldu." Derwent başını salladı. "Zavallı Laura."

"Ben veya bir başkası."

"Resimlerdekinin sen olmadığına dönelim mi?" diye sordum. "Çünkü sen olmasan şaşırırdım."

"Bunun için teşekkürler." Elini saçlarında gezdirdi. "Başka biriyle daha görüşüyordu."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Derwent.

"Telefonunda onun mesajlarını buldum."

"Gerçekten buldun mu?"

"Birisinden telefonuna mesajlar geliyordu ve bu onu heyecanlandırıyordu – durmadan ona bir mesaj atmış mı, kaçırmış mı diye kontrol ediyordu."

"Kim olduğunu buldun mu? Bir isim?"

"Hayır. Birbirlerini eklememişlerdi. Herhangi biri olabilirdi."

"Tanıdığın biri olabilir yine de."

"Öyle olmadığını söyledi. Komik olduğumu söyledi. Ancak mesajları okudum. Hep 'Sürekli seni düşünüyorum', 'Seni görmem gerek' ve 'Onların birlikte olmamız gerektiğini anlamalarını sağlayacağız' gibi şeylerdi."

"Çekişme gibi geliyor" diye Derwent gözlemini belirtti.

"Benim düşündüğüm de bu. Dürüst olmak gerekirse, Cumartesi günkü tartışmamızın bir kısmı da buydu. Bunu onun yüzüne vurduğumda gösterdiği tepkiye tahammül edemedim. Komik olduğunu söyledi."

Hafif bir gülümsemeyle "Ona vurduktan sonra gülmediğine bahse varım" dedim.

"Hayır. Hayır gülmedi. Hepsi buydu, gerçekten. Bu onunla son konuştuğum zamandı. Pazar günü onu gördüm ama konuşmadık – telefonuyla konuşarak şehirde geziyordu. Beni görmedi."

"Ve Pazar günü evine gittin çünkü onunla konuşabileceğini düşünüyordun" dedim.

"Gittim çünkü adamın orada olacağını düşündüm."

"Babasının mı?" Aklım karışmıştı.

"Hayır. İrtibatta olduğu adam. Mesajların birinde o gece adamın eve gelmesini ayarlamışlar gibi bir şey vardı. Onu ailesiyle tanıştıracak ve bu da her şeyi daha da kötü hale getirecek diye düşündüm. Çünkü ebeveynlerinin benden haberdar olmasına asla izi vermeyeceğini daha baştan doğruca söylemişti. Babasının benden hoşlanmayacağını ve annesinin nazik davranmak adına çok şüpheli yaklaşacağını ifade etmişti." Başını salladı, hâlâ kırgındı. "Onu benden daha iyi yapanın ne olduğunu bilmek istiyordum. Ekimde Cambridge'e gidecektim, Tanrı aşkına. Ben ebeveynlerin hoşlanmayacağı tipte bir çocuk değildim."

"Ah, sen müstakbel eşsin" dedi Derwent. "Ne okuyacaksın?"

"Hukuk."

"Bunu bir daha düşünmek isteyebilirsin, evlat. Tecavüzden hüküm giymek kariyer hayallerine pek yardımcı olmayacak."

"Bana da öyle geldi." Çenesini sıktı.

"Philip Kennford'la neden görüşmek istediğini anlamaya başlıyorum" dedim.

"Evet, aşikâr. Kızla ilk karşılaştığımda, Laura'nın yararlı bir tanıdık olacağını düşündüm. Babasıyla benim için bazı iş tecrübeleri ayarlayabilirdi. İlk başta ona ilgi duymamın sebebi buydu. Ancak başından sonuna kadar sorundan başka bir şey olmadı."

Kibirli küçük pisliğin tekiydi ama bir sonraki lafını yürekten söylediğine emindim.

"Tanıdan onunla hiç karşılaşmamış olmayı dilerdim.

Bölüm Yirmi İki

Otel odasının kapısı sessizce açılması mümkün olmayan cinstendi, kilitten geçirirken anahtar kartı vınlıyor ve kilidi tıkırdayarak kendi açılıyordu. Kapı kolunu çevirmek için de epey güç harcamak gerekiyordu. Kapıyı çarpmadan kapatmaya çalışarak olabildiğince sessizlik içinde içeriye süzüldüm. Ancak kapı bunun tersini kısa sürede ispatladı. Arkamdaki yataktan gelen hışırtı beni ürküttü. Baskın.

"Saat kaç dersin?"

"Yatakta olduğum saat." Neredeyse uyandığına sevindim; başka bir şey yoksa sesinin normal gelmesi güven veriyordu. Işığı açmadan elbiselerimi çıkartmaya başladım. "Benim için pijama getirdin mi?"

"İhtiyacın var mı?" Rob esnedi. "Bir yerlerde birkaç tane var. Kendim için uğraşmadım."

"Diş fırçası?"

"Banyoda."

Küçük bir banyoydu ve ışık beni olduğumdan yaşlı gösteriyordu. Gözlerim kapalı bir şekilde hızlıca dişlerimi fırçaladım, her yanım ağrıyordu. Seth'le işimiz sabah birde bitmişti. Derwent büyük ruhsuz zincir otellerden birine giderken Wandsworth'un yoğunluktan kapalı dönüş yolu boyunca inleyip durmuştu. Yolda kendi tabiriyle Take That Grubu'nun kayıp üyesinin (Robbie Williams) beni orada beklediğini söylemişti. Görünüşe göre Rob'un koşu kıyafetlerini giymiş olması Derwent'in canını sıkmıştı. Koşu onun alanıydı. Rob'un etrafta şort ve atletle poz vermesi dikkat çekici olmuştu. Ben de ateş

püskürmesine izin vermiş, beni götürmesinden memnun olmuş ve biraz önce yaptığımız sorgulamalarla meşgul olmuştum. Lydia için endişeleniyordum. Seth Carberry'den iğrenmiştim. Kennford dosyasında umutsuzca kafam karışmıştı. Tüm fikirlerim tamamen tükenmişti.

Tişört ve pantolonla banyodan döndüğümde klima kuvvetli bir şekilde üflüyordu. "Sanırım sıcak havalar başladığından beri ilk defa üşüyorum."

"Büyük mutluluk, değil mi?" Bunu yastığa mırıldanmıştı, yine yarı uyuyordu. "Rahat uyuduğumuz için neredeyse tacizcine minnetar olabilirim."

"Bana ondan bahsetme bile." Yatağa girdim, çoktan odanın içinde parlayan sokak ışıklarından ve televizyonun kırmızı ışığından rahatsız olmuştum. Yorgunluğun ötesinde, rahat bir vaziyet almaya çalışarak huzursuz birkaç dakika geçirdim.

"Sorun ne?"

"Yastık çok yumuşak." Karşıya fırlatıp attım ve tavana bakarak sırtüstü uzandım. "Klima çok gürültü yapıyor."

"Bu geçici bir tedbir. Yarın kalacak başka bir yer bulacağız." Esnedi. " Yat uyu."

"Yapamıyorum."

"Elbette yaparsın."

"Bundan nefret ediyorum." Gözümün kenarından bir gözyaşı aktı ve saçıma indi. Burnumu çektim ardından bir daha çektim. "Bunun için çok üzgünüm."

Bana doğru yuvarlanıp döndü. "Aptal olma. Bu senin hatan değil."

"Sen sevdiğin işi yapıyor ve kendi dairendeki hayatın keyfini çıkarıyor olmalıydın, berbat bir otelde konaklıyor olmamalıydın. Eğer düşünürsen, bütün bunlar benim hatam. Benimle bir ilgin olmasaydı -"

"Suçu benimle paylaş." Bunu her şeye rağmen nazikçe söy-

lemişti. "Ben kendi kararlarımı hep kendim verdim, Maeve. Bunlardan birisi de senin her türlü zorluğu çekmeye değeceğindi." Bir duraksama oldu. "Gerçi benden saçma sebeplerden ötürü ayrılmak isteyip durmandan bıkabilirdim."

"Yapılacak doğru iş gibi geldi." Bir başka gözyaşı ilkine katıldı.

"Hep öyle olur."

"Seni umursamadığımdan değil."

"Biliyorum."

Gülmeme engel olamadım. "Ah, gerçekten biliyor musun?"

"Bunun sebebi bir başkasına bağlanmayı sevmemen. Her sebepten."

"Öyle değil."

"Bana ihtiyaç duymayacak kadar güçlü olduğunu düşünüyorsun." Bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve bana bakıp sırıttı. "Ama yanılıyorsun. Çok geç. Teslim oldun bile."

"İstediğim zaman yürüyüp gidebilirim."

"Hiç şansın yok."

"Sen tam olarak ne kadar koca kafalısın?"

"Ah, çok." Öpebilmek için eğildi. "Tamamen."

"Kendini beğenmiş akılsız." Tereddüt ettim. "Konuşmamız gerek."

"Tam olarak ne hakkında?"

"Güven?"

"Ah, şu mesele."

"Evet, o." Onun sıkılmış ses tonunu taklit ettim ve bu onu güldürdü. Buna rağmen onun durmasını bekledim, ciddi bir cevap istiyordum.

"Ben hata yaptım" diye kabul etti. "Seni karıştırmadan Komiser Ormond konusunu halledebilirim sandım. Onu yeterince bekletirsem ilgisini kaybeder diye düşündüm ama pek öyle yapacak gibi değildi."

"Bana söylemen gerekirdi."

"Biliyorum. Üzgünüm."

"Çileden çıkmazdım."

"Evet. Yaptıkların dışında."

"Sadece dürüst olmadığın için senin üstüne vardım."

"Dürüst olmak gerekirse, korkuyordum. Beni terk etmenden korkuyordum." Elini bacağıma kaydırdı. "Seni çok özlerdim."

"Buna bahse varım." Elini alıp iade ettim.

"Hoşuna gitti, değil mi?"

"Uyumam gerek."

"Benim de." Bir dakika sonra eli dizime geri döndü. Bu sefer olduğu yerde kalmasına izin verdim. Hareket etti. Durmak bi miyordu ve yeniden hareket etti.

"Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Öyle mi? Bu hiçbir şeyi daha iyi hale getirmez biliyorsun."

"Biliyorum ama zaman geçirmek için iyi bir yol."

"Kelime oyunu da öyle."

"Bizde olmaması ne yazık." Uzanıp beni yeniden öptü. "Başka bir şey düşünmemiz gerek."

Bazen onun işini kolaylaştırırdım, yine bunu yaptım ama benim de hoşuma gittiği içindi. Sonunda kafam rahat uyudum, işin ucunda bu vardı. Sonuçta, işler daha kötü olabilirdi.

Sonunda oldu da, neredeyse anında daha berbat hale geldi. Pek fazla saat geçmeden – altıya gelmeden – ikimiz de çalan telefona cevap vermek için aynı anda doğrulduk. Saymayı bırakacak kadar sıklıkla böyle uyanıyordum.

"Nerede?"

"Yerde."

"Benimki o zaman." Yataktan kayarak çıktım ve daha önce üzerimden çıkarıp attığım elbiselerimi silkeleyerek aramaya başladım. Homurdanarak arkasını döndü ve kendini yastığa

gömdü. Benim de tam olarak yapmak istediğim buydu. Telefon hâlâ çalıyordu, yerde titriyordu. Ekranı aydınlandığından yatağın altında bir yerde gördüm.

"Ne istiyorsun?" Bunu telefonu açmadan önce söyledim, bu laflarla Derwent'a günaydın demeye yeterli cesaretim yoktu. Kendimi normale döndürerek "Kerrigan" dedim.

"Uyandırdım, değil mi?" Sesi yüksek ve çekingendi.

"Elbette uyandırdın." Sesim sert çıktı; klima ses tellerimi kurutmuştu.

"Zor iş. Uyumak yok artık. Kıçını kaldırıp benimle buluşman gerekiyor. İşimiz var."

"Ne işi?" Gözlerimi ovuşturdum, telefona esnememeye çalışıyordum.

"Suç mahalline çağırıldık."

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" Eski tanıdık heyecan vücuduma dağılırken yorgunluk kayboluyordu.

"Tanıklarımızdan birinin ölü olarak ortaya çıktığı anlamına geliyor."

Cadde inşaat kamyonları yerine polis arabalarıyla dolu olması, onu eski halinden dahi iyi göstermiyordu. Derwent sonuna doğru park etmişti. İçinden küfür ediyordu. Onu yürüyeceğimiz mesafe ile ilgili kışkırtmamaya karar verdim. Beni aldığından beri kötü bir ruh hali içindeydi. Bir yere giderken yolda geçen zamanlardaki halinden eser yoktu. Benim de zaten neşem yerinde değildi.

Kendi bölgemizin dışındaydık ve her ikimiz de yerel Suç Araştırma Bölümünden kimseyi tanımıyorduk. Bu yüzden çeşitli kordonları aşıp eve girmemiz biraz zaman aldı. Giriş holünde dikilirken bulunduğumuz yerin nasıl değişmeden kaldığını görünce şaşırıp kaldım. Askıya asılmış aynı palto, kapının yanındaki köşede duran açılmamış ıvır zıvır mektup yığını daha önceki ziyaretimizle ne kadar da benzerdi. Havada daha önce

orada olmayan bir koku vardı, daha önce görevlendirildiğim cinayetlerden tanıdığım bir şey: en başta kan. Üst kattan gelen sesler vardı – birçok ayak geziniyordu – ve tulumlarını giymiş suç mahalli teknisyenleri oturma odasında çalışıyorlardı. Bu büyük bir dosya olacaktı ve emekten kaçınmıyorlardı. Derwent'ın arkasında durdum, nereye gideceğimizi söylemesini bekliyordum. Kâğıttan galoşlarımız vardı ama bu evde gezinebileceğimiz veya gezinmemiz gerektiği anlamına gelmiyordu. Yanımızdan geçen herkesin bizimle konuşmaktan daha iyi yapacak işleri vardı.

"Size yardım edebilir miyim?" Lacivert takımlı bir memurdu. Nispeten gençti, saçları seyrekti ve kalın çerçeveli gözlükleri vardı. Hızla merdivenlerden aşağı doğru iniyordu. İçgüdüsel olarak ondan hoşlanmayacağımı hissettim – sesinin tınısı, pinti tavrı onu yalaka gibi gösteriyordu, hepsi bir aradaydı.

"Komiser Josh Derwent." Genelde yaptığı gibi önüme geçti – bu tavrı beni tanıştırmaya yaramaktan uzaktı. Bir adım yana geçtim böylece hâlâ görülebiliyordum.

"Ah. Sizin kartınızı bulduk."

"Evet, Sanırım bu yüzden çağırıldık."

"Bize yardımcı olabileceğinizi düşündük. Bizim için boşta kalan bazı detayları doldurabileceğiniz düşündük. Ben Çavuş Bradbury. Andy Bradbury." Eldivenli ellerini kaldırdı. "Cesetleri inceliyordum. Tokalaşmak istemezsiniz."

"Kesinlikle haklısın." Derwent da buna özel olarak üzülmüş gibi görünmüyordu.

Bradburry bana baktı. "Ve siz?"

"Memur Meave Kerrigan."

"Burada olmanıza ihtiyacımız var mı?" Kaşlarını Derwent'a kaldırdı. "Arkadaş çevrenizden birini yanınızda getirmenize gerek yoktu."

Derwent kollarını bağladı. "Bak ne diyeceğim, dostum, o giderse ben de giderim."

"Buna hiç gerek yok. Sadece onun burada olmasının bir nedeni olduğuna emin olmak istedim, hepsi bu. Etrafta çok fazla insanın dolaşmasına izin veremeyiz."

"Şey, geçen sefer o da benimle birikte buradaydı bu yüzden ben ne biliyorsa üç aşağı beş yukarı o da biliyor."

Bradbury "Pekâlâ. Pekâlâ. Güzel, tamam o zaman" diye küstahça konuştu.

Tamamen alışılmadık şekilde savunulmuş olmaktan dolayı içimde bir sıcaklık hissettim. Ancak kısa süre içerisinde Derwent'ın yapacağı veya söyleyeceği kelimelerle anlatılamayacak bir şey yine ondan hoşlanmamama sebep olacak ve her şeyi eski tatlı haline geri döndürecekti. Bradbury arkasını dönerken ona göz kırptım. Onu önce şaşırmış ardından memnun görmek hoşuma gitti.

"Telefonda alanın temiz olduğunu söyledin. Kaç cesetten bahsediyoruz?"

"Beş." Bradburry Oturma odasını işaret etti. "Birisi orada. Üçü yukarıda. Sizinki mutfakta." Not defterini çıkarıp başparmağıyla sayfaları çevirdi. "Adı neydi?"

"Adamkuté. Niele Adamkuté" Tam söylemek üzereydim ama Derwent erken davrandı; bir sebepten ötürü adını gerçekten öğrenmişti.

"Nasıl öldürüldüler?" diye sordum.

"Vurulmuşlar. Komşuların hiç birisinin bir şey duymamasından yola çıkarak susturucu kullanıldığını tahmin ediyorum. Görünüşüne bakılırsa kurbanların hiçbirisi uyarı almamış. Tamamen profesyonelce. Ölünceye kadar olanlardan hiç haberleri olmamış."

"Hepsi bu evde mi yaşıyordu?"

"Söyleyebileceğimiz kadarıyla. Kimliklerini teşhis etmeye çalışıyoruz ama bazıları iki veya üç pasaporta sahip bu yüzden kolay değil."

"Hiç silah buldunuz mu?" diye sordu Derwent.

"Evet. Bıçaklar, tabancalar, bir ton cephane ve birkaç adet av tüfeği. Nakit para. Paketlenmiş satışa hazır halde bol miktarda amfitamin. Yatak altında çalınmışa benzeyen birkaç kucak dolusu altın mücevher." Sırıttı. "Bu çete için kimse yas tutmayacak."

"Öyle diyorsan." Derwent çenesini sıkıyordu. Benim gibi, o da Niele'nin ölüm olayını kabullenmekte zorlanıyor gibiydi. Çok sert, çok boyun eğmez gibi görünüyordu ve onun güzel olmasının bir fark yaratmaması gerekirdi ama yaratmıştı. "Oturanlardan sadece ikisine ulaştık bu yüzden diğerlerinin teşhisi konusunda size yardımcı olamıyorum ama söyleyebileceğimizi size söyleyeceğiz."

"Yine de girip bakın." Bizi iterek geçip oturma odasına gitti. "Bu iki memurun buradaki kurbanı görmesine izin verebilir miyiz?"

"Keyfinize bakın. Yerinden kıpırmadı." En yakında duran sakallı ve koca göbekli bir olay yeri inceleme memuruydu. Sarkık gözleri çok şey görmüş gibiydiler. Özellikle de Andy Bradbury gibilerden pek çoğunu.

"Uyuyor gibi görünüyor. İlk ekip geldiğinde TV açıktı." Hâlâ açıktı, Japonya'dan beyzbol yayını yapıyordu. Gece saatlerinde yapılan ölü yayınlardan diye tahmin ettim. Kanepenin diğer ucunda benim Jurgis diye tanıdığım kalıplı bir erkek yatıyordu. Kafasında meydana gelen hasar nedeniyle yüzünün şekli değişmişti. Kafatasının arka tarafı aşağı yukarı yoktu. Kan ve beyin parçaları önceki ziyarette fark ettiğim oyun kutularının üzerine fışkırmıştı. Bir olay yeri inceleme memuru dokunun her parçasını titizlikle kaydediyordu, her bir kemik parçasını.

Derwent bana "Bu dostumuz Jurgis, değil mi?" dedi.

"Öyle söyleyebilirim." Bradbury'ye baktım. "Korkarım onun sadece ilk adını biliyoruz. Herhangi bir kimlik kartı bulabildiniz mi?"

"Bir pasaport vardı... Jurgis Jankauskas için." Yine not defterinden okumuştu, defteri biraz fazlaca yıpratmıştı.

"Doğru gibi geliyor" dedi Derwent. "Bizimle konuşurken onun için sahte isim kullanmasını gerektirecek bir sebep yoktu, değil mi?"

"Muhtemelen yoktu. Yine de asla bilemezsin."

"Hepsi de her türden kötü işe bulaşmış gibi görünüyor. Kadın yalan söylemeyi bir alışkanlık haline getirmiş olabilir" diye ileri sürdü Bradbury. "Özellikle polis olduğunuzu biliyorsa."

"Mümkün." Derwent sinirli görünüyordu. Niele'den hoşlanmıştı, itiraf edebileceğinden daha fazla hoşlanmıştı. Ona yalancı bir suçlu demek Bradbury için komiserin gözüne girmenin kötü bir yoluydu. Söylediği doğru olsa bile.

Aceleyle "Bu isim başlamak için iyi bir nokta yine de. Çok ağır hasar var, değil mi? Ne tür bir mermi kullanıyorlarmış?" diyerek araya girdim.

"Çukur uçlu mermi."

"Fazla konuşmaya gerek yok o zaman."

"Hem de hiç yok." Bradburry öne eğildi, eskiden Jurgis'in damağı olan yere doğru bir açıyla kalemini tuttu. "Ağzı açık yatıyordu. Silahın namlusu kalemin olduğu yerdeymiş – biraz daha yakın muhtemelen. Tetiği çeker – 'bunu taklit etti' – kesin öldürme atışı."

"Patoloğun söylediği bu mu?" diye sordu Derwent.

"Eh. Evet. Bu." Bunu kendisi ortaya çıkartmamış olduğunu itiraf ettiği için biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Sence ilk kurban o muydu?"

"Muhtemelen değildi. Ben daha çok sizin bayanın ilk olduğunu düşünüyorum. Arka taraftan girmişler."

"O da mutfakta mıydı?"

"Görünüşe göre masada oturuyordu" Biz geliyor muyuz diye dönüp bakmadan giriş holüne döndü. Derwent adamın ardında gitmem için çekilip yol verdi. Bu onun için alışılmadık bir kibarlıktı. Sevimli bir bakışla karşılık verme hatasına düş-

medim ama Niele'nin cesedini görmeye de tam olarak istekli değildim - kalıplı arkadaşıma olanları gördükten sonra - ve giriş holüne giderken ayaklarımı sürüyordum. Mutfak evin geri kalanında olduğu gibi kasvetli ve sevgiden yoksundu. Ucuz beyaz eşyalar ve ömrünü doldurmuş mutfak aletleri vardı. Kapılardan bir kaçı hasarlıydı, kaplama tahtalarının altındaki mukavvalar görünüyordu. En iyi kalite değildi ve iyi de döşenmemişti. Tezgâhların tamamının üzerinde kırıntılar, yerde lekeler ve köşede dolup taşmış bir çöp kutusu vardı. Lavabo içlerinde yağlı soğuk su olan kâse ve tencerelerle tepeleme doluydu. Ocağın üstü bir faciaydı, yanmış yemek katmanlarıyla kaplıydı.

Derwent'a omzumun üstünden bakarak "Çete liderleri gerçekten böyle mi yaşıyor?" dedim. Ancak buna Bradbury cevap verdi.

"Bunlar ayak takımı. İşi yapar ve parayı eve yollarlar. Hepsinin Litvanya'da güzel evleri olduğuna bahse varım. Birkaç yıllarını burada geçiriyorlar, ardından emekli olup lüksün kucağında yaşayıp gidiyorlar."

"Sanki bu konu hakkında her şeyi biliyormuş gibi konuşuyorsun" dedi Derwent.

"Bir süre organize suçlar biriminde çalıştım. Onlarla pek çok sorun yaşadık." Bradburry başını salladı, ardından yeri işaret etti. "Tanığınız bu, değil mi?"

Masanın arkasında yığıldığı yerdeydi, yan dönmüş halde yere serilmişti, bacakları bükülmüştü. Yüzü hiç zarar görmemişti ama ölü halinde ürpertici bir mükemmellik ve bir vitrin mankeninin solgunluğu vardı. Gözleri açıktı, boşluğa bakıyordu.

"Patalog tarafından muayene edildi mi?" diye sordu Derwent.

"Evet ama onu bulduğu vaziyete geri koydu. Olabildiğince suç mahallini bozmamak konusunda hassasiyeti var."

"Faydalı." Niele'ye bakarak çömeldi, jarse pantolon ve vü-

cudunu saran bir fanila giymişti. Ayaklarında botlar vardı, öleceğini bilse daha seçkin ayakkabılar seçerdi diye aklımdan geçirdim. "O uyumuyormuş."

"Bu yüzden ilk onun öldüğünü düşünüyorum."

"Tırnaklarına oje sürüyormuş." Ağzı kapatılmamış oje şişesini çoktan görmüştüm, pamuk, aseton, bir törpü ve manikür kürdanı oje şişesinin yan tarafına yerleştirilmişti. Eksiksiz, titiz ve mükemmeliyetçi: Onun hakkında daha önce edindiğim izlenime birebir uyuyordu. Ellerine bakarak, ilk elin yarısını tamamlamış olduğunu gördüm, keskin bir fuşya pembesiydi. Boyanmamış tırnaklar artık donuk mavi renkteydi. "Burada TV açık mıydı?"

"Radyo. Biz geldikten sonra birisi kapattı. Tanrım – feci şeyler – Doğu Avrupa pop yayını yapan birkaç korsan kanal."

"Belki de memleket hasreti duyuyordu" diye fikrimi ileri sürdüm. Kimse cevap vermedi. "Ne zaman olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Geç. Gece yarısı ile iki arasında diye düşünüyoruz."

"Gece kuşuymuş demekki." Derwent hâlâ ona bakıyordu.

"Öyle görünüyor. Diğer kurbanların hepsi uyuyormuş." Bradburry omuzlarını silkti. "Gece yarısı hayatta olduklarını biliyoruz. Çünkü komşulardan birisi gelip adamlardan birinin park ettiği yer yüzünden şikâyette bulunmuş – herif arabanın önüne park etmiş ve arabasını çekmesi gerekiyormuş."

"İki saatlik zaman aralığını nereden çıkarttınız?"

"Patalog belirtti."

"Bu mu yani?" Derwent pek etkilenmediği görülüyordu. "Genellikle o kadar kesin bilgi veremezler. Bana boş laf gibi geliyor."

"Hiç boş değil." Bradbury ona çıkıştı. "Bunu gerçeklere dayandırıyor. Çoğunlukla da vücut ısısı."

"Hep bana söylenen bunun güvenilmez olduğuydu, özellikle

de bu havalarda." Derwent'ın, bizi ölüm zamanını sormaktan bıktırana kadar kem-küm eden Glen Hanshaw'ı düşündüğünü biliyordum.

"Şey, bir de adı meçhul birisinin saat dörtte arayıp birkaç saat önce onların öldürüldüklerini söylemesi var, bu yüzden bu bilginin de uyduğunu düşünüyoruz."

"Bu şekilde mi ortaya çıkardınız? Bir telefondan mı? Yani birisi sizi ölümlerden haberdar etti." Derwent'a baktım. "Bu alışıldık değil, değil mi?"

"Profesyonelce bir işte değil. Ancak belki bundan bir mesaj vermek istiyorlardır. Bu şekilde hepsini öldürme – bu biraz aşırı."

"Peki ne tür bir mesaj?"

"Galiba, herkese bir uyarı. Büyük çocuklarla oynama ve uğraşma." Derwent içini çekti. "Silahlar, uyuşturucular ve çalıntı altın. Bütün bunların kahrolası çekiciliği midemi kaldırırdı. Ne israf."

Niele'nin cesedine daha yakından bakmak için onun yanına diz çöktüm. "Göğsünden mi vurulmuş?"

Bradbury evet anlamında başını salladı. "Tek atış."

"Kaçırmamış." Derwent'ın yüzü zalimleşti. "Profesyonel atış standardı. Hâlâ fırçayı tutuyor. Başını kaldırıp bakmaktan başka bir şey yapmaya fırsat bulamamış. Kapı açılır açılmaz ona ateş etmiş olmalılar."

"En azından neler olduğunun farkına varmamış. Muhtemelen korkmamış."

"Bu kız hiçbir şeyden korkmazdı." Derwent başını çevirdi, ona uzun bir dakika boyunca baktı. Ardından kalktı. "Çok yazık, hepsi bu. Kartımı nerede buldunuz?"

"Odasında. Bakmak ister misiniz?"

"İyi olurdu."

"Diğer üç ceset de üst katta." Bradbury mutfaktan dışarıya

doğru ilerledi, gösterişli uzun adımlarla yürüyordu. "Kadının odasını görmeden önce onlara bir göz atabilirsiniz."

"Zorunda mıyız?" diye söylendi Derwent. Sesini yükselterek "Bunun pek bir anlamı yok, dostum" dedi. "Buradayken başka biriyle karşılaşmadık."

Bradbury baştan savılacak biri değildi. "Şöyle bir bakmaya değer, muhtemelen. Ne olacağını asla bilemezsin."

Derwent'la üzüntülü bir bakışı paylaştım. Kendimiz zorlayarak giriş holüne ilerledik ve merdivenlerden çıktık. Üzerlerinde dağınık ev haliyle olan cesetlerin bulunduğu üç suç mahaline ulaştık. Çok sayıda polis memuru ve adli tıptan gelen araştırmacı vardı. Hiç birisi de Bradbury'i gördüğüne hoşnut olmamıştı. İlki içinde bulunduğu küçük odanın çoğunu kaplayan tek kişilik bir yatakta uyuyordu. Mermi başına sol kulağının hemen arkasından girmiş ve şilteye saplanmıştı. Oda boğucuydu ve kontrplak bir gardırop pencerenin yarısını kapatıyordu. Duvar kâğıdı neredeyse tamamen çıplak kadın resimlerinin arkasında kalmıştı. Resimlerin bazıları dergilerden koparılmıştı, bazıları telefon kulübelerinde bulabileceğiniz cinsten belirsiz zevkler sunan yerel fahişelere ait reklamlardı.

"Ucuz bir dekor" diye yorum yaptı Derwent.

"Senin daireni de böyle hayal ediyorum."

"Ah, çok teşekkür ederim." Gözleriyle odanın görünüşünü taradı. "Göğüslere bakmaktan bıkmamanın sebebi ne?"

"Sanırım bakmayabilirim."

"Cesetlere baksak mı?" Bradbury canına tak etmiş gibi konuştu. Bunu yapmak yerine Derwent ona baktı, beni yerimden kıpırdatan uzun bir bakış. Sükuneti korumak için bir daha araya girdim.

"Bu adamı daha önce gördüğümü hatırlamıyorum."

"Ben de" diye bana katıldı Derwent.

"Bir sonraki o zaman."

Bu seferki daha büyük odada daha iri bir adamdı, Jurgis'in bunun yanında belirgin bir şekilde çıt kırıldım kalacağı bir dev. Bu defa iki kere ateş edilmişti, birisi karına, birisi göğse.

"Gerekli olandan fazla ateş edilmiş. Bir tanesi yeterdi." Bradbury başını salladı, ziyan olan mermiye hayıflanıyor gibiydi.

"Onun ayağa kalması riskini göze almazdım, sen alır mıydın?" Derwent üzerine eğilip adamın yüzüne baktı. Asık bir yüz ifadesiyle ölmüştü, kaşları çatılmıştı, yüzü şişkin ve somurtkandı. "Bildiğim biri değil."

"Benim de."

"Yatağının altında silahlar vardı."

"Bir silahım olsa, karşımdakinin bundan endişelenmesini sağlardım. Normalden daha fazla güven verirdi." Derwent dönüp odayı inceledi. "Hırsızlıktan eser yok."

"Hayır. Burayı inceleyen bizlerdik. Bu saf ve yalın bir şekilde cinayet işi. Yahut aramak zorunda kalmadan istediklerini bulmuşlar."

"Bütün param üzerimde, her ne kadarsa" dedim.

"Evet, yerinizde olsam bu ev için aynı konuda bahse girmezdim. Gerekiyorsa daha tecrübeli olan memurların söyleyeceklerini dinlemek için bekleyebilirim."

Bradbury hızla en az sevdiğim meslektaşlarımdan biri haline geliyor ve bunun için sıraya girmesi gerekiyordu. Yataktan uzaklaştım. "Buraya yapmak için geldikleri işi yaptılar, bu işi iyi yaptılar. Zaman geçirmeden bunun farkına varmanızı sağladılar. Sizden sonra, medyayı da haberdar ettiklerine bahse girerim."

"Biz geldikten hemen sonra buradaydılar" diye itiraf etti.

"Yerinde olsam, yönlendirildiğimi düşünürdüm. Sadece başkasının pisliğini temizliyorsun." Bradbury tartışmak için ağzını açtı ama kaşlarımı kaldırdım. "Bir sonraki?"

Patoloğun hâlâ son kurbanla uğraştığı ortaya çıktı. Bu yüz-

den yine incelenen adamı tanıyıp tanımadığımızı söylemek için içeriye bir girip çıktık. Genç ve sarı saçlıydı, boynunda altın zincirli bir haç vardı ve hayatı sona erdiğinde çıplak olarak uyumuş haldeydi. Halinde zayıflık belirten bir şey vardı, bana Clapham'da Range Rover'da ölen çocukları hatırlatan bir şey. Dönüp giderken başını salladın.

"Sorun ne?" diye sordu Derwent.

"Büyük olasılıkla onunla hiç ilgisi olmayan bir kavgada ölmek için çok genç."

"Güzel yüzüne aldanma. Muhtemelen berbat herifin tekiydi."

"Sen istersen buna inanabilirsin."

"İnanıyorum. Keşke bütün cinayet kurbanları suçlu olsaydı. Bu mesleği yapmayı daha kolay hale getirirdi."

"Zor mu buluyorsun?"

"Bugün, evet." Derwent bıktın diye düşündüm, uykusuzluktan gözleri şişmişti. "Ve şu kahrolası tur rehberi olmadan da yaşayabilirdim."

Bardbury beşinci kurban hakkında birkaç soru sormak için arkamızdan odaya girmiş, tek kelimelik cevaplar almıştı. Bize giriş holünde katıldı.

"Neile'nin odasını görmeye hazır mısınız?"

"Yarım saattir." Derwent omuzlarının üstünde başını yuvarlayarak boynunu gerdi. "Sana bunun zaman kaybı olduğunu söylemiştim."

"Bunu asla bilemezsin."

"Saçmalık. Daha başlamadan biliyordum. Sana saat üzerinden falan mı ücret ödeniyor?"

"Eksiksiz davranmanın zararı yok." Bradburry uzanıp Derwent'ın arkasını işaret etti. "Oradaki sizin tanığımızın odası."

"Sonunda." Derwent hızla kapıya gitti ardından durdu. "İyi misin, patron?"

"Josh." Onu görmeden bunun Godley'nin sesi olduğunu anladım. Eldivenli ellerinde birkaç tişörtle açık bir elbise dolabının üzerine eğilmişti. Oda temizdi ama hiçbir şekilde lüks yoktu. Yatağın iskeleti metaldi ve dardı. Duvarlar çıplaktı ve beyaza boyalıydı. Aşırı sadeydi. Kennford'un bunu öğrenci işi olarak ifade ettiğini hatırladım ve onun fikri bana da cazip geldi.

Derwent emniyet amiri hariç hiç kimseyi fark etmemiş gibi görünüyordu. "Burada ne yapıyorsunuz? Hatta bunu nasıl haber aldınız?"

"Çete işleriyle ilgili gibi görünüyor. Elbette bundan dolayı bilgilendirildim, diğer soruşturma nedeniyle."

"Size kim bilgi verdi?"

Godley'nin yüzü asıldı. "Bunu neden kafaya taktığını anlayamadım, Josh."

"Üzgünüm, biz tanıştırılmadık." Çavuş yanımdan sıyrılarak geçti. "Andy Bradbury. Elbette ben sizin kim olduğunuzu biliyorum."

"Güzel." Godley herhangi bir heyecan duymadan ona baktı. "Bu dosyayı sen mi yürütüyorsun?"

"Ben suç mahallerinden sorumluyum. Her şeyin usulüne uygun yapıldığından emin olmak için."

"Bu güzel ve önemli bir iş gibi geliyor. Lütfen, bizim seni işinden alı koymamıza izin verme." Godely memnun bir şekilde gülümsedi ama memurun burada kalmasına izin vermeyecekti ve o da bunu biliyordu. Patoloğu kontrol etmekle ilgili birşeyler mırıldanarak gitti, bana veya Derwent'a hoşça kal demekle uğraşmadı.

"Bunun için Tanrı'ya şükür. Onu başlarından atmak için suç mahaline gönderdiklerine bahse girerim. Onunla çalışmak zorunda kalsaydım iş yerinde ataşları saymakla görevlendirirdim." Derwent bir mirket gibi uzanarak Godley ne yapıyor diye baktı. "Orada ne buldunuz?"

"Pek bir şey yok. Sadece odayı araştırıyorum."

"Ne arıyorsunuz?"

"Şunu bunu." Godley verdiği cevabın meşhur nezaketine uygun olmayacak kadar kısa olduğunun farkına varmış olmalıydı. "Asıl olarak bir telefon."

"Alt katta değil mi?" Masanın üzerinde olan şeyleri hatırlamaya çalışarak yüzümü astım. Partilerde oynanan daha önce orada neler olduğunu hatırlayarak eksik olanın bununduğu oyunların komik bir taklidi gibiydi. Telefonun masanın üzerindeki oje şişesinin yanında durduğuna emindim.

"Bir tane vardı. Ancak doğru telefon değildi."

"Yardım ister misiniz?" diye sordum.

"Hem de her şekilde."

Yatağı kontrol etmeye başladım, görünen bir yerde mi diye yastıkları ve yorganı kaldırdım. Derwent bir an için durdu, bizi seyrediyordu, ardından başka bir yorum yapmadan odadan ayrıldı. Onun alt kata indiğini duydum ve ne yaptığını merak ettim. Arkamda, Godley elbise dolabı üzerinde çalışmaya devam etmişti, çantaları açıyordu.

"Bu bir iş telefonu falan mı?"

"Olabilir."

"Modelini biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok."

Ellerimi şiltenin altına sokup, altında boylu boyunca kaydırdım. Niele'nin kusursuz manikürünü hatırlayarak ucuna doğru olabilir diye düşündüm. Her çaldığından eşelemek istemezdi. Yatağın ayak ucunda elime metal bir şey geldi ve dikkatlice çıkarttım.

"Bingo."

"Buldun mu?" Godley elini uzattı. "İyi kız. Bana ver."

"Torbaya koymam gerekmiyor mu?" Ona dik dik baktım. "Artık bu bir kanıt, değil mi?"

"Bir şeyi kontrol etmem gerek. Bunun aradığımız telefon olduğundan emin olmak için." Hâlâ elini uzatmış haldeydi ve ben de kariyerimin geleceğini ölümcül şekilde mahvetmeden söyleyebilecek bir neden bulamadım. Telefonu avucunun içine koyup tuşlarına basarken onu izledim. "Parola yok. İyi iş."

Ardından bana arkasını döndü, vücuduyla telefonu benden saklıyordu. Uzanıp duvarda asılı olan aynadan menülerde gezinmesini izledim. Aradığı numara kayıtlarıydı, bu aşikârdı ve isimler listesini kontrol edip iki tanesini silerken gözlerimin açıldığını hissettim. Patronum olsun ya da olmasın, ona meydan okumamanın yolu yoktu.

"Bu doğru bir şey değil, değil mi? Telefona hiçbir şey yapmamanız gerekiyor."

"Merak etme, Maeve. Sorun yok." Onu bulduğum yere geri soktu.

"Onu orada mı bırakacaksınız? Neden toplamıyoruz? Bu bir kanıt."

"Bradbury'nin ekibine bırakalım. Eğer bir şey bulamazlarsa strese girerler." Koluma girdi ve beni odadan çıkarıp merdivenlere doğru götürdü. "İyi iş çıkardın, Maeve."

"Öyle miydi?" Kendimi çektim. "Henüz bitirmedik, değil mi? Komodine bakmamıştım."

"Onu Bradbury'e bırak" dedi tekrar Godly. "Yapılması gerektiği gibi yapılır. Üstelik gitmem gerekiyor."

Ona ne yaptığını sormayı yürekten istiyordum ama tatminkâr bir cevap alamayacağımı biliyordum. Çıkarken Derwent'ı aldık ve ikimiz ayakta dikilerek Godley'nin gidişini seyrettik. Mercedes park etmiş haldeki başka bir aracın yanına park edilmişti, sanki Godley'in daha uygun bir yer bulmak için çok acelesi varmış gibi görünüyordu. Arabayla uzaklaşmadan önce başıyla bizi selamladı, bu sabah yapılan işten memnun kaldı diye içimden geçirdim.

"Bizim de gitmemiz gerekli." Derwent'ın yüzü ifadesizdi.

Yüzümü ekşittim. "Bu mu yani?"

"Daha ne istiyorsun?"

Godley'nin arabasının gittiği yöne doğru elimi salladım. "Bu garipti, değil mi? Yani alışılmadıktı."

"Bilmem."

"Ne düşünüyorsun?"

Sözümü kesti. "Bana sorma. Bana bir daha bundan bahsetme. Bu olmadı."

"Olmayan ne?"

"Bilmiyorum ve sen de bilmiyorsun." Yürüyerek uzaklaştı, sinirli bir halde sakız çiğniyordu ve son kordonun dışındaki hiçbir gazeteci onunla konuşmaya teşebbüs edecek kadar aptal yahut çaresiz değildi.

Bölüm Yirmi Üç

Büroya dönüş sabah trafiğinin yarattığı zehirleyici bir yolculuktu. Ne gecikme ne de yanımdaki koltuktan esen sessiz öfke fırtınası olması gerektiği kadar canımı sıkmadı. Hiçbir şey yapmadan, gün ışığı arabaya vururken yarı uykulu bir şekilde kafamı haritaya vererek sessiz ve sakin oturabildim. Kronik olarak uykusuzdum, çalışamıyordum ve Derwent'ın da aynı durumda olduğunu tahmin ediyordum. Bir saate kalmadan daha bir mil bile gitmemiştik ki benzin için durduk. Derwent arabaya bir kutu asprinle döndü.

"Kahrolası çocuk engel kapağı." Bununla boğuşuyordu, beceriksizce kapağı çeviriyordu.

"Bana ver." Daha ilk denemede kapağı çevirip açtım, aslında şişeye bakıp nasıl açıldığını öğrenmiştim. "Kaç tane istiyorsun?"

"Azami doz ne?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Etiketini oku o zaman. Doz her ne ise iki katını ver." Arabayı çalıştırdı ve çıkıştan değil giriş tarafından benzin istasyonunun dışına sürdü. Bunu geleneksel korna yağdırmalar ve küfürlü naralar takip etti.

"Eğer polis olmaktan sıkıldıysan neden kaçak taksi sürücüsü olarak çalışmıyorsun? Gereken bütün yetenekler sende var."

"Çünkü o Noel ağacı gibi görünen küçük araba parfümlerinden hoşlanmıyorum ve ayıkken sarhoş insanlara dayanamıyorum."

"Ayık olmaya gerek yok, değil mi? Birçoğunun işe başlamadan önce bir iki tek attığına eminim." Talimatlara göz gezdiriyordum. "Dozu iki katına çıkartmanın güvenli olduğuna da emin değilim. Baş ağrısı?"

"Hayır teşekkürler, zaten bir tane var."

"Kırıp geçiren bir espri anlayışıyla birlikte."

"Ben buyum. Eğlenceli, zeki ve yakışıklı. Bir erkeğin hayatta bu kadar çok üstünlüğe sahip olması doğru bir şey değil."

"Sana yakışıyor." Ona iki hap ve bir şişe su verdim. "Hepsini iç. Muhtemelen susuz kaldın."

"Akşamdan kalma değilim" diye cevabı hemen verdi.

"Öyle olduğunu söylemedim. Sıcak bir gün." Merakla ona baktım. "Dün gece döndükten sonra içtin mi?"

"Bir tane."

"Bunun için geç bir vakitti."

"Uyumama yardım ediyor. Senin de rahatlamak için kendi yolunu bulduğuna bahse varım, değil mi? Yabancı bir yatakta uyumak kadar insanı azdıracak bir şey yoktur."

Tepkisiz kalmak için oldukça zorlamama rağmen kızardığımı hissedebiliyordum. "Üzgünüm. Yanından bile geçemedin."

"Öyle mi? Ben öyle sanmıyorum."

"Philip Kennford'u aramam gerekiyor." Konuyu değiştirmek için bunu aşağı yukarı rastgele söylemiştim. "Lydia ve Savannah'a dün gece olanları ona haber vereceğime söz verdim."

Derwent gürledi. "Onu karıştırma. Adam bana çatmaya yer arıyor. Dürüstçe söylüyorum, bununla canımı sıkamam."

"Onunla Niele hakkında da konuşmamız lazım."

"Kıçıma arı kovanı sokmayı tercih ederim."

"Bir şey biliyor olabilir."

"Ne hakkında tam olarak?"

"Neden öldüğü." Omuzlarımı silktim. "Adamın şüpheli olmadığını nereden biliyoruz?"

"Bir bağlantısı yok." Derwent kaşlarını çatıyordu. "Eteğindeki taşları çoktan polise dökmüş birisi için hiç kimse beş kişiyi öldürecek kadar çıldırmış olamaz. Eğer Niele tek hedef olsaydı, ölen sadece o olurdu. Güzelce kıvrılmış yataklarında sessizce uyuyan başkalarını öldürmek için bir neden yoktu. Her neyse, sen üst katta Godley'leyken diğer memurlardan birisiyle çene çaldım. Konu Niele'nin evinin Skinner'ın kötü işlerini yaptırmak için tuttuğu Doğu Avrupalıların karargahı olduğuydu.

"Şaka yapıyorsun."

"Hiç de değil. Godley'nin bu işe bulaşmasının nedeni buydu."

"Yani Clapham'daki çocukları bu adamlar mı vurdu?"

"Bunu bilemem. Ben soruşturmada görevli değilim, hatırladın mı?" Biraz insafa geldi. "Muhtemelen. Balistik raporlarını karşılaştırmayı deneyecekler. Silahların kalibreleri aynı, bu yüzden bu bir çıkış noktası."

"O halde onları kim öldürdü? Ken Goldsworthy'nin adamları mı?"

"Eğer onun takımına birisini sızdırdıysa ki bundan şüpheliyim." Derwent'ın alnı kırıştı. "Şu suç mahalli, bana tanıdık geldi. Bu tarz cinayetler görmüştüm. Soğuk, duygusuz ve yansız. Beşine birden mermiyi çakmalarına rağmen heyecanlandıracak bir şey değil. Bir defasında Shepherd's Bush'ta tam bunun gibi bir suç mahalline gittim – doğrudan atış, dağınıklık yok. O zaman üç ölü vardı."

"Katili yakaladınız mı?"

"Dosyayı toparlayamadık ama kimin yaptığından oldukça emindim."

"Ve o da?"

"John Skinner'la çalışan biriydi. Larch adında bir adam. Tony ilk ismiydi. Katil gibi bakan heriflerden biri – kızgın gözler, keskin bakışlar, buz mavisi ve delici. Saçlarını kazıtmıştı,

her zaman suç mahallerinde saç kılımı dökmekten sakınmışımdır ama bu aynı zamanda onu sert bir serseri gibi gösteriyordu. İyi bir adam değildi ama ödümü patlatmıştı. Skinner İspanya'ya taşındığında, Larch da İngiltere'den ayrıldı. Güney Amerika'da biraz zaman geçirdi, ardından Karayipler'de ve sonrasında onun izini kaybettik. Elini pisliğe bulaştırmadı, bu yüzden gerçekten bizimde onu takip etmek için bir sebebimiz kalmadı, daha fazlası aptalcaydı. Çünkü gittiği yerler tatil beldeleriydi."

"Sence ülkeye dönmüş mü diye araştırmaya değer mi?"

"Muhtemelen. Ancak bu benim dosyam değil, değil mi? Her neyse, neden John Skinner'ın işbirlikçilerinden birisi onun çalıştığı yeni kişileri ortadan kaldırsın? Goldsworthy'nin işini onun yerine yapmasında bir sebep göremiyorum."

"Belki de Skinner onlar üzerindeki kontrolünü kaybetti ve o bile bundan endişeleniyordu."

"John Skinner imparatorluğunda neler olduğunu umursamıyor. Yıl boyu her gün bir adam ölse umurunda olmaz. Bu süre zarfında hapisteydi. Kurtulmak için kullanabileceği en iyi fırsat son durağa geldiğini içine sindirmek ve günah çıkartmak olur, böylece nispeten daha huzurla ölebilir." Derwent omuzlarını silkti. "Bunu ondan daha fazla hak eden birisi olamaz. Ardından ağlamayacağım."

"Bunlardan vaz geçmek zor olmalı. Hayatı boyunca çok çalıştı – kanuna karşı ama o hâlâ her söylediği yapılan bir iş adamı. Ben en başta neden bu mücadeleyi Doğu Avrupalılara devrettiğini anlayamıyorum."

"Çünkü anlayabildiğim kadarıyla bir tek onlar kendi adamlarından daha acımasız."

"Ve ardından fikrini mi değiştirdi?"

"Yahut birisi değiştirmesini sağladı."

"Kim mesela?" Kim olduğunu biliyorum demeye başladım. Patronum. Emniyet Amiri Charles Godley, şüphelerden ırak, satın alınamaz dediğiniz tipte bir adam. Ve eğer çok fazla yanılmı-

yorsam Niele Adamkute'nin ölümüyle sonuçlanan teklifi onun yaptığını duymuştum. Daha yarım saat önce, farkında olmadan ona delilleri yok etmesinde yardımcı olmuştum. O telefonda her ne var ise suç mahallinde bu şekilde ortaya çıkması onun için silecek kadar önemliydi. Şu anda bunu halledemezdim. Neredeyse fiziksel bir çabayla aklımdan çıkarıp attım.

"Her neyse, Kennford. Onu arayayım mı?"

"Arama."

"O zaman Lydia, onunla irtibata geçmeyi neden umursamadığını merak edecek."

Derwent homurdandı. "Zaten ilgileneceğinin de garantisi yok."

"Hâlâ istemiyor musun?"

"Hayır. Bu bir emirdir."

Derwent kararını verdikten sonra onunla tartışmanın hiçbir anlamı olmadığını görebiliyordum ama bundan memnun değildim. Büroya dönüp Philip Kennford'u orada görünce rahatladım.

"Komiser Derwent." Danışmada bekliyordu, kapıyı gözlüyordu ve biz içeri girince sanki yay takılmış gibi yukarı aşağı yaylanarak yürüyüp geldi. Derwent bu beklenmedik sürpriz karşısında bir an durdu ardından asansöre doğru yürümeye devam etti.

"Üzgünüm, Bay Kennford. Şu an konuşmak için zamanım yok."

"Benden kaçmayın."

Derwent arkasını döndü ama yürümeye devam etti, geri geri yürüyordu. "Gerçekten gitmem gerekiyor."

"Neden burada olduğumu bile bilmiyorsunuz." Kennford'un sesinde bir çaresizlik ifadesi, daha önce duymadığım bir gerginlik vardı. Merakla ona baktım, yorgunluktan solgun ve gözlerinin kızarmış olduğunu fark ettim. "Sizinle konuşmam gerek."

Derwent insanların en hassası değildi ama o bile Kennford'un zorluklar içinde olduğunu görebiliyordu. Bir an terddüt etti ve ardından başıyla tamam işareti yaptı. "Birkaç dakikam var. Konuşmaya başlayın."

"Burada mı?" Kennford etrafa bakındı. "Bu şekilde mi?"

"Bir sorgulama odası bulmaya çalışabilirim. Böylece Bay Kennford'la özel olarak konuşabiliriz" diye teklif ettim.

Derwent öfkeyle bana baktı. "Ne iyi bir fikir." Kennford'a dönüp "Ekip odasına gelin. Ancak gerçekten bu sabah fazla vaktim yok."

Avukat bizi asansöre doğru takip etti. "Poplar'da büyük bir suç mahallinde olduğunuzu öğrendim. Meslektaşımızı aradığımda söylediği buydu."

"Bu doğru." Derwent ağzının içine doğru emerek sakız patlattı.

"Kurbanlar kimlerdi?"

"Neden soruyorsunuz?"

"Bunu çok iyi biliyorsunuz."

Sanki asansör özellikle yavaş hareket ediyor gibiydi. Derwent sakızını çiğnedi. Kennford bekledi. Derwent daha fazla dayanamayıncaya kadar sessizliği sürdürecek sorular sormayı iyi biliyordu.

"Üzgünüm ama Neile'ydi ve birlikte yaşadığı adamlardı. Beş ceset."

"Nasıl?

"Vurulmuşlar."

"Çok acı çekmiş mi?"

"Aniden olmuş gibi görünüyordu. Hatta tepki vermeye bile zamanı olmamış."

"Bu da bir şeydir."

"Evet, bir teselli." Derwent bunu olabildiğince alaylı bir ifadeyle söyledi.

Kennford Başını salladı. "Ateşle oynuyorsanız, yanıp kül olmayı bekleseniz iyi olur."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Asansörün kapıları açıldı ve Kennford bizi takip ederek çıktı. "Onu tanıdığımda boğazına kadar örgütlü suçlara batmıştı demek istiyorum. Hiçbir şey değişmemiş diye tahmin ediyorum."

"Değişmemiş görünüyor."

"Zavallı eski Niele." Taziye ifadesinde formalite icabı söylenen bir şey vardı, içten söylenmemiş bir şey ve bu beni sinirlendirdi.

"Sizin çocuğunuzun annesi olabilirdi."

"Olamazdı. İlk fırsatta ondan kurtuldu." Bana baktı. "Üstelik çocukla ilgilenmek için herhangi bir şey de yapmazdım."

"Buna aldırmaz mıydınız?"

Hayır anlamında başını salladı.

"Ya sizin sayenizde dünyaya gelmiş birilerinin dünyada kendi başlarına kalması?"

"Doğum kontrol hapı kullanıyordu, bana kendisi söyledi. Bunun için ondan söz aldım. Başka bir çocuk istemiyordum ve onun bir hata yaparak hamile kalması benim suçum değildi. Ben sadece gerçekten benim hatam olan şeylerin sorumluluğunu alabilirim."

"Bu kadar kabahat işleme özgürlüğüne sahip olmak çok güzel olmalı."

"Diğer konularda pek çok kabahatim oldu." Gölge yüzüne geri dönmüştü. "Bakın, bunu aceleye getirebilirim ama size daha önce anlatmış olmam gereken birkaç şey söylemem gerekiyor."

"Beni şaşırtıyorsunuz." Derwent kapıyı onun için açık tuttu. "Oturun, Bay Kennford ve Memur Kerrigan'ın bir sorgu odası ayarlaması için hünerini göstermesine izin verelim."

Söyleneni yapmak için arkamı döndüm ve toplantı odasında

Godley'i son sürat konuşan Kev'le birlikte gördüm. Kev, Kennford'un evinde gördüğüm oldukça hoş bir adli tıp araştırmacısıydı. Hemen hemen aynı zamanda Godley de baktı ve onlara katılmam için bana işaret etti. Masaya yaslanıp Derwent çalışma masasında mı diye bakıyordu. Yanında Philip Kennford'u görerek yüzünü astı, ardından iki parmağını kaldırıp yeniden işaret etti. İkiniz, buraya, hemen.

Nereye gitmemiz gerektiğini Kennford'un bilmesine gerek olmadığını düşünerek eğilip Derwent'ın kulağına çağırıldığımızı fısıldadım. İlk defa tartışmaya çalışmadı.

Toplantı odasının kapısını kapattım böylece Kennford hiçbir şey duyamazdı. "Neler oluyor?" diye sordum.

"Kev Philip Kennford'un evinden bilmemiz gerektiğini düşündüğü bazı ön sonuçlar elde etmiş."

"Benim parlak araştırmacıma teşekkürler."

"Caitriona Bennet." Ben ve Derwent'la el sıkıştı. Benden daha genç ve zayıftı, kısa kesilmiş sarı saçları ve temiz, çilli bir teni vardı. Caitrioana gibi bir isimle muhtemelen ikisi birden değilse bile ebeveynlerinden en az birisi İrlandalıydı ama bunu sormak için uygun bir zaman gibi gelmedi. "Parlak sayılabilecek özel bir şey yapmadım."

"Buna katılmıyorum." Kev'in gururdan koltukları kabarmıştı. "Şuna bir bakın." Bana bir kanıt zarfı uzattı, kahverengi kâğıttan zarfın üzerinde plastik bir pencere olduğundan içindeki küçük gümüş bir şeyi görebiliyordum."

"Bu nedir?"

"Buna kopça denir."

İçindekini daha net görmek için zarfı evirip çevirdim, tepesinde halka olan üçgen çeklinde bir metaldi. Tamamı beş milimetreden fazla değildi. Narin bir işçilikle yapılmıştı. "Ne işe yarıyor?"

"Bir mücevher kopçası. Kolyeye eklemek istediğiniz şeyi

birleştirmek için kullanılır ve bu şekilde zincirden sarkarak durur. Aslında bu parça oldukça alışılmadık tarzda platinyum. Bu tip bir şey sınıfının en üst düzey tasarımlarında kullanılır. Özel imalat."

"Evet bu işte! Tanıdık geldiğini düşünmüştüm." Kullanıldığı yerin dışında görmenin onu nasıl bu kadar zor tanınır hale getirdiğini görmek garipti. Başımı kaldırıp baktım. "Mücevher yapmak için kullandığınız bir şey mi?"

"Evet. Ancak daha da ilginçleşiyor" dedi Kev. "Onlara nerede bulduğunu söyle."

"Endsleigh Drive'ın ilk kat merdivenlerindeydi, bir ayak izinin içinde." Suç mahallini gezerken onun merdivenlerde çalıştığını hatırladım, bulunduğu yerdeki her santimetre kareyi titizlikle inceliyordu. "Buna bakarak, sanırım çamurlu bir bota yapışarak geldiğini düşündüm – aynı yerden bir miktar çamur topladık. Kireçli toprak. Gelmiş olabileceği alanı daraltmak için analiz ediyoruz."

"Sussex uyar mıydı?" diye sordu Derwent.

"Toprak konusunda uzman değilim." Bu konu hakkında tahminde bulunmayacaktı. Derwent'ın South Downs'taki büyük kireçli sert kayalıkları düşündüğünü ve bunun nedenini biliyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, bu konu hakkındaki en heyecan verici şey bu değil. Onlara DNA'dan bahset." Kev topukları ve ayak uçları üzerinde bir iler bir geri sallanıyordu.

"Halkının içinde bazı deri parçaları topladık. Şu anda elimizdekiler sadece kısmi bir profil çıkartmaya yetecek kadar ama bunun üzerinde de çalışıyoruz. Buraya kadarını elde etmek birkaç günümüzü aldı. Ancak ilk sonuçlar DNA'nın Laura'yla akraba olan birisine ait olduğunu gösteriyor. Ancak anne tarafından değil. Bir yarı-kardeş."

"Eğer elimizde bir yarı kadeşe ait DNA olsaydı bunu örnekle karşılaştırabilir miydin?"

"Bu mükemmel olurdu."

Derwent bana baktı. "Biz bir yarı-kardeş tanıyoruz, değil mi?"

"Mücevher tasarımcısıyla yaşayan biri."

"Babasının sinir bozucu yeni karısı müdahale edene kadar onun gözdesi olan biri."

"Korunmaya çalışılan biri."

"Burada olduğuna göre Bay Kennford'la konuşma zamanı sanırım"dedi Godley. "Ve bu sefer, saçmalık yok. Eğer bu hafızasını yerine getirecekse adaletin yerini bulmasına engel olmaktan onu tutuklamayı da sorun etmem."

Aslında Kennford'u bildiklerini bize anlatmaya biraz zorlamak onu ikna etmeye yeterli oldu, özellikle de Caitriona'nın kulbu bulması ve kulbun ortaya çıkarttıklarını anlatmasından sonra. Yüzü buruştu, onu tanıdığımdan bu yana ilk defa içtenlikle bir duyguyu tadıyor diye düşündüm.

"Ne yapabilirdim? Savannah'ı seviyorum. Onun bu işe bulaştığına inanmak istemedim."

"Size bu işe bulaştığını düşündüren neydi?" diye sordum.

"Onu gördüm. Aynadan. Bana vurmadan önce." Kısa ve anlamlı bir sessizlik oldu. "Tam olarak değil. O olduğuna emin olacak kadar değil."

"Yeterince emin olmalısınız yoksa bize yalan söylemekle uğraşmazdınız."

"Onu sadece bir an gördüm. Sadece kolunu, gerçekten ve eldiven giyiyordu. Emin değildim ama üzerinde düşündükçe o olduğuna daha çok emin oldum. Onun hareketleriydi ve boyu, hatta o kadar zayıf olması. Burada iç güdüsel davranıyorum ama yanıldığımı sanmıyorum. Onu iyi tanıyorum, biliyorsunuz."

"Onu dışlamadan önce olduğu kadar değil."

"Bu konuda hata yaptım. Vita'ya karşı direnmeliydim." Yine hıçkırıklara boğuldu. "Benim zavallı Savannah'ım."

"Ya zavallı küçük Laura? Ve Vita?"

Evet anlamında başını salladı. "Hatayı ben yaptım. Bedelini onlar ödedi. Vita kendisi üzerine çekti ama Laura masum dışarıdan bir seyirciydi."

"Belki de o kadar dışarıdan bir seyirci değildi." Derwent'a döndüm. "Seth Carberry'nin Laura'nın telefonunda gördüğü mesajlar – 'Seni görmek istiyorum' bu tip şeyler – Savannah'tan olabilirdi. Erkek arkadaştan değil."

"Öyle görünüyor."

Kennford'a geri dönerek "Ya Laura kız kardeşinden uzak tutulmaktan bıktığı için, Savannah, siz ve Vita arasında bir buluşma ayarlamaya çalıştıysa? Savannah eve girip ailenize saldırmak için bundan yararlanmış olabilir."

"Sadece yarısına."

"Çünkü Lydia havuzda gözden uzaktaydı ve Laura'nın dışarıda olması gerekiyordu, değil mi? Belki Savannah Laura'nın Lydia olduğunu sandı ve hayatta kalması gereken Laura'ydı."

"Yahut belki sizinle karşılaştığında Lydia'yı arıyordu." Derwent'ın alnı endişeyle kırıştı. "Ve siz kendinize gelene kadar etrafta dolanma riskini alamadığından size vurduktan sonra aramaya devam etmedi. Eğer kendinizi korumaya hazır olsaydınız size saldırmak o kadar da kolay olmazdı."

"Beni incitmedi. Tam olarak değil. Beni seviyor."

"Böyle söylemenin bir sakıncası yoksa değişik türden bir aşk hikayesi." Derwent sakızını seri bir şekilde çiğniyordu. "Lydia'yı ne yapacağız? Tehlikede olmalı."

"Onu Savannah'ın yanına yerleştirmenizi engellemeye çalışmamın nedeni buydu."

"Bize dürüst davranmış olsaydınız, yardımı dokunabilirdi" dedi Godley ağır bir şekilde. "Bu durumda, daha bir haftadan kısa bir süre önce onu öldürmek isteyen biriyle aynı evde yaşayan genç bir kız var."

"Haklı olduğuma ikna olmamın nedenlerinden biri de bu. Savannah onu yanına almakta çok talepkârdı. Renee'den hoşlanmadığını biliyorum - kimse hoşlanmaz - ama daha önce Lydia'ya hiç ilgi göstermemişti." Kennford iç geçirdi. "Onu daha fazla koruyamam."

"Kendinizi kötü hissetmeyin" dedi Derwent, sesinin tonunda ağır bir alay vardı. "Sonuçta siz olmadan oraya gitmemiz gerekiyor."

Godley Derwent'a döndü. "Ne yapmak istersin Josh? Onu aldırmak için Sussex Suç Araştırma Bölümünü mü arayacaksın?"

"Kendi yapmamızı tercih ederdim. Onu şaşırtmak ve mümkünse bir itiraf almak." Derwent bir parmağını dudaklarına vurup duruyordu. "Kerrigan Lydia'yı arayabilir. Geçen geceden sonra her şey yolunda mı diye öğrenir. Belki sabah onu evden çıkartmaya çalışır bu sayede onun nerede olduğu konusunda endişelenmemize gerek kalmaz. Eğer Savannah'ın nerede olduğunu öğrenebilirsen, çok daha iyi olur."

"Tamam."

"Biz de Sussex'e yola çıkıp Savannah'ı tutuklarız."

"Ben de geliyorum." Kennford ayaklandı.

Godley başını salladı. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin değilim."

"Bu boktan bir fikir." Derwent Caitriona'ya baktı. "Kullandığım kelime için üzgünüm, tatlım."

"Daha kötülerini duydum."

"Kötü bir fikir değil" diye üsteledi Kennford. "Size itirafını elde etmekte yardımcı olabilirim. Benim ortaya çıkmamı beklemiyor olacaktır." Godley'e yalvararak bakıyordu. "Lütfen. Bir çok defa onu yüz üstü bıraktım. En azından bu nedenle orada olabilirim. Önemsediğim, ona onu unutmadığımı göstermek."

"Ve Lydia'nın iyi olduğundan emin olmak." Derwent'ın sesi çöl kadar kuruydu.

"Elbette. Öncelik bu."

Derwent eğilerek Kennford'un yüzüne yaklaştı. "Savannah'ı ön planda tuttunuz, Bay Kennford. Lydia'nın tehlikede olduğunu bilmenize rağmen masum bir kıza karşı katili seçtiniz. Kızınızın hayatıyla oyun oynadınız ve kaybetmediğiniz için çok şanslısınız. Şimdi, Sussex'e nasıl gitmeyi düşündüğünüzü bilmiyorum ama benim arabamda gelmiyorsunuz. Sizinle birlikte bir dakika daha geçirecek olursam kusacağım."

"Arabam dışarıda park edilmiş halde."

Godley buna üzülmüş gibi görünüyordu. "Bu durumda gelmenizi önleyemem ama bizimle gelmeniz gerekecek. Oraya bizden önce varmanızı istemiyorum. Bize ciddi sorunlar çıkarabilirsiniz."

"Sanırım polis operasyonunun usulüne uysam iyi olur" dedi Kennford kaskatı bir şekilde. "Söylendiği gibi davranacağım."

"İlk defa olsa gerek." Kennford cevap veremeden Derwent ardında garip bir sessizlik ve kalıcı, ağır bir tıraş losyonu kokusu bırakarak dışarı çıktı. Sahneyi terk ederken bir divanın tavrı vardı.

Daha fazla zaman kaybetmeden, çiftlik evini arayıp Zoe'ye ulaştım. Bana Savannah'ın hâlâ yatakta olduğunu söyledi. Lydia geç olmasına karşın kahvaltı ediyordu ama sevinçle telefona geldi ve Zoe'yle alış verişe gideceği için daha da sevinçliydi.

"Birkaç yeni elbise almak için beni dışarı çıkarıyor. Evden ayrılırken gerçekten de yanıma pek fazla bir şey almadım."

"Bu anlaşılabilir. Baskı altındaydın. Ancak alışverişe gitmek iyi bir fikir gibi görünüyor. Ara sıra evden çıkmak iyidir."

"Bunu dediğini Zoe'ye söyleyeceğim. Bana söylediği tamda bu."

"Mantıklı kadın."

"Bunu söylediğini de ona söyleyeceğim."

"Bu arada baban gelip seni görmek istiyor. Senin nasıl olduğunu merak ediyor."

"Gerçekten mi?"

"Senin için oldukça endişeleniyor."

"Ona iyi olduğumu söyleyin. Ancak onu görmeyi çok isterim. Ona çiftliği gösteririm köpeği de sever."

Telefonu kapatırken içim sızlayarak normal bir genç gibi konuşuyor diye düşündüm. İlk defa olarak, kendisiyle barışık gibi görünüyordu ve biz gidip dünyasını yine yıkacaktık. Çünkü yapmak zorundaydık, çünkü başka seçeneğimiz yoktu.

Böyle olması durumu kolaylaştırmıyordu.

Çiftliğe giderken biz öndeydik. Ben, Derwent ve Liz bir arabaydık. Godley ve Ben Dornton Mercedes'teydiler ve Kennford onları takip ediyordu. Dornton gibi kalıplı birinin ilave kas gücü sağlaması, Savannah'ın aranması, izlenmesi gerekirse ve ben de bir sebepten ötürü bunu yapamazsam diye bir bayan memurun daha olması amacıyla kalabalık bir şekilde gitmek daha iyiydi. Eve yaklaştığımızda bahçe kapısı açıktı.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye Derwent'a sordum. "Arabayla içeri mi gireceksin?"

"Evet. Avluya park edebiliriz." Londra'dan ayrıldığımızdan beri kurduğu en uzun cümleydi.

"Bahçe kapısının açık olması iyi. Zoe ve Lydia evden ayrılırken böyle bırakmışlar gibi görünüyor."

"Muhtemelen."

"Sence Savannah hâlâ yatakta mıdır?"

Derwent arabayı park ettiğinde hâlâ cevap vermezken "Ev sessiz görünüyor" diye Liv fikrini söyledi.

"Oradaki perdeler kapalı." Gözlerimi elimle gölgeleyip eve göz attım. "Şu Savannah'ın yatak odası, sanırım."

Bizimkinin ardından ikinci araba, ardından da üçüncü araba park etti. Üç adam indi."

Godley omuzlarını silken Derwent'a "Plan ne?" diye sordu.

"Kapıyı çalmakla başlayalım."

"İyi misin, Josh?"

Hemen cevap vermedi ve cevap verdiğinde bunu etrafındakilere bakmadan yaptı. "Söyleyecek bir şeyim olana kadar sessizliğimi koruyorum."

"İlk benim gitmem gerekir." Kennford uzun adımlarla ön kapıya yürüdü.

"Üzgünüm. Bu uygun değil." Godley bana döndü. "Arka kapı var mı?" Başımı evet anlamında salladım. "Dornton'ı yanına al. Etrafından dolaşıp oraya gidin. Eğer içeri girebilirseniz, girin. Sizinle içerde buluşuruz."

"Tamam." Zoe'nin bize etrafı gösterirken kullandığı yoldan giderek evin etrafından dolaştım. Dornton arkamda oflayıp pofluyordu.

"Mantıklı ol. Koşmak için çok sıcak."

Onu duymazdan geldim. Sinirlerim tepemdeydi, yürüyemeyecek kadar gergindim. Gerçi baskın bir sıcak vardı – bu konuda haklıydı – evin köşesinden dönünce, ıslık çaldı.

"Şu semaya bak."

Koyu gri ve kurşun gibi ağırdı. Güneş hâlâ parlıyor, tepeler yeşilin ve hardal sarısının rengiyle kabarıyordu. Meyve bahçesindeki çimler neredeyse tamamen solmuş ve ayakkabılarım toza bulanmıştı.

"Sence yağmur yağacak mı?" Dornton etkilenmiş bir şekilde bulutlara bakıyordu.

"Biz burada bir katili tutuklamaya gelmişken sen neden havadan bahsediyorsun?" diye tıslayarak konuştum.

"Bilmem."

"Birkaç dakikalığına dikkatini toplayabilir misin?"

"Evet, pekala. Düş önüme bakalım." Küçük düşmüş gibi görünüyordu. "Sadece yağmur yağacak gibi görünüyor diyordum."

"Mükemmel. Eğer polislik işi senin için yürümezse neden

meteorolog olmayı düşünmüyorsun?" Korkutucu bir şekilde sağlam görünen arka kapıya varıncaya kadar böyle devam ettik.

"Çünkü orta öğrenim sonrasında girdiğim bitirme sınavını geçemedim." Sertçe iç geçirdi. "Bunu çok isterdim."

"Strese karşı verdiğin tepki genelde gevezelik ederek saçmalamak mı?" Diğerlerinin eve henüz girip girmediklerini duymaya çabalıyordum; girmemişler diye düşündüm. Kontrol etmek için bir elimi kapının üzerine koydum ve şaşırtıcı bir şekilde ardına kadar açıldı.

"Kilitli bile değilmiş. Pek emniyete önem vermiyorlarmış, değil mi?"

"Bence veriyorlar. Ancak şimdi kırsal alandayız."

"İçeri giriyor muyuz?"

Karar vermeye çalışırken tereddüt geçirdim. Bir taraftan bize evin içinde Godley'le buluşmamız söylenmişti. Diğer taraftan evden hiç ses gelmemesi, içeri girme fırsatı bulamadıklarını ortaya koyuyordu. Ben orada dururken bile küt küt kapıyı çalmaları beni yerimden sıçrattı.

"Hâlâ onu kapıya getirmeye çalışıyorlar."

"İçeri girip işleri kendi başımıza halledebilir miyiz diye bakalım." İlk ben girdim. "Ön kapı şu tarafta, mutfaktan geçerek gideceksin. Diğerlerini içeri alabilirsin."

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Üst kata." Elimle işaret ettim. "Bu curcunada hâlâ uyuyorsa çok şaşıracağım. Sanırım ev boş ama yukarı çıkıp emin olacağım."

"Dikkatli ol."

"İçeri aldığında Derwent'ı yukarı yolla. Nereye gideceğini bilir."

Dorton'dan kurtulduğuma memnundum ve tehlikede olmadığımdan oldukça emindim. Yukarı çıkarken sessiz olmaya çalışmama gerek yoktu çünkü her basamak kendine has bir gıcırtı

ve çıtırtıya sahipti. Mavsalları yetersiz eski bir orgun çalınması gibiydi. Korku filimlerindeki en geleneksel şekliyle üst katta biri var mı diye başımı uzatıp bakarak olabildiğince çabuk merdivenlerden çıktım. Koridor boştu, bu defa pencereler sımsıkı kapalıydı. Havasız ve muazzam sıcaktı; sırtımdan süzülen terleri hissedebiliyordum. Hiçbir şey plana uygun yürümezdi. Elbette, Savannah kalkmış, Zoe ve Lydia'yla birlikte alışverişe gitmişti. En açık izahı buydu. Alt katta olan diğerlerinin odalarda gezinip alçak sesle konuşmaları hariç, sadece ev sessiz diye bir şeylerin yanlış olduğunu düşünmeye gerek yoktu.

Standart araştırmayı yaptım, sıradan, koridordaki tüm odaların içini kontrol ettim. Savannah'ın odasının kapısının aralık olduğunu fark etmemiştim ve doğruca ona gittim, odadan gıcırtı sesi geldi. Kalbim duracaktı.

Kapının aralığından acıklı bir ifadeyse bana bakan yüzünü görünce yeniden ilerledim.

"Gel buraya evlat." Köpeğin ismini hatırlamaya çalıştım. Kitaplarda geçen isimler gibiydi diye düşündüm. Parmaklarımı şıklattım. "Gel buraya, Beckett."

Köpek hızlı hızlı soludu, ardından burnunu yaladı. Yabancılara karşı gergin olduğunu hatırladım. Zayıf bir inilti çıkardı.

"Sen çıkmayacaksan ben geleyim mi?"

Ben yaklaşırken gerileyerek kapıdan uzaklaştı ama süngüsü düşmüştü, kuyruğu uysal bir şekilde bacaklarının arasındaydı. Pek öyle tehditkâr gibi durmuyordu, bu yüzden riski almaya karar verdim. Oda loştu, perdeler hâlâ çekiliydi. Kapıya doğru geldiğimde Beckett köşeye çekilip başını patilerinin üzerine koydu, suçluluk duyuyor gibi görünüyordu ama bunun için bir neden yoktu. Tek bir bakışın ardından o odada olanlardan sorumlu olmadığını söyleyebilirdim.

Savannah Wentworth'un boğazını kimin kestiğini bilmiyordum ama sadece en teknik anlamda da olsa insan olduklarından kesinlikle emindim.

Bölüm Yirmi Dört

"Onu görmek istiyorum."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Onu eski haliyle hatırlamam gerek, şu anki haliyle değil, ondan mı? Bırak bu dokunaklı saçmalıkları. O benim kızım; onu görmek istiyorum."

Alnıma dökülen saçlarımı üfleyerek uzaklaştırdım. Çok sıcaktı, birkaç yerden alnıma yapışmıştı. Onu teskin etmek ve halen diğerlerinin incelediği suç mahalline girip ortalığı dağıtmasını engellemek için Philip Kennford'un üstesinden gelmek için beni bırakmış olmaları ne kadar da tipik bir durumdu. Duymadığımı sanarak kadın işi demişlerdi.

Çay yapmak, elinden tutmak. Aile irtibat memurluğunda bundan çok daha fazlası gerekliydi – ve yetenekleri arasında bunlara sahip pek çok erkek memur da vardı. Eğer gerçekten de yapmak zorunda olmasaydım kendimi destekleyici bir rol ile sınırlandırmamın hiçbir anlamı yoktu.

"Bu bir cinayet soruşturması Bay Kennford. Üst katta olması gereken insanlar sadece soruşturmayı yapan memurlar ve buraya geldiğinde patalogdur. Odadaki başka herkes mahalli kirletme riskini ortaya çıkartır." Kendime rağmen, huzursuzluğun arttığını hissedebiliyordum. "Bunu benden daha iyi bilirsiniz."

"Çünkü bunu katilleri kurtarmak için kullanmıştım." Acı bir şekilde güldü. "Tanrı tarafından, şimdi bana birisi bunu öğretiyor. Gelecekte ölüm cezasının taraftarlarından olacağım. Kendim davacı değilsem bir daha asla cinayet davalarına bakmayacağım."

"Sizin bunların neden başımıza geldiği konusunda çıkarttığınız sonuç bu mu? Kariyerinizin bir etkisi mi?"

"Bilmiyorum. Belki. Bu her şeyden daha mantıklı geliyor." Ben geri birkaç adım attı, küçük bir kafesteki hayvan gibi adımlıyordu. Kollarım bağlı ve yüzümde sert olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle merdivenlerin başında duruyordum.

"Bakın, yapabileceğiniz bir şey olmalı. Onu görmeme izin verin. Resmi olarak onu teşhis etmem gerekiyor, değil mi? Ben onun en yakın akrabasıyım."

"Resmi bir teşhis işlemi olacak, evet ama burada ve şimdi değil." Merakla ona baktım. "Bu sizin için neden bu kadar önemli? Gerçekten pek hoş bir görüntü değil."

"Bilmiyorum. Hoşça kal demek için. Öldüğüne inanmak için belki de." Birkaç sefer omuzlarını silkti, bunu tam olarak kontrol edemediğini düşündüğüm bir tike çevirdi. "Ah, kahretsin. Üzgünüm ama sadece onu görsem daha iyi olurdu diye düşünüyorum."

"Bunu yapmak istemezsin, dostum." Arkamdan Derwent merdivenlerden inerek geldi. "Burada küçük bir çentikten bahsetmiyoruz.

"Neler olup bittiğini bilmek istiyorum. Laura'yla aynı şekilde mi öldürülmüş? Aynı tip bir yara mı?"

Bunu düşünmek zorunda kalmamıştım; zaten ikisini karşılaştırmıştım. Laura'ın boynu kemiğe kadar kesilmişti, ancak bu öyle değildi. Bununla birlikte yine de kaçamak cevapladım. "Patalog'dan öğrenmemiz gerek ama o kadar derin değil."

"Ya da uzun da değil." Derwent arkamda duruyordu. O an çenemi kaldırdı ve kesiği parmağıyla boynumda işaret etti. "Esasen Laura'nınki bir kulaktan diğer kulağa kadardı. Savannah'ınki daha çok şahdamarına vurulan bir bıçak darbesi." İki parmağı damarın üzerinde kaldı, gereğinden biraz daha fazla bastırıyor diye düşündüm. "Deliği genişletmek için bıçak bir taraftan girip öbür taraftan çıkmış ama bir kesikten az, daha çok bıçaklama gibi, demek istediğimi anlıyorsanız."

"Tanrım." Kennford'un rengi bembeyaz oldu.

"Detayları siz sordunuz." Benim gitmeme izin verdi. "Yukarı çıkıp bakmak ister misin Kerrigan? Görmek için pek fazla şansın olmadı."

Gittim, Savannah'ın cesedine bakmak istediğimden değil, Philip Kennford ve Derwent'tan uzaklaşmak içindi. Dokunduğu yerde boynum karıncalanıyordu ve hoş değildi – daha çok sanki zehirli bir sarmaşıkla yakın temasta bulunmuşum gibiydi. Derwent beni yukarı göndererek aynısını yapmak için kıvranan önünde duran adamı belirgin bir şekilde kışkırtıyordu. Bundan zevk alıyordu. Aynı zamanda Kennford'u alt katta tutmaktan da zevk alıyor diye düşündüm ve bunu benden çok daha etkili olarak yapardı.

Tekrar oraya döndüğümde Savannah'ın odası çok kalabalık görünüyordu. Godley yatağa eğilmiş ona bakıyordu. Live ve Domton eldivenli ellerini bağlamış uygun şekilde geride bekliyorlardı.

"Maeve. Burada ne yapıyorsun?"

"Derwent beni yukarı yolladı." Ölü kadının boğazında Godley'nin fenerini gezdirişini izleyerek yatağın ayak ucuna geçtim. Kadının gözleri kapalı, dişleri alt dudağını kapmıştı; son resimleri alışıldığı kadar güzel olmayacaktı. Fenerin ışığında, Derwent'ın onun yarası hakkında doğru söylediğini görebiliyordum. Kan boynunun iki yanından akmıştı, başının altında birikmiş ve şilteye geçmişti. Çıplak uyumuştu ve çarşaf beline dolanmıştı. Çıplak vücudunda acıklı bir şey vardı, hayattayken-ki kadar zarif ve hareketli olmadığında onun ne kadar zayıf olduğunu gösteren iskeletindeki rahatsız edici bir şey. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım yeni olmuş. Kadın hâlâ sıcak."

Saatimi kontrol ettim; geleli en fazla yirmi dakika olmuştu daha fazla değil. "Arka kapı kilitli değildi. Davetsiz misafir olabilir."

"Olabilir." Godley içini çekti. "Glen olabildiğince hızlı buraya gelecek. Kev Cox da geliyor. Aynı katili aradığımız varsayımından hareketle aynı takımı muhafaza edebiliriz."

"Ama öyle miyiz? Bu başka türden bir yara. Muhtemelen bıçak da başka."

"Eğer sence bir sakıncası yoksa etrafta dolanıp Kennford ailesinin üyelerini öldüren iki katil olmamasını umut ederim." Derin bir huzursuzluk içinde konuştu. Yataktan uzaklaştım, aklım karıştı, beni ondan uzaklaştırması için birşeyler yapmak adına odadaki ebeveyn banyosuna baktım. Duş bölümünün cam duvarlarında su vardı, gıcırdatarak kapısını açtım. Kapı kolu için tükenmez kalemimi kullandım. Çiçek kokulu sıcak hava yüzüme çarptı. Yer karolarına baktım, ardından duş küvetini incelemek için çömeldim.

"Bir şey buldun mu?" Derwent üzerimden eğiliyordu.

"Belki." Elimle işaret ettim. "Bu kan, değil mi?"

Yerde köşede suyla karışmış bir iz vardı, kenardan akıp duş küvetine gidiyor ve orada çözülerek kayboluyordu. Çok silikti ve kırmızıdan çok soluk pembe gibiydi.

"Haklı olabilirsin. İyi iş, şahin gözlü."

"Katilin duş aldığını düşünmek mantıklı o halde."

"Öyle gibi görünüyor."

"Ve adam veya kadın elbiselerini değiştirmiş."

"Yahut işini onlar çıplakken yapmış ve sonradan giyinmiş. Temizlenmesi daha kolay ve bazıları cildinde kan hissini duymaya bayılır. Özellikle de tazeyken."

"Bu iğrenç."

"Senin için katiller öyle." Ayağa kalkıp dikildi. "Lydia ve Zoe'nin ayrıldıkları zamanı bilmemiz gerekiyor."

"Ve nereye gidiyor olduklarını." Bir eldivenli elimi alnıma sürdüm, banyodaki boğucu sıcak yüzünden yeniden terliyordum. "Sadece alışveriş dedi ama şehir merkezinin dışında bir

alışveriş de olabilir, şehirdeki pazar da olabilir, büyük bir yer de. Sormadım."

"Onu ara." Dornton bize katılmak için banyoya uzandı.

"Aradım. Cevap yok."

"Onun nerede olduğunu bilmemek hoşuma gitmiyor." Derwent düşünceli bakıyordu.

"Benim de."

"Evin kalanını kontrol ettiniz mi?"

"Ben ettim." Yine Dornton'du. "Burada başka birinden iz yok. Hangi oda onundu?"

"Koridorun sonundaki oda."

"Yatak yapılmamış ama gerisi derli toplu."

"Bu kulağa doğru geliyor." Derwent evet anlamında başını salladı. "Kendi evinde her konuda düzenliydi."

Topuklarımın üzerine oturdum. "Gerçi yatağını hatırlıyor musun? Yorgan yatağın altına kıvrılıydı ve yatak örtüsünün üzerinde tenis topu sektirebilirdin, o kadar gergindi. Yatağını yapılmamış bırakması bana doğru gelmiyor."

"Belki çıkmak için acelesi vardı."

Kalktım ve hiçbir yüzeye dokunmamaya çalışarak Derwent'ın yanından sıyrılarak geçtim. "Onlarla konuştuğumda aceleleri var gibi gelmedi. Daha yeni kahvaltı ediyordu."

"Alt katta tezgahın üzerinde tabakları bulduk" dedi Derwent, koridorda beni takip ediyordu.

"Yani kahvaltı ettiler ve yıkamadılar ki bu mümkün sanırım." Lydia'nın odasına gittim ve dağınık yatağı görünce yüzümü buruşturdum. Yastıklar ve kırlentler çoğunlukla yerdeydi ve yorgan yandan sarkıyordu. Banyoyu kontrol ettim. "Diş fırçası ıslak." Odada var olan zayıf keskin bir kokuyu klozete kadar izledim. Tuvaletin içindeki su berraktı, ancak yüzen küçük parçalar var gibiydi. "Sanırım kahvaltının sonu burada bitmiş ama bunu Kev onaylayabilir."

"Gerçekten tuvaleti mi kokluyorsun?" Derwent iğrenerek baktı.

"Bu sabah neler olduğunu ortaya çıkartmaya çalışıyorum. Üst kata geldi, kustu, dişlerini fırçaladı. Alış verişe gitmek için hazırlandı." Yatak odasına geri döndüm. "Bir şey oldu. Bir şey yaptığı işi bırakmasına neden oldu. Yastıklara bak. Bir şey onu durdurduğunda yatağını yapmanın tam ortasındaydı."

"Bu onun çantası, değil mi?" Derwent çantayı kaldırdı. "Alışveriş için buna ihtiyacı olurdu."

"Öyle sanırım." Canım sıkılarak ona baktım. "Burada ne oldu?"

"Bilmiyorum ama Zoe'nin arabası avluda değil." Omuzlarını silkti. "Bu konuda fazla heyecanlanmaya gerek yok, değil mi? Muhtemelen Lydia'nın yediği yulaf lapasını kusarak çıkartması sandığından daha uzun sürdü."

"Ve çantası?"

"Ağır. Belki daha küçük bir tane vardı veya sadece cüzdanını falan aldı."

"O genç bir kız. Bütün ıvır zıvırını ister."

Derwent çantayı karıştırıyordu. "Kahretsin. Cüzdanı burada." Açtı. "Banka kartı. Para. Telefonu. Tamam, bu biraz garip."

"Birazdan fazla elbetteki." Koridora geri döndüm ve çatı pencerelerinden birinden baktım. Ne gördüğüme emin olmak için benimle garaj arasında çok fazla ağaç vardı. "Garajın içini göremiyorum ama sanırım kapıları açık."

"Eğer arabayla çıkıyorsan açık bırakırsın."

"Evet." Kapılara baktım, kafama takılmıştı. "Mülkün tamamını araştırmamız gerekiyor."

"Dornton ve Liv şu anda avluya bakıyorlar."

"Arka tarafı deneyelim o zaman."

"Arabanın orada olmadığına emin olalım."

"Kesinlikle."

Evin içinden geçerken Derwent sessizdi, arka kapıdan dışarı çıktık. Sıcak inanılmazdı, yağmur yüklü bulutlar tepemizde gökyüzünü karıştırırken hava gerginlikle çatırdıyordu. Çoktan başım ağrımaya başlamıştı. Hiçbir ağrı kesicinin geçiremeyeceği başımın ön tarafından şerit gibi geçen bir ağrı vardı. Bu korkudandı, korku ve neyi kaçırdığımızı bilmemektendi. Savannah bizim şüphelimizdi ve Savannah ölmüştü. Bu da demek oluyordu ki, iki katil vardı veya onun hakkında yanılmıştık. "Ama DNA profiline uyuyordu."

"Ne dedin?" diye Derwent sordu.

"Sesli düşünüyordum." Onun önünden patikada garaja doğru yürüdüm. Geçen gelişimizde olduğundan daha fazla çiğnenmişti. Bir şey patikanın yanındaki otlardan geçmişti, büyük bir şey, durdum.

"Şimdi ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece köpek." Kalbim küt küt atıyordu; ikinci kez Beckett beni korkutmuştu. Zorlukla görülebiliyordu, ağaç altındaki çalılıklardan bizimle aynı yürüyüş hızında gidiyor, tüy gibi yabani otların üzerinden arada sırada bakarak orada olduğumuzu kontrol ediyordu. Tam önümüzde garaj kapısı çaptı.

Etrafa bakınırken Derwent bana sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sadece rüzgar."

"Eminim haklısın." Esinti vardı ama beni biraz bile rahatlatmayan sıcak bir havaydı. "Dornton bir fırtına olacağını düşünüyor."

"Öyle mi düşünüyor?" Derwent da tam olarak benim daha önce yaptığım gibi aynı ilgisiz ses tonunu kullanmayı başardı. Kızardım, dikkatimi patikanın son kısmındaki adımlarıma verdim. Boş olan garajın yanına geldiğimizde kapı yeniden çarptı.

"Gitmişler."

"Bunun için Tanrıya şükür." Derwent bunu içtenlikle söyledi.

"Hâlâ yağ kaçağını yaptırmamış." Yeri işaret ettim. Yağ lekesi büyüyüp yayılmıştı.

"Bir şey leş gibi kokuyor." Derwent yüzünü buruşturdu. "Benzin."

"Rafta benzin bidonları vardı. Azalıyor olmalı."

"Etrafımda benzin tutmazdım. Özellikle de ahşaptan yapılmış bir garajda."

"Seni sağlık ve emniyet konusunda duyarlı sanmazdım."

"Genel kural olarak." Geri adım attı. "Başka bir yapı daha olduğunu söylememiş miydi?"

"Bir ambar. Buranın arkasında."

"Gidip oraya bakacağım.

Kapı yeniden çarptı. Nasıl sabitleniyor diye bakmaya gittim ve yere saplanan bir sürgü olduğunu hemen gördüm. Geri döndüğünde tekrar açması onun için pek uygun değildi ama kadının aklında başka şeyler olacağını düşündüm. Avludaki arabaları görecekti ve daha hiç kimse ona bir şey söylemeden bir şeyler olduğunu anlayacaktı. Ona haber veren kişi olmamayı ümit ettim.

Kapı sabitlendi. Derwent'ın geri dönmesini bekleyerek garaja girip gezindim. Raflardaki malzemeler evin eski sahibi tarafından bırakılmıştı; sıra dışı bazı malzemeler vardı. Orta Çağ'dan kalma işkence aletlerine benzer bazı maşaların önünde duraksadım ama muhtemelen baytarlık aletleriydi. Onların hemen yanında bir dikenli tel ve onun yanında da bir daha kullanılması mümkün olmadığı aşikâr bir boya kutusu vardı. Kapak kurumuş boyadan tutmuştu ve yanlarından pas akmıştı. Logonun tarzından 1960'lardan kalma olduğu anlaşılıyordu. İstifçilik ve tutumluluk varmış diye düşündüm. Garajın arka duvarına geçtim, çoğunlukla arabanın yedek parçaları ve aletler vardı. Durdum, dinleyerek başımı horoz gibi diktim.

Derwent bir şey diyordu. Başımın üzerindeki kırık cam hâlâ

ambarda olmasına rağmen Derwent'ı nasıl duyduğumu açıklıyordu. Sesi sakin geliyordu, hatta konuşkandı ama cevap aldığını duymadım.

Yeniden konuştu.

Ambarda onunla birlikte birisi vardı. Köpekti muhtemelen. Beckett biz garaja yaklaştığımızda zemini koklayarak gözden kaybolmuştu. Huyu ne kadar iyi olursa olsun çoban köpeği yüzünden o gün üçüncü defa heyecana kapılmayacaktım.

Diğer yandan, bir hayvanla konuşmak Derwent'ın yapacağı bir iş değil gibiydi.

Ve onun ne yaptığına bakmanın bir zararı yoktu.

Garajdan çıkınca, diğerlerinin baş başa vermiş evin arka tarafında toplandıklarını gördüm. El salladım, Godley gruptan ayrılıp ne yaptığımı görmek için eliyle gözlerini gölgeledi. Elimle garajın yan tarafını işaretledim ve o da başını evet anlamında salladı. Evdeki ilk araştırmayı bitirmişlerdi. Glen Hanshaw'ın gelmesini veya Zoe'nin dönmesini bekliyorlardı. Olay yeri inceleme ekibi kontrol edene kadar eve girmek yasaktı. Isırgan otlarının ve uzamış Frenk maydanozlarının arasından yol açarak ambarın kapısına giderken, zaten etrafı yeterince eşeledik diye düşündüm. Bir cinayette ilk giden ekipte olmaya alışık değildim. Çağrı ekipleri bu konuda daha iyiydi. Zamanlarını 999 çağrılarına cevap vermek için yarışarak geçiren veya güvenlik mülahazalarıyla günün her saatinde TV sesi geldiği halde yaşlı komşusunu birkaç haftadır görmeyen ve bir sorun olabileceğini düşünen birine yönlendirilen üniformalı polisler...

Derwent özellikle sakin konuşuyordu. Yumuşak adımlarla yürüyordum. Köpeği ürkütmek istemedim. Ya da Derwent'ı ve onun "Sorun değil. Gerçekten, her şey yolunda. Başın belada değil. Her şey yoluna girecek" dediğini duyduğumu açığa vurmayacaktım. Hep şüphelendiğim gibi sırılsıklam âşıktı. Ambara girerken yüzümde yarım bir gülümseme vardı. İçerisi karanlık ve tamamen harap vaziyetteydi. Tavan bazı yerlerde kalmış çıp-

lak çatı kirişlerinden ibaretti, güvercinler boşluğun tamamına yuva yapmıştı. Kuru saman ve rutubet keskin bir koku yayıyordu.

Ve ortalığı başka bir koku kaplamıştı.

Benzin.

Gözlerim ışığa alışınca nereden geldiğini görmek kolaydı – kolay ve korkutucu. Derwent'ın yüzü bana dönüktü, bir şekilde onun ağırlığını taşıyacak kadar sağlam kalmış ahşap bir bölmeye yaslanmıştı. Kollarını bağlamış bacak bacak üstüne atmıştı. Tamamen rahat bir vaziyet almıştı. Gerginliği sadece gözlerinden görülüyordu. Bana bakmadı, çünkü bütün dikkatini aramızda duran kişiye vermişti ama işaret parmağını çok hafif bir şekilde kaldırdı. Bekle.

Lydia büyük gelen tişörtünün ve uzun eteğinin içince zayıf görünüyordu. Siyahlara bürünmüştü. Kollarından süzülen çizgi çizgi kan görünmüyordu ama adli tıp uzmanları elbiselerini incelediğinde kanın orada olduğunu bulacaklardı. Ben daha çok onun sudan değil terden sırılsıklam olmasıyla ilgiliydim. Saçları sırılsıklamdı, uçlarından ter damlıyordu. Bir elinde gevşek bir şekilde benzin bidonunu tutuyordu, bidon bu yüzden kızın yanında sarkık vaziyette duruyordu. Diğer elinde pembe bir plastik çakmak vardı, sıkıca titreyen yumruğunun içinde tutuyordu. Başparmağı çakmakta ve yakmak için hazır mıydı göremiyordum. Ne kadar tehlikede olduğunu göremiyordum. Yeter, diye düşündüm, arkamdan gelen ışığın önünde durup kirli zeminde beni ele veren gölgeden sakınmak için yana doğru çekildim. Haddinden fazla.

"Aptalca bir şey yapmak istemiyorsun, değil mi? Zaten zor bir gün oldu. Gidip duş almak istiyorsun. Temizlenmek." Neredeyse hipnotik, alçak ve yatıştırıcı bir sesle konuşuyordu. Söyledikleri sesinin tonundan çok daha önemsizdi. Aldığı tek karşılıksa örtülü, zorlukla duyulabilen hıçkırarak ağlama sesiydi.

"Senin için ne yapabiliriz? Seni ne daha iyi hissettirir?"

Başını son derece hafif bir şekilde salladı. Dişlerini gıcırdatıyordu, içeride yuva yapmış kuşların çırpınma ve ötme seslerinin arasında zorlukla alçak tonda bir tıkırtı duyabiliyordum. Onun daha önce hiç kısa kollu giydiğini görmemiştim. Kollarındaki yara izler berbattı. Bu izleri yapmak için yıllarca süren bir işti ve renkleri inci beyazından kızıla doğru değişiyordu. Bunları son zamanlarda yapmış olmalıydı. Tenine bulaşan kan benzinden dolayı düzensiz damar çizgileri gibi görünüyordu ama kanın kendisinden gelmediğine kesinlikle emindim. Kimin kanı olduğundan da kesinlikle emindim.

Bir adım attım, ardından bir adım daha. Derwent yatıştırıcı tarzda konuşmayı sürdürdü, benim ilerleyişimi örtmek için sesini hafifçe yükseltti. Gözlerim sabit olarak kızın sağ eline bakıyordu. Ne yapacağıma karar veremiyordum. Eğer onu ve çakmaktaki başparmağını yakalamaya çalışırsam, şaşkınlık anında elini sıkarak kazayla bir kıvılcım çıkartabilirdi. Eğer çakmağı düşürürse, yine kıvılcım çıkarabilirdi ve her şeyin olup bitmesi için bir kıvılcım yeterdi. Tutuşacak olan benzin buharıydı, bunu hatırlıyordum, sıvı değildi; etrafı benzin buharının yarattığı bir bulutla çevriliydi ve eğer tutuşursa ben de bu bulutun içinde kalacaktım. Ciddi şekilde tehlikeliydi. Hiç kimse özel olarak bu kurala özen göstermese de, bir benzin istasyonunda cep telefonunuzu bile kullanmamanız gerekirdi. Kullanıldığında bir cep telefonu ne kadar sıklıkla kıvılcım çıkarırdı? Tecrübelerime göre pek sık değildi. Benimki cebimdeydi. Derwent'ın ki de öyle.

Yanmak istemiyordum.

Ağırlığımı vermeden önce parmak uçlarımla zemini kontrol ederek biraz daha yaklaştım. Yer tahta döşeliydi, üzerinde delikler vardı ve kupkuruydu. Eğer böyle bir şey yaparsa her yer göz açıp kapayıncaya kadar tutuşurdu. Kuru saman. Kuru tahta. Kapıdan giren esinti hasarlı çatıdan çıkıyordu, hiç benzin kalmayana kadar, külden başka bir şey kalmayana kadar ortalığı yakacak alev için doğal bir baca oluşturuyordu. Ancak kemik-

lerimizi bulurlardı. İnsan vücudunun tamamen yok olana kadar yanması oldukça zordu.

Benzin elinden kayıp tıp tıp diye yere damlıyordu, onun kadar beni de şaşırtan bir şeydi. Derwent aniden ileri atıldı ancak kız uyarı olarak sıkılı yumruğunu kaldırınca, durup ellerini havaya kaldırdı.

"Lydia, her şey yolunda. Biliyorum korktun ama sadece bidon içindi."

"Boştu." Şu ana kadar kızın söylediği ilk kelimeydi.

"Çakmağı bana ver, Lydia. Ona ihtiyacın yok. Bu bir çıkar yol değil." Ona doğru bir adım daha attı.

"Olduğun yerde kal." Parmağını ona doğru salladı. "Bana yaklaşma."

"Her şey yolunda."

"Her şey yolunda değil. Asla yolunda olmayacak." O sabah telefonda genç bir kız gibi konuşmuştu, kıkırdayarak o günkü planlarını anlatan genç bir kız gibi ama şu anda çocuk gibi konuşuyordu. Sesi tiz ve kederliydi, uzaktan geliyordu, sanki çoktan başka bir âleme geçmiş gibiydi, ona ulaşamayacağımız bir yere.

Elimi uzatsam ona değebilecektim.

Ne yapacağımı bilmiyordum.

Buyurgan bir ifadeyle "Bu sabah ne olduğunu bize anlat" dedi Derwent.

Hıçkırıklara boğuldu ve tekrar tekrar başını hayır anlamında sallayarak üzerime benzin sıçrattı. Bundan hoşlanmayarak biraz ürperdim, üzerimi yırtıp cildimi silmek istiyordum. O güne kadar duyduğum ölmek için en kötü yoldu. Düşünebileceğimin ötesinde bir acıydı ve bu çabuk ölürsen geçerliydi. İnsanlar bazen hayal bile edilemeyecek acılarla geçen haftalardan sonra ölüyorlardı. Ya da korkunç izlerle yaşamak zorunda kalıyorlardı. Bunu düşünmemeye çalıştım. Kız çakmağı sadece elinde

tutuyordu ve eli gevşekti. Bidonu düşürmüştü. Güçsüzdü. Ben hızlı ve güçlüydüm, oluşacak şaşkınlığın yaratacağı üstünlüğe sahiptim.

Derwent'a baktım ve duruşunu biraz değiştirdiğini gördüm, harekete hazırdı. Yeniden Lydia'nın eline baktım. Sorun çıkmayacağından neredeyse emindim.

Neredeyse.

Dışarıdan gelen sesleri duymamış olsaydım bunu yapabilir miydim bilmiyorum. Süvarilerin çok yanlış bir zamanda ortaya çıktığını duydum. Eğer içeri girselerdi, kız dönüp beni görecekti ve sinirlenecekti. Yakmak için yeterince sinirli mi olacaktı? Bunu denemek istemedim.

Zehirli bir yılanı yakalar gibi bileğini kaptım ve yaşamak uğruna havaya kaldırdım, diğer elimle parmaklarını çakmaktan ayırmaya çalışıyordum. Bir saniye sonra Derwent'ın kolları onun kollarını kavradı, kızın kollarını ağaç dalı gibi açmıştı bu sayede benimle mücadele edemedi. Elleri içgüdüsel olarak çakmağı sıkıyordu ama çakmak küçük ve kaygandı. Biz mücadele ederken avucunun içinden kayıp yere düştü. Bir an bile düşünmeden tekmeleyip onu kapının yanındaki gölgelerin içine doğru ok gibi fırlattım.

"Dikkatli ol" dedi Derwent keskin bir ifadeyle. "Bunu bir daha yapma."

"Üzgünüm. Sadece uzaklaştırmaya çalışıyordum."

"Yere düştüğünde havaya uçabilirdik ve sen sonra tekmeledin. Tanrım." Bunların hepsi Lydia'nın başının tam tepesinde olup bitiyordu; kız Derwent'ın kollarında gevşemişti. Hıçkırarak ağlıyordu, içinden kopup gelen her bir hıçkırıkla bedeni sarsılıyordu.

"Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek." Derwent bir şekilde boşa çıkarttığı eliyle onun saçlarını düzeltti.

"Girmeyecek. Ne yaptığımı bilmiyorsunuz."

"Biliyoruz Lydia. Biz evdeydik."

"Ben de öyle." Babasının sesi kendine has bir şekilde yankılandı – büyük mahkeme salonlarında yılların getirdiği bir tecrübeydi – ve laflarını Shakespeare oynayan her şeyini bu son rolüne vermiş bir aktör gibi söylemişti. "Ne yapıyorsun, Lydia? Ne yapmaya çalışıyordun?"

"Baba?" Onu görmek için Derwent'ın kollarında döndü. Babası Godley ve Liv'in yanında duruyordu. Arkalarında Dornton vardı, hepsinin yüzündeki şok ifadesi birbirinin aynıydı. Bizim nasıl göründüğümüzü hayal edemedim. Korkmuş görünüyorduk muhtemelen. Derwent'ın yanaklarında renk yoktu.

"Şu an bunun için endişelenmeyelim." Godley elini Kennford'un omzuna koydu. "Bunu daha sonra düşünelim. En önemlisi Lydia'nın güvenliği."

"En önemlisi kesinlikle neler olup bittiğini öğrenmek." Yine kızına baktı. "Neden bunu yaptın, Lydia? Sebep neydi? Bir sebebin olmalıydı."

Yeniden ağlıyordu. Yüzünü Derwent'ın boynuna çevirdi ve orada tuttu, sanki onu tutamayacak kadar yorgun düşmüşçesine başı Derwent'ın omzundaydı. O da kızın saçlarından tutmuş, onu susturmaya çalışıyordu. Kennford'a "Kes artık. Şimdi zamanı değil. Bunu daha sonra buluruz."

"Onu rahatlatmak istiyorum." Kenford ileri çıktı. "O benim kızım."

"Ve sen asla onun babası gibi davranmadın" diye tıslayarak konuştu Derwent. Hâlâ onu sımsıkı tutuyordu ama bu onu alıkoymak için değil destek olmak içindi.

"Her şart altında ben hâlâ onun babasıyım. Her ne yaparsa yapsın o benim kızım." Kennford bir sinir krizinin eşiğindeymiş gibi konuşuyordu. "Onu seviyorum. Bunu en iyi şekilde gösterememiş olabilirim ama onu gerçekten seviyorum. Tüm hatalarına rağmen, elimde bir tek o kaldı ve onu şimdi yüz üstü bırakmayacağım."

"Ne dedin sen?" Zoe grubun arkasında kapının önünde duruyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bir elinde süpermarketten aldığı şeylerin torbaları vardı; diğer elinde arabanın anahtarlarını tutuyordu. "Neler oldu?"

Elimi uzatarak ileriye çıktım. "Zoe, korkarım kötü haberlerim var."

"O ne dedi?" Yine dikkatini Kennford'a çevirdi. "Neydi o? Elinde kalan bir tek kim?"

Eliyle Lydia'nın tarafını işaret etti ve Zoe kızı gördü. Elini ağzına koydu. "Aman Tanrım. Sen ne yapıyorsun?"

"Ne yaptığını ona sormalısın." Kennford'un sesi kabaydı. "O zaman anlarsın."

"Anlamam – neden –" Dönüp bize baktı. "Sanmıştım ki – benzin kokusu mu alıyorum?"

"Lydia kendini öldürmeye çalıştı." Derwent her zamanki gibi pat diye lafa girdi. "Tam zamanında onu durdurduk."

"Kendini yakmaya mı çalıştın?" Bakışlarını indirdi ve ayağının yanındaki çakmağı gördü. "Bunu kullanarak mı?"

"Silahsızdı." Neredeyse neşeli konuşuyordu. "Endişelenecek bir şey yok. Şimdi güvende." Kızı hafifçe sarstı. "Artık güvendesin."

"Zoe, sana neler olduğunu anlatmam gerek." Elimi onun gergin koluna koydum. "Savannah. Üzgünüm."

Bana bakmıyordu. Lydia'ya dik dik bakıyordu. Beni duyup duymadığını bile bilmiyordum. Tekrar denedim. "Savannah öldü, Zoe."

Lydia Derwent'ın kollarına dolandı. "O biliyor."

Zoe'yi vücuduna yayılan titremeyi hissettim. Şoktu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Oradaydı."

Zoe başını sallamaya başladı. "Hayır, Lydia. Bu doğru değil." Dönüp bana "Neden yalan söylediğini bilmiyorum. Tabi eğer beni suçlamaya çalışmıyorsa" dedi.

"Seni suçlamak mı? Sanmıyorum ki –"

Zoe beni duymazdan gelerek "Ne yaptın?" diye üsteledi. "Ne yaptın?"

"Ne olduğunu biliyorsun." Lydia'nın yüzü yeniden süzülen yaşlarla asıldı.

"Bunu bize anlatabileceğini düşünüyor musun?" dedim nazikçe. "Acele etme."

Derwent elini onun omzuna koydu. "Haydi. Eğer içini dökersen kendini daha iyi hissedeceksin."

Lydia daha önce kullandığı oldukça çocuksu sesle "Bu sabah her şey çok güzeldi. Eğleniyorduk. Ardından ben odamdayken Zoe gelip beni aldı. Savannah istediği için polise yalan söylediğini söyledi. Savannah'ın annemi ve Laura'yı öldürdüğünü söyledi. Bana onların intikamını almak gerektiğini anlattı. Bunu onlara borçluydum. Eğer ben ölseydim de Laura hayatta kalsaydı Laura'nın bunu yapacağını söyledi" dedi.

Zoe Lydia'ya doğru bir adım attı. Elimle onu durdurdum. Lydia'nın hikâyesinden dolayı dikkatim dağılmıştı. Ancak onun eğildiğini fark etmeye yetecek kadar Zoe'nin ne yaptığını takip ediyordum.

Ve çakmak artık yerde değildi.

İleri atılırken düşünmedim bile; elbetteki tereddüt etmedim. O çakmağı alırken olabildiğince sertçe eline vurdum. Alttan vurduğum için çakmak fırlayarak omzunun üzerinden aşıp pencereden açık havaya fırladı. Döne döne gidip otların arasında kayboldu. Derwent'ın küfür ettiğini duydum; Philip Kennford ve Ben Dornton'un haykırışla onun bulup getirmek için dışarı fırladıklarını fark ettim.

"Ne halt etmeye çalıştığını sanıyorsun sen?" diye sorgulayan bir ses tonuyla sordum.

"Hiçbir şey yapmayacaktım." Zoe bana bir bakış attı. "Aşırı tepki gösterdin."

"Paniğe kapıldın. Lydia'nın söylemek üzere olduğu şeyi söylemesini istemedin." Kıza geri döndüm. "Deva et, Lydia. Bize neler olduğunu anlat."

Lydia gözlerini sımsıkı kapattı ve sözlerine devam ederken kapalı tuttu. Aradaki bu kesilmeyi fark ettiğinden emin değildim.

"Beni odaya götürdü ve bıçağı nereye koyduğunu gösterdi ama yapamadım. Bu yüzden önce o sapladı ve ardından bana yaptırdı. Savannah'ın uyanacağını sandım ama uyanmadı. Artık ölmüştü. Zoe gidip duş aldı ve üstünü değiştirdi ama ben sadece Savannah'ın yanında kaldım. Ondan nefret etmem gerek diye düşündüm ama yapamadım. Bana çok iyi davranmıştı. Onları nasıl öldürdüğünü anlamadım ama başka neye inanacağımı bilmiyordum."

Kennford içinden bir şeyler söyledi, tam olarak duyamadığım bir şey. Yüzü bembeyazdı.

"Sonra Zoe doğru şeyi yaptığımı ama başka hiç kimsenin bunu anlayamayacağını ve onun burada olduğu bilinirse onu suçlayacaklarını anlattı. Bana Savannah'ın dün gece her şeyi itiraf ettiğini söylememi söyledi. Ardından o bugün uyurken fırsat bulup onu öldürdüğümü. Ondan sonra Zoe bana sarıldı ve gitti.

"Kendini neden öldürmeye çalıştın?" diye nazikçe sordu Derwent.

"Hapishaneye gitmekten korktum. Savannah'a da çok üzülmüştüm." Yüzünü kapadı. "Onu öldürünce artık ondan daha iyi biri değildim. Garajda benzin gördüm ve mutfakta bir çakmak olduğunu biliyordum. Onu aldım, sonra benzini alıp buraya geldim. Yapmaya hazırdım ama yeterince cesaretim yoktu." Tiz ses çatlaklaştı ve tiredi. "Bunun bir kendini feda etme olmasını istiyordum. Her şeyin yeniden yoluna girmesini istiyordum ama yapamadım."

"Bu tamamen saçmalık." Lydia'nın titrek konuşmasından sonra Zoe'nin sesi gergin ve şaşırtıcı seviyede yüksekti. "Muh-

temelen anlattıklarına inanmıyorsunuzdur. Ailesini katletti, kız arkadaşımı öldürdü ve şimdi bunu uydurmaya çalışıyor. Ona bir bakın. Delirmiş."

Gerçekten Lydia'ya baktım. Dişleri takırdıyordu. Saçları yüzüne saçılmıştı ve gözleri kızgındı. Muhtemel şüpheliler listeme onu da koymuştum ama asla onun gerçekte cinayet işleyebileceğine inanmamıştım. Şu an bundan o kadar emin değildim.

"Artık doğruyu söylemenin zamanı geldi, Lydia." Babasının sesi katıydı. "Başka hikâye yok."

"Gerçeği söylüyorum." Bu laf ikna ediciliğini azalttı. Başının üzerinden bakan Derwent'ın gözleri gaddarlaşmıştı.

Zoe ellerini yüzüne kapattı. "Savannah'ın ölüp gittiğine inanamıyorum. Nasıl ölebilir?"

"Yani orada değildin" dedi Godley. "Lydia yalan söylüyor."

"Elbette değildim." Ellerini indirip öfkeyle tekrar bana baktı, kirpikleri kapanıp gözünden yaşlar aktı. "Geri dönünceye kadar bunların hiç birini bilmiyordum. Benim bu işle bir ilgim olduğunu düşünmek istediğinize inanamıyorum."

Hâlâ onu kolundan tutuyordum. "Bak, uygun bir şekilde soruşturmak sorundayız. Kanıtları incelemeliyiz."

"Onun öldürdüğünü ve orada olmadığımı ispatlayacaktır." Zoe titriyordu. "Bu bir kâbus. Bu nasıl olabilir?"

"Yalan söylemeyi kes" diye bağırdı Lydia. "Onlara bunların hiç birisini benim yapmadığımı söyle. Anlat onlara!"

Zoe başını salladı. "Bu uydurma. Akıl dışı. Aklını kaçırmış. Onu yanımıza almamamız gerektiğini biliyordum." Yalvarırcasına Philip Kennford'a baktı. "Kızın olduğunu biliyorum ama öyle olduğu için söylediği her şeye inanamazsın. Benim üstüme yıkmaya çalışıyor. O bir şeytan."

"Hayır" dedi Lydia, sesi kabaydı. "Hayır."

Zoe ellerini açtı. "Neden Savannah'ı öldürmek isteyeyim? Hatta neden bunu aklımdan geçireyim? Bunun hiçbir mantığı yok."

Telefonum çaldı. Liv'in gözlerine baktım ve o da ben uzaklaşırken Zoe'nin yanında benim yerimi aldı. Ambardan çıktıktan sonra telefonumu cebimden çıkarırken benzin kokusu olmayan havayı iki kere derin derin soludum.

"Kerrigan."

"Ben Colin Vale." Meslektaşımın genizden gelen sesini hemen tanırdım ama o kendini tanıtan tiplerdendi; rütbesini ve yaka numarasını da söylemediği için şanslıydım. "Kennford dosyasında senin şu DNA sonuçları adli tıptan geldi ve sistemde bu sonuçlara uyan biri var."

Yüreğim hop etti. "Devam et. Savannah Wentworth mu?"

"Hayır. Hannah Clarke, şu anda... dur bakayım... yirmi altı yaşında."

"Kim?" Sersemlemiş halde başımı salladım. "Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Dükkan soymaktan sabıkaları var, hırsızlık, bu tür şeyler. Çoğunlukla birkaç yıl öncesine ait."

"Bir tanımlama var mı?" O anlatırken dinledim. Birkaç yıl öncesine aitti; artık güncel değildi. "Herhangi bir ayırt edici iz? Yara izi?"

"Sol üst kolda, iki buçuk santim uzunluğunda gözyaşı damlası şeklinde bir yara izi var."

"Bu işe yarar."

"Yarar mı?"

"Olabilir." Tereddüt ettim. "Şu Hannah Clarke'ın Laura Kennford'un akrabası olduğunu onayladılar mı?"

Tepelerden bir yıldırım gümbürtüsü geldi, neredeyse Colin'in verdiği cevabı duyamadım.

"Aynı baba gibi görünüyor."

"Aynı baba" diye tekrarladım. "Tanrım."

"Şimdi anlamlı gelmeye başladı mı?"

"Bir çeşit." Teşekkür edip telefonu kapattım, ardından am-

barın kapısına doğru yeniden yürüdüm. Zoe hâlâ Liv'in yanında duruyordu ama kollarını bağlamıştı.

"Sol kolunun üst tarafını görebilir miyim, lütfen?"

"Neden?" eliyle orayı kapattı.

"Orada bir yara izin var mı diye görmem gerek." Herkesin bizim konuşmamızı dinlediğinin farkındaydım. "Sen Philip Kennford'un kızı mısın bunu bilmem gerek."

Boş boğazlık etmiştim; Kennford'un itiraz ettiğinin, Zoe'nin sinirleri boşalmış bir şekilde güldüğünün ve hepsinin üzerinde Derwent'ın sesinin farkındaydım.

"Bu tamamen çarpık bir durum. Söylediğinin onun kendi kız kardeşiyle yattığı anlamına geldiğinin farkındasındır."

Bütün bunları duymazdan geldim, tüm gücümü kullanarak kolunu tutan parmaklarını açtım ve elini tuttum. Uzun boylu ve güçlüydü, bana karşı koymayı istedi ama kazanamayacağını biliyor olmalıydı. Sol pazusunun ortasında gözyaşı damlası şeklinde soluk bir yara izi vardı. Yaklaşık iki buçuk santim uzunluğundaydı. Aleni. Belirgin.

Gülmeyi kesti.

Boğazımı temizledim.

"Aynı zamanda Hannah Clarke olarak da bilinen Zoe Prowse, seni Vita Kennford ile Laura Kennford cinayetinden ve Savannah Wentworth cinayetinden tutukluyorum. Konuşmak zorunda değilsin ama daha sonra yapılacak mahkemeye güvenerek sorulan sorulara cevap vermemen mahkemede yapacağın savunmana zarar verebilir. Söylediğin her şey delil olabilir. Anlıyor musun?"

Cevap vermedi.

Sonra yine tekrarladım, zaten bir cevap beklemiyordum.

Bölüm Yirmi Beş

"DNA öyle bir şey ki, en kalın kafalı jüri üyesi bile bunu anlayabilir."

Zoe sorgu odasında ters taraftaki duvara baktı, yüz ifadesi soğuktu. Sussex Polisi tarafından istemekten öte bir şeye gerek kalmaksızın tahsis edilen sorgu odası, Lydia ve Seth Carberry'i sorguladığımız odayla aynıydı. Neredeyse bir saattir oradaydık.

"Philip Kennford'la akrabalık bağını inkâr edemezsin, Zoe. Bu siyahla beyaz kadar ortada." Sayfayı masanın üzerinde diğer tarafa kaydırdım. "Dürüst olmak gerekirse, bilimsel bilgileri yorumlamak konusunda çok iyi değilimdir ama mahkemede buna gerek duymayacağım. Uzmanlar olacak. Senin Kennford ailesiyle bağını ispat edebilirler. Ya da Philip'le."

Hiç ses yoktu.

"Senin kim olduğunu bilmesini istemiyor musun? Senin onun çocuğu olduğunu kabul etmesini istemiyor musun?" Ona doğru uzandım. "Bütün bunların sebebi bu değil miydi?"

Yüzünden huzursuzluğun ürpertisi gelip geçti.

"Onun çocuğu olduğunu kabul etmesini istiyordun ama kapıdan içeri adımını atamadın."

Derwent bir sandalyeyi çevirip ata biner gibi oturdu. "Vita'nın kardeşi Renee'nin ağzından bir laf aldık. Philip Kennford'un gayri meşru çocuklarından birisinin geçen yıl ortaya çıktığını belirtti ama onun bir yetişkinden bahsettiğini bilmiyorduk. Bir çocuktan bahsettiğini düşünmüştük. O sendin, değil mi?"

"Ve Vita seninle konuşmayı reddetti. Sadece ailesini korumak istiyordu ve seni küçük rahat dünyalarının dışında tuttu." Dosyamdaki Zoe hakkındaki notlarımı karıştırdım, alelacele çeşitli resmi kaynaklardan topladığım bilgilerdi. Onun gerçek ismi olmasına rağmen hâlâ onu Hannah olarak düşünemiyordum. "İmtiyazlı diyebileceğim bir çocukluk geçirmedin, değil mi? Devlet koruması altında geçen uzun bir zaman. Sosyal hizmetlerle ve polisle yaşanan bir sürü sorun. Ardından oniki yaşındayken annen öldü."

Kısa bir an için Zoe'nin yüzüne bir sakinlik geldi, savunmasız bir yüz ifadesiydi. Derwent'ın da bunu gördüğünü biliyordum. Aldığımız ilk gerçek tepkiydi. Bir giriş yoluydu muhtemelen.

Bana dönüp Derwent "Sebebi ne – uyuşturucu mu?" dedi. "Uyuşturucu olduğuna bahse girerim."

"Aşırı doz aldı." Sanki Zoe bunu söylemekten kendini alamamıştı.

"Kendini mi öldürdü?"

"Bir kazaydı."

"Yine de uyuşturucu bağımlısıydı. Ondan alınman için sebepte buydu. Mahkemede bir çocuğu ebeveynlerinden ayırmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"O kadar zor değil." Zoe dik dik Derwent'a baktı. "Elinden geleni yapıyordu."

"Coralie. Güzel bir isim."

"Hâlâ onu hatırlamıyor." Zoe makul bir şekilde acıyla konuştu. Ambarda Zoe'nin annesinin ismini öğrenmeyi isteyen Philip Kennford'du. Bunun kadının bütün hayatı boyunca beklediği an olduğunu düşündüm ama adamın cevabı onun muhtemelen beklediği karşılığın yakınından bile geçmiyordu.

"Üzgünüm. Hiç aklıma gelmedi."

Zoe, onunla karşılaştığında Carolie Clarke'ın onsekiz yaşında olduğunu söyledi. Güzeldi – çok güzel.

"Birkaç kez onunla yattın. Kaç kez bilmiyorum."

"Üzgünüm." Üzgün de göründü. "Başka detayları biliyor musun?"

"Annem detaylar konusunda pek de iyi değildi."

"Sadece Carolie'yi hatırlayamadım."

Zoe'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı, gözünü kırpmadan Kennford'un yüzüne bakıyordu. "O seni hiç unutmadı."

"Sanırım sen ona hatırlattığından olsa gerek. Senden hiç haberim olmadı."

"Sana söyledi. İki kere yazdı ve bir defasında sen mahkemeden çıktığında sokakta seni bekliyordu. Sana söyledi" diye tekrarladı Zoe.

"Bunların hiç birisi olmadı."

"Hatırlar mıydınız?" diye merakla sormuştum. "Bana bu tür şeylerle pek ilgili değilsiniz gibi geliyordu."

"Sanırım bir çocuğu hatırlardım."

"Niele'nin bebeğine aldırmadınız."

"Onunla asla ilgilenmek zorunda değildim. Asla gerçeğe dönüşmeyecekti. Niele'nin annelik duygusu yoktu."

"Benim annem de öyle." Zoe'nin söylediği son şey buydu. Biz polis karakoluna nakli için gerekli ayarlamaları yaparken sesini kesmişti. Onu görebildiği sürece Philip Kennford'a kötü kötü bakmıştı, sanki yüzünü ezberlemeye çalışıyormuş gibiydi. Bunun adamla ilk kez konuştuğu an olduğunu kendime hatırlattım. Muhtemelen de niyet ettiği şartlar altında değildi.

"Philip Kennford'un diğer kızlarının normal hayat hakkında ne düşündüklerini görmek senin için zor olmalı" dedim. Artık onun konuşacağını umuyordum. "Ellerindekine doğuştan sahiptiler."

"Hayat adil değil." Bunu gergin bir gülümsemeyle söyledi.

"Bu Laura'nın öğrendiği bir ders değildi, değil mi? İmtiyazlı olarak doğmuştu. Para. Her şeyin en iyisi."

Zoe omuzlarını silkti.

"Ve Lydia da aynısına sahipti. Ancak o bunun çoğundan yararlanmadı, değil mi? Yemeyerek ve kendine zarar vererek bunu kendine zehir etti. Kendisi için sorunlar icat etti."

"Zavallı Lydia."

"Sana göre seni Savannah'ın cinayetinden dolayı suçlamaya çalışan zavallı Lydia." Derwent önünde bağladığı kollarının üzerine başını dayadı. "Bunun işe yaramayacağını bilmen gerekirdi."

Zoe huzursuzca baktı. "İstediğinize inanabilirsiniz. Onun yerine benim sözlerime inanmanızı sağlayamam."

"Neden bize kendi hikâyeni anlatmıyorsun?" Zamanı kontrol ettim. "Biliyorsun muhtemelen hastanede Lydia'yla. Yatağının yanında oturuyor. Çoktan tercihini yaptı."

"Onun için ne yaptığını bilmiyor. Yaptığın fedakârlıklar." Derwent başını salladı. "Hiç çocuğum yok ama bir gün senin Philip Kennford'la ilgilendiğin gibi birisinin de benimle ilgilenmesini çok isterdim. Sen onun sevgisini kazandın. Lydia'nın onu etkilemek için her imkânı vardı ama bunları tekrar tekrar boşa harcadı. Buna karşın adam hâlâ orada onunla."

Zoe bakışlarını indirip ellerine baktı, avuçlarını birbirine bastırıyordu. "Ne yapmak istediğinizi biliyorum ve bu bir işe yaramayacak."

"Sadece yardım etmek istiyoruz. Daha en baştan Philip Kennford'un kızlarıyla neden ilişki kurduğunu bize anlatmanı sağlamaya çalışıyoruz." Yeniden sandalyeme oturdum. Onu sakin tut...

"İlk hangisi oldu? Vita'yla buluşmak mı yoksa Savannah'la buluşmak mı?"

"Vita" dedi isteksizce.

"Onun hakkında bildiklerimden, oldukça çetin ceviz olmalı. Özellikle ailesi bir şey tarafından tehdit ediliyorsa."

"Benim tarafımdan. Benim varlığım tarafından." Yeniden gözyaşlarına boğuldu. "Sadece ona söylemek istedim, doğmayı ben istemedim, biliyor musunuz? Aynı eski hikâye – var olduğum için beni cezalandırın."

"Ne istedin?"

"Babamla görüşmeyi. Onu tanımayı. Bir aileye sahip olmayı." Omuzlarını silkti. "Aptalcaydı ama benimle gurur duyacağını düşündüm. Elimde hiçbir şey yokken hayatımı düzene koymuştum. Bir yerlere gelmek için çok çalışmıştım – kendi başıma yapmak için. Buna saygı duyacağını düşündüm. Para istemiyordum yahut fazla zamanını veya onlarla konuşma şansından başka bir şey."

"Ve Vita bunu kabul etmiyordu."

"Irkçı sürtüğün tekiydi" Zoe cevabı hemen patlattı. "Onun siyah bir kadınla yattığını kimsenin bilmesini istemiyordu. Onun dünyasının bir parçası olmam fikrine dayanamıyordu."

"Bunu mu söyledi?"

"Uzun uzadıya değil sanırım." Bir damla gözyaşı sağ gözünden süzüldü ve eliyle onu sildi. "Bunu söyleyebilirim. Onlara uymadığımı söyledi. Ne kızlar ne de kocası benimle ne yapacaklarını bilmeyeceklerdi."

"Sana para tekli etti mi?"

"Biraz."

"Ne kadar?"

"Bin pound." Zoe dudaklarını büktü. "Çok değil, gerçekten. Benim ucuz biri olduğumu düşünmüş olsa gerekti."

"Seni yanlış değerlendirdi" dedi Derwent. "Olduğundan hafife aldı. Kızdırdı."

Zoe iç geçirdi. "Savannah'tan haberim vardı. Onun kızı olduğunu, ünlü bir model olduğunu biliyordum. Onun gideceği Londra Moda Haftası'nın partisine kitabına uydurup bir davet aldım."

"Onunla bir ilişkiye başlamayı planladın mı?"

"Hayır." Çok şaşırmış gibi göründü. "Hiç düşünmedim."

"Onu tanımak istedin" dedim. "Kız kardeşlerinden bir başkasını. Biraz tanıdıktan sonra ona kim olduğunu söyleyebilirdin."

Evet anlamında başını salladı. "Fikrim buydu. Gerçek arkadaşlar olabileceğimizi hiç düşünmedim ama böylece bir bağlantım olacağını sandım."

"Hafife almıştın, değil mi?" Derwent bir elini yüzünde gezdirdi. "Bunu nasıl yapabildiğini bilmiyorum, bilirsin. Onunla yatmak. Kendi kız kardeşinle."

Yanaklarına kan hücum etti. "Beni yargılama. Bu planlı bir şey değildi. Hepsini o yaptı."

"Bir erkek arkadaşı vardı" dedim sakince. "Senin için onu kadının önüne koydu. Eğilimlerini hoş karşıladığın fikrini ona vermiş olmalısın."

"Toplumsal değerlere karşı bir şey değildi. Değildi." Dediğim dedik göründü. "Bu olur. Genetik cinsel çekim, deniyor."

"Ensest" dedi Derwent.

"Öyle bir şey değil. Aileleriyle birlikte büyümeyen kişilerde oluyor. Yetişkinliklerinde karşılaşıyorlar ve birbirlerine benziyorlar çünkü aynı genleri taşıyorlar. Onlar birbirlerinin akraba olduklarını anlasınlar veya anlamasınlar aralarında aşk gibi hissettikleri duygusal bir bağ oluşuyor. Anneleri ve oğulları olabilir veya babalar ve kızları, kardeşler, yarı kardeşler, ben ve Sav gibi."

"Bunu araştırmışsın" diye gözlemimi belirttim.

"Bana ne olduğunu bilmiyordum" dedi sakince. "Savannah'a karşı hissettiğim duyguları anlayamıyordum. Kafadan sakat olduğumu düşündüm. Bir danışmanla görüştüm ve o açıkladı."

Derwent'a "Savannah Zoe'yle karşılaşması hakkında ruh

eşini bulduğunu söylemişti. Bunun aynaya bakmak gibi olduğunu ve aynadaki yansımasının Zoe olduğunu anlattı" dedim. "İnsanlar gerçekten de onlara benzeyen kişilere âşık olurlar."

"Sen öyle diyorsan. Ben hâlâ bunun çarpık olduğunu düşünüyorum."

"Yine de dar kafalısın." Onu Derwent'a gülmeye davet ederek gözlerimi Zoe'ye çevirdim ve kuru bir gülümseme almayı başardım. Benden hoşlanmasını istiyordum. Bana güvenmesini istiyordum. Konuşmaya devam etmesini istiyordum. "Bilirsin, senin ve Savannah'ın akraba olduğunu anlamış olmam gerekirdi. Daha ilk görüşmemizde birbirinize benzediğinizi düşündüm. İkiniz de uzundunuz. İkiniz de babanıza benziyordunuz, vücut hatları bakımından. Aynı şekil eller ve kulaklar."

Başını salladı. "Sanırım annem beyaz olsaydı gerçekten birbirimizin aynı gibi görünürdük. Öyle olduğu halde, Sav kilosunu az tutmak zorundaydı ve ben de daha atletiktim, böylece bu bizi biraz farklı gösterebilirdi."

"Bir benzerlik fark etmemiştim" dedi Derwent.

"Bunun sebebi Savannah'ı kesmekle çok meşguldün." Bunu öfkeyle söylememişti ama hatalı da değildi ve Derwent bunu inkâr etmeye çalışmadı.

"Yani bir ilişkiye başladınız" dedim. "Bunu bir sır olarak saklamak senin fikrin miydi?"

"Ne yapacağımı bilmiyordum. Babamla aramızdaki gemileri yaktığını biliyordum – kendi kız kardeşimle bilerek yattığımı bilse benimle asla ilgilenmezdi. Ayrıca Vita'nın beni öğrenmesini ve dünyaya anlatmasını istemiyordum. Bu yüzden Savannah'a bunu gizli tutmasını söyledim. Buraya taşındık ve halkın gözünden uzak durduk. Her ikimize de uygundu."

"Yine de can sıkıcı olmalıydı. Babana her zamankinden daha yakındın ama ona ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Eğer Savannah'ın yeni arkadaşını kabul etmeye hevesli olsaydı sanırım o noktada kalır ve bu temel üzerine bir ilişki şekillendirirdin.

Senin kimliğini hiç kimsenin bilmesine gerek yoktu ve o kadar da kötü değildi, değil mi? Onun parası vardı ve güzel görünüyordu, senin harika olduğunu düşünüyordu."

"Biz birbirimize âşık olduk."

"Ama onun kız arkadaşı olarak kendini tamamen ve kalıcı olarak babandan uzaklaştırdığını anladın, Savannah'ın başı dertteydi, değil mi?"

Zoe cevap vermeden bana dik dik baktı.

"İkizlerle irtibat kurmak için çabalamaya karar verdiğinde onu sağ bırakamazdın. İlişkinizi babana anlatacaktı. Baban kendi kız kardeşiyle olması bir yana onun bir kadınla birlikte olması fikrine bile karşıydı. Bunun ailenin bir parçası olma şansını yok edeceğini biliyor olmalıydın."

"Bu şekilde gitmesi için planlamamıştım. Savannah'la birlikte olmak oyunun bir parçası değildi."

"Ama oynanacak bir oyun vardı ve bu yüzden Laura'yla irtibata geçtin. Onu nasıl buldun? Facebook?" Zoe cevap vermedi ama göz kapaklarının seğirdiğini gördüm; bunun doğru olduğunu tahmin ettim. "Ne diyeceğini görmek için ona uzun süredir kayıp olan kız kardeşi olduğunu söyledin ve o bunun harika olduğunu söyledi. Ebeveynleri sahip oldukları keyifli dünyanın sarsılmasını hak ediyordu, değil mi? Laura'nın sana güvenmesini sağladın. İkiyüzlü ve yalancı olduklarını söylemek için annesiyle babasını yüzleştirme sözü verdin. Genel olarak Laura'nın genç bir kız olduğundan beri yapmaya çalıştığı şeyi yapacaktın."

"E-postalarını okudunuz mu?"

"Üzerinde çalışıyoruz."

Zoe evet anlamında başını salladı ve önünde duran sudan bir yudum içti. Sanki e-maillerin okunup okunmamasıyla ilgilenmiyor gibiydi ama bardağı masaya bırakırken elindeki titremeyi gördüm.

"Seth Carberry, Laura'nın erkek arkadaşıydı. Bize onunla buluşmak isteyen birinin telefonuna mesaj attığını söyledi – aşkta ona rakip olan biri. Aslında o sendin, değil mi?"

Cevap vermeyince, Derwent sandalyesinde ileri doğru geldi. "Artık Laura'nın telefonu elimizde, biliyorsun. Lydia uzun süre onu sakladı. Mesajları takip edeceğiz. Muhtemelen kontörlü bir telefon kullandığına ve telefonun çoktan ortadan kaybolduğuna bahse girerim. Ancak mesajları gönderdiğinde senin nerede olduğunu görebileceğiz. Eğer sadece Laura'ya mesaj atmak için evden çok fazla uzaklaştıysan şaşardım. Çiftlik evinin hoş tarafı ıssızlığın ortasında olması. Kapına kadar seni takip edebileceğiz."

Dudağını ısırdı.

"Doğruyu söylemek gerekirse, o gece Laura'nın evde olmasını beklemiyordun. Dışarıda olmak için anlaşmıştı. Ancak sen Vita'yı öldürmeye hazır gitmiştin. Bıçağın vardı." Dosyayı karıştırıp Vita'nın morgda çekilmiş resmini çıkarttım. Çıplaktı, vücudu yıkanmıştı ve parlak ışığın altında soluktu. Yaraları korkunç görünüyordu – öyledi de. "Bana bir defasında bir baş aççılık eğitimi aldığını söylemiştin. Bıçaklara elin yatkın olmalı, bu da silah seçimini açıklıyor. Ayrıca seni çoktan reddettiğinden Vita konusunda yapacak bir şeyin yoktu. Vita gitmeliydi, değil mi?"

Zoe yutkundu. Çilleri yüzünde sanki boyaymış gibi kabarık duruyordu. Fenalaşacak mı diye merak ettim.

"Konu şu ki, onu Laura'nın önünde öldüremezdin ve Laura'nın seni tanımasına da izin veremezdin. Vita saplantı derecesinde çocuklarıyla ilgiliydi, sana yer bırakmıyordu – sadece küçük bir yer, fazla bir şey istemiyordun. Bu yüzden Laura'yı onun önünde öldürmek alabileceğin en iyi intikamdı."

"Ne demek istediğini bilmiyorum." Sesi boğuktu.

"Laura'nın boğazını kestin ama temiz bir ölümdü. İş icabı. Vita'yı bıçakladın – bu zevkliydi."

Resim masada aramızda duruyordu, Zoe'ye doğru çevirdim. Arka bahçedeki havuzun farkına varmadın ve evi ararken baba bana rastladın. Onunla aynı odada olmak şok edici olmalı. Onu görmek. Onu yere yıkmak zorunda kaldın çünkü seninle boğuşabilir ve kazanabilirdi ama bir şekilde bu konuda gönülsüzdün, kararsızlık yaratan bir şey ve bu bize onu bir şüpheli olarak düşündürttü. O aynada Savannah'ı gördüğünü sanmıştı, böylece onu hayatta bırakarak kendine bir iyilik yaptın."

"Bunu siz uyduruyorsunuz."

"Tahmine dayalı" diye ona katıldım. "Ama ipuçlarını birbirine bağlıyor ve fiziksel bir kanıt da var. Suç mahallinden toplanan bir kulp – mücevherlerde kullandıklarınla uyuşuyor. Toprakta test ettiklerinde çiftliktekiyle uyuşacak değil mi? Ve üzerindeki DNA bizi sana getiriyor. Oradaydın, Zoe. Evdeydin, kana basarak etrafta dolandın."

"Savannah'tı."

"Lydia'ya söylediğin buydu böylece onu Savannah'ı öldürmeye ikna edebilirdin. Ancak Savannah neden üvey annesini ve kız kardeşini öldürsün?"

"Hayal edemiyorum."

"Hayır, ben de edemiyorum." Elimin üzerine yaslandım. "Biliyorsun, Savannah o gece çok derin uyuduğunu söylemişti, saatlerce. Kendime biraz zaman yaratmak isteseydim, birlikte yaşadığım kişiyi ilaçla uyuturdum, mesela cinayet işlemeye gittiğim gece."

"Bunu asla ispatlayamazsın" dedi Zoe acı dolu bir ifadeyle. "Hemen onun kanını test etmeniz gerekirdi."

"Kız arkadaşın çalışıyor olman gerekirken sana sürpriz yapmaya karar verdiği için yakalanma riskini alacak cinsten birisi olduğunu hiç sanmıyorum."

"Savannah için bir mazeret sundun ama bu saçmaydı." dedi Derwent. "Aslında bizim senin bütün gece orada olduğuna inanmamızı sağlaman gerekiyordu, onunla bir ilgisi yoktu. Yağ ka-

çağının bizim Savannah'tan şüphelenmemizi sağlaması işine yaradı."

"Gerçi Lydia'yı sizinle birlikte yaşamak için buraya getirmek fazla şüpheli değildi. Lydia'yı burada tutmaya kararlıydın."

"Onu Savannah istedi" dedi Zoe.

"Sanırım Savannah'ın bizden onun kendisiyle kalmasını istemesi senin fikrindi. Bunun için sorgulamaya geldin – ve cinayetler hakkında ne bildiğimizi öğrenmek için. Savannah arkasına gizlenebileceğin çok faydalı bir kalkandı. Lydia'yı emniyette ama mutsuz olduğu teyzesinin evinden uzaklaştırdın. Onun güvenini kazandın. Oyunu bitirmeye hazırdın ve Seth Carberry ortaya çıktı. Her şeyi birbirine kattı, değil mi? Yeniden dikkatimizi çiftliğe, Lydia'ya, cinayetlerden önce ne olduğuna çevirmemizi sağladı ve telefonu bulduk. Ardından bu sabah ben aradım. Paniğe kapılmış olmalısın."

"Yanılıyorsun."

"Lydia yönünden şanslıydın. Senden emir alacak türden biriydi. Suçlu olduğunu hemen itiraf edecekti. Kendini öldürmeye çalışacağını düşünmedin ama bu sana daha da yaradı. Ancak, Lydia bize gerçekte ne olduğunu anlattı ve sen kız seni suçlamaya çalışıyormuş gibi davranarak B planına geçmek zorunda kaldın. Gerçekten temizleme konusunda çok dikkatliydin – odayı ve kendini, ikisini birden. Çoktan elbiselerinden kurtulduğuna eminim. Seni suç mahalline bağlamakta zorlanacağız, tabi Savannah'la paylaştığın yatağın kanıt olması dışında. Lydia'nın bugün olanlar hakkında yalan söylediğine dair juriyi ikna etmek için iyi bir şansın var. Wimbledon'daki suç mahalline ilişkin adli tıp bağlantıları olmasa daha iyi olurdu ama bir savunma avukatı bunu yine de denerdi."

"Eğer sana inansaydık Lydia hapse veya ruhsal hastalıklar hastanesine gidecekti." Derwent benim bıraktığım yerden sözü aldı. "Ve sen de temize çıkacaktın."

"Philip Kennford'u tanıyabilecektin. İkiniz birlikte yas tutacaktınız."

"Sen kalan tek kişi olacaktın. O bunu bilmese de, onun tek kızı olacaktın. Ona sen bakabilirdin."

"İkiniz mutlu aileyi oynayabilirdiniz. Mutlu son" dedi yumuşakça.

"Bu saçmalık" dedi Zoe şiddetle.

"Beni ikna etti." Derwent evet anlamında başını salladı. "İyi iş, Maeve."

"İyi iş" diye kadın tekrarladı. "Ondan hoşlandığın için Lydia'yı ipin ucundan almak uğruna bir sürü saçmalık uydurdun. Çünkü herkes zavallı küçük Lydia'yla ilgileniyor beni umursayan yok. Benim hapse girmem sorun değil. Hiç kimse ardımdan gözyaşı dökmez. Ancak Lydia'nın buna katlanmasına izin veremeyiz."

Derwent'a dönüp "Sanırım bu onu babasına çok daha fazla yakınlaştıracak" dedim. "Ama seni kelepçeleyip götürmemiz onun hiç umurundayımış gibi görünmüyordu."

"Anlaması gereken çok şey vardı. Sadece benim onun kızı olduğumu duymuştu."

"Nereye gittiğini sormadı" dedim nazikçe.

"Muhtemelen şu an benim için gerçekten endişeleniyordur."

"Onu son gördüğümde Lydia da tutuklanmak zorunda mı diye daha çok endişeleniyordu. O zamandan beri irtibat kurmadı. Mesaj yok. İyi misin diye görmek için karakola gelmedi. Tamamen gerçek kızı Lydia'ya sarıldı ve seni yeniden unuttu." Ona üzgün bir şekilde baktım. "Bu acı olmalı."

Dudakları dişlerinden çekildi. Şu anda oldukça çıldırmış görünüyordu ve sesi yaptığımız kaydı yeniden dinlediğimde anlaşılmazdı. "Onun beni fark etmesi için daha ne yapmam gerek? Başka ne yapabilirdim? Neden bana ilgi göstermeyecek? Daha ne yapmam gerekiyor?"

Zoe Prowse ağlamaya başladı.

Ve bu şekilde her şey sona erdi. İş bitmişti.

Bölüm Yirmi Altı

Godley'nin bürosunun kapısını çalıp bekledim.

"Maeve. İçeri gel." Beni gördüğüne memnundu. "Nasıl gidiyor?"

"Derwent ve ben mahkemeden şimdi döndük." Zoe'nin mahkemeye ilk çıkışıydı. Suçlamaların yöneltilmesinden bir gün sonrasıydı ve Majestelerinin Mahkemesinin duruşmalarında her zaman yürütülen usuller vardı.

"Nasıl gitti?"

"Şaşılacak bir şey yok. Kraliyet Mahkemesindeki ilk duruşma önümüzdeki ay ve daha biz konuşurken hapse atıldı bile."

"Güzel bir duygu, değil mi?"

"Evet. Öyle sanırım." Çalışma masasının kenarına konulmuş kâğıt kırpıntılarını karıştırdım. Bir dirsek dokunuşuyla hepsi yere dökülecek kadar hassas bir dengede duruyorlardı. "Sanırım travmatik yetişme tarzından dolayı sorumluluktan kurtulmayı deneyecek."

"Şu eski numara."

"Devlet koruması hakkında dün çok şey duyduk." Ağlama nöbetinden kurtulduğunda anlatmıştı – çok az bir telkinle durmadan konuştu. Derwent buruk bir şekilde yeni hikâyesini doğruca anlattığını söylemişti ve ben de ona katılmıştım.

"Kötü günler geçirmiş, değil mi?"

"Taciz. Şiddet. Tecavüz. Dayak." Ürperdim. "Senin annenin bile adını hatırlamazken, yarı kardeşlerinin üzerine titreyen babanı gördüğünde, insanın ne kadar sertleştiğini ve bu noktaya nasıl gelebildiğini anlayabiliyorum."

"Başına bunlar gelen herkes bir suçluya veya bir katile dönüşmüyor."

"Hayır. Bazı insanlar alternatifi ne kadar çekici gelse de doğru yoldan ayrılmıyor." Yüzündeki ifadeden benim ne demek istediğimi tam olarak anladığını görebiliyordum.

"İyi iş çıkardın, Maeve. Sürekli öğrenmeye devam ediyorsun."

"Öyle umuyorum." Ona seviyeli bir bakış attım. "Hata yapmak istemiyorum. Başkalarının sorunları yüzünden kendi kariyerimi riske atmak da istemiyorum."

"Kimse bunu istemez." Önündeki kayıt defterinin üzerinde tükenmez kalemini çeviriyordu. "Yardımından dolayı sana minnettarım."

"Eminin öylesiniz." Kalktım. "Ama bu işe bulaşmamayı tercih ederdim. Skinner'la olan işinize beni de bulaştırdınız."

"Hayır."

"Evet" diye üsteledim. "Benim neler olduğunu ortaya çıkaramayacağımı düşündünüz ama ben çoktan Derwent'ı neden çete olayının dışında tuttuğunuzu merak etmeye başlamıştım. O bunun Una Burt'tan kaynaklandığını sanıyordu ama bunun nedeni sizin kötü işlere bulaştığınızın farkına varacak olmasıydı."

"Senin bildiğinden fazlası var."

"Skinner'a yeni iş ortaklarından kurtulmasını söylediğinizi biliyorum ve birkaç gün sonra beşinin cesetleri ortaya çıktı. Niele'nin telefonundan numaraları sildiğinizi biliyorum. Kendi suçunuzu örtmeye çalıştığınızı ve beni kulladığınızı biliyorum."

"Varsayımlarda bulunuyorsun."

"Belki öyle. Eğer isterseniz biraz daha bulunabilirim. Niele ve Skinner arasında arabuluculuk rolü oynadığınızı tahmin edebiliyorum ve bu yüzden onun telefonunu temizlemeye ihtiyacınız vardı. Adamla bir ilgisi olmasının tesadüf olmasına rağmen, kadın Kennford dosyasında ortaya çıkınca buna bozuldunuz.

Belki sizinle irtibata geçti ve bizi başından almanızı istedi. Belki bize sizi tanıdığını söylemekle tehdit etti. Her ne olduysa, haklarından gelinmesi riskini göze aldınız ve Skinner'a söylediniz."

"Lütfen inan bana, bunun parayla bir ilgisi yok. Yapabileceğim bir şey yoktu." Değersiz biri gibi konuşuyordu, neredeyse umutsuzdu. "Benim hakkımda böyle düşünmeni istemiyorum."

"Benim ne düşündüğümün bir anlamı yok. Bu benim işim değil."

"Benim için var." Not defterine bir kare çizdi ve onu eliyle örtmeye başladı. "Ne yapacaksınız?"

"Hiçbir şey."

"Şüphelerini Mesleki Standartlar Bölümüne aktararak kendi haklarını kullanmış olurdun."

Mesleki Standartla Bölümü polis teşkilatının bekçi köpekleriydi, rüşvet ve kötü davranışların kökünü kurutmakla görevliydiler – aynı fındık kabuğunun içinde polise karşı polis – ve Godley'i onlara şikâyet etmek hoş bir fikir değildi.

"Eğer bunun en iyisi olduğunu düşünüyorsanız, sanırım en iyi yolun ne olduğuna ve Mesleki Standarlar Bölümüyle konuşmaya sizin karar vermeniz gerek. Bunu samimi olarak söylüyorum, bu işe daha fazla bulaşmak istemiyorum." Tereddüt ettim. "Eğer beni elinizde tutmaktan mutluysanız, hâlâ sizinle çalışmak istiyorum. Hâlâ işinizde etraftaki en iyisi olduğunuzu düşünüyorum." Sadece artık ona kahramanım olarak tapmıyordum.

"Elbette seni elimde tutmaktan mutlu olurum." Acı çekiyor gibi göründü. "Maeve..."

"Gitsem iyi olur."

Güneş yanığı teni soluktu, yüzü birden çökmüştü. Onu tanıdığımdan beri ilk defa yaşını gösteriyordu. "Şimdi ne yapıyorsun?"

"Hep sonunda yaptığım şeyi. Evi taşıyorum."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Daha çabuk olmazdı. Hayatımıza devam ediyoruz. Kayıplarımızdan kurtuluyoruz. Evimiz olacak yeni bir yer buluyoruz. Ama birlikteyiz."

"İyi şanslar."

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler, patron."

"Bir şey değil." Pencereye gitti ve dışarıya baktı, omuzları çökmüştü, ıstırabın resmiydi. Onun için üzüldüm ama daha çok haklı olduğuma üzüldüm.

Godley'nin bürosundan çıktığımda ilk gördüğüm şey ayaklarını masamın üzerine koymuş burnunu karıştırıp parmağını sandalyemin altına süren Derwent'tı.

"Sakıncası var mı?" Ayaklarını kaldırıp yere indirdim.

"Gitmeye hazır mısın?"

"Hayır." Çantamı aldım. "Evet. Ancak bundan pek mutlu değilim."

"Yardımcı oluyorum" diye karşı çıktı.

"Merak ediyorsun."

"O da var." Sıçrayıp kalktı. "Bana bir fincan çay yapar mı?"

"Sen kalmayacaksın."

"Haydi, Kerrigan. Uslu duracağım."

"Sen bu kelimenin anlamını bilmiyorsun."

"Annenin etrafta olması seni geriyor, değil mi?"

"Nereden çıkardın?" Omuzlarımı boynuma kadar kaldırmıştım. "Haydi, Tanrı aşkına. Beni arabayla götürüyorsan, götür. Eğer işi Freud tarzı ruhsal çözümleme saçmalığına bağlayacaksan, tekrar düşün."

Sırıttı. "Ne diyeceğimi biliyorsun. Bir sinir ucuna isabet ettiğinde, oraya tekrar vurmalısın. Şimdi bana çocukluğundan bahset."

Son çantayı içeri taşımaya yardım ettikten sonra Derwent'ı ayrılmaya ikna etmekte zorluklarla karşılaştım. Ev yapımı, içinde bol kuru meyve bulunan koca bir dilim kek, yarım sodalı

ekmek, iki çörek yiyip, kendi buzdolabına koymak için elmalı turta alana kadar gitmemişti. Annemin ortalıkta tutmakta ısrar ettiği mahcup edici her eski fotoğrafı veya hatırayı fark ederek gözlerini her yanda gezdirdi.

Demliği yeniden dolduran anneme "Bunu asla unutturmayacağım" diye kızarak söylendim. "Onunla konuşmayı kes."

"Ama iyi bir adam gibi görünüyor. Dungannon'u da biliyor, bir düşün. Kuzenlerin Dungannon'da yaşıyor."

"Onlarla kaşılaşmazdı. Sadece orada devriye gezdiği için Dungannon'u biliyor. Ordudaydı."

"Ben de öyle düşündüm. Bir askerin davranışını her zaman anlayabilirsin." Sanki adanmış bir kurbanı taşır gibi demliği taşıdı; tam bir İrlanda Milliyetçisi olan annem, Bir İngiliz askerini (emekli) besliyordu. Bunu şaşırtıcı buldum.

Sonunda Derwent kendini arabasına atıp bana, Rob'a ve anneme hoşça kal diye el salladı.

Rob yarım ağızla "Kalbim kırılabilirdi. Annenin gözünde mavi gözlü çocuk olduğumu sandım" dedi.

"Mesleki ünvanlara bayılır ve Komiserin Çavuştan büyük olduğunu bilir."

"Senin için onu mu tercih ederdi? Gerçekten mi?"

"Duruma bağlı."

"Hangi duruma?"

"Polis teşkilatında ilerleme umudun olmasına veya çavuşluğun gelebileceğin son nokta olmasına."

"Zalimce."

"Ama net. Çalış çabala ve onu kendi yanında tut. Başaramazsan mı? Offf sıçtın."

"Meave, konuşmana dikkat et." Annem yanımdan geçti, burnu havadaydı.

"Bir de küfür ettiğimi düşünsene." Ama bunu fısıldayarak söyledim.

Rob gerindi. "Nerede yatıyoruz?"

"Biz bir yerde yatmıyoruz. Dur sana göstereyim." Onu üst kata çıkarttım, elimle yatak odamın kapısını işaret ettim. "Burası benim yatağım." Yürümeye devam ettim. "Ve bu da seninki." Onun odası evin ta öbür ucundaydı.

"Burada kim uyuyor?" diye sordu Rob, bizim odalarımızın arasındaki odayı işaret ediyordu.

"Annem ve babam. Annemin kulakları bir yarasa kadar keskindir ve zemindeki tahtaların yarısı gıcırdar."

"Çok tipik. O halde bundan hiçbir ziyarete izin olmadığı sonucunu mu çıkarayım?"

"Ne kadar ahlaksız bir teklif. Senin yerine ben utandım." Başımı salladım. "Böyle bir şeye kalkışmak hayatıma mal olurdu. Annem senin derini yüzer beni de doğrardı."

"Ah, pekâlâ. Seni özleyeceğim." Elleri başının altında yatağına uzandı.

Şiltenin kenarına oturdum, parmaklarımla yatak örtüsünü katlıyordum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Durma."

"Hayatını alt üst etmeme rağmen neden ayrılıp gitmiyorsun?"

"Çünkü seni seviyorum."

"Bunu söylediğini hatırlıyorum" dedim, kayıtsız bir ses tonu kullanmaya çalışıyordum.

"Şey. Böyle, gerçekten."

Merdivenlerin alt kattaki ucundan bir ses geldi. "Akşam yemeğinde kıymalı börek var. Altıda yiyeceğiz."

Rob saatine bakıp homurdandı. "Sadece yarım saat sonra. Daha yeni çayla kek yedik."

"Sen büyüme çağında bir çocuksun." Elimi göğsüne koydum. "Ben sana seni sevdiğimi söylemedim."

"Fark ettim."

"Kızdın mı?"

"Hayır." Tembelce sırıttı. "Kendini hazır hissettiğinde, doğru zaman geldiğinde söylersin."

"Buna emin misin?"

"Annen olsun ya da olmasın ışıklar söndükten sonra beni ziyaret etmek için burada olacağından emin olduğum kadar eminim."

"Kendini beğenmiş."

"Her zaman." Başını eğdi. "Seni gerçekten seviyorum, biliyorsun."

"Biliyorum." Kalktım ve kapıya gittim, o sırada duraksadım. "Zemindeki tahtaların yarısının nasıl gıcırdadığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Şey, diğer yarısı da gıcırdamıyor."

Gülümsemeye başladı, benim yüzümdekiyle benzeşen bir gülümsemeydi. "Bundan maksadın ne?"

"Hangisinin hangisi olduğunu biliyorum."

"Hiç kuşkusuz senin harika biri olduğunu düşünüyorum."

"Oldukça muhteşemim" diye itiraf ettim. "Bana sahip olduğun için gerçekten şanslısın."

"Sana durmadan söylediğim de bu."

Gerçi yine ailemin yanına taşınmıştım. Bu süreçte erkek arkadaşımla ayrı yataklarda yatmak kaderimdi. Bu da yaşayacak başka bir yer bulmamızı daha da acil hale getiriyordu. Tacizcim dönmüştü ve öfkeliydi. Kariyerimin geleceği hakkında ciddi şekilde endişeliydim.

Ben hâlâ bir tek şeyi bile değiştirmiş değildim.

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında liğin

5. Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

…….SON……..

Buraya Yüklediğim E-Bookları Download Ettikten 24 Saat Sonra Silmek Zorundasınız.
Aksi Taktirde Kitabin Telif Hakkı Olan Firmanın Yada Şahısların Uğrayacağı Zarardan Hiç Bir Şekilde Sitemiz Sorumlu Tutulamaz ve Olmayacağım.
Bu Kitapların Hiçbirisi Orijinal Kitapların Yerini Tutmayacağı İçin Eğer Kitabi Beğenirseniz
Kitapçılardan Almanızı Ya Da E-Buy Yolu İle Edinmenizi Öneririm.
Tekrarlıyorum Sitemizin Amacı Sadece Kitap Hakkında Bilgi Edinip Belli Bir Fikir Sahibi Olmanız Ve Hoşunuza Giderse Kitabi Almanız İçindir.
Benim Bu Kitaplar Da Herhangi Bir Çıkarım Ya Da Herhangi Bir Kuruluşa Zarar Verme Amacım
Yoktur.
Bu Yüzden E-Bookları Fikir Alma Amaçlı Olarak 24 Saat Sureli Kullanabilirsiniz.
Daha Sonrası
Sizin Sorumluluğunuza Kalmıştır.
1)Ucuz Kitap Almak İçin İlkönce Sahaflara Uğramanızı
2)Eğer Aradığınız Kitabı Bulamazsanız %30 Ucuz Satan Seyyarları Gezmenizi
3) Ayrıca Kütüphaneleri De Unutmamanızı Söyleriz Ki En Kolay Yoldur
4)Benim Param Yok Ama Kitap Okuma Aşkı Şevki İle Yanmaktayım Diyorsanız Bizi Takip Etmenizi Tavsiye Ederiz
5)İnternet Sitemizde Değişik İstediğiniz Kitaplara Ulaşamazsanız İstek Bölümüne Yazmanızı
Tavsiye Ederiz

Bu Kitap Bizzat Benim Tarafımdan **By-Igleoo** *Tarafından*
www.CepSitesi.Net - www.MobilMp3.Net - www.ChatCep.Com - www.İzleCep.Com
Siteleri İçin Hazırlanmıştır. E-Book Ta Kimseyi Kendime Rakip Olarak Görmem Bizzat Kendim Orjinalinden Tarayıp Ebook Haline Getirdim Lütfen Emeğe Saygı Gösterin.
Gösterinki Ben Ve Benim Gibi İnsanlar Sizlerden Aldığı Enerji İle Daha İyi İşler Yapabilsin. Herkese Saygılarımı Sunarım .
Sizlerde Çalışmalarımın Devamını İstiyorsanız Emeğe Saygı Duyunuz Ve Paylaşımı Gerçek Adreslerinden Takip Ediniz.
Not Okurken Gözünüze Çarpan Yanlışlar Olursa Bize Öneriniz Varsa Yada Elinizdeki Kitapları Paylaşmak İçin Bizimle İletişime Geçin.
Teşekkürler. Memnuniyetinizi Dostlarınıza Şikayetlerinizi YönetimeBildirin
Ne Mutlu Bilgi İçin Bilgece Yaşayanlara.

By-Igleoo www.CepSitesi.Net

www.CepSitesi.Net